

Giới thiệu Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ

Bạn đang đọc truyện Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ của tác giả Ngọa Nam Trai trên trang đọc truyện online. Lãng Phong là một người có mối thù giết cha mẹ. Sau sáu năm, chịu đủ mọi cực khổ, để rèn luyện bản thân, hắn muốn trở về quê báo thù. Ngày đầu tiên trở lại quê hương, qua một màn diễn xuất, hắn tìm được một chủ nhà mới cho mình. Chủ nhà mới của Lãng Phong là một người phụ nữ độc thân. Cô ngọt ngào thần bí, gọi cảm mê hoặc lòng người. Cúi đầu gặp lửa lớn, trình diễn một cuộc sống chung đầy mờ ám. Câu truyện mang tính hài hước, lãng mạn và những màn đánh đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Bắt Được Mỹ Nữ

Tại cửa sân bay quốc tế thành phố Tân Hải, nước Trung Hoa, một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng. Hắn mặc một chiếc áo jacket màu đen kiểu dáng cũ, bên dưới mặc một chiếc quần bò xanh đã bạc gần như chuyển thành màu trắng. Chân đi một đôi giày cỡ lớn phủ đầy bụi. Trong tay kéo một túi hành lý bằng vải đen! Miệng hắn ngậm một điếu thuốc lá đã tắt ngấm từ bao giờ!

Hắn tên là Lãng Phong, hai mươi mốt tuổi. Sáu năm trước, hắn im hơi lặng tiếng rời khỏi thành phố này. Hôm nay, sau sáu năm, hắn lại im hơi lặng tiếng trở về nơi mình đã sinh ra!

Rốt cuộc, trong sáu năm qua, hắn đã đi đâu? Hắn đã làm gì? Không người nào biết!

Hắn dừng lại ở một góc, hai tay đột nhiên nắm chặt, ngẩng đầu, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Trên khuôn mặt điển trai chợt hiện lên một sự cay nghiệt. Ngực không ngừng phập phồng... hắn tự nhủ.

“Ta đã trở về!”

Sáu năm trước, bởi vì một tai nạn giao thông, cha mẹ hắn đã qua đời cùng một lúc. Hắn trở thành cô nhi!

Hắn không muốn trở lại nhà chú mình. Ở nơi đó, hắn không có chút cảm giác hơi ấm của một gia đình. Nếu có, sáu năm trước hắn đã không thể không chút lưu luyến rời khỏi nơi này như vậy!

- Mẹ nó, mình đi có một mình, mà cái vé máy bay cũng đắt như vậy chứ!

Lãng Phong nhìn vé máy bay trong tay, mặt cũng nhăn hết cả lại.

Lấy cái bật lửa ra, hắn cúi đầu, một tay che gió, một tay châm điếu thuốc lá đang ngậm trong miệng. Sau khi hút một hơi thật sâu, hít khói cay độc tràn vào trong phổi, hắn thả lỏng người tận hưởng hương vị của điếu thuốc lá!

Đột nhiên, một chiếc Chevrolet màu đỏ mất phương hướng, lao về phía hắn!

Ánh mắt Lãng Phong căng thẳng, con ngươi co lại. Hắn đã từng nhiều lần gặp phải những trường hợp tương tự như vậy. Nhớ ngày đó, khi còn chấp hành nhiệm vụ, tình hình hắn gặp phải còn nguy hiểm gấp trăm lần so với bây giờ. Không phải cảnh tượng vui vẻ đó đã trở lại chứ?

Chân phải của Lãng Phong thoáng lùi lại phía sau, mũi chân cắm xuống đất, đầu gối hơi khom xuống. Trong nháy mắt, khi thanh chắn bảo vệ phía trước của chiếc Chevrolet màu đỏ sắp đụng vào, Lãng Phong dùng lực ở đùi phải giảm mạnh một cái, mượn phản lực của mặt đất, toàn thân bắn ra ngoài. Hắn cân nhắc thời gian rất chuẩn! Không phải cao thủ trong nghề, khẳng định sẽ cho rằng hắn bị xe húc bay ra ngoài!

Trong lúc bắn ra, trí óc Lãng Phong vẫn suy nghĩ rất nhanh.

"Củ chuối nhà mày chứ. Ông đây còn đang lo tiền vé máy bay không ai trả hộ! Không phải ông đây muốn lừa mày, mà là ông đây bị đụng vào!"

Lãng Phong cố ý để thân thể nghiêng về phía sau một chút, nhìn giống như toàn thân mất đi sự cân bằng, tư thế song song với mặt đất, sau đó rơi một cái thật mạnh trên mặt đất! Sau đó hắn hét lên.

- Ôi mẹ ơi!

Thật ra, chỉ cần người nào cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, trước khi Lãng Phong rơi xuống đất, chân trái đã hạ xuống. Trong khoảnh khắc sắp rơi xuống đất, mũi chân hắn đã chạm đất, toàn thân đều căng ra đến mức thẳng tắp. Sức nặng của toàn bộ thân thể đều dồn xuống mũi chân trái đang cắm xuống đất. Khi thân thể hắn rơi xuống mặt đất, gần như đã không phải chịu chút lực va đập nào!

Nhưng Lãng Phong nằm trên mặt đất cũng ra sức diễn xuất. Hai mắt nhắm chặt. Về mặt có vẻ vô cùng đau đớn. Thân thể vằn vẹo trên mặt đất.

- Ôi mẹ ơi. Đau chết tôi rồi! Ai lái xe không có mắt như vậy chứ? Anh dùng hai chân lái xe, lấy mông nhìn đường à?

Lúc này, chiếc Chevrolet màu đỏ cũng vội vàng phanh lại. Một cô gái với mái tóc dài ngang vai, được buộc gọn gàng, vội vàng mở cửa xe đi tới. Về mặt cô vô cùng lo lắng. Thấy Lăng Phong lăn lộn trên mặt đất, cô càng thêm bối rối hỏi.

- Anh không sao chứ?

- Bị cô đâm vào thành như vậy, cô lại nói không sao chứ....

Lăng Phong vẫn nhắm chặt mắt, tức giận mắng. Nhưng khi hắn hé mắt thấy rõ ràng diện mạo của cô gái đang nhìn hắn, lời nói đột nhiên ngừng lại. Con mắt cũng mở lớn, còn thiếu chút nữa là hai tròng mắt cũng rơi ra ngoài.

Oa, thì ra là một mỹ nữ. Chiếc áo khoác bằng lông trắng mịn cũng không che dấu được bầu ngực cao ngất của cô. Bên dưới là một chiếc quần bò màu xanh nhạt bó sát, ôm lấy đôi chân dài nhỏ cân xứng. Cái mông vênh cao. Một mái tóc dài, mắt phượng mày ngài, khuôn mặt cân đối, chỉ trang điểm nhẹ!

Một gương mặt mỹ nữ đúng tiêu chuẩn phương đông!

Nhất là tư thế nhìn xuống mình lúc này. Oa, Lăng Phong gần như đã nhìn thấy khe sâu giữa bộ ngực của cô xuyên qua cái cổ áo hình chữ V. Trông thật sinh động. Hai bầu ngực của cô kiêu hãnh, bày ra thể thái sơn áp đỉnh như muốn xé rách lớp áo, khiến hắn cũng có chút khó thở!

- Cô nói xem có thể không có việc gì sao? Mông tôi cũng sắp bị nứt thành hai nửa rồi. Nếu tôi không có túi hành lý đỡ cho một chút, hiện tại có lẽ tôi đã sớm mất mạng rồi!

Lăng Phong nuốt nước bọt, miễn cưỡng thu hồi ánh mắt của mình, giả vờ như rất đau đớn.

- Phải, phải, phải. Xin lỗi! Tôi không phải cố ý!

Về mặt mỹ nữ vội vàng nhận lỗi.

- Nếu xin lỗi có thể an ủi hai nửa mông bị vỡ của tôi, tôi đây liền tiếp nhận!

Lăng Phong nói với vẻ rất oan ức.

Mỹ nữ kinh ngạc nhìn hắn, sắc mặt ửng hồng.

- Cái kia vốn không phải vẫn là hai nửa sao?

Mỹ nữ đúng là mỹ nữ. Người ta là người có ăn học, từ mông thô tục như vậy, người ta làm sao có thể dễ dàng nói ra miệng được chứ?

- Người đẹp à, cô nói đó là xè dọc. Tôi nói vỡ ngang thành hai nửa!

Về mặt Lăng Phong đau khổ nhưng lời nói lại đầy vẻ lưu manh đùa giỡn.

- Há?

Màu đỏ trên khuôn mặt mỹ nữ thoáng cái đã lan tới tận cổ, nhỏ giọng nói.

- Để tôi đưa anh đi bệnh viện kiểm tra một chút xem thế nào!

Tuy rằng ngoài mặt, bộ dạng Lăng Phong có vẻ thống khổ, nhưng tròng mắt lại đang quay tròn, trong lòng thầm nghĩ.

“Đây không phải là một cơ hội tốt hay sao? Thật vất vả mới tóm được một cô gái gốc gác nghèo với bộ ngực lớn. Mình nhất định phải bắt chẹt một chút mới được!”

- Ai nha, đừng tới bệnh viện. Chúng tôi là nông dân, sợ nhất là đi bệnh viện. Người nghèo không dám sinh bệnh! Cho dù điều kiện không tệ, chỉ cần vào bệnh viện, sẽ bị chuẩn đoán cho ra bệnh thôi! Không cần đi!

Lăng Phong làm bộ dạng giống như rất đáng thương.

- Nhưng hiện tại anh đang bị thương, phải đi bệnh viện kiểm tra mới được!

Mỹ nữ nói rất quật cường.

- Rất tốn tiền à! Chị cả, chỉ cần kiểm tra lần, chắc phải hơn một nghìn rồi. Má ơi, nhiều tiền lắm chứ ít à!

Lăng Phong nói khoa trương lên.

- Không sao. Tôi đâm vào anh, tất nhiên tôi phải có nghĩa vụ đưa anh đi bệnh viện! Bây giờ anh có thể đứng lên được không?

Mỹ nữ rất có trách nhiệm nói.

Lăng Phong cũng có chút ngượng ngùng, sắc mặt ửng đỏ.

- Tôi thử xem đã!

Hắn giả vờ giả vệt như rất đau đớn, nhờ mỹ nữ nâng đứng lên.

- Ôi ôi, còn đi được. Chỉ có điều đau quá đi mất!

- Nào, tôi giúp anh!

Mỹ nữ không hề nhận ra, trực tiếp khoác cánh tay Lăng Phong lên trên vai mình. Nhìn thoáng qua, giống như Lăng Phong đang ôm bạn gái!

Từng bước từng bước đi tới!

Cứ như vậy, Lăng Phong bắt đầu thật sự không khống chế được nữa. Tôi không phải Liễu Hạ Huệ. Tôi là đại sắc lang. Cho dù là người đẹp đã có bầu, cũng đã sớm đến một phòng trong khách sạn để thác loạn rồi!

Một nửa cánh tay Lăng Phong gác lên trên vai mỹ nữ, thông xuống dưới. Bàn tay gian ác buông xuống trên ngực mỹ nữ. Lăng Phong bị tình trùng lên não, rất vô sỉ cố ý mượn lực, vừa đi vừa đóng đưa, nắm tay buông thông trước ngực của mỹ nữ, vung vẩy, không ngừng tập kích bộ ngực sinh động của mỹ nữ kia!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Mặt Dày Mày Dạn

Bộ ngực người phụ nữ chính là nơi mẫn cảm. Khi bị người đàn ông xa lạ này va chạm vào ngực mình, trong nháy mắt mỹ nữ này có phản ứng, bị đè ép nhẹ nhàng, toàn thân giống như bị điện giật, sắc mặt lập tức nhuộm một màu đỏ ửng. Nhưng khi thấy người đàn ông bị cô đâm phải có vẻ mặt rất đau đớn, bộ dạng không giống như đang giả vờ, cô cũng xấu hổ, khó có thể mở miệng, đành phải mặc cho hắn hết lần này đến lần khác tập kích vào ngực mình.

Mỹ nữ dìu Lăng Phong lên chiếc Chevrolet màu đỏ của mình, sau đó cô trở lại ngồi bên ghế người lái.

- Đúng rồi, tên tôi là Hà Diệp! Hiện tại tôi đưa anh tới bệnh viện kiểm tra!

- Lá sen?

- Hà Diệp, Hà trong bao nhiêu, Diệp trong lá cây!

Mỹ nữ mỉm cười nói. Cô nhẹ nhàng giẫm chân ga. Chiếc xe chậm rãi di chuyển.

- Tôi là Lăng Phong, Lăng trong Lăng Phong, Phong trong Lăng Phong!

- Tuy nhiên, Hà tiểu thư, tôi thật sự không có việc gì, không cần đưa tôi đi bệnh viện đâu!

- Không được, là tôi đâm vào anh. Tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm với anh!

Hà Diệp nói rất kiên quyết. Cô ở trong xe nhưng nhìn thấy rõ ràng Lăng Phong bị xe mình đâm bay lên cao, ngã thật mạnh xuống mặt đất. Tuy không có đầu rơi máu chảy, không chết ngay tại chỗ, nhưng cũng là may mắn trong bất hạnh.

- Không có việc gì, tin tôi đi, thật đấy. Thân thể tôi rất cường tráng. Chút thương tích nhỏ ấy không làm gì được tôi đâu. Chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là hoàn toàn không có vấn đề gì!

Lăng Phong nói lời thề son sắt. Trong lòng hắn lại đang cầu nguyện.

“Mỹ nữ à, tới bệnh viện tốn tiền chết đi được. Nếu cô muốn đốt tiền hoang phí như vậy, không bằng đưa tiền kiểm tra cho tôi. Tôi còn có thể mời cô ăn com!”

- Thật sao?

- Thật!

- Vậy thế này đi, anh đưa điện thoại di động của anh cho tôi!

Hà Diệp vươn bàn tay trắng mịn như ngọc của cô ra.

- Làm gì?

Lăng Phong kinh ngạc, nhưng vẫn lấy điện thoại lỗi thời mà mình đã bỏ ra hai trăm đồng đại dương mua được, đặt vào trong tay cô. Hôn nữa, hấn lại nhân cơ hội huých tay vào người cô, coi như lại thành công ăn đậu hủ!

Hà Diệp nhận lấy chiếc di động từ tay hấn, bấm một dãy số, giọng điệu mềm mòng nói.

- Đây là số di động của tôi. Nếu anh cảm thấy thân thể có gì không thoải mái, có thể gọi điện thoại tìm tôi bất cứ lúc nào!

Lăng Phong cảm động thiếu chút nữa thì ôm cô hôn nồng nhiệt theo kiểu người phương Tây.

“Đầu năm nay, sao còn có thể gặp được người lương thiện như vậy? Người nào đã nói mỹ nữ là kẻ chuyên gây tai họa, tôi đi quật mồ mã của tên đó, dùng roi đánh nát bộ xương khô của tên đó mới được.”

Hà Diệp chớp chớp đôi mắt to nhìn Lăng Phong.

- Vậy hiện tại anh muốn đi đâu, tôi đưa anh đi!

Cơ hội tới rồi! Hiện tại, trong túi tiền của Lăng Phong còn chưa tới một trăm đồng đại dương. Hấn đang lo lắng cuồn cuộn. Sao ngày hôm đó lại tiêu hoang như vậy chứ?

- Hôm nay tôi vừa đến Tân Hải, còn chưa tìm được chỗ để ở lại!

Lăng Phong xấu hổ xoa cái gáy, nói với bộ dạng rất đáng thương.

- Vậy có phải anh định tìm đến nhà bạn tốt để ở nhờ hay không?

Hiển nhiên, điều này khiến Hà Diệp có chút khó xử.

- Tôi tới đây tìm việc làm. Ban đầu, tôi có một người quen ở trong này. Nhưng vừa rồi tôi gọi điện thoại, mới biết được ông ấy đã về với ông bà! Cho nên hiện tại, chắc chỉ có thể lang thang ngoài đường thôi!

Cử chỉ của Lăng Phong thật sự là khá tốt. Ngay cả khi nói dối, cũng diễn nhập vai như vậy, thể hiện một dáng vẻ thất vọng đau thương khôn cùng, chỉ có thể ăn ngấu đầu đường.

- Thì ra là vậy! Vậy không bằng thế này đi. Nhà tôi còn có hai gian phòng trống, vốn chuẩn bị cho thuê. Vậy hiện tại cho anh ở lại, chờ sau này anh tìm được công việc, anh có thể lại chuyển đi!

Hà Diệp suy nghĩ một chút, cười nhẹ nói. Sở dĩ cô nói như vậy, hoàn toàn bởi vì cảm giác áy náy đối với Lăng Phong. Cô chỉ đành bồi thường cho hấn thông qua việc giúp đỡ này mà thôi. Nhưng dù sao cô cũng là một phụ nữ độc thân, không thể cứ để một người đàn ông độc thân thuê được? Một người đàn ông xa lạ sống trong nhà mình, quan hệ lại không phải là người yêu, như vậy thực sự không được tự nhiên!

Cho nên, cô mới nói là cho hấn ở trước, mà không phải cho hấn thuê, cũng không cần tiền thuê nhà. Điều này chính là ám chỉ với hấn, không thể ở lâu dài trong này được!

- Vậy thì không tiện cho lắm!

Lăng Phong làm bộ như rất áy náy, nhưng trong lòng lại mừng rỡ muốn nở hoa.

“Hay quá. Ông đây diễn một hồi lâu như vậy, chính là chờ những lời này của cô!”

- Không có gì bất tiện cả. Dù sao đi nữa phòng cũng để không!

Hà Diệp trực tiếp lôi kéo hấn về nhà trên chiếc Chevrolet của mình.

Hà Diệp dừng lại ở một Tiểu Khu trung đẳng. Một căn phòng gồm hai phòng ngủ, một phòng khách!

Vừa mới tiến vào căn phòng, Lăng Phong liền cảm khái. Căn phòng này được trang hoàng khá khéo léo và ấm áp. Bức tường được sơn một màu trắng. Phía trái phòng khách gần với ban công là một bàn trà bằng thủy tinh xinh xắn, ba mặt đều có để ghế sofa màu trắng ngà!

Gần vị trí phòng bếp, là một bàn ăn mang phong cách Âu Mỹ, với mấy chiếc ghế có đệm dựa lưng!

Nhìn cách trang trí này thực sự có một phong cách riêng. Tuy là một căn phòng nhỏ, nhưng cũng rất ấm áp. Đột nhiên, trong lòng Lăng Phong dâng lên một cảm giác ấm áp, cảm giác của một gia đình!

Đây là nơi về sau mình trọ lại..

Tuy nhiên, đây chỉ là do Lăng Phong mặt dày mày dạn, tự nhận như vậy!

- Được rồi, Lăng Phong, trước hết anh ngủ ở thư phòng bên trái đi!

Hà Diệp cười giúp Lăng Phong chuyển hành lý lên. Cũng chỉ có một túi hành lý đã bị rách.

- Để tôi tự làm!

Lăng Phong giữ túi hành lý lại, nói. Đùa sao. Hắn cũng đã vào trọ trong nhà mỹ nữ, chẳng lẽ còn không thể tỏ ra chăm chỉ một chút sao? Ngay cả Trư Bát Giới vừa mới tiến vào Cao Lão Trang, cũng rất chịu khó. Nếu không, Cao lão thái gia sẽ cho y ở lại sao? Hôm nay, Lăng Phong mình cũng phải bắt chước cao thủ tán gái vĩ đại của chúng ta - Trư Bát Giới, chăm chỉ một chút, để mỹ nữ có ấn tượng tốt, nói không chừng mỹ nữ vừa thấy mình chăm chỉ như vậy, sẽ giữ mình lại làm áp trại ông xã cũng không chừng!

- Được rồi, hiện tại thân thể anh còn cần khôi phục. Cứ để tôi mang lên cho!

Hà Diệp rất nhiệt tình nói.

Đột nhiên, khi hai người đang tranh nhau túi hành lý, từ trong túi rơi ra hai tuần san tình dục. Thấy trên bìa tạp chí, lộ rõ ra một nữ tiếp viên khỏa thân, mặt Hà Diệp liền có chút đỏ ửng!

Lăng Phong xấu hổ, lúc này hận không thể tìm được cái lỗ nào để chui vào. Con mẹ nó, thật sự là dọa người mà. Hình tượng tốt đẹp của mình trong lòng mỹ nữ, đã bị hai quyển tuần san tình dục này vô tình phá hủy mất rồi!

- Vậy anh tự mang đi!

Không khí thoáng chút đã trở thành xấu hổ tới cực điểm. Hà Diệp xấu hổ đỏ mặt, buông túi hành lý xuống, chạy đến phòng khác.

Lăng Phong tắc lưỡi. Trong lòng trợn lặn cả năm vị. Hắn nhặt hai cuốn tuần san tình dục trên mặt đất, nhét bừa vào trong túi hành lý, hai tay cầm túi hành lý rách này, đi vào thư phòng của nhà Hà Diệp!

Đóng cửa lại, Lăng Phong mở túi hành lý ra. Không ngờ, bên trong có tới mười cuốn tuần san tình dục. Hơn nữa cái sau còn trắng trợn hơn cái trước! Chẳng lẽ hắn là một kẻ điên cuồng biến thái về tình dục?

Hắn lấy ra một quyển tuần san tình dục, mở trang sách ra. Từ trong khe sách, hắn lấy ra mấy cái phi châm làm bằng thủy tinh.

Đây là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cẩn Cầu Cơm Của Hắn

Đây là cẩn cầu cơm của tên khốn nhà hắn!

Sau đó, Lăng Phong lần lượt mở những cuốn tuần san tình dục ra, mở đến một trang đặc biệt, lấy ra phi châm mình giấu ở trong đó ra!

Không ngờ trong hơn mười cuốn tuần san tình dục, Lăng Phong đã giấu tổng cộng năm mươi cái phi châm!

Mọi người đều biết, trạm kiểm tra an ninh trước khi đăng ký tương đối nghiêm khắc. Vì tránh bị bên kiểm tra an ninh phát hiện được, hắn cố ý để nhiều tuần san tình dục trong túi hành lý như vậy, chính là chơi một trò tâm lý chiến. Hắn thông qua tuần san tình dục, để thu hút sự chú ý của những nhân viên kiểm tra an ninh tới một chỗ khác!

Khi nhân viên kiểm tra an ninh phát hiện được những tuần san tình dục này. Theo tiềm thức, sự chú ý của bọn họ sẽ bị những tuần san tình dục trắng trợn này thu hút!

Có lẽ, bọn họ sẽ nhân cơ hội mà mở rộng tầm mắt!

Có lẽ, bọn họ sẽ càng càng thêm chú ý tới người này. Hẳn là bản thân họ sẽ vô cùng tò mò, thắc mắc liệu Lăng Phong có phải là một kẻ điên cuồng vì tình dục hay không?

Khi bọn họ tập trung tinh lực trên phương diện này, tất nhiên sẽ bỏ qua những thứ hắc đả cất giấu bên trong!

Nâng cao sự chú ý mọi người đến một chuyện, cũng chính là giảm bớt sự chú ý của bọn họ đối chuyện khác!

Tuy nhiên, điều khiến hắc thật không ngờ tới chính là nhờ đại ân của mấy cuốn tuần san tình dục này lại giúp hắc mất hết thể diện trước mặt một mỹ nữ!

Đại mỹ nữ Hà Diệp sẽ nghĩ về hắc thế nào chứ? Cứ như vậy, hình tượng một thiếu niên thuần khiết của hắc đã bị hủy mất rồi!

- A!! Mình không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa rồi!

Lăng Phong khóc không ra nước mắt.

Sau khi ngồi trên máy bay lâu như vậy, cảm giác được đặt lưng xuống giường ngủ thật là thích. Đúng sáu giờ sáng ngày hôm sau, Lăng Phong thức dậy. Đây là do yêu cầu nghề nghiệp của hắc trong mấy năm nay!

Vươn vai duỗi lưng một cái, mơ mơ màng màng, mắt nhắm mắt mở vì buồn ngủ, hắc đi vào buồng vệ sinh!

Vừa đẩy cửa ra, đột nhiên một bức tranh mỹ nữ tắm xuất hiện trước mặt Lăng Phong khiến hắc muốn phun máu.

Hà Diệp đang đứng tắm dưới vòi phun nước cũng bị biến cố đột ngột này làm cho khiếp sợ tới mức ngây ngẩn cả người, yên lặng đứng ở nơi đó, hoảng sợ nhìn tên cầm thú đang đứng ở cửa, độ lượng để hắc tùy ý quan sát cơ thể trần truồng của mình!

Sau thời gian chờ đợi là 0 giờ linh ba giây, Hà Diệp hét lên một tiếng.

- Khốn kiếp, mau đi ra!

Luống cuống tay chân muốn che khuất vị trí quan trọng trên cơ thể mình, nhưng cô chỉ có hai tay, làm sao che được hết đây!

Lăng Phong nuốt nước miếng, nhìn Hà Diệp chật vật không chịu nổi nói.

- Nếu tôi là chị, tôi sẽ chọn cách ngồi xổm xuống!

Hà Diệp sững sốt, vội vàng ngồi xổm xuống lấy hai tay che ở phía trước!

- Còn không ra ngoài!

Khuôn mặt đỏ ửng của Hà Diệp cũng nhanh chóng nóng bừng lên. Giọng nói của cô nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Lăng Phong rất xấu hổ sờ sờ sau gáy, cố ý nhấn nhỏ mặt mày, rất đau khổ nói:

- Chị Hà Diệp, ngại quá. Tôi mắc tiểu lắm rồi, đã cảm giác không nhịn thêm được nữa!

Hà Diệp vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã nóng, giờ lại càng thêm nóng bỏng, rất không tự nhiên vươn một tay ra, chỉ vào khăn tắm trên tường nói.

- Đưa khăn tắm cho tôi!

Lăng Phong thấy bộ dạng của cô như vậy, thật sự là cảm thấy rất đáng yêu. Hắc cố ý lấy một khăn mặt đưa cho cô!

- Khăn tắm, không phải khăn mặt!

Hà Diệp cũng nhanh chóng tức điên lên được.

Lăng Phong thâm cười trộm, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra vô cùng oan ức xấu hổ nói.

- Rất xin lỗi, chị Hà Diệp. Chúng tôi là nông dân. Khi tắm rửa cũng chỉ dùng khăn mặt! Không biết khăn tắm của người thành phố các chị lại là cái khác!

Nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Lăng Phong, Hà Diệp đột nhiên cảm thấy mình vừa gây tổn thương nghiêm trọng tới lòng tự trọng của người nông dân này. Cô khẽ nói, còn mang theo chút áy náy.

- Không sao. Cái khăn lớn kia chính là khăn tắm!

Sau khi nhận được khăn tắm do Lăng Phong đưa tới. Hà Diệp ngồi xổm dưới đất không được tự nhiên cố dùng chiếc khăn cuộn quanh trước ngực mình.

Nhưng khăn tắm vẫn quá nhỏ. Lăng Phong vẫn có thể nhìn thấy hai bầu ngực lớn của cô vẫn không bị che hết, sức mê hoặc lên tới mười phần!

- Anh nhanh lên, tôi còn phải tắm rửa nữa!

Hà Diệp cúi đầu, giọng nói có chút bối rối.

Trong lòng Lăng Phong thầm sung sướng. Để một mỹ nữ nghe mình đi tiểu, đó cũng là một chuyện khá vui vẻ!

Ở trước bồn cầu, mở rộng hai chân, tháo thắt lưng quần, Lăng Phong lấy ra bộ phận sinh dục của mình. Nó đã sớm bị kích động, sáng khoáy một cách hiếm thấy bắn nước tiểu ra ào ào!

Nghe tiếng "dòng nước" này, Hà Diệp cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cô lớn đến từng này tuổi, còn chưa từng gặp phải cảnh tượng xấu hổ như vậy. Nghe một cậu thanh niên đi tiểu, chuyện này bị truyền ra thực sự có thể bị người ta trêu tới chết mất thôi!

Chậm rãi, tiếng dòng nước đã dừng lại! Hà Diệp sốt ruột ngẩng đầu.

- Được chưa vậy?

Nhưng không ngờ, đập vào mắt lại là bộ phận sinh dục nam đầy trắng kiết. Khuôn mặt vốn đang ửng hồng, hiện giờ lại càng thêm đỏ, dường như chỉ bấm nhẹ một cái cũng chảy máu! Cô hận không thể lập tức theo kẻ hở sàn nhà gạch mà chui xuống. Thật không còn mặt mũi nào gặp người khác!

- Anh... Anh... Sao anh còn chưa cất vào chứ?

Hà Diệp nói năng lộn xộn.

Trong lòng Lăng Phong âm thầm oan ức. Hiện tại, hắn thật muốn tìm một người ôm lấy khóc rống một hồi. Chị hai, cho chị ở đây nghe tôi đi tiểu, tôi cũng tiện cảm thấy bị thiệt mà. Không ngờ chị còn được một tác lại muốn tiện một thước nhìn lên của tôi? Trong sạch của tôi à! Chị bồi thường. Chị bồi thường cho tôi!

Hắn bực bội nói.

- Chị Hà Diệp, chị chưa từng thấy đàn ông đi tiểu sao? Đàn ông đi tiểu xong, vẫn phải dừng lại một chút, để phần còn tích lại ở trong ra hết mà!

Hà Diệp càng thêm xấu hổ, đầu cũng cúi sâu vào trong ngực!

- Ở nông thôn chúng tôi, nếu bé gái nhìn thấy cái này của bé trai, vậy chắc chắn phải lấy bé trai đó làm chồng đấy!

Lăng Phong tỏ ra buồn bực nói.

- A!! Tôi... tôi... tôi không phải cố ý!

Hà Diệp mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt hoảng sợ nói.

- Chị còn nhìn!

Trong lòng Lăng Phong vui tới mức hồng luôn rồi. Mỹ nữ này thật đúng là quá đơn thuần mà! Nhưng ngoài mặt, hắn vẫn tỏ ra rất tức giận.

Nhìn Hà Diệp càng cúi đầu sâu xuống, Lăng Phong thật sự sợ cô sẽ bẻ gãy cổ mình!

Qua một hồi lâu, nghe được tiếng va chạm của bồn cầu, Hà Diệp mới khẽ nói.

- Xong rồi chứ?

- Đúng, xong rồi!

Sau khi Lăng Phong ra ngoài, Hà Diệp cũng không còn tâm trạng để tiếp tục tắm rửa! Cô vội vàng mặc quần áo cho xong!

Khi đi ra, thấy Lăng Phong ngồi ở trên xô pha, Hà Diệp cũng không dám ngẩng đầu nhìn hắn. Nhớ lại cảnh tượng dọa người vừa rồi, cô lại cảm thấy mặt mình nóng một cách ác liệt!

- Trong tủ lạnh có sữa, bánh mì! Tôi đi làm trước đây!

Hà Diệp thực sự muốn trốn đi thật nhanh, nên nói với vẻ rất khẩn trương. Sau đó, cô cầm túi da trên bàn, ào ào đẩy cửa mà chạy.

Nhìn bóng dáng Hà Diệp, Lăng Phong không nói gì.

- Tôi chỉ liếc mắt nhìn chị một cái, chị lại nhìn tôi đến hai lần! Sao còn làm như tôi rất có lỗi với chị chứ? Người chịu thiệt chính là tôi mà!

Nói xong, hấn lại tập trung chú ý tới món điểm tâm của mình!

- Hà Diệp, hình như sắc mặt em hôm nay có vẻ không tốt lắm!

Hà Diệp đi vào một thẩm mỹ viện. Từ bên trong, một người phụ nữ có dáng người thon thả, sắc mặt quỳnh rũ cũng đi tới, quan tâm hỏi.

- Đừng nói nữa, chị Vương. Hiện tại, vận xui của em tới nhà rồi!

Hà Diệp thở dài mấy tiếng, bắt đầu dĩ nói.

- Khi tâm trạng không tốt, chỉ cần sửa sang sắc đẹp một chút, tâm trạng sẽ thư thái ngay!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Sắc Nữ Vương Yến Ny

Người phụ nữ xinh đẹp được Hà Diệp gọi chị Vương ngồi ở ghế thẩm mỹ bên cạnh chỗ Hà Diệp, cười nói.

- Không sai. Nếu có thể, em cũng muốn ở luôn tại thẩm mỹ viện của chị Vương không về nhà!

Hà Diệp tức giận nói.

- Hà? Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?

Chị Vương rướn lông mi nói.

- Nói ra xem nào!

Hà Diệp liền kể tất cả cho chị Vương, người chị em tốt của cô.

- Chị nói xem, có phải em đã mang xui xẻo về nhà không?

- Hi hi, lớn cỡ nào?

Đột nhiên Chị Vương cười duyên hỏi.

- Cái gì?

Hà Diệp bị cô đột nhiên hỏi vậy, ngẩn người không hiểu ra sao.

- Cơ quan sinh dục em đã nhìn thấy ý? Lớn cỡ nào?

Đôi mắt hoa đào của chị Vương nheo lại nhìn Hà Diệp hỏi.

- Người đàn bà phóng đảng, thật sự là chịu không nổi chị! Có phải muốn đàn ông nhiều đến nổi điên rồi hay không?

Hà Diệp tức giận thiếu chút nữa thì hộc máu.

- Đúng vậy, là chị muốn đàn ông! Nếu cái đó đủ lớn, chị có thể cân nhắc giúp em chia sẻ đau khổ này, để hấn tới ở nhà của chị!

Chị Vương tạo ra bộ dạng ta là người đàn bà phóng đảng lẳng lơ, ta không sợ ai.

- Chưa tới 10 cm!

Hà Diệp thuận miệng nói.

- Nếu vậy thì quên đi, không thỏa mãn được khẩu vị của chị!

Chị Vương tỏ ra rất thất vọng nói.

Lăng Phong đang xem TV, đột nhiên hắt xì hơi hai cái thật mạnh.

- Ai đang chửi mình sao?

- Em nói chị Vương Yến Ný này, chị có thể đừng háo sắc như vậy được không. Chị cũng có ông xã rồi, sao khẩu vị vẫn lớn như vậy chứ? Để em nói lại với ông xã chị, cho anh ấy hung hăng thảo phạt chị vài ngày mới được!

Hà Diệp thật sự không chịu nổi cô.

- Thôi đi, đừng nhắc tới người đàn ông vô dụng của nhà chị. Suốt ngày không biết lêu lổng ở đâu. Cả ngày cũng chẳng thấy bóng dáng!

Chị Vương bĩu môi, tiếp tục nói.

- Tuy nhiên, nếu cái đó của hần chỉ được vài cm, vậy chắc không kiên trì quá ba phút. Chị gái đây còn chưa thiếu đến thế. Chị chỉ thích loại vừa lớn vừa thô, hơn nữa còn phải có sức!

- Dưa chuột, dưa chuột lớn, chắc là đủ rồi chứ? Hoặc là đi mua thêm mấy hào về tự mình an ủi mình đi vậy!

Hà Diệp bị cô khiêu khích như vậy, tâm trạng cũng tốt lên nhiều, trêu chọc lại cô.

- Không gì có thể thay thế được đàn ông. Em còn là thiếu nữ chưa có kinh nghiệm, không hiểu được đâu!

Chị Vương lắc mông, cười phóng đang nói.

- Cứ rong chơi đi, người đàn bà phóng đang ạ!

- Hi hi hi hi!

- Chị Vương, chị phải nghĩ cho em một biện pháp có thể giải quyết được tình trạng này đi! Hiện tại em rối rắm muốn chết rồi đây này!

- Nếu hần là đàn ông có vốn không đáng kể như vậy, em làm trực tiếp một chút, đuổi đi là được. Nếu chẳng may hần là một tên háo sắc, buổi tối leo lên giường em, làm gì còn chưa tính, quan trọng là của hần quá nhỏ, ngay cả hưởng thụ cũng không hưởng thụ được. Vậy mới là thiệt lớn!

Chị Vương không thay đổi bản tính háo sắc của mình.

- Được, tối nay em về sẽ nghĩ cách đuổi hần đi!

Hà Diệp cũng hạ quyết tâm.

Tại Cục cảnh sát thành phố Tân Hải, Lăng Phong đi vào, hỏi cảnh sát trực ban.

- Xin hỏi cảnh sát Cốc có ở đây không?

Cảnh sát trực ban tỏ ra bức bối liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái, tỏ không kiên nhẫn nói.

- Cảnh sát Cốc nào?

- Hình như cảnh sát đó tên là Cốc Bột!

Lăng Phong nói có phần không chắc chắn lắm.

Người cảnh sát trực ban trẻ tuổi sững sốt, nhìn Lăng Phong nói.

- Anh tìm Cục trưởng chúng tôi?

- Cục trưởng? Hiện tại ông ta đã là Cục trưởng rồi sao?

Lăng Phong lăm bậm nói.

- Sáu năm trước, ông ta vẫn chỉ là Đội trưởng đội cảnh sát hình sự!

Thấy người thanh niên dường như biết Cục trưởng của bọn họ, thái độ của cảnh sát trẻ tuổi này lập tức trở nên ân cần hơn. Anh ta cười tủm tỉm nói.

- Xin hỏi anh có quan hệ thế nào với Cục trưởng chúng tôi vậy?

Lăng Phong rất ghét những kẻ tiểu nhân hay nịnh nọt như vậy. Hần lắc đầu nói.

- Không có quan hệ. Tôi chỉ định hỏi thăm ông ta một chút về vụ án mạng cách đây sáu năm thôi!

Không đợi người cảnh sát trẻ tuổi này nói chuyện, Lăng Phong đã xoay người bỏ đi!

Nhìn theo bóng dáng Lăng Phong, người cảnh sát trẻ rất bức bối mắng một câu.

- Người này có bệnh à!

Nhưng đột nhiên, tay Lăng Phong hơi lay động, một cái phi châm đã bắn ra nhanh như tia chớp!

Người cảnh sát trẻ tuổi vẫn duy trì tư thế xoay người, cứng đờ ở chỗ đó!

Lăng Phong đốt một điếu thuốc lá, trên mặt hiện lên nụ cười ngang ngược, lầm bầm nói.

- Ai bảo mày để tao nghe thấy mày mắng tao chứ!

Chập tối, khi Hà Diệp Về đến nhà, thấy Lăng Phong đang ngồi ở trên sofa, xem trình diễn người mẫu trên TV. Hắn nhìn chăm chăm vào cô người mẫu gần như không mặc quần áo trên TV, thậm chí mắt không hề chớp, miệng còn chảy nước dãi! Ngay lập tức, cô càng thêm chắc chắn!!

Đồ háo sắc!

Đúng, chắc chắn hắn là tên háo sắc biến thái!

Lăng Phong cũng không quay đầu lại, nói.

- Chị Hà Diệp, chị đã về rồi à?

- Ừ, Lăng Phong, anh đã tìm được người quen của anh chưa?

Hà Diệp thử thăm dò.

Lăng Phong nghe vậy, sao có thể không hiểu được ý của cô. Đó chính là hạ lệnh trục khách thôi!

Sắc mặt trở nên kìm nén, bộ dạng rất thương tâm, giọng nói nghẹn ngào.

- Chị Hà Diệp, hôm nay tôi đã đi hỏi thăm. Người đó, người đó, người đó bị tai nạn xe, đã chết rồi!

- Há?

Biểu tình Hà Diệp cứng ngắc.

- Tên chủ chiếc xe chết tiết đó, sau khi đụng phải người quen của tôi, không ngờ còn lùi xe lại đè lên người anh ta một lần nữa, sau đó mới bỏ chạy! Làm hại bạn tôi mới hơn hai mươi tuổi, còn trẻ như vậy đã phải chết rồi! Chị Hà Diệp, hiện tại tôi lại thành tứ cố vô thân rồi!

Giọng Lăng Phong đầy nghẹn ngào.

Hà Diệp rất cảm động. Cô thực sự đã bị Lăng Phong cho vào lòng, chuẩn bị không đuổi hắn đi nữa. Đột nhiên, trong đầu chợt xuất hiện một giọng nói kiên nghị nói với cô, đó là một tên háo sắc. Chắc chắn phải đuổi hắn đi! Bằng không trình tiết của cô khó có thể giữ được. Hắn không chỉ cướp trình tiết của cô, ở trong nhà cô, còn muốn xài tiền của cô!

- Lăng Phong à. Hiện tại anh không nên đau khổ như vậy. Thế anh tính sau này sẽ làm thế nào?

Hà Diệp uyển chuyển nói.

Lăng Phong nói với bộ dạng rất thê lương.

- Tôi không biết. Tôi thật sự không biết. Tôi rời nhà ra đi, đã hứa với cha mẹ tôi, tôi phải kiếm được thật nhiều tiền, mới trở về xây nhà, cưới vợ! Nếu bây giờ tôi trở về, bà con hàng xóm sẽ khinh thường tôi!

- Vậy anh muốn ở lại?

Về mặt Hà Diệp cũng nhăn nhó đầy vẻ khổ sở. Cô cũng rất thông cảm với Lăng Phong. Nếu ngồi đối diện cô là một cô gái, chắc chắn cô sẽ không chút do dự cho người đó ở lại. Nhưng đó lại là một sinh vật có thân thể nam tính, lại còn là một kẻ háo sắc. Nếu hắn còn ở trong nhà mình, sẽ rất nguy hiểm!

- Tôi nhất định phải ở lại. Tôi muốn kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền! Yên tâm, chị Hà Diệp, tôi sẽ không ăn không, ở không nhà chị. Chờ đến khi tôi tìm được việc làm, tôi nhất định sẽ đưa chị tiền thuê nhà!

Lăng Phong nắm bàn tay lại giờ lên cao, tỏ thái độ rất chắc chắn.

Hắn đã nói như vậy, Hà Diệp vốn đang muốn đuổi hắn đi, hiện tại cũng không mở miệng được! Trong lòng cô thầm than khóc, nhưng vẫn đành phải tươi cười, nghĩ một đằng nói một nẻo.

- Anh tùy tiện ăn gì đó đi! Tôi ăn rồi!

Sau đó, cô liền đứng dậy trở về phòng!

Ngồi ở trên sofa Lăng Phong rất đắc ý, bắt chéo chân, tiếp tục xem TV.

- Làm trò, muốn đuổi tôi đi sao? Không dễ dàng như vậy đâu!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Trộm Đêm Ở Cục Công An

Ban đêm, Lăng Phong mặc bộ y phục màu đen đi tới cửa Cục cảnh sát, nhẹ nhàng nhún người nhảy lên, bay qua bức tường cao tới hơn hai mét! Hắn nhìn chằm chằm vào góc tường có gắn cameras theo dõi đang phát ra ánh sáng đỏ di chuyển khắp phòng. Lăng Phong chậm rãi di chuyển thân thể, tránh cameras.

Hắn ngồi xổm ở góc tường, thò cánh tay lên trên máy tính nhỏ, nhập vào đó một dãy số, khẽ ấn enter. Thật bất ngờ, tất cả cameras theo dõi đều chuyển tới một góc chết, rồi dừng lại!

Lăng Phong khẽ nói.

- Tránh được nhân viên cảnh sát trực ban.

Sau đó, hắn linh hoạt như chim yến, đi ra ban công tầng một, trực tiếp leo lên cửa sổ tầng hai. Hắn bám vào bệ cửa sổ, trong tay cầm một giác hút cao su, hút ở trên mặt kính của cửa sổ. Trên đỉnh giác hút có một sợi dây nhỏ. Một đầu sợi khác của sợi dây là một vật thể nhỏ nhỏ hình trụ.

Lăng Phong cầm vật thể hình trụ này, nhẹ nhàng ấn vào một cái nút lồi ra bên cạnh, một tia sáng đỏ, rất nhỏ bắn thẳng ra. Lăng Phong kéo thẳng dây nhỏ, xoay xung quanh giác hút. Tia sáng đỏ tạo thành một hình tròn trên mặt thủy tinh!

Hắn nhẹ nhàng lôi giác hút ra. Thật không ngờ, khối thủy tinh hình tròn này lại được lôi ra theo giác hút! Lăng Phong cười hài lòng.

- Loại dụng cụ cắt bằng tia laser này, thật là tiện lợi!

Hắn lấy miếng thủy tinh vừa cắt được bỏ vào trong túi. Tay hắn thò qua lỗ hồng hình tròn trên cửa kính, mở cửa sổ ra từ phía bên trong. Sau đó, Lăng Phong chậm rãi kéo cửa sổ ra, lách người đi vào!

Hắn lại nhẹ nhàng khép cửa sổ, kéo tấm rèm che lại!

Trong tay hắn cầm một cái đèn pin nhỏ, phát ra ánh sáng yếu ớt! Lăng Phong đi tới cửa, nhẹ nhàng mở cửa, hé ra một khe nhỏ rồi nhìn ra ngoài. Hắn phát hiện ngoài hành lang không có ánh đèn!

Hắn lách người qua, rất thật cẩn thận, không dám để phát ra chút tiếng động nào.

Theo ánh sáng yếu ớt của đèn pin, Lăng Phong đi dọc trên hành lang. Cuối tìm hắn tìm được phòng hồ sơ vụ án!

Hắn nhẹ nhàng vận tay nắm cánh cửa. Cửa khóa.

- Hừ, chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi!

Lăng Phong lấy ra một cái phi châm, tùy tiện gậy hai cái. Bất ngờ, khóa bật mở.

Ở trong phòng hồ sơ vụ án, Lăng Phong bắt đầu tìm kiếm. Mấy phút sau, một bộ hồ sơ tai nạn giao thông năm 2005 bị Lăng Phong cất vào trong túi!

- Tốt rồi, bản viết bằng tay!

Lăng Phong rất hài lòng về hành động của mình.

Khi hắn đi ra khỏi phòng hồ sơ vụ án, đột nhiên một bóng người xuất hiện ở một cánh cửa cách đó không xa. Lãng Phong sợ tới mức vội vàng lui trở vào!

Mặc dù thân thủ của Lãng Phong nhanh nhẹn, nhưng vẫn để lại chút hình ảnh trong mắt đối phương. Nhân viên cảnh sát đang chuẩn bị mở cửa, liền quay đầu, quát to một tiếng.

- Là ai?

Lãng Phong tránh ở phía sau cửa phòng hồ sơ vụ án thờ hồn hèn, thì thầm nói.

- Mẹ ơi, không ngờ lại là giọng của một phụ nữ. Muộn thế này rồi, cô không về nhà ngủ với ông xã, ít nhất thì về nhà ngủ với dưa chuột, còn ở lại Cục cảnh sát làm gì chứ? Chẳng lẽ biết tôi muốn tới, chuẩn bị ngủ tới tôi sao?

Nữ cảnh sát này rất cẩn thận đi tới cửa phòng hồ sơ vụ án. Bàn tay đặt ở phía bên hông, chuẩn bị rút súng. Nhưng cô đột nhiên nhớ ra, hiện tại đã là giờ tan tầm, súng cũng đã giao lại rồi. Vì thế, cô đành phải nắm chặt tay lại, tiến dần về hướng bên này!

Thấy cửa phòng hồ sơ vụ án vẫn đóng chặt, cô thử chuyển động tay nắm cửa, lại phát hiện cửa vẫn khóa, cô vuốt mái tóc dài của mình, hơi nhíu mày tự nhủ.

- Chẳng lẽ là do mình nhìn nhầm?

- Nhất định là mình tăng ca nhiều, nên choáng váng đầu óc, hoa mắt rồi!

Nữ cảnh sát lẩm bẩm tự nói với mình.

Sau khi nữ cảnh sát rời khỏi, Lãng Phong mới thở phào một hơi! Hắn mở cửa sổ phòng hồ sơ vụ án, thân thủ nhanh nhẹn trực tiếp nhảy từ tầng hai nhảy xuống. Vừa chạm đất, Lãng Phong lập tức lặn một vòng để làm giảm lực rơi xuống. Tất cả chỉ phát ra một tiếng động rất khẽ!

Nhưng đang lúc Lãng Phong đứng dậy chạy trốn, đúng lúc nữ cảnh sát xinh đẹp đi xuống lầu thấy được.

- Ai đó?

Nữ cảnh sát xinh đẹp hét lớn một tiếng.

Lãng Phong sợ tới mức nhanh chân bỏ chạy. Thân người lạng lách rồi nhảy phắt lên một cái, đã vượt qua bức tường vây quanh Cục cảnh sát!

Lúc này, nghe nữ cảnh sát lớn tiếng quát như vậy, cảnh sát trực ban cầm súng vội vàng chạy tới.

- Cảnh sát Cốc, có chuyện gì sao!

- Tôi nhìn thấy một bóng đen chạy ra ngoài!

Nữ cảnh sát nhìn chăm chăm vào chỗ bức tường nơi Lãng Phong vừa nhảy ra, sắc mặt tương đối nghiêm túc nói.

- Không thể nào! Cảnh sát Cốc!

Cảnh sát trực ban có phần không tin.

- Đi, đi tới phòng giám sát xem thử!

Nữ cảnh sát xoay người tiến về hướng tầng trên.

Ngày hôm sau, Cục cảnh sát liền tiến vào tình trạng khẩn cấp. Chuyện tối hôm qua đã truyền tới tai các vị cao tầng. Không ngờ có kẻ dám tới Cục cảnh sát trộm. Điều này không phải chính là một cái tát đối với Cục cảnh sát bọn họ sao?

- Cốc Tuyết, tối hôm qua con thật sự thấy có bóng người sao?

Cục trưởng rất nghiêm túc nói.

- Ba, con thấy thật mà. Khi con ở cửa phòng hồ sơ vụ án, con đã phát hiện ra bóng đen này một lần! Khi con xuống tầng, con cũng thấy được hắn! Thân thủ của hắn rất nhanh nhẹn!

Thì ra nữ cảnh sát tối hôm qua tên là Cốc Tuyết.

- Được rồi. Rốt cuộc, không rõ tên này là ai, không ngờ ngay cả cameras theo dõi cũng không thấy được bóng dáng của hắn!

Lông mày của Cục trưởng nhíu lại thành một một hàng.

- Ba, đội cảnh sát có bị mất trộm thứ gì không?

Cốc Tuyết quan tâm hỏi.

- Tạm thời còn chưa phát hiện được. Nhưng cửa sổ của một văn phòng ở tầng hai bị mở ra. Thật không biết hấn là nhân vật như thế nào!

- Chắc không phải là tên trộm vặt chứ?

Cốc Tuyết đột nhiên hỏi.

- Trộm vặt? Những tên trộm vặt có chút đầu óc sẽ không lựa chọn xuống tay với Cục cảnh sát đâu!

Cục trưởng cười lạnh nói.

- Vậy có khả năng hấn tới để trộm súng hay không?

- Chắc không đâu. Phòng súng ống có trang bị cảnh báo. Hấn không thể đi vào đó được!

Về điểm ấy, thật ra Cục trưởng Cốc Bột rất tin tưởng.

- Vậy hấn tới để làm gì chứ? Con đã thấy bóng dáng hấn chợt xuất hiện ở cửa phòng hồ sơ vụ án!

Cốc Tuyết rất hoang mang, nhíu mày.

- Phòng hồ sơ vụ án?

Lông mày Cốc Bột càng nhíu chặt.

Nửa giờ sau, một nhân viên cảnh vụ kiểm tra phòng hồ sơ vụ án, phát hiện thiếu mất một hồ sơ vụ án giao thông năm 2005.

- Năm 2005? Vụ án giao thông?

Cốc Bột cẩn thận suy ngẫm về hai thông tin quan trọng này. Đột nhiên, mắt ông ta mở to ra, dường như đã nghĩ tới điều gì.

- Được rồi. Chuyện này đến vậy chấm dứt. Không được tiết lộ chút thông tin nào ra ngoài. Sau này Cục tăng thêm nhân viên trực ban là được!

- Ba, chẳng lẽ cứ để mặc chuyện này sao?

Cốc Tuyết rất bất mãn nói.

- Đây là quyết định của Cục. Còn nữa, về sau khi đi làm, phải gọi là Cục trưởng.

Cốc Bột rất nghiêm túc nói.

- Hừ. Dạ, Cục trưởng!

Cốc Tuyết rất tức giận nói. Sau đó, tức giận lắc lắc miệng đi ra ngoài.

- Sáu năm trước, hy vọng sẽ không phải là chuyện đó!

Cốc Bột đốt một điếu thuốc, lầm bầm nói.

Buổi chiều cùng ngày hôm đó, Cục cảnh sát liền nhận được một vụ án mạng. Một người đàn ông đã chết thảm trong nhà!

Khi hồ sơ của vụ án mạng này đưa đến trên bàn Cốc Bột, Cốc Bột hoàn toàn luống cuống, nhìn chăm chăm vào tư liệu trên hồ sơ. Người đàn ông chính này chính là lái xe đã gây ra tai nạn giao thông trong vụ án sáu năm trước!

- Chẳng lẽ thật sự là hấn?

Ông ta nhớ tới một đứa trẻ.

Chương 6: Quá Khứ Của Lăng Phong

Nghĩa địa công cộng thành phố Tân Hải.

Lăng Phong quỳ gối trước một bia mộ, vừa hoá tiền vàng, vừa thì thảo nói.

- Ba mẹ, tên khốn kiếp gây ra chuyện đó đã bị con giết! Để hai người đợi suốt sáu năm, con trai thật sự đã bắt hiểu rồi. Nhưng hai người yên tâm đi, một tên cũng chạy không thoát được. Tất cả đám người đã có hành vi phạm tội năm đó đều phải xuống dưới nhận lỗi với hai người!

Một chiếc xe cảnh sát đỗ ở bên ngoài nghĩa địa công cộng. Cục trưởng cục Công an đang cầm một bó hoa tươi, tiến về hướng này!

Thấy người thanh niên đang quỳ gối trước ngôi mộ, yết hầu ông ta nhấp nhô vài cái. Ông ta đặt hoa ở trước mộ bia.

- Cháu vẫn trở lại!

Trong giọng nói lộ ra chút thất vọng và bất đắc dĩ!

Lăng Phong không nhìn ông ta, chỉ có giọng nói là đầy kích động, hơn nữa rất kiên quyết nói.

- Cháu đã nói rồi. Cháu nhất định sẽ trở về!

- Cần gì phải làm như vậy! Chuyện cũng đã qua sáu năm rồi. Bỏ qua đi. Cháu hãy bắt đầu lại cuộc sống của chính mình!

Mái tóc thưa thớt của Cốc Bột rối bời trong cơn gió thổi.

- Không có khả năng!

Lăng Phong cắn răng, ánh mắt vô cùng dữ dội nói.

- Cháu không đầu lại gã đâu! Giết một người lái xe thì dễ dàng. Nhưng hiện nay, với thực lực của gã, không phải là người cháu có thể động tới!

- Cháu cũng không phải là cháu của năm đó. Cháu năm đó, có thể không có năng lực báo thù cho cha mẹ cháu. Nhưng hiện tại, cháu đã trở lại, nhất định phải chấm dứt mối hận thù này!

- Cháu khiến chú thấy rất khó xử. Tiểu Lăng, chú có thể gọi cháu như vậy được chứ? Ban đầu, chú nghĩ sau khi cháu rời khỏi đây, sẽ từ từ quên đi chuyện này!

Cốc Bột bất đắc dĩ nói.

- Yên tâm đi, chú Cốc. Cháu sẽ không để chú phải khó xử! Năm đó là chú đã cứu cháu. Cháu sẽ không quên!

Khóe miệng Lăng Phong thoáng cong lên.

- Thật sự phải giết người sao? Chẳng lẽ không thể có biện pháp nào khác để giải quyết hay sao?

Chương 5: Quá khứ của Lăng Phong

Cốc Bột vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ hắn.

- Nợ máu đương nhiên phải trả bằng máu!

Hắn nhìn chằm chằm vào tấm ảnh chụp trên bia mộ của cha mẹ, lặng lẽ cười, nói.

- Được rồi, xem ra chú không thể khuyên được cháu! Tuy nhiên chú vẫn nhắc cháu một câu, nếu không thể báo được thù, vậy hãy chạy trốn thật nhanh! Không thể để mất tính mạng của mình!

Cốc Bột thở dài một hơi nói.

- Cảm ơn, chú Cốc! Đã quên chưa chúc mừng chú. Trong sáu năm, chú cũng đã lên tới chức Cục trưởng rồi!

- Không nhắc tới cũng được! Qua vài năm nữa, chú cũng sẽ về hưu! Chú vốn tưởng rằng có thể thanh thân yên ổn về hưu. Giờ cháu lại tới đây. Chú thấy hẳn là mình không an phận được nữa rồi!

Cốc Bột cười nói.

Lăng Phong đốt tiền vàng, cũng không nói gì thêm!

- Cháu Lăng, khi nào rảnh, cháu hãy đến nhà chú chơi. Hai chú cháu mình ngồi xuống uống vài chén!

- Nếu chú Cốc đã mời, có thời gian cháu nhất định sẽ tới thăm!

Cuộc nói chuyện ở nghĩa trang chấm dứt.

Cốc Bột lên xe trở về nhà. Một mình Lăng Phong ngậm điều thuốc, cũng về nhà. Không, hẳn là nhà của Hà Diệp! Hiện tại, trên mặt hắn đã hoàn toàn không nhìn thấy sự lạnh lẽo kinh người như lúc ở phía trước bia mộ. Ánh mắt của hắn cũng không có sát khí nặng như lúc đó nữa!

Hắn hoàn toàn trở lại thành một thanh niên lêu lổng, cà lơ phất phơ!

Đang xem TV, đột nhiên Lăng Phong nghe thấy tiếng chuông cửa. Hắn ra mở vừa, không ngờ lại thấy một thanh niên tới đưa chuyển phát nhanh!

- Xin chào, cho hỏi Hà Diệp tiểu thư ở đây phải không?

Người nhân viên chuyển phát nhanh hỏi.

- Đúng vậy!

- Đây là chuyển phát nhanh của cô ấy!

- Vậy sao? Nhưng cô ấy không có ở nhà. Để tôi ký nhận thay cho cô ấy cũng được!

Sau khi ký nhận chuyển phát nhanh của Hà Diệp, Lăng Phong nhìn cái thùng giấy đặt trên bàn, với ánh mắt rất tò mò.

- Trong này có gì vậy nhỉ?

- Liệu có thể là mấy thứ kích dục linh tinh hay không? Hà Diệp là người độc thân, nói không chừng thật sự có thể là vậy lắm chứ!

Lăng Phong vô si, tưởng tượng thấy ban đêm Hà Diệp một mình trốn ở trong phòng, tịch mịch khó nhin, lấy ra một vật to bằng cao su còi quần lót, lộ ra khu rừng rậm phía dưới, liếm môi, ánh mắt mê ly! Chậm rãi đi vào, trong miệng rên rỉ.....

Sự tưởng tượng vô liêm sỉ đó, càng khiến lòng hiếu kỳ của Lăng Phong dâng cao. Hắn không nhìn được vội vàng muốn mở ra!

- Được rồi, liếc mắt nhìn một cái, chỉ liếc mắt một cái thôi!

Cuối cùng Lăng Phong không thể kìm chế được sự hiếu kỳ trong lòng mình. Hắn lật đáy thùng lên, rạch một đường nhỏ trên lớp băng dán trong suốt.

Không ngờ, hắn phát hiện bên trong là một cái thiết bị bắn điện dùng để phòng vệ?

- Cô ta mua cái này làm gì vậy? Không phải là phòng mình chứ? Chuối thật!

Lăng Phong rất bức bối, mắng to.

Nhìn cái thiết bị bắn điện này hình trụ dài ước chừng hơn mười cm, Lăng Phong chạm nhẹ vào cái nút bên cạnh. Trên hai đỉnh chớp tạo thành một dòng điện làm người ta hốt hoảng. Dòng điện tạo ra những tiếng tách tách!

- Mẹ nó, người đàn bà này thật ngoan độc. Không ngờ mua thiết bị phòng vệ có điện áp lớn như vậy!

Lăng Phong tung tung thiết bị điện tử phòng vệ này trong tay một lát.

- Không tệ. Nếu đã thế này, vẫn nên dùng tới. Khi nào cô ta tịch mịch trống trải, cũng có thể lấy thay cái kia cắm vào đi!

Đề phòng Hà Diệp trở về sẽ trách cứ hắn vì cái này, Lăng Phong vội vàng bỏ thiết bị điện phòng vệ này trở lại trong thùng giấy, tìm băng dán, dán kín lại. Nếu nhìn thoáng qua, thật sự không thể phát hiện ra hắn đã động vào!

Không lâu sau, Hà Diệp đã trở lại. Lăng Phong chỉ vào thùng giấy trên bàn nói.

- Chị Hà Diệp, chuyển phát nhanh đó là của chị!

Hà Diệp sửng sốt, vội vàng chạy tới ôm lấy thùng giấy. Sắc mặt cô đầy vẻ nghi ngờ hỏi.

- Anh chưa hề động tới chứ?

- Không có! Đây là đồ của chị mà. Sao tôi lại muốn động vào làm gì!

Về mặt Lăng Phong rất nghiêm túc.

Hà Diệp nhìn qua vết dán bên ngoài một chút. Tất cả vẫn kín. Cô vội vàng ôm thùng giấy chạy trốn vào phòng mình!

Sau khi cẩn thận đóng cửa cho chặt, cô mở thùng giấy ra, thấy thiết bị điện tử phòng vệ, khoe miệng cô cong lên đầy duyên dáng.

- Hừ, hiện tại tôi có cái này rồi, tôi sẽ không sợ anh nữa. Nếu anh dám có ý đồ gì bất lương, tôi sẽ xóc điện cho anh choáng luôn!

Cô vội vàng giấu thiết bị phòng vệ ở dưới gối!

Lăng Phong đứng ở bên ngoài phòng gọi với vào.

- Chị Hà Diệp, tôi làm cơm chiều rồi. Chúng ta cùng ăn cơm nhé?

Hà Diệp đã thay xong quần áo, đi tới trước bàn. Thấy trên bàn có mấy món rau xào, một đĩa trứng cuộn cà chua, cô ngạc nhiên, thực sự cảm thấy khó có thể tin được.

- Lăng Phong, anh cũng biết nấu ăn sao?

Lăng Phong ngượng ngùng gãi gãi sau gáy.

- Tạm được thôi!

Ngồi vào bàn cơm, Hà Diệp ăn thử các món ăn do Lăng Phong nấu.

- Ủ, không tệ, hương vị không tệ!

- Ha ha, chỉ cần chị Hà không chê là tốt rồi!

Hà Diệp câu được câu chẳng nói.

- Lăng Phong, hôm nay anh ra ngoài tìm việc phải không? Kết quả thế nào vậy?

Trên mặt Lăng Phong có chút mất mát.

- Có tìm, nhưng không tìm được. Người ta cũng không chịu nhận tôi vào làm!

Hà Diệp có chút thất vọng. Cô chỉ ước gì có người nào đó có thể nhận Lăng Phong vào làm, thậm chí cung cấp cho hắn cái ăn chốn ở. Nếu vậy chẳng phải mình sẽ không cần mỗi ngày đều lo lắng đề phòng hắn nữa sao?

- Không cần vội, từ từ sẽ tìm được thôi!

Hà Diệp an ủi nói.

- Ôi, yêu cầu của tôi cũng không cao lắm. Tôi chỉ muốn tìm một chỗ bao ăn bao ở. Mỗi ngày cứ ở lại chỗ của chị Hà, trong lòng tôi cũng thấy áy náy không yên!

Lăng Phong lại gờ tro khô nhục kế.

Quả nhiên, Hà Diệp không suy nghĩ đã buột miệng nói.

- Không sao. Dù sao đi nữa, chỗ tôi cũng không có người ở, anh cứ ở đi!

Nói xong, cô liền hối hận. Sao mình lại mở miệng nói những điều thiếu i ốt như vậy chứ!

Lăng Phong rất kích động nhìn Hà Diệp.

- Thật sao? Chị Hà!

Trong lòng Hà Diệp vô cùng đau khổ, nhưng vẫn phải giả vờ tươi cười, bộ dạng như rất hoan nghênh anh vào ở.

- Thật mà!

- Chị Hà, chị tốt quá! Chị yên tâm đi. Chỉ cần chờ tới khi tôi tìm được việc làm, tôi nhất định sẽ đưa chị tiền thuê nhà! Đến lúc đó, tôi sẽ thuê phòng của chị Hà để ở, cũng sẽ không để chị phải chịu thiệt!

Lăng Phong vội vàng nói, cắt đứt đường lui của Hà Diệp. Nếu hắn đã nói như vậy, cho dù Hà Diệp muốn đuổi hắn đi, cũng không thể tìm được bất kỳ lý do nào.

- Ha ha!

Hà Diệp cười. Đúng là một nghĩ một đằng nói một nẻo!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tôi Muốn Đối Phó Với Anh

Buổi tối khi đi ngủ, Hà Diệp ở trên giường lăn qua lộn lại mãi vẫn ngủ không được. Hiện tại, ngày nào còn chưa đuổi được tên Lăng Phong này đi, ngày đó cô sẽ còn ngủ không yên. Có một tên biến thái điên cuồng vì tình dục ngủ ở trong nhà mình, không biết mình sẽ chết lúc nào!

Thật ra, lúc này Lăng Phong lại cảm giác ngủ rất ngon. Ở không phải trả tiền phòng. Ăn cơm miễn phí không phải thanh toán hóa đơn. Điện nước cũng không cần chi trả. Ăn không ở không như vậy, hỏi có ai lại không vui được cơ chứ!

Ngày hôm sau, Hà Diệp đi làm sớm. Cô lại tìm tới thẩm mỹ viện của chị Vương.

- Chị Vương, chị nhất định phải nghĩ biện pháp giúp em đi! Em sắp không chịu nổi nữa rồi!

Trên mặt Hà Diệp hiện rõ đôi mắt thâm quầng. Dáng vẻ rất oan ức.

- Em làm sao vậy? Bảo bối, lẽ nào tối hôm qua bị người ta lên giường rồi sao?

Chị Vương cười đi tới.

- Em nhất định phải đuổi hắn đi. Để tên điên cuồng vì tình dục ở trong nhà của em, em thật không chịu nổi! Chị biết không? Hắn còn thích xem tiết mục người mẫu ăn mặc quần áo hở hang. Hắn xem chăm chú tới mức, nước miếng cũng chảy ròng ròng!

Hà Diệp tỏ ra rất ghê tởm.

- Vậy trực tiếp đuổi hắn đi là được rồi mà!

- Không được, em không mở miệng nói ra được! Chị nghĩ biện pháp khác giúp em đi mà!

Hà Diệp lăm nùng.

- Được rồi, được rồi. Chị Vương sẽ suy nghĩ, sẽ suy nghĩ mà!

Chị Vương đặt một ngón tay lên trên miệng, bộ dạng giống như đang suy ngẫm.

- Có rồi. Nếu em ngại không thể đuổi hắn đi, vậy thì dọa hắn đi! Buổi tối, em giả quý, hù dọa hắn!

- Giả quý? Ôi, sợ là hắn còn chưa bị hù chết, có thể em đã tự hù dọa mình chết trước rồi!

Nhắc tới quý, Hà Diệp rất sợ cái này.

- Vậy giả vờ bị mộng du đi, cầm dao gỗ vào cửa phòng hắn. Chị bảo đảm chưa tới hai ngày, hắn sẽ phải sợ tới mức thu thập đồ đạc cút khỏi đó!

Chị Vương rất hài lòng với biện pháp của mình.

- Mộng du?

Hà Diệp gật đầu, lông mày cũng nhíu lại.

- Được, vậy đêm nay em về sẽ thử xem sao. Nhất định phải dọa hắn đến khi hắn bỏ đi mới được!

Đêm khuya, trong lúc Lăng Phong đang mơ màng ngủ, đột nhiên hắn nghe được tiếng động phía bên ngoài. Cảnh giác trong nghề nghiệp khiến hắn lập

tức mở mắt, thần kinh căng thẳng, nín thở!

Lắng nghe được tiếng đá bàn ở bên ngoài, Lăng Phong nhẹ nhàng mặc quần áo, hé một khe cửa. Trong phòng khách tối đen, một hình bóng trông vô cùng quen thuộc!

- Đây không phải là Hà Diệp sao? Khuya như vậy rồi cô ta còn làm gì nữa vậy? Chẳng lẽ là tìm dưa chuột?

Lăng Phong nhú mày.

Hắn bật công tắc, mở đèn điện trên tường.

- Chị Hà, chị đang làm gì vậy?

Hà Diệp không quay đầu lại, vẫn tiếp tục đá cái bàn phía trước. Lúc này, Lăng Phong mới phát hiện cô còn cầm một con dao làm bếp trong tay!

Lăng Phong nhẹ tay nhẹ chân đi đến phía sau người cô. Hắn nghe thấy cô luôn miệng lẩm bầm.

- Cây củ cải củ đâu? Cây củ cải củ đâu? Tôi muốn chặt củ cải!

Xem cô lẩm lẩm cầm con dao bếp trong tay, thực sự khiến Lăng Phong sợ tới mức muốn nhảy dựng.

- Chẳng lẽ cô ta mộng du?

Lăng Phong đi vòng đến trước mặt cô. Hắn thấy sắc mặt cô đại ra. Con mắt nhìn giống như vô thần, nhưng chỉ cần quan sát cẩn thận, không khó để phát hiện, ánh mắt của cô ta chợt lóe ra. Thì ra cô ta giả vờ mộng du?

Lăng Phong muốn nhìn xem rốt cuộc cô ta muốn làm gì. Khuya như vậy rồi còn giả vờ mộng du!

Vì thế, hắn cố ý ngáp một cái nói.

- Chị Hà, hiện giờ cũng không còn sớm nữa. Chị nghỉ ngơi sớm một chút!

Sau đó, hắn đi vòng qua cô, đi về phòng mình. Hắn còn cố ý không khóa cửa, cởi hết toàn bộ quần áo, chui vào trong chăn!

Hà Diệp tưởng rằng tên Lăng Phong này không phát hiện mình đang mộng du. Nhưng cô vẫn không chịu từ bỏ ý định.

“Trời ơi, mình đến là để hù dọa anh ta. Nếu anh ta không phát hiện ra, vậy chẳng phải mình đã làm việc vô ích rồi sao?”

“Không được, mình phải xâm nhập vào doanh trại quân địch!”

Hà Diệp tiếp tục cầm dao làm bếp, giả vờ như đang mộng du, đi đến cửa phòng Lăng Phong, gõ gõ vào cửa. Nhưng hắn không hề có phản ứng gì.

Cô dán tai trên cửa, nghe được bên trong vọng ra tiếng ngáy khe khẽ của Lăng Phong! Cô thầm vui mừng tự nhủ.

- Tên khốn này đang ngủ. Thật tốt quá. Để xem tôi có hù chết được anh không!

Cô vừa nắm lấy tay nắm cửa, không ngờ cánh cửa liền mở ra!

Cô đẩy cửa vào, một tay cầm dao làm bếp, miệng lẩm bầm.

- Chặt củ cải, chặt củ cải!

Lăng Phong cố ý giả vờ như ngủ, tiếp tục phát ra tiếng gáy rung trời!

Hà Diệp đi đến bên giường Lăng Phong, vụng trộm liếc mắt nhìn Lăng Phong. Hắn ngủ say trông thật giống một lợn chết à!

Cô mạnh mẽ tung chiếc chăn của Lăng Phong ra, vừa mới kêu.

- Cây củ cải.

Nhưng không ngờ, đập vào mắt cô là một Lăng Phong đang nằm trần truồng. Hai chân hắn đang ra, nằm ở trên giường. Nhất là cơ quan sinh dục của hắn đang dựng lên, trông hết sức bắt mắt!

- A...

Hà Diệp hoảng sợ, vừa muốn kêu to, vội vàng ôm lấy miệng mình. Khuôn mặt cô đỏ ửng, dường như bấm chút cũng ra máu.

Đầu Lăng Phong quay vào phía bức tường. Hắn thậm chí cười trộm, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ như đang ngủ say. Tiếng ngáy vẫn phát ra đều đều!

"Hừ, cô nàng trơ tráo, lợi cho cô rồi, đang không lại được nhìn thấy trạng thái nguyên thủy nhất của tôi!"

Trong lòng Lăng Phong thầm nói.

Trong lòng Hà Diệp lại vô cùng đau khổ. Cô vốn dự tính hù dọa tên Lăng Phong này, ai ngờ được hắn lại thường ngủ khỏa thân. Cảnh tượng xấu hổ thế này, khẳng định mình không thể giờ trò gì được nữa rồi. Chỉ có thể chán nản mà trốn đi! Trong lòng hận tên kia đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cô có chút kích động, thật sự muốn quơ con dao làm bếp, cắt vật đang dựng thẳng kia của hắn thành những lát mỏng như cắt cây củ cải!

Khi Hà Diệp vừa xoay người, Lăng Phong lại hành động!

Cô hát xong tới lượt tôi lên sân khấu!

Lăng Phong nắm lấy tay trái của Hà Diệp, miệng lẩm bẩm nói.

- Em à, sờ lên tay em thật thích!

Hà Diệp sợ tới mức tim cũng muốn nhảy ra ngoài. Tay cô bị Lăng Phong nắm được, nhưng cô không dám dùng sức giật ra, sợ Lăng Phong giật mình tỉnh khỏi giấc mộng xuân này! Nhưng nếu không rút được tay ra, vậy lại càng không được. Nếu đợi đến sáng mai hắn tỉnh lại, nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ như vậy, nói không chừng còn tưởng rằng chính hắn là một hoa cúc bị một khuê nữ phi lễ hắn cũng nên!

- Ôi, thanh danh một đời trong sạch của tôi!

Trong lòng Hà Diệp âm thầm muốn giết người.

Cô chậm rãi cố gắng rút tay lại, muốn thoát khỏi bàn tay của hắn!

Nhưng Lăng Phong lại cố ý nắm thật chặt, không cho cô giẫy ra!

- Em à, em đừng đi mà! Qua đây với anh đi!

Lăng Phong "hói mớ" xong, lại hơi dùng sức, trực tiếp kéo Hà Diệp ngã lên giường mình.

Dù thế nào Hà Diệp cũng không nghĩ ra tên Lăng Phong này lại có sức như vậy. Cô đứng không vững, liền ngã lên trên người Lăng Phong. Con dao làm bếp trong tay phải của cô thiếu chút nữa đã phạt qua khuôn mặt anh tuấn của Lăng Phong.

Tim Hà Diệp đập thình thịch. Cô đang run rẩy trên người Lăng Phong chợt chấn động! Cô cảm giác được bộ phận sinh dục xấu xí kia của Lăng Phong đang chọc vào bụng mình, cảm giác vô cùng khó chịu!

"Trời ạ, khuya như vậy, mày không ngủ đi, còn dựng dậy xem náo nhiệt làm gì!"

Trong lòng Hà Diệp thầm mắng cơ quan sinh dục đang dựng thẳng của Lăng Phong.

Cô muốn giẫy dụa, nhưng bị Lăng Phong giữ chặt, khiến cô không thể nhúc nhích được chút nào. Nếu động tác của mình quá lớn, cô lại sợ Lăng Phong sẽ tỉnh giấc. Đến lúc đó cục diện sẽ càng thêm xấu hổ!

Khi Hà Diệp đang ở thế khó xử đó, Lăng Phong cũng hiểu được mình đùa như vậy có chút quá trớn. Đột nhiên, hắn nói.

- Em à, em cởi quần áo trước đi. Anh đi vệ sinh một chút đã!

Nói xong, hắn đẩy Hà Diệp sang một bên. Với dáng vẻ như còn buồn ngủ, hắn đứng lên, đi về hướng WC!

Hà Diệp thầm mắng.

"Ôi ôi, sao lại tệ thế chứ. Mình giả vờ mộng du, lại gặp được kẻ mộng du thật! Mình bán sách lậu không ngờ lại bán tới tận cửa nhà người ta? Thật đúng là giả thần lại gặp quỷ!"

Thừa dịp Lăng Phong đi WC, cô vội vàng mở cửa chạy vội về phòng mình!

Bởi vậy kế hoạch của cô đã chấm dứt trong thất bại!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chém Trăm Người

Ngày hôm sau, Hà Diệp lại mang một đôi mắt thâm đen đi làm. Tối hôm qua, cô lại mất ngủ. Cô phát hiện tên Lăng Phong này lại còn bị mộng du. Điều này đã dọa cô chết khiếp! Nếu nửa đêm nửa hôm Lăng Phong mộng du chạy đến phòng mình, OOOX mình, vậy mình nên làm thế nào cho phải chứ?

- Chị Hà, chị ăn điểm tâm đi. Tôi làm hai quả trứng chần nước sôi!

Lăng Phong vừa uống sữa, vừa nhìn Hà Diệp nói.

Hà Diệp miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, thăm dò hỏi.

- Lăng Phong, tối hôm qua anh ngủ có ngon giấc không?

- Tốt, ngủ rất ngon! Tuy nhiên, tôi nhìn sắc mặt chị Hà, dường như tối qua chị ngủ không được ngon giấc lắm thì phải?

Lăng Phong nhìn chằm chằm vào con mắt thâm đen của Hà Diệp, bộ dạng có vẻ rất quan tâm.

- À, không, ngủ ngon, ngủ ngon giấc mà!

Ăn điểm tâm xong, Hà Diệp mang một chiếc kính râm lớn để che đôi mắt gấu trúc của mình. Cô cảm thấy rất oan ức nên lại tìm đến chị Vương để khóc lóc kể lể!

- Ôi trời, hai mắt mới đen làm sao. Nhanh nhanh làm đẹp đi, bằng không sẽ rất nhanh có nếp nhăn đấy!

Chị Vương rất đau lòng nói.

- Chị Vương, hiện tại em thật lòng muốn chết cho rồi. Chị Vương, chị nghĩ biện pháp khác cho em đi!

Hà Diệp nũng nịu nói.

- Được rồi được rồi! Chị đã biết đại khái về tình hình hôm qua rồi! Chị Vương cho rằng có lẽ hần đã già vò?

Chị Vương rất kinh nghiệm rất phong phú nói.

- Già vò ?

Hà Diệp không tiếp nhận được thông tin này.

- Đúng! Hần rất thông minh! Không trung hậu thành thật giống như vẻ bề ngoài đâu. Hần có trình độ cột nhà rất cao!

- Ý của chị là, tất cả mọi chuyện tối hôm qua, hần đều biết cả sao? Hần cố ý cời hết quần áo sao? Hần biết em sẽ làm như vậy à?

Hà Diệp mới nghĩ như vậy, đã cảm thấy mình gần như sụp đổ. Cô vốn tự an ủi mình, hiện tại nghe được đáp án này, khác nào sét đánh ngang tai. Vậy từ nay về sau, cô còn mặt mũi nào để nhìn tên Lăng Phong này!

- Hần là như vậy. Em còn chưa đủ trình độ để có thể đối phó được với hần, cho nên mới có thể bị hần đùa bốn năm trong tay!

Chị Vương nói xong còn vươn bàn tay, mở ra năm ngón, tư thế như muốn nắm lấy ngực Hà Diệp.

- Được rồi, chị Vương, đừng làm loạn nữa! Hiện giờ em đã không còn mặt mũi nào gặp người ta. Em không quay về nữa. Cái nhà đó cũng cho hần dùng vậy!

Hà Diệp ôm mặt, rất sụp sụp nói.

- Đừng. Cấp bậc của hần cao như vậy, nhưng đạo hạnh của chị Vương em cũng không kém! Chị sống nhiều năm như vậy, vẫn chưa gặp được một đối thủ nào khiến chị cảm thấy hứng thú như vậy. Chị nhất định phải cho hần một bài học mới được!

Chị Vương nắm tay lại, ngẩng đầu nhìn lên trời. Nói với về như Đông Phương Bất Bại.

- Chị dự tính sẽ làm như thế nào vậy? Thu hần sao?

Hà Diệp nhìn chị Vương với vẻ rất mong chờ.

- Hừ, tuy yêu cầu của chị Vương không quá cao, nhưng không có “nhất nghệ tinh”, vậy rất khó lọt vào pháp nhãn của chị Vương em! Hiện tại chị đang tu luyện một môn tuyệt kỹ, Chém trăm người. Chị đã sắp thành công. Đến lúc đó có thể một chiêu chém xuống khiến tên tiểu quỷ này xuống ngựa!

Chị Vương rất khinh thường nói.

- Chém trăm người?

Hà Diệp nghe cô nói vậy, đầu óc mờ mịt không hiểu gì cả.

- Đây là một môn công pháp rất ảo diệu! Em là con gái còn trinh, sẽ không hiểu đâu!

- Chị nói một chút thôi. Chị Vương, chị đã nói, thì nói cho hết đi!

Những lời nói của chị Vương khiến lòng hiếu kỳ của Hà Diệp càng dâng lên.

Chị Vương cười khê, ghé vào bên tai Hà Diệp khê thì thầm!

Hà Diệp lập tức mặt đỏ tai hồng, xấu hổ mắng:

- Nữ dâm tặc!

Cái gọi là "chép trăm người ", chính là OOX thành công với một trăm người đàn ông trở nên! Phía trên còn có cấp bậc cao hơn

"Chém nghìn người ".

Xem ra công lực của chị Vương thật sự là thâm hậu khác thường. Đã cách chém trăm người không xa. Bấm ngón tay tính toán, nhưng đầu ngón tay cũng không đủ dùng!

Hai người bí mật bàn mưu tính kế suốt một ngày, cuối cùng kế hoạch đối phó với Lăng Phong đã được hoàn thành. Chị Vương ra tay, bất kỳ người đàn ông nào cũng phải đầu hàng! Rất có khí thế, còn muốn bắn Lăng Phong tới mức ngay cả cái cặn cũng không còn!

Chập tối, sau khi chuẩn bị tỉ mỉ chị Vương đi theo Hà Diệp về nhà cô!

- Chị Hà Diệp, đã về rồi sao?

Đang chuẩn bị cơm chiều, Lăng Phong nghe được tiếng mở cửa, giống như một người đàn ông nội trợ, rất nhiệt tình kêu lên.

- Ôi, có khách tới chơi sao?

Lăng Phong nhìn chị Vương xinh đẹp đứng cạnh Hà Diệp, hơi sững sốt nói.

Chị Vương vẫn duy trì vẻ tươi cười quyến rũ một người đàn bà chín chắn, nhưng trong lòng cô lại âm thầm khiếp sợ. Hiện tại, rốt cuộc cô đã hiểu ra. Hà Diệp là một cô bé còn chưa hiểu chuyện, có bại trong tay hắn cũng không có gì là oan uổng. Căn bản cậu thanh niên này không phải là nhân vật đơn giản!

Mỗi tiếng nói cử chỉ, đều là đảo khách thành chủ, rất rõ ràng đã nắm chắc quyền chủ động!

Cao thủ, tuyệt đối cao thủ!

- Ha ha, Lăng Phong à. Đây là chị gái của tôi, Vương Yến Ny. Anh cứ gọi là chị Vương đi!

Hà Diệp thật ra không nghĩ nhiều như vậy. Hiện tại, cô đã mời tới một cao thủ tình trường tuyệt thế, Vương Yến Ny. Thân mang tuyệt kỹ có một không hai chém trăm đao, cũng là thiên tài tuyệt thế duy nhất có hi vọng tu luyện thành chém nghìn đao! Cao thủ như vậy mà ra tay, nhất định sẽ dễ như trở bàn tay.

Lăng Phong rất hăng hái, cười vồn tay.

- Chị Vương, xin chào!

Vương Yến Ny cười quyến rũ, đôi mắt hoa đào trong veo như nước, mắt nhìn thẳng vào Lăng Phong! Sau đó, cô vồn bàn tay mềm mại tình tứ của mình ra!

Trước bữa cơm chiều, chị Vương kéo Hà Diệp vào WC!

- Thế nào? Chị Vương!

Hà Diệp rất quan tâm nói.

- Em gat chị!

Vương Yến Ny rất nghiêm túc nói.

- Hà? Có chuyện gì vậy? Chị Vương!

Hà Diệp bị cô làm cho không hiểu gì cả.

- Ngày đó em nói hần dài mấy cm?

Vương Yến Ny nhìn sát vào mặt cô.

- Hà? Chị Vương, khi nào thì chị... Sao chị có thể vẫn còn háo sắc như vậy chứ? Không đúng. Chẳng lẽ hần đã đồng ý cho chị xem qua cái đó sao? Khi nào vậy? Sao này giờ em lại không hề phát hiện hành động háo sắc của hai người chứ! ?

Hà Diệp mím môi nghĩ ngợi lung tung.

- Hừ, em nghĩ Vương Yến Ny chị là ai chứ? Chị là vừa rồi chị đã quan sát kỹ rồi. Chị có thể chắc chắn tám phần mười cái đó của hần tuyệt đối không nhỏ! Đây là kinh nghiệm nhiều năm của chị!

Chị Vương rất đặc ý nói.

Hà Diệp kinh ngạc há to miệng. Cô thật sự quá khâm phục về kinh nghiệm này của chị Vương. Cô đã từng nhìn thấy cái đó của hần. Cô biết nó không nhỏ. Nhưng cô thật sự không ngờ được, chị Vương lại lợi hại như vậy, không cần xem, đã biết cái đó tuyệt đối không nhỏ!

- Đàn ông có sống mũi cao, tính công năng bình thường đều rất mạnh! Em xem tên Lăng Phong này đi. Mũi gQBA lại cao đến như vậy!

Vương Yến Ny rất háo sắc, nhắm mắt lại nói.

- Hà Diệp, lông phía dưới của hần có dài không?

Chị Vương tiếp tục hỏi.

- Hà? Rất dài!

Hà Diệp vô tình buột miệng.

- Vậy là đúng rồi. Người gầy lông dài, OX là Đại vương! Đáng người hần hơi gầy. Hơn nữa, em nói lông hần cũng rất dài. Vậy là phù hợp rồi. Hơn nữa sống mũi cao thẳng như vậy, theo bất kỳ phương pháp suy diễn nào cũng cho ra một kết luận giống nhau. Đó là em nói dối !

Về phương diện này, chị Vương chính là một Sherlock Holmes.

- Chị Vương, em thật sự đã xem nhẹ chị rồi. Chị không chỉ luyện có chiêu Chém trăm đao à!

Hà Diệp rất khâm phục giờ ngón tay cái lên.

- Ít nói nhảm thôi. Hừ, ngay cả em cũng dám lừa chị Vương. Có phải em muốn ăn mảnh hay không hả?

Chị Vương tiến lên giờ định tóm lấy Hà Diệp.

- A! ! Chị Vương, chị làm gì vậy!

Hà Diệp sợ tới mức vội vàng trốn tránh.

- Một người đàn ông cực phẩm như vậy, sao Vương Yến Ny chị có thể buông tha được. Nếu trong quá trình tu luyện chém trăm đao chém, chỉ có thể dùng một đao với hần, vậy mới thật sự là hoàn mỹ à! Mau nói cho chị biết, rốt cục thì của hần lớn tới cỡ nào?

Chị Vương đã bắt đầu bị lừa dục thiêu thân.

Hà Diệp thật sự là chịu không nổi, vội vàng chạy trốn! Trong lòng hận đến mức nghiến răng ngửa. Rốt cuộc tên Lăng Phong này là yêu nghiệt phương nào chứ? Không ngờ đến cả chị Vương nổi tiếng là sắc nữ lão luyện như vậy cũng có thể thu phục được. Xem ra kế hoạch của mình đã bị ngấm nước nóng rồi.

Ban đầu Hà Diệp đã lập kế hoạch hoàn hảo, tổ chức một Hồng Môn Yến nhắm vào Lăng Phong. Nhưng cô thật sự không ngờ được Vương Yến Ny này lại phóng túng như vậy. Vừa gặp được hần ta đã hoàn toàn mất đi năng lực khống chế, rất không có nghĩa khí, phản chiến đứng về phe bên kia!

Chương 9: Vương Yến Ni Làm Phản

Bỏ sung sau

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tìm Được Công Việc

Vài ngày sau, nhờ Vương Yến Ny giới thiệu, Lăng Phong được vào làm trong xưởng của chồng Vương Yến Ny. Hắn làm một nhân viên bảo vệ trị an!

Ngày đầu tiên đi làm, Vương Yến Ny rất nhiệt tình tự mình đến nhà Hà Diệp đón Lăng Phong, hộ tống hắn tới tận nơi! Thật có hương vị hiếm có của một hộ hán sử giả!

Nhìn cách ăn mặc của Vương Yến Ny thật giống với một hồ ly tinh xinh đẹp, trong lòng Lăng Phong mơ hồ run lên. Đây là cảm dỗ trắng trợn!

Vì sự an toàn của chính mình, Lăng Phong vội tranh tới trước kéo cửa xe phía sau, nhưng Vương Yến Ny lại trực tiếp đứng chặn ở ngay cửa xe, uốn éo thân hình nóng bỏng của mình, ánh mắt như khiêu khích nói.

- Ngồi phía trước đi!

“Chẳng lẽ cô ta lại đói khát tới như vậy. Rõ ràng đang là ban ngày cũng muốn ăn đậu hủ của mình?”

Lăng Phong cũng không thực sự tin tưởng vào năng lực khống chế của bản thân. Có lẽ bảo hắn đi cưỡng hiếp người khác, hắn không có lá gan đó, cũng không xuống tay được! Nhưng nếu có mỹ nữ chủ động câu dẫn hắn, vậy chuyện này lại khác rồi! Không làm cũng uổng!

Nhưng sau khi Lăng Phong cẩn thận suy tính. Người phụ nữ này nhất định là cao thủ trải qua trăm trận chiến. Mà hắn lại là một xử nam sợ là ở trước mặt cô ta ngay cả hai chiêu cũng làm không làm nổi. Đến lúc đó phun trào tới mấy lần, vậy không phải là dọa người chạy mất hay sao!

Vì thể diện của mình, Lăng Phong quyết định phải kim chế, cố ý cười ha ha, đánh trống lảng.

- Chị Vương, nhưng tôi sẽ không biết lái xe!

- Không bảo cậu lái xe. Cậu ngồi ở vị trí lái phụ!

Ngón tay thon dài Vương Yến Ny nhẹ nhàng điểm điểm vào cái khóa trước ngực hắn.

Lăng Phong vội vàng lui về phía sau hai bước, để tránh không kim chế được trước sự khiêu khích của cô.

- Chị Vương, tôi rất nhát gan. Hay là thôi đi! Nghe trên TV nói, vị trí người lái phụ này là vị trí nguy hiểm nhất!

- Phi phi! Đừng rùa tôi chứ. Sao lại nói một câu không may mắn như vậy?

Wương Yến Ny lườm Lăng Phong một cái.

Dưới uy phong của Vương Yến Ny, Lăng Phong giống cái người vợ nhỏ bị oan ức, rất không tình nguyện ngồi ở vị trí lái phụ!

Quả nhiên, hồ ly lẳng lơ Vương Yến Ny này vừa lên xe đã không ngừng khiêu khích Lăng Phong. Một tay cô cầm tay lái, một tay lại đặt ở trên đùi Lăng Phong!

Nhìn Vương Yến Ny lái xe thành hình rắn bò, Lăng Phong cũng sợ tới mức thiếu chút nữa ngồi xổm trên ghế xe. Có phải người đàn bà này không muốn sống nữa hay không?

- Chị Vương, chị tập trung lái xe một chút đi! Tôi bị say xe!

Lăng Phong liền vận dụng đầu óc, cố ý làm bộ như mình đang rất buồn nôn.

Vương Yến Ny sùng sốt, rất chán nản thất vọng, đành phải đặt một tay còn lại lên tay lái, trêu ghẹo nói.

- Một chàng trai lớn nh vậy, không ngờ còn say xe. Không phải sẽ dọa người sao?

Lăng Phong nói.

- Chị Vương, chúng tôi ở nông thôn, đều đạp xe đạp, làm gì có ô tô con thế này! Đây cũng là lần đầu tiên mà, khó tránh khỏi có phần không thích ứng được!

- Ủ... cũng đúng. Lần đầu tiên, bình thường đều cảm thấy bất ngờ như vậy. Về sau sẽ từ từ thích ứng !

Vương Yến Ny thật đúng là người phụ nữ lẳng lơ, thoáng cái đã bắt được câu nói Lăng Phong, rất háo sắc trêu ghẹo.

Mồ hôi Lăng Phong vã ra như tắm. Nếu mình có chút không kìm chế được, khẳng định Vương Yến Ny này có thể chinh mình tới mức "sốc tại cánh cửa xe"!

May mắn mà xưởng của chồng Vương Yến Ny cách đó không xa, chỉ phải đi xe hơn mười phút. Sau khi xuống xe, trong lòng Lăng Phong còn cảm thấy rất sợ hãi, thở hổn hển hít sâu mấy hơi.

- Vừa rồi nếu mình không kiên định, chắc chắn hiện tại đã thất thân rồi!

- Đừng đứng mãi ở đó nữa. Nhanh theo kịp tôi!

Vương Yến Ny lắc lắc mông, oán trách nhìn Lăng Phong đang còn đứng sững sờ ở đó.

- Bà chủ, bà đã tới!

Ở cửa ra vào, hai người đàn ông mặc đồng phục của nhân viên bảo vệ trị an đang đứng ở cửa đón khách. Người gầy ốm giống như con khỉ đứng ở bên trái, vừa thấy Vương Yến Ny lắc lắc mông đi tới, liền vội vàng nịnh nọt.

Người đàn ông cao lớn, cường tráng đứng ở bên cạnh gã, hoàn toàn trái ngược lại. Anh ta đập nhẹ một cái vào đầu người ốm như con khỉ kia, mở to hai mắt nhìn gã giáo huấn.

- Nói chuyện cũng không biết nói chuyện. Gọi chị Vương!

Chị Vương rất hài lòng lắc mông, khiêu khích ánh mắt vô cùng thô tục điên cuồng của người đàn ông kia.

- Không tồi, không tồi. Ngô Lượng, hiện tại anh càng ngày càng biết cách nói chuyện đấy!

Người đàn ông rất trắng kiện này, chính là đội trưởng đội bảo vệ của công ty chồng của Vương Yến Ny. Người đàn ông thoáng nhìn lạnh lợi đứng ở bên cạnh anh ta tên là Tiền Hưng. Cũng giống như biểu hiện vừa rồi của gã, gã chính là một kẻ chuyên nịnh bợ không hơn không kém. Đối với những người có thể quản tới mình, gã có thể buột miệng nói ra bất kể những lời nịnh bợ nào, kể cả những lời ghê tởm khó nghe nhất.

- Đến đây, Lăng Phong. Giới thiệu với cậu một chút. Người này chính là đội trưởng đội bảo vệ. Về sau cậu đi theo anh ta cố gắng làm cho tốt!

Vương Yến Ny nhìn Lăng Phong nói.

Lăng Phong có phần lễ phép tiến tới chào hỏi.

- Đội trưởng Ngô. Tôi mới đến, còn mong được anh chiếu cố nhiều hơn!

- Tiền Hưng, cậu dẫn Lăng Phong đi đăng ký một chút. Phát cả đồng phục nhân viên bảo vệ trị an cho cậu ta !

Vương Yến Ny cười đầy quyến rũ nói.

Đối với Tiền Hưng chuyên nịnh bợ này mà nói, có thể được bà chủ ra lệnh, cũng khiến gã cao hứng như điên tới suốt vài ngày. Gã rất kích động dẫn Lăng Phong rời khỏi đó!

Đương nhiên, gã không biết, Vương Yến Ny làm vậy chỉ vì muốn Lăng Phong rời đi mà thôi. Thấy bọn họ đã đi xa, Vương Yến Ny dùng ngón tay vẫy vẫy Ngô Lượng. Ngô Lượng rất hiểu ý đưa lỗ tai sát qua!

- Tên Lăng Phong này là thằng nhóc mới từ nông thôn lên. Anh biết phải làm như thế nào rồi chứ?

- Biết, nếu là người chị Vương giới thiệu tới, tôi nhất định sẽ cố gắng chăm sóc. Ở đội bảo vệ, tuyệt đối sẽ không có ai dám khi dễ hấn!

Ngô Lượng buột miệng nói. Nhìn Ngô Lượng cao lớn có vẻ chất phác, nhưng riêng việc nịnh bợ cũng không kém gì Tiền Hưng.

- Thối lắm!

Anh ta thật sự khó tưởng tượng được, Vương Yến Ny ăn mặc giống một tiểu thư lại thốt ra một lời thô tục tới như vậy. Nghe thật chướng tai!

Ngô Lượng cũng cảm thấy hồ đồ. Có chuyện gì vậy? Bà chủ tự mình giới thiệu người tới, chẳng lẽ anh ta không nên chăm sóc cho thật tốt hay sao?

- Ngô Lượng, nếu muốn tìm một chỗ thật tốt, tôi đưa hấn tới nơi này làm gì? Tôi đưa hấn qua đây, chính là muốn hấn chịu chút cực khổ, khiến hấn chịu không nổi!

Vương Yến Ny nói với vẻ đầy đắc ý, âm hiểm.

Năng lực phản ứng của Ngô Lượng vẫn rất nhanh nhạy. Thoáng cái anh ta đã hiểu ra ý của Vương Yến Ny. Anh ta cũng cười gian trả lời.

- Yên tâm đi, chị Vương. Tôi biết nên làm như thế nào!

- Vậy là tốt rồi. Nhớ phải làm có chừng mực!

Vương Yến Ny gật đầu tỏ ra rất hài lòng.

Lăng Phong mặc đồng phục nhân viên bảo vệ trị an, nhìn qua có vẻ rất có phong thái. Khi hấn trở về, Vương Yến Ny đã đi rồi.

Ngô Lượng triệu tập tất cả nhân viên bảo vệ trị an, mở một cuộc họp!

Lúc này, Lăng Phong mới phát hiện, thật ra cả đội bảo vệ này cũng chỉ có sáu người mà thôi.

- Đầu tiên, chúng ta hãy hoan nghênh đồng nghiệp mới một chút!

Ngô Lượng mở miệng, vỗ tay trước.

Nhìn chung, ngoại trừ Ngô Lượng ra trong bốn người còn lại, cũng chỉ có Tiền Hưng là người rất nhiệt tình bắt tay hấn đến đó cả mặt. Ba người khác đều có ý làm ào ào cho xong việc!

Hiện tại, Lăng Phong đã biết tên Tiền Hưng này là kẻ nịnh bợ đã luyện được tới chín thành. Gã thấy mình được bà chủ đưa đến, cho rằng mình có quan hệ tốt với bà chủ. Vừa rồi, khi gã dẫn theo mình đi nhận đồng phục nhân viên bảo vệ trị an, đã liều mạng lôi kéo làm quen với mình!

- Hiện tại, nếu đồng nghiệp mới của chúng ta đã đến đây, chúng ta sẽ bố trí lại một chút! Lăng Phong, cậu cùng một tổ với Tổng Thiên và Dương Hùng, còn lại ba người chúng tôi sẽ thành một tổ. Thay phiên nhau trực! Buổi sáng ba người chúng tôi. Buổi chiều ba người các cậu.

Đối mặt với sự an bài của Ngô Lượng, không ai phát biểu ý kiến gì khác.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Ngô Lượng nhìn liếc mắt Lăng Phong một cái.

- Hiện tại tan họp, Lăng Phong, cậu ở lại!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tôi Chỉ Muốn Tìm Một Công Việc

Khi mọi người đi rồi, Ngô Lượng đốt một điếu thuốc lá, thông thả nói.

- Lăng Phong, Tuy rằng cậu là do bà chủ giới thiệu vào, nhưng chúng ta là đội bảo vệ, dù sao sống cũng không được thoải mái cho lắm! Cho nên tôi cũng không có cách nào có thể để cậu ăn không ngồi rồi. Ngay cả tôi là đội trưởng, ngoại trừ tiền lương mỗi tháng nhiều hơn với những người khác khoảng hai ba trăm ra, khi làm việc cũng giống với mọi người!

Lăng Phong thực sự không quan tâm lắm. Công việc bảo vệ này đối với hấn mà nói căn bản là thoải mái đến mức không thể thoải mái hơn. Khi hấn ở nước ngoài, cuộc sống khi đó so với bây giờ vất vả khổ cực gấp nghìn lần vạn lần, bưng đến giờ hấn vẫn chịu đựng được. Chẳng lẽ bây giờ hấn còn để

ý lo lắng chỉ vì công việc của một nhân viên bảo vệ trị an nho nhỏ này sao?

- Đội trưởng, tôi không có ý này. Nếu đã cầm tiền lương, cũng nên đổ chút mồ hôi. Về điểm ấy thì tôi hiểu!

- Vậy là tốt rồi. Tuy nhiên, dù sao cậu cũng là do bà chủ giới thiệu tới. Như vậy đi, tôi miễn cho cậu thời kỳ thực tập kỳ. Hiện tại trực tiếp nhận cậu làm nhân viên chính thức. Tiền lương cũng giống với những người khác. Mỗi tháng là 1000. Nếu trong tháng không nghỉ ngày nào, sẽ được thưởng thêm 200!

- Cảm ơn đội trưởng!

Có lẽ, nếu là trước kia, chút tiền lương ấy hẳn sẽ không thèm liếc mắt nhìn một cái. Ăn một bữa cơm tùy tiện thưởng tiền boa, cũng có thể trên mười ngàn. Nhưng hiện tại lại khác, toàn bộ tiền của hắn bị tạt ngưng. Ngay cả vé máy bay trở về của hắn cũng phải mượn tạm. Hiện tại, chút tiền lương ấy chính là số tiền để hắn đảm bảo cuộc sống!

Lăng Phong mới vừa đi ra khỏi văn phòng Ngô Lượng, Tiền Hưng liền đi vào.

- Đội trưởng, sao lại làm thế này? Hắn không phải do bà chủ giới thiệu tới sao?

Ngô Lượng đưa cho anh ta một điều thuốc, trừng mắt một cái.

- Thằng nhóc như cậu thì biết cái gì. Đừng chỉ biết có nịnh nọt như thế. Cậu phải học cách động não suy nghĩ đi!

- Ha ha, sao tôi có thể so sánh với đội trưởng như anh chứ. Chút tiền đồ sau này của tôi, còn phải nhờ đội trưởng chỉ điểm nhiều hơn mà!

Tiền Hưng thuận miệng lại nịnh bợ.

- Bà chủ đã lên tiếng, bảo chúng ta cố gắng “chiều đãi” tên Lăng Phong này tốt một chút!

Ánh mắt Ngô Lượng rất gian xảo.

Có lẽ Tiền Hưng nghe thấy Ngô Lượng nói vậy, có thể cảm thấy có chút mơ hồ. Nhưng thấy được ánh mắt gian xảo của anh ta, gã liền biết anh ta nói đây là nói nói mát.

- Há? Tại sao lại vậy?

- Tôi có thể biết được lý do sao? Tuy nhiên không phải chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta sao? Chúng ta chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi!

Ngô Lượng tức giận nói.

- Vâng, vậy! Vậy đội trưởng cứ giao việc “chiều đãi” hắn cho tôi. Tôi đảm bảo sẽ làm tốt việc này!

Tiền Hưng chủ động xin đi giết giặc.

- Thằng nhóc, tôi cũng khá tin tưởng vào thủ đoạn chính người của cậu. Nhưng cậu phải chú ý, làm phải có chừng mực!

Ngô Lượng nói.

- Yên tâm đi, đội trưởng!

Tiền Hưng xoa xoa hai tay, cười nịnh nọt, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Lăng Phong đi tới vị trí gác cửa. Hắn thấy Tống Thiên và Dương Hùng đang đứng ở đó. Hắn rút bao thuốc ra mời hai người một điều nói.

- Hai anh, tôi mới đến, còn mong hai anh chiều cố nhiều hơn!

Nhìn vẻ bên ngoài, Tống Thiên là người đàn ông khá thành thật, cơ thể có thể nói là khỏe mạnh, vừa thấy cũng biết là người có tính cách tương đối điềm đạm!

Dương Hùng, qua cái nhú mày trên gương mặt ngăm đen của anh ta mà phán đoán, ánh mắt thâm thúy cô đọng, nhìn chắc khoảng bốn mươi tuổi. Thái độ có phần lạnh lùng, như muốn cự tuyệt người từ xa ngàn dặm!

Sau khi hai người tiếp nhận điều thuốc lá trong tay Lăng Phong, đốt điều thuốc xong, Tống Thiên nhìn Lăng Phong nói.

- Cậu nhóc, có phải cậu đã làm gì đắc tội với Ngô Lượng rồi hay không?

Lăng Phong sững sờ nói.

- Há? Có thể sao? Sao anh lại nói như vậy?

- Cậu nhóc à, nếu cậu không đắc tội với Ngô Lượng, vì sao anh ta lại bố trí cậu vào tổ của chúng tôi? Người trong đội bảo vệ này có ai không biết, tôi và lão Dương không hợp với Ngô Lượng, cho nên anh ta cũng liều mạng lấy chút quyền lực trong tay muốn chinh hai người chúng tôi. Nếu cậu không đắc tội anh ta, sao cậu lại bị phân vào tổ của chúng tôi được chứ?

Tổng Thiên cười khỏ nói.

Bộ dạng Dương Hùng vẫn rất lạnh lùng. Anh ta cũng không nói tiếng nào, tiếp tục nuốt mây nhả khói.

Về mặt Lăng Phong đau khổ, kinh ngạc, khó có thể tin nổi.

- Không thể nào. Tôi chỉ muốn tìm một công việc để làm thôi mà!

Qua hai ngày sau, Lăng Phong thật sự phát hiện sự thật đúng như lời Tổng Thiên đã nói. Mẹ nó, hiện tại đang là giữa mùa hè. Buổi sáng không nóng lắm. Nhưng buổi chiều lại không khác gì một cái lò sưởi. Công việc bảo vệ này, đứng ở bên ngoài, cũng có thể bị chưng chín!

Cái này còn chưa tính! Nhưng hết lần này tới lần khác còn có người đến gây phiền phức cho bọn họ. Một buổi chiều, Lăng Phong đang đứng ở bên ngoài trực, Tên Tiền Hưng chuyên nịnh bợ lại đi qua giáo huấn vài câu.

- Này, người mới tới kia, đứng thẳng lưng một chút, chẳng lẽ còn chưa ăn cơm trưa hay sao?

Lăng Phong liền đứng thẳng. Dù sao, hắn cũng là người mới tới, rỗng mạnh không đẩy được rắn địa phương!

Đây là một xưởng chế biến thủy sản có quy mô khá nhỏ gọn. Ngày thường, cũng có khá nhiều xe chở hàng ra vào. Bọn họ là những nhân viên bảo vệ trị an đứng trực ở cửa ra vào. Đây là một vị trí cần thiết!

Đúng lúc đến phiên Lăng Phong đứng gác, một chiếc xe tải không có giấy phép đăng ký tiến tới cửa chính, bấm còi vài cái!

Theo lệ thường, Lăng Phong tiến lên hỏi. Hắn gõ vào cửa kính xe. Kết quả không ai phản ứng. Đúng lúc Lăng Phong chuẩn bị đi vòng đến phía trước, cửa kính xe chậm rãi được điều chỉnh hạ xuống. Lăng Phong còn chưa kịp mở miệng hỏi, một người đầu trọc ngồi ở vị trí người lái đột ngột chửi bới ầm ỹ vào mặt hắn.

- Mẹ kiếp, nhìn cái gì vậy. Sao còn không nhanh mở cửa đi!

Lăng Phong nhướng mày. Theo tính tính của hắn trước kia, một người dám nói chuyện với hắn như vậy, hắn đã bị hắn trực tiếp đưa xuống địa ngục! Nhưng hiện tại, thân phận của cửa hắn là một nhân viên bảo vệ trị an nho nhỏ, hắn chắc chắn phải ngậm ngậm chịu đựng!

- Rất xin lỗi, tiền sinh. Mong anh cho xem giấy chứng nhận!

Lăng Phong giải quyết theo việc chung.

- Giấy chứng nhận? Cháu trai mới tới đây sao? Không biết ông nội mày là ai sao? Dám đòi xem giấy chứng nhận của ông mày. Mẹ kiếp, có phải mày cảm thấy sống quá lâu, chán sống rồi phải không?

Tên đầu trọc hung hăng càn quấy mắng hắn.

Đúng lúc hắn đang chuẩn bị đóng thanh chắn cửa, mấy nhân viên bảo vệ trị an nghe thấy động tĩnh bên này, lập tức chạy tới. Ngô Lượng là đội trưởng đội bảo vệ vừa chạy tới, thấy tên đầu trọc này, vội vàng nhướng mày, khuôn mặt lộ ra vẻ tươi cười đi tới trước mặt gã.

- Anh Hùng, rất xin lỗi anh Hùng! Cậu ta mới tới, còn chưa biết mặt anh Hùng, đã mạo phạm anh Hùng, mong anh thứ lỗi cho!

- Cút, còn không nhanh mở cửa cho ông đây sao?

Tên đầu trọc ngồi bên trong cũng không để cho đội trưởng đội bảo vệ Ngô Lượng này chút thể diện, mắng anh ta rất tục tằn.

- Còn không nhanh mở cửa cho anh Hùng!

Ngô Lượng quay đầu, lại lộ vẻ uy quyền của một đội trưởng quát lớn.

Cửa chính mở ra, tên đầu trọc khởi động, cho xe tiến vào. Khi gã đi qua chỗ Lăng Phong đang đứng, gã liếc mắt một cái, nói một câu đầy ngoan độc.

- Thằng nhóc, về sau nhìn thấy xe anh Hùng, nên thức thòi một chút!

Lăng Phong cũng không nói gì nói, chỉ trơ mắt nhìn hai chiếc xe tải tiến vào trong xưởng!

- Lăng Phong, sao cậu lại để xảy ra chuyện thế này? Anh Hùng là người như thế nào? Người như cậu cũng có thể chộc tới anh ta sao? Vì một chuyện không đáng như vậy, bị đập bẻ bát com vẫn còn nhẹ, chỉ sợ ngay cả cái mạng nhỏ của cậu cũng không giữ được đâu? Cậu mới chỉ là thanh niên mới lớn, chẳng lẽ còn muốn bị anh Hùng giết chết hay sao?

Ngô Lượng mắng té tát.

- Đúng là không biết trời cao đất rộng! Không biết thì cúp cái đuôi lại nhìn người ta mà làm. Không phải người nào cậu cũng có thể đắc tội được đâu!!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Tiền Hưng cũng đi theo Ngô Lượng trào phúng, châm chọc Lăng Phong.

Nếu ngay cả chút sĩ nhục ấy cũng chịu không nổi, vậy Lăng Phong đã không còn là Lăng Phong nữa! Tuy rằng trong lòng vô cùng bức bối, nhưng trên mặt vẫn làm bộ như rất tiếp thu.

- Cảm ơn đội trưởng, tôi sẽ cố gắng học hỏi nhiều thêm một chút!

Vươn tay không đánh mặt người đang cười!

Ngô Lượng vốn đã nghĩ đây là cơ hội tốt nhất để chinh tên Lăng Phong này! Ai ngờ, anh ta lại bị thái độ nghiêm chỉnh nhận sai của Lăng Phong, khiến không biết nên nói như thế nào!

- Tổng Thiên, Dương Hùng, tôi giao Lăng Phong cho các anh, chính là muốn các anh dạy dỗ hắn! Sao để hắn gây ra chuyện lớn tới như vậy. Lúc này các anh ở đâu?

Ngô Lượng quay đầu mâu thuẫn về hướng hai người Tổng Thiên, Dương Hùng. Ai cũng biết, Ngô Lượng không ưa gì hai người bọn họ. Hiện tại có một cơ hội tốt để chinh bọn họ như vậy, Ngô Lượng cũng cảm thấy rất vui mừng.

Nhưng hai người không không thêm trả lời anh ta, chỉ quay đi, lấy thuốc lá của mình ra!

- Hừ, để xảy ra sơ suất lớn như vậy, tiền thưởng tháng này của các anh, mỗi người giảm xuống một trăm!

Ngô Lượng quăng lại một câu, sau đó phát tay áo chạy lấy người.

Lăng Phong rất áy náy đốt thuốc lá cho Tổng Thiên Dương Hùng.

- Ngại quá, đã làm ảnh hưởng tới hai anh. Đều là do tôi không tốt!

- Không sao đâu. Ngô Lượng đã gây khó dễ với chúng tôi cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Hàng tháng, chúng tôi cũng chưa từng có thể lấy được toàn bộ số tiền thưởng đó!

Hai người Tổng Thiên có vẻ thực sự không thêm để ý.

Lăng Phong không biết rốt cuộc giữa hai người bọn họ và Ngô Lượng đã có ân oán gì, nhưng hiển nhiên, ân oán này thật sự là không nhỏ! Hắn cảm giác được điều đó!

- Anh Tổng, anh Hùng vừa rồi là thần tiên phương nào vậy? Không ngờ anh ta có thể khiến Ngô Lượng cũng phải quy lụy như vậy?

Lăng Phong tò mò hỏi.

- Anh Hùng là lưu manh, xã hội đen nổi tiếng ở vùng này. Anh ta cũng có chút võ. Dưới tay cũng có vài đàn em! Ở vùng này, muốn làm ăn được thoải mái một chút, hằng năm xường chế biến thủy sản nhỏ nhỏ chúng ta đều phải tiến cống cho anh Hùng. Nếu không muốn ở đất này đặt chân, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì!

Tổng Thiên hút một hơi nói.

Lăng Phong nghe xong cũng hiểu được, đây chính là phí bảo hộ! Hiện tại, chỉ cần mở cửa buôn bán, đều phải tạo quan hệ tốt với xã hội đen ở địa phương. Nếu không sợ là chỗ kinh doanh này sẽ không thể yên ổn làm ăn!

- Hừ, năm đó bắt quá cũng chỉ là một tên côn đồ mà thôi. Chỉ giỏi chém người mạnh một chút!

Dương Hùng vẫn trầm mặc ít nói, đột nhiên hừ một tiếng thật mạnh.

Lăng Phong vừa nghe, liền cảm giác được anh chàng Dương Hùng trầm mặc ít nói này hẳn cũng có chút lai lịch. Hẳn thật sự muốn truy hỏi ngọn nguồn, nhưng Dương Hùng lại quá trầm mặc ít nói!

.....

Mấy ngày kế tiếp, khi Lăng Phong không có việc gì làm, hắn thường mời hai người hút thuốc. Nếu không, hắn cũng mua một bình rượu nhỏ. Khi ba người trực đêm sẽ uống chút rượu, ăn củ lạc trong phòng an ninh. Chậm rãi, quan hệ giữa Lăng Phong và hai người này cũng trở nên thân thiết hơn!

Tuy rằng Dương Hùng vẫn không hề đề cập với hắn một chữ nào về quá khứ trước đây, nhưng Lăng Phong nghe được qua những lời nói bóng nói gió của Tống Thiên, mơ hồ biết được, trước kia Dương Hùng cũng có một thời là người có tiếng trong giang hồ. Dưới tay anh ta cũng có không ít đàn em đi theo. Chỉ có điều, sau đó không biết có lý do gì, anh ta lại đột nhiên lui xuống, tới nơi này làm một nhân viên bảo vệ trị an nho nhỏ!

Đêm nay, lại đến phiên hắn trực đêm. Khoảng sáu giờ, chiếc xe tải hắn đã quen thuộc lại được lái đến cửa xưởng chế biến. Lần này Lăng Phong không ngán cản. Hắn rất thức thời ra mở cửa!

Cửa kính xe hạ xuống, Tên Hùng trực ném một điều thuốc xuống mặt đất, khoe miệng lộ ra một nụ cười rất khinh miệt.

- Thằng nhóc, thưởng cho mày một điều thuốc. Điều thuốc này ở ngoài muốn kiếm cũng kiếm không được đâu!

Mặt Lăng Phong không chút đổi sắc. Hắn nhặt điều thuốc lá trên mặt đất lên. Đây là một điều 95 rất đắt. Hắn cười nói.

- Cảm ơn anh Hùng!

Người muốn làm được việc lớn, sẽ chịu được những điều mà người thường không thể chịu đựng được! Nếu không anh dựa vào cái gì để ưu tú hơn so với người khác? Đây là một trong những điều huấn luyện viên của hắn đã dạy. Nếu đã lựa chọn công việc này, vậy khẳng định sẽ có lúc không thể làm theo ý mình. Chỉ có con đường này, mới có thể khiến mình hoàn toàn thay đổi mình! Thật sự không có nổi mấy vị thiếu gia nhà giàu nhàn rỗi được cung chiều, cùng lựa chọn công việc của mình mà có thể vượt qua được khảo nghiệm đó!

Nếu đã lựa chọn, vậy phải hoàn toàn thay đổi chính mình, vượt qua sự nhản nại của người thường. Đây là một bước cực kỳ quan trọng. Trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, người chấp hành nhiệm vụ có tính nhẫn nại sẽ rất có lợi. Họ làm vậy mới có thể có nâng cao được xác suất thành công, mới có thể tăng thêm cơ hội giữ được mạng sống khi thực hành nhiệm vụ!

Chút nhẫn nại đó đối với Lăng Phong mà nói, quả thực chính là một bữa ăn sáng. Hàn Tín cũng có thể chịu nhục chui qua háng mấy tên lưu manh đường phố, mình cũng có thể chịu được sỉ nhục của tên du côn này!

Hơn bảy giờ, Lăng Phong đang đi tuần tra một mình trong xưởng. Khi hắn đi tới phía dưới dãy văn phòng duy nhất của xưởng chế biến, đột nhiên hắn nghe được phía trên có tiếng chửi bới thô bạo!

Lăng Phong cực kỳ tỉnh tai. Hắn lập tức dừng bước, cẩn thận lắng nghe!

- Nếu mày không trả tiền, mày sẽ tiêu đời!

Lăng Phong mang máng nghe được một câu. Tuy rằng chủ nhân của giọng nói này rõ ràng đã hạ thấp giọng xuống, nhưng Lăng Phong vẫn có nắm chắc 70%, giọng nói hung hăng can quấy này chính là giọng nói của Hùng trực.

Nếu hai người Tống Thiên ở đây, có thể đã lôi Lăng Phong đi! Dù sao Hùng trực cũng không phải là một người lương thiện gì. Nếu có thể đi vòng qua được, thì cố gắng đi vòng qua!

Nhưng Lăng Phong lại không nghĩ như vậy. Cuối cùng, hắn vẫn quyết định đi lên xem thử đến tột cùng là có chuyện gì!

Khi đi lên lầu thang, Lăng Phong cẩn thận nhón bước, đi bằng mũi chân, cố gắng giảm tiếng động tới mức thấp nhất. Tuy rằng hắn biết có lẽ những tên côn đồ căn bản không có khả năng phát hiện ra, nhưng kinh nghiệm nghề nghiệp nói cho hắn, tàu đi cẩn thận vẫn tốt hơn thuyền vạn lần. Chắc chắn đảm bảo bất kỳ lúc nào cũng phải thật cẩn thận. Cẩn thận một chút cũng không có gì sai!

Dãy nhà này tổng cộng chỉ có ba tầng. Mà nơi giọng nói vừa rồi phát ra hẳn là từ tầng cao nhất, cũng chính là từ trên lầu ba.

Khi Lăng Phong rón rén lên tới tầng ba, hắn đi áp sát vào bức tường phía hàng hiên, thoáng ngó đầu ra. Hắn liền nhìn thấy hai tên côn đồ, một trái một phải đang đứng ở trước cửa văn phòng xưởng trưởng!

Xem bên hông bọn họ phòng lên như vậy, hẳn là cất giấu thứ đó. Khả năng là súng không nhiều lắm. Theo Lăng Phong phỏng đoán, chắc là dao nhọn!

Xem ra xưởng trưởng gặp phiền phức rồi!

Lăng Phong có thể xem như hoàn toàn không phát hiện được. Nhưng hắn biết, xưởng chế biến này chính do chồng chị Vương mở ra. Tuy rằng người phụ nữ này quá háo sắc, thường xuyên đầu mảy cuối mắt, khiêu khích hắn, vẫn muốn ăn đậu hủ của hắn, nhưng dù sao người ta cũng đã giới thiệu cho hắn một công việc! On một giọt nước, báo đáp cả thùng!

Lăng Phong ngông nghênh đi qua, cầm đèn pin chiếu vào hai người, lớn tiếng hỏi.

- Các anh đang làm gì vậy?

Hai tên côn đồ vừa nhìn thấy người tới là nhân viên bảo vệ trị an đã có thái độ vô cùng ngoan ngoãn trước mặt Hùng ca của bọn họ, bọn họ nghiêng đầu cười nói.

- Cậu nhóc, anh Hùng đang làm việc, thức thòi thì nhanh chóng rút đi!

- Anh Hùng đang nói chuyện với xưởng trưởng sao?

Lăng Phong giả vờ như đang sợ hãi hỏi.

- Đúng, đúng, anh Hùng chúng tôi đang nói chuyện kinh doanh với xưởng trưởng các cậu. Không muốn nhà máy của chúng cậu phải cuốn gói, thì nhanh chóng rút đi. Nếu không đừng trách bọn tôi không khách sáo!

Tên côn đồ cũng không muốn gây chuyện, nói với Lăng Phong.

Lăng Phong giả vờ như quay đầu lại, hần cổ gắt suy nghĩ tìm biện pháp, cân nhắc nên giết chết hai tên này thế nào. Dùng châm sao? Không được, thứ này rất quý giá. Mỗi một cái châm này chỉ nên dùng để đối phó với cao thủ chân chính. Nếu đem ra dùng với loại lưu manh côn đồ này thì thật đáng tiếc!

Đúng lúc Lăng Phong đang suy nghĩ không biết nên làm gì, đột nhiên hắn nghe được tiếng kêu cứu hoảng hốt truyền từ trong văn phòng xưởng trưởng ra.

- Cứu mạng!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cảnh Sát Đang Đến Đây

Lăng Phong đột nhiên đứng lại!

Hai tên côn đồ vẫn đứng gác cửa cũng ý thức được có vấn đề không ổn, đều thò tay vào trong túi quần, chuẩn bị rút dao ra!

Lăng Phong ngoảnh đầu lại, cau mày, vẻ mặt buồn bực nhìn hai người.

- Vừa rồi có tiếng gì sao? Sao tôi cảm giác giống như có tiếng gì đó? Có phải tôi nghe nhầm hay không vậy?

Một trong hai tên côn đồ hơi giật mình một chút, sững sốt, vội vàng nói.

- Có tiếng gì sao? Sao bọn tôi không nghe thấy? Khẳng định là mày nghe nhầm rồi!

Một tên côn đồ khác cũng phản ứng lại, vội vàng phụ họa với tên này.

- Đúng vậy, đúng vậy, nhất định là cậu nghe nhầm rồi!

- À!

Lăng Phong trông giống như đã hiểu ra, hần gật gật đầu.

Sau đó, hắn nhìn hai người với vẻ rất có lỗi, đi qua phía họ nói.

- Ngại quá. Xem ra cái bệnh viêm tai giữa của tôi lại tái phát rồi. Xin lỗi hai anh. Chắc tôi đã làm các anh hoảng sợ rồi? Nào, hút thuốc, hút thuốc!

Nhìn tên nhân viên bảo vệ trị an này đi tới mời thuốc, hai tên côn đồ cũng buông lỏng cảnh giác, rất tùy ý thò tay qua nhận thuốc lá!

Lúc này, khoe miệng Lăng Phong cong lên đầy duyên dáng, điều thuốc lá trong tay hắn bắn ra, trực tiếp bay ra ngoài, điểm đúng vào đầu tên côn đồ đang đứng gác ở bên cửa trái. Điều khiến người ta rất sợ hãi chính là, tên côn đồ này đột nhiên hôn mê bất tỉnh!

Trong phim Võ hiệp, cao thủ chân chính có thể dùng lá cây làm phi tiêu giết người! Tuy rằng Lăng Phong không thể giỏi đến như vậy, nhưng vẫn rất cứng

rắn, dùng thuốc lá thay gạch đập đầu người, hơn nữa chuẩn xác đập xuống liền khiến người ta hôn mê!

Tên côn đồ còn lại chưa kịp có phản ứng, Lăng Phong đã dùng một quyền đâm vào mắt gã. Hai tay hắn nắm lấy hai vai gã, đầu gối thúc mạnh lên một cái. Gã liền gục xuống, ngủ cùng tòi tên kia!

Hắn xoay người nhấc điều thuốc từ trên mặt đất lên. Thật không ngờ, điều thuốc này hoàn toàn nguyên vẹn. Ngay cả một hòn gạch nện xuống đầu, chắc cũng phải vỡ làm hai nửa, nhưng điều thuốc lá này lại hoàn toàn không chút biến dạng!

Cánh cửa được đẩy ra một cách nhẹ nhàng. Hai đôi mắt nhìn hắn. Một đôi mắt hoảng sợ. Một đôi mắt kinh ngạc!

Lăng Phong dựa lưng vào khung cửa, đốt điều thuốc lá, cũng không nói gì!

Xưởng trưởng thấy người tới là nhân viên bảo vệ trị an của mình, vui mừng kêu lên.

- Cậu gì đó ời, mau cứu tôi!

Hùng trực đang ngồi ở đối diện bàn làm việc của xưởng trưởng. Lúc này Lăng Phong mới thấy rõ ràng toàn thân y. Y là một người đàn ông cao lớn thô kệch. Thảo nào Dương Hùng nói người đàn ông này có thể nâng được ít nhất hai trăm cân. Đương nhiên nâng lên rồi ném xuống, chắc cũng có thể đập chết một người!

Hùng trực vốn có chút hoảng sợ, nhưng sau khi nhận ra Lăng Phong, hòn đá đè nặng trong lòng y cũng được thả xuống. Y tỏ ra rất thoải mái dựa lưng vào ghế, hai chân duỗi ra đặt trên bàn xưởng trưởng, lắc đầu nhìn Lăng Phong nói.

- Thằng nhóc, mày muốn xen vào việc người khác sao?

- Đương nhiên là không muốn !

Lăng Phong rất tức thời nói.

- Cậu gì đó ời, cứu tôi, tôi sẽ cho cậu tiền. Năm mươi nghìn có đủ không? Nếu vẫn chưa đủ thì một trăm nghìn!

Xưởng trưởng sợ cộng rom thật vất vả mới xong tới cứu mạng này chạy mất, cho nên dù tiêu hết tiền ông ta cũng muốn người này cứu mạng mình. Tuy rằng ông ta cũng biết người này khẳng định không dám trêu chọc Hùng bò cạp. Dù sao y cũng là nhân vật nổi tiếng ngoan độc trong vùng. Nhưng tiền có thể thêm can đảm. Cho dù không thể trêu vào, cũng có thể lấy tiền kéo ông ta trốn chạy!

- Xưởng trưởng Lý, tôi nói cho ông biết, trước đừng nói tên nhân viên bảo vệ trị an chân tay gầy guộc này không thể cứu được ông! Cho dù có thể, chẳng lẽ ông chuẩn bị cùng nhân viên bảo vệ trị an trốn chạy sao?

Hùng trực cười lạnh, khuôn mặt đầy thịt rung lên.

- Vậy báo cảnh sát thì sao?

Lăng Phong nhả ra một vòng khói, đề nghị.

- Thằng nhóc, nếu mày không tính xen vào việc của người khác, thì rút ra ngoài đóng cửa lại cho tao!

Những ngón thịt trên mặt Hùng bò cạp chen chúc đến độ sắp không nhìn thấy đôi mắt nhỏ hẹp đang trừng mắt với Lăng Phong.

Lăng Phong vẫn đứng thản nhiên, nhìn tên mập

- Ngại quá, tôi từng nói là qua mặt kệ những việc không quan hệ gì tới mình. Nhưng ai bảo tôi lại mặc này bộ quần áo nhân viên bảo vệ trị an này chứ? Hiện tại chuyện này cũng không phải là chuyện không liên quan tới tôi. Tôi không thể không xen vào!

- Thằng nhóc, tốt nhất mày nên suy nghĩ kỹ xem khả năng của mình tới đâu! Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!

- Ngại quá, ngay trước khi tôi vào, tôi đã báo cảnh sát ! Hắn là chỉ vài phút nữa, cảnh sát sẽ chạy tới đây!

Lăng Phong nhìn cái đồng hồ rẻ tiền của mình. Nó chỉ khoảng mấy chục đồng. Giọng điệu của hắn giống như đang nói thật.

Hùng trực sợ tới mức thoáng cái đã từ trên ghế đứng phắt dậy, hung hăng nhìn Lăng Phong nói.

- Thằng nhóc, mày giỏi lắm!

Nói xong, thân hình núc ních thịt đó liền vội vàng run rẩy, chạy ra ngoài!

- Đây, anh Hùng, anh nên dẫn theo hai đàn em đang ngủ này đi chứ!

Lăng Phong ở phía sau nhấc nhò.

Quả thực Hùng trợ đã thức giận muốn phát điên, mỗi tay tóm lấy một gã đàn em, không ngờ trực tiếp kéo theo hai gã đàn ông to lớn đó chạy ra ngoài!

- Thật đúng là cật khỏe mà!

Lăng Phong cảm khái nói.

Xưởng trưởng Lý chưa kịp hoàn hồn, sờ sờ lên khuôn mặt đầy mồ hôi lạnh.

- Cậu gì ơi, cậu thật sự đã báo cảnh sát à?

- Không có, chỉ dọa y thôi!

Lăng Phong rất tùy ý nói.

- Đúng là người thông minh! Không tệ. Đúng rồi, cậu tên là gì? Cậu muốn tôi thưởng thế nào cho cậu?

Thèm vào, không phải ông nói cho tôi một trăm nghìn sao? Trong lòng Lăng Phong mắng to lão xưởng trưởng nói chuyện không chịu giữ lời này. Sớm biết vậy, hẳn không thèm cứu cái lão khốn kiếp này làm gì! Nhưng trong lòng tức giận thì tức giận, ngoài miệng Lăng Phong vẫn nói với vẻ rất nịnh nọt.

- Xưởng trưởng, tôi tên là Lăng Phong. Đây cũng là trách nhiệm của tôi mà thôi!

- Cậu mới tới sao?

Xưởng trưởng Lý liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái nói.

- Vâng, mới được vài ngày!

- Thảo nào, này cậu, tôi cũng phải nhắc nhở cậu. Tay Hùng bò cạp này nổi tiếng là ác bá! Nếu hiện tại cậu thấy sợ, tôi giữ đúng lời hứa vừa rồi. Tôi cho cậu một trăm nghìn. Cậu nên nhanh chóng trốn đi!

Xưởng trưởng Lý liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái tỏ ra rất thương thức hắn.

- Xưởng trưởng, cái này thì ông yên tâm. Tốt xấu gì tôi cũng luyện võ được vài năm. Hơn nữa, tôi cũng có chút quan hệ với người bên cục Công an. Cho dù cái tên Hùng bò cạp này lại hung hăng can quấy, hẳn cũng không dám hung hăng can quấy với người của cục Công an đâu!

Lăng Phong vỗ ngực lộ ra vẻ rất tự tin.

- Hà? Cậu có người quen trong giới Bạch Đạo sao? Người đó lợi hại không?

Xưởng trưởng Lý giật mình một cái. Chính vì ông ta không quen biết người nào trong giới Bạch Đạo, nếu có, tên Hùng ca này đã sớm không dám tới gây phiền phức cho ông ta.

- Cũng có thể. Ít nhất tên Hùng trợ này không thể trêu vào!

Lăng Phong hàm hồ nói.

- Không tệ, không tệ!

Xưởng trưởng Lý kích động trực tiếp đứng lên. Là một người làm ăn khôn khéo, trong giây lát ông ta đã nghĩ tới chuyện phải lôi kéo được cậu Lăng Phong này. Chỉ cần có Lăng Phong gạt dây bắc cầu, để ông ta quen biết một hai người cấp trên trong giới Bạch Đạo, đến lúc đó Lý Văn Triều ông ta đã có thể hoàn toàn tự tin không cần quá lo lắng như bây giờ.

- Đúng rồi, Tiểu Lăng. Hôm nay, công lao của người không nhỏ. Ngày thường, khi tên Hùng trợ kia tới, mấy tên khốn kiếp của đám Ngô Lượng đều nhũn như con chi chi, không ai dám đắc tội với tên Hùng trợ này. Người như thế, tôi đã muốn cho nghỉ việc từ lâu. Nếu cậu không muốn tôi thưởng bằng tiền mặt. Vậy đi, cái chức đội trưởng đội bảo vệ tôi để cậu làm, tiền lương ba nghìn một tháng!

Trong lòng Lăng Phong thầm mắng, ai nói tôi không muốn thưởng bằng tiền mặt thưởng? Ông là một con quỷ keo kiệt! Nhưng ngoài miệng, hắn vẫn ngọt như mật nói.

- Xưởng trưởng, vậy không hay lắm đâu. Tôi mới đến có vài ngày, đã giành lấy vị trí đội trưởng, người khác sẽ không phục!

- Cũng đúng. Vậy để tôi suy nghĩ cân nhắc thêm! Đi, tôi mời cậu đi ăn cơm!

Xưởng trưởng Lý giống như một người bạn già, đi tới khoác tay lên vai Lăng Phong.

Trong lòng Lăng Phong càng cảm thấy khổ sở. Mẹ nó, mình đang thiếu nợ tới mức há mồm. Mình khách khí với ông ta làm cái gì. Trong chớp mắt ba nghìn đồng tiền lương cứ như vậy lại từ bên miệng bay đi!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Xưởng Trưởng Keo Kiệt

Xưởng trưởng Lý dẫn Lăng Phong tới một nơi ăn cơm. Cấp bậc nơi này thật đúng là khiến Lăng Phong kinh hãi. Ban đầu hắn còn tưởng rằng Xưởng trưởng muốn báo đáp mình, sẽ mời mình ăn một bữa tiệc lớn. Nhưng không ngờ, đó lại là một quán nướng ở chợ đêm!

Con mẹ nó, ông ta thật đúng là một con quỷ keo kiệt!

- Mười năm. Tôi đã ăn đồ nướng ở đây cũng đã mười năm. Thật sự không dám tưởng tượng được, quán đồ nướng này không ngờ có thể trải qua mười năm trước, gió mặc gió, mưa mặc mưa vẫn trụ được tới ngày hôm nay!

Khi ngồi vào bàn, xưởng trưởng Lý cảm khái nói.

Thật ra Lăng Phong lại không có cảm xúc giống như ông ta. Trong lòng hắn thậm hạ quyết tâm.

“Mẹ nó, đêm nay ăn đồ nướng. Sau này mình sẽ phải tìm cách đòi lại bữa tiệc lớn trở về!”

Hắn cùng xưởng trưởng Lý vừa nướng đồ ăn, vừa uống bia! Uống rượu nhiều, máy hát liền mở ra! Lăng Phong biết được, lý do vì sao hôm nay Hùng ca lo lại tới uy hiếp xưởng trưởng Lý!

Xưởng trưởng Lý kinh doanh hải sản cũng rất phát đạt. Hải sản là nguyên liệu tốt cỡ nào. Thành phố Tân Hải lại có ưu thế về địa lý, là vùng duyên hải. Hàng năm, không ít hải sản được vận chuyển ra ngoài thành phố! Về điểm ấy, Lăng Phong cũng hiểu rất rõ. Dù sao, khi hắn còn nhỏ, gia đình hắn cũng kinh doanh hải sản. Chặng qua, lúc đó, họ kinh doanh không tốt như xưởng trưởng Lý này mà thôi!

Xưởng trưởng Lý mơ hồ giấu đầu hở đuôi. Xưởng chế biến thủy sản này, một năm thu vào trên dưới một trăm vạn! Cho nên tên lưu manh đường phố Hùng ca này cũng phải đồ mất. Gã nghĩ hết mọi cách để nhúng tay vào. Ban đầu, xưởng trưởng Lý cũng chuẩn bị xé chút lợi, nhặn đầu chia cho gã một bát canh, chỉ hy vọng có một tên xã hội đen như gã có thể bảo an toàn cho xưởng chế biến này! Tuy nhiên, tên Hùng ca này lại có lòng tham không đáy. Gã không chỉ muốn chen chân vào, còn muốn thuận tiện đặt móng xuống đây xưởng trưởng Lý đi, muốn độc chiếm xưởng chế biến thủy sản phát đạt này!

Nhưng Lăng Phong biết, cha mẹ hắn trước kia cũng kinh doanh hải sản, đối với giá cả của hải sản, hắn biết nhiều hơn một chút so với người thường. Lợi nhuận trong đó thật sự là lớn kinh người. Người Trung Quốc có phần nghiện hải sản! Lăng Phong có thể căn cứ vào quy mô của xưởng chế biến này nhằm tính một chút cũng biết, một năm lợi nhuận thu vào của xưởng chế biến này cũng không dưới hai triệu, thậm chí còn nhiều hơn!

- Tiểu Lăng, cậu nói xem có phải tên Hùng ca này tâm địa quá hiểm độc không? Tôi chia cho gã một bát canh cũng đã rất rộng rãi rồi, không ngờ gã còn muốn cướp đi bát cơm của tôi!

Xưởng trưởng Lý đã say mềm, nói.

Lăng Phong nhìn ông ta thần nhiên nói.

- Nếu tính ra không đến mức thua thiệt, người như thế nếu có thể không đắc tội thì cứ không đắc tội vẫn tốt hơn. Đám người này đều là những kẻ liều mạng. Tiền kiếm ít một chút cũng không sao. Chỉ cần cả nhà bình an là tốt rồi!

- Chính là đạo lý này. Không ngờ Tiểu Lăng cậu còn nhỏ tuổi, không ngờ hiểu chuyện như vậy! Thật hồ thẹn. Lúc trước tôi vì không nỡ bỏ xưởng chế biến này xuống được, không nỡ buông một miếng thịt béo lớn như vậy ra! Nhưng sau khi người nhà bị đe dọa vài lần, tôi cũng đã nghĩ thông. Tiền kiếm ít một chút cũng không sao, chỉ cần già trẻ trong nhà bình an là tốt rồi! Nhưng tên Hùng ca này khinh người quá đáng. Gã thấy tôi sợ hãi, đã ép giá xuống tới mức vô cùng thâm. Một trăm nghìn. Hơn nữa một trăm nghìn này lại không phải là tiền mặt! Lúc ấy tôi mới nổi giận. Mẹ nó, tôi ra giá ba trăm vạn, cũng có người cướp mua! Gã làm vậy chính là cướp đoạt!

Xưởng trưởng Lý càng nói càng kích động.

- Cái giá một trăm nghìn thực sự quá ít, bảo sao người ta không tức giận cho được!

Lăng Phong uống một ngụm bia, cười nói.

- Chính là vậy. Giá trị con người tôi đều nằm ở trên mặt! Nếu phải uất ức bán với cái giá như vậy, tôi sẽ trở thành người trắng tay! Rốt cuộc không bằng tôi chết cũng phải kéo gã chết cùng. Bởi vậy tôi mới kiên quyết không buông tay! Tôi chỉ hy vọng có một ngày gã có thể rũ lòng từ bi, hoặc là bị đám xã

hội đen khác giết chết, như vậy tôi mới có thể yên tâm ra đi!

- Vì sao ông không báo cho cảnh sát?

- Báo cảnh sát? Tiểu Lăng, cậu còn nhỏ. Cậu không hiểu! Cảnh sát là người thế nào? Bọn họ đứng ở ven đường viết hoa đơn phạt những xe đi vội vàng trên đường. Số tiền này cũng không ít. Một hóa đơn phạt cũng tới mấy trăm. Trong một này, có đôi khi bằng thu nhập cả tháng của nhà máy này cũng không chừng! Cho dù cậu cầu xin được những ông lớn đó tới, bọn họ sẽ hỏi cậu chứng cứ đâu. Cậu không có chứng cứ, vì sao họ phải giúp giúp cậu. Không sợ cậu chê cười, tôi cũng đã tự mình cầm tiền, tặng quà cho một vài cảnh sát ở cục Công an. Nhưng tên Hùng ca cũng không phải người bình thường. Một người cảnh sát do tôi bỏ ra mấy chục vạn mời tới, không ngờ chỉ trong một đêm đã trở thành liệt sĩ. Hiện tại cho dù tôi cầm tiền đến, cũng không có người cảnh sát nào dám nhận! Cầm đầu heo trong tay, cũng không tìm thấy miếng!

Xưởng trưởng Lý kể khổ.

- Đúng rồi, Tiểu Lăng, người của cục Công an cậu quen có cứng rắn không?

Xưởng trưởng Lý nói đến đây, sắc mặt lại lộ ra vẻ lo lắng nhìn Lăng Phong. Ông ta sợ người bên Cục cảnh sát có quan hệ với Lăng Phong lại trở thành liệt sĩ.

- Không thành vấn đề, cho dù có cho tay Hùng ca kia mượn thêm hai lá gan, gã cũng không dám!

Lăng Phong rất tự tin nói.

- Vậy là tốt rồi. Vậy là tốt rồi!

Lúc này Xưởng trưởng Lý mới yên tâm.

- Tốt nhất là có thể chắc chắn bắt được tên Hùng trọc này, để gã hoàn toàn không tìm tới gây khó dễ cho xưởng chế biến của tôi! Bằng không chỉ có thể chấp nhận bị trả thù vĩnh viễn. Cảnh sát chính là con hổ lớn, cũng không thể mỗi ngày đều ở trong xưởng chế biến của tôi!

Xưởng trưởng Lý uống một hớp rượu, trong lòng vẫn có chút lo lắng nói.

- Tôi có ý này, xưởng trưởng! Tôi cảm thấy đối phó với lưu manh du côn không thể đánh chính diện được. Bọn họ chơi chúng ta thế nào, chúng ta cũng theo chân chơi lại bọn họ thế ấy!

Lăng Phong rất nghiêm túc nhìn xưởng trưởng Lý nói.

Xưởng trưởng Lý không phải là kẻ ngu ngốc. Đương nhiên ông ta hiểu được ý của Lăng Phong.

- Tiểu Lăng, ý cậu là nói dùng xã hội đen? Xã hội đen cũng không có kẻ nào tốt cả. Cho dù tôi bỏ tiền mua được tên xã hội đen khác, giết chết tên Hùng trọc này! Nhưng ai có thể cam đoan tên xã hội đen được mời đến sẽ không phải là Hùng trọc thứ hai. Cây rụng tiền đặt ở chỗ này, có ai không muốn đoạt chứ! Mời thần thì dễ tiền thần mới khó!

Nghe ông ta nói vậy, Lăng Phong thật sự cảm nhận được xưởng trưởng Lý này có phần tiến thoái lưỡng nan, đã hoàn toàn không có đường ra!

- Như vậy đi, ta cũng biết một người có thân thủ không tệ. Nếu xưởng trưởng Lý đồng ý, ngược lại tôi có thể giúp ông mời anh ta ra mặt, giáo huấn tên Hùng trọc này một chút. Chỉ cần tên Hùng trọc biết sợ, tất nhiên cũng không dám tìm đến gây sự!

Đột nhiên Lăng Phong chợt nảy ra một ý, nói. Hắn làm vậy hoàn toàn là nể mặt Hà Diệp và chị Vương. Nếu không, hắn đã kiên quyết không dính vào mấy chuyện như vậy.

- Người này có giỏi võ không? Tên Hùng trọc có thân thủ rất cao! Một mình gã có thể đánh lại bảy tám tên côn đồ! Hơn nữa, nghe nói gã vẫn là một kẻ liều mạng có tiếng. Khí đánh nhau giống như một con gấu chó nổi điên!

Mặc dù Xưởng trưởng Lý có chút tâm động, nhưng cũng càng nhiều lo lắng.

- Tuyệt đối rất giỏi võ. Anh ta là một nhân vật rất khỏe mạnh, lại được luyện võ lâu năm. Đó là người bách chiến bách thắng!

Lăng Phong nói cam đoan chắc như đinh đóng cột.

- Tính cách anh ta thế nào? Sẽ không phải lòng tham không đáy giống Hùng Hạt Từ chứ? Nếu như vậy tôi cũng không dám động vào!

Xưởng trưởng Lý đúng là một khi sau bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng.

- Yên tâm, nếu không đáng tin, tôi cũng không dám giới thiệu cho xưởng trưởng đâu!

- Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi! Chi phí hết bao nhiêu vậy?

Chương 15: Ai Hù Dọa Ai?

- Yên tâm đi, xường trưởng. Tôi có quan hệ rất thân thiết với anh ta! Người bình thường ra tay như thế ít nhất cũng trên năm vạn. Nhưng có tôi ra mặt nói giúp, đảm bảo giá cả nhiều nhất là hai mươi ngàn thôi!

- Thật sao? Nếu vậy thì tốt quá! Tiểu Lăng, chỉ cần anh ta thật sự ra tay dẹp yên được tên Hùng trọc này, tôi sẽ trả anh ta năm vạn, còn lại ba mươi nghìn coi như là lời cảm ơn của tôi đối với cậu!

Xường trưởng Lý rất hào khí nói.

- Vậy thật cảm ơn xường trưởng!

Người Lăng Phong muốn giới thiệu cho ông ta đương nhiên chính là bản thân hắn. Thứ nhất, hắn muốn giúp chị Vương một chuyện, xem như đền đáp ân tình của cô. Thứ hai, hắn cũng muốn kiếm cho mình chút thu nhập thêm. Tốt xấu gì cũng là mấy vạn. Trước kia có lẽ hắn xem chút tiền này ra gì. Nhưng hiện tại, túi tiền đã cạn, một xu cũng có thể bẻ làm đôi để dùng!

Ăn uống xong, dưới sự nhiệt tình mời mọc của xường trưởng Lý, Lăng Phong rất không biết xấu hổ lên xe ông ta để về nhà!

Khi hắn về tới nhà Hà Diệp, cũng đã qua mười hai giờ!

Hắn vốn tưởng rằng giờ này, Hà Diệp khẳng định đã đi ngủ. Nhưng, hắn vừa mới vào cửa, đã thấy một hình dáng quen thuộc, mặc một bộ áo ngủ màu trắng, tóc tai bù xù ngồi ở trên sofa!

- Trời ạ!

Trong trường hợp như vậy, ngay cả người đã quen nhìn thấy người chết như Lăng Phong cũng phải choáng váng, sợ tới mức nhảy dựng.

Dáng người có tóc tai bù xù kia chậm rãi quay đầu lại. Lúc này Lăng Phong mới miễn cưỡng mang máng nhận ra dung mạo của Hà Diệp trên khuôn mặt vô cùng thê thảm đó.

- Khuya như vậy rồi, chị không ngủ được, nên giả vờ làm nữ quý sao!

Hà Diệp nhìn Lăng Phong, chỉ vào đồng hồ điện tử treo trên tường nói.

- Bây giờ là mấy giờ hả? Vì sao muộn như vậy mới về?

- Tôi van chị, chị hai. Chị cũng không phải vợ của tôi. Vì sao muộn thế này còn muốn chờ tôi về hả? Hơn nữa, tôi không phải liều mạng kiếm tiền, để nộp tiền thuê nhà cho chị sao?

Lăng Phong tức giận nói.

- Đừng có lợi dụng tôi. Nói cho anh biết, nếu đã ở trong nhà của tôi, vậy phải tuân theo quy định của tôi! Tôi là chủ cho thuê nhà, địa bàn của tôi, do tôi làm chủ!

Hai tay Hà Diệp chống nạnh, trông rất hồng hách. Hiện tại cô đã hết hy vọng. Trực tiếp hay ám chỉ đều đã thử qua, chỉ có điều tên Lăng Phong này vẫn mặt dày mày dạn không chịu đi. Cũng không biết rốt cuộc khi nào thì kế hoạch của Vương Yến Ny mới kết thúc? Khi nào thì chị ấy bắt hắn rời khỏi nhà mình. Tính tình thiếu kiên nhẫn khiến Hà Diệp đành phải một kẻ không được, lại quay sang kẻ khác.

- Chủ cho thuê nhà muốn tôi phải tuân thủ theo ba chương quy ước sao? Được, tôi nghe!

Lăng Phong rót một chén nước, vừa uống, vừa gật đầu nói.

- Không phải ba chương, là ba mươi chương!

Thiếu chút nữa, Lăng Phong đã vì một hợp nước này mà sặc chết!

Hà Diệp cũng không thêm để ý tới phản ứng của Lăng Phong. Cô rút ra một mảnh giấy, còn rất nghiêm túc thì thầm.

- Điều đầu tiên, chắc chắn là phải về trước mười giờ tối. Qua mười giờ, chắc chắn không được vào cửa!

- Điều thứ hai, không cho phép đưa người ngoài vào. Trừ phi được tôi đặc biệt cho phép!
- Điều thứ ba, trong tình huống không được sự cho phép, không cho phép động tới bất kỳ thứ gì của chủ cho thuê nhà là Hà Diệp tiểu thư!
- Điều thứ tư, chắc chắn không được phép giặt quần áo của mình và quần áo của chủ cho thuê nhà là tiểu thư Hà Diệp vào máy giặt cùng một lúc!
- Điều thứ năm, Về đến nhà, không cho phép lớn tiếng tranh cãi âm ỉ, ảnh hưởng sự nghỉ ngơi của chủ cho thuê!
- Điều thứ sáu, không cho phép hút thuốc ở trong phòng!
- Điều thứ bảy, không cho phép ham mê những thứ không lành mạnh!
- Điều thứ tám, không cho phép dưới tình huống bất lịch sự tiến vào phòng của chủ cho thuê nhà là tiểu thư Hà Diệp!

...

...

- Điều thứ hai mươi chín, chắc chắn mỗi tháng phải nộp trước mười lăm hào tiền tiền thuê nhà!
- Điều thứ ba mươi. Nếu chủ cho thuê nhà tiểu thư Hà Diệp còn có gì cần bổ sung, không được phép có bất kỳ ý kiến gì khác!
- Hết chưa?

Lăng Phong vẫn rất chăm chú nhìn chén nước.

- Hết rồi!
- Hai mươi chín điều trên cũng còn thực sự nhân tính hóa. Nhưng điều cuối cùng thật sự quá bá đạo!

Lăng Phong rất rụt rè nói.

- Không đồng ý sao?

Về mặt Hà Diệp rất nghiêm túc.

- Đồng ý! Tuân thủ vô điều kiện!

Lăng Phong rất hiền lành nói.

- Hừ, nói cho anh biết! Chỉ cần anh dám vi phạm một điều, tôi sẽ có biện pháp trừng trị anh. Đêm nay chắc bị dọa rồi phải không? Nói cho anh biết, gần đây tôi nghiên cứu rất nhiều phim kinh dị, học được rất nhiều phương pháp! Nếu không muốn bị hù chết, thì thành thành thật thật tuân thủ ba mươi chương hiến pháp tạm thời tôi vừa đọc cho anh!

Hà Diệp chém chém đôi bàn tay trắng như phấn xuống, đáng vẻ đầy đe dọa.

- Đã hiểu, tôi cam đoan sẽ chấp hành mệnh lệnh!
- Nhớ những lời đã nói lúc này đây. Nhanh thu dọn lại cho tôi. Sau đó đi ngủ sớm một chút, đừng làm ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi của tôi!

Hà Diệp rất thỏa mãn phát phát tay.

Lăng Phong mới vừa đi được vài bước, đột nhiên xoay người, rất rụt rè nhưng cũng rất quý dị nói.

- Chị Hà, tôi nghe mấy ông cụ trong thôn nói, người nào thường xuyên giả quý, sẽ rất dễ nhìn thấy quý đấy!

Không khí thoáng trầm xuống. Hà Diệp rung mình một cái, sắc mặt trắng bệch, cũng không hỏi xem là thật hay giả, hai tay đã ôm ngực, hét to một tiếng.

- A! ! !

Ngay sau đó, cô vội vàng chạy thẳng vào phòng mình.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của Hà Diệp khi chạy cuống cuống như vậy, sự háo sắc trong lòng Lăng Phong lại nổi lên. Hắn liếm liếm môi một chút trầm nghĩ.

"Cái mông uốn éo uốn éo, trông thật gọi cảm. Con mẹ nó, mình thật muốn sờ lên đó vài cái!"

Đột nhiên về mặt hắn trở nên nghiêm túc nhìn ba mươi chương hiến pháp tạm thời đang đặt trên bàn bày lại nghĩ.

"Không được. Điều thứ hai mươi, không được có bất kỳ suy nghĩ gì không an phận đối với chủ cho thuê nhà!"

Nghĩ vậy, Lăng Phong cũng bật cười.

- Tiểu thư này thật biết giỡn chơi!

Ngày hôm sau, vào buổi chiều, Lăng Phong trực tiếp nhờ Tống Thiên giúp mình hỏi thăm chút manh mối, tìm được căn cứ của Hùng ca, Trung tâm giải trí Áo Mộng Thủy.

Nghe tên cũng thấy có học vấn hơn!

Hiện tại, trung tâm giải trí này đều là mỗi ngày kiếm được đầu vàng, phần lớn kiếm được nhờ vào gái hạng sang. Mức thu nhập thật khiến người ta đỏ mắt nhìn vào!

Lăng Phong rất ra dáng ông chủ bước vào trung tâm. Con mẹ nó, chỉ vào tắm rửa không cũng mất hai mươi đồng. Thật sự so với cướp còn kiếm được nhiều tiền hơn!

Lăng Phong sờ sờ trong túi tiền hỏi Tống Thiên mượn một trăm đồng, rất đau lòng thanh toán tiền vào tắm.

Vừa đi vào đã thấy, ở đây thực sự rất sa hoa, đẹp hơn nhiều so với nhà tắm Tử Hoa trước đây Lăng Phong từng vào. Ở đó chỉ cần hai đồng là có thể đi vào!

Suối nước nóng!

Tuy rằng biết 80% đến 90% đều là giả, nhưng dù sao nước ở đây trong xanh, không đục ngầu sờ thấy cá như các nhà tắm kém chất lượng khác!

Sau khi tắm rửa thư thái xong, Lăng Phong mặc vào một bộ trang phục do trung tâm cung cấp cho từng người khách. Thật ra chính là cái quần đùi và một cái áo lót mà thôi!

Ngâm một điều khoái, hẳn tìm được đại sảnh, thư thư thái thái nằm xuống... ngủ! Tốt xấu gì cũng đã mất hai mươi đồng, đã vậy cũng phải hưởng thụ chứ!

Ngay lúc Lăng Phong vừa nằm xuống, một nhân viên đi tới hỏi.

- Tiên sinh, anh có cần mát xa không?

- Không cần, có phục vụ sao?

Lăng Phong bày ra bộ dạng giống như một ông chủ.

Người nhân viên hiểu ý cười.

- Mời tiên sinh dời bước qua phòng khách!

Lăng Phong đi theo người nhân viên này, đi tới phòng khách. Từng gian từng gian một, tuy rằng không lớn lắm, nhưng tuy phòng nhỏ, nhưng những trang thiết bị cần thiết đều có đủ cả.

Lăng Phong được đưa một phòng nhỏ. Người bán hàng chỉ vào máy tính đã mở sẵn ở trên bàn.

- Tiên sinh, trên này có đầy đủ tư liệu, ảnh chụp của các tiểu thư. Có hình màu xám chính là hiện tại không tiện tiếp khách. Hình phát sáng nghĩa là tiểu thư đó có rảnh!

Trong lòng Lăng Phong vui sướng, thán gào hét, con mẹ nó thật là cao cấp!

- Tôi không muốn ảnh chụp. Tôi muốn xem người thật!

Lăng Phong tức giận từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Anh Phong Chơi Gái Không Trả Tiền

- Tiên sinh, có lẽ đây là lần đầu tiên anh đến câu lạc bộ Áo Mộng Thủy của chúng tôi! Những tư liệu ảnh chụp này của chúng tôi đều ăn khớp với người thật. Nếu đến lúc đó người thật đứng ở trước mặt anh, anh phát hiện có điểm nào không giống với ảnh chụp, chúng tôi có thể để anh lựa chọn vô điều kiện thêm một lần nữa!

- Phải vậy không? Vậy trước hết để tôi chọn xem sao!

- Được rồi, chính là cô này!

Lăng Phong chỉ vào ảnh chụp một tiểu thư mặt lớn lên đầy đặn trắng nõn, đáng yêu trông giống với ngôi sao điện ảnh và truyền hình Thư Sương.

- Được! Tiên sinh, tôi sẽ gọi người tới cho anh!

- Chờ một chút, giá cả thế nào?

- Một lần một trăm năm mươi đồng. Thu phí sau!

- Đi đi!

Không tới vài phút sau, cô nàng “Thư Sương” nho nhỏ mà Lăng Phong đã chọn, xuất hiện trong phòng Lăng Phong. Vừa nhìn, thật sự là giống Thư Sương. Nhưng đến khi nhìn kỹ, lại thấy chênh lệch quá lớn! Đầu tiên, Thư Sương thật vẫn không có phong tạo như cô nàng này, cong mỏng, ưỡn ngực! Trực giác nói cho Lăng Phong, nếu giao lần đầu tiên của mình cho cô nàng lẳng lơ phóng đảng này, chính là một sự thiệt hại! Còn không bằng cho chị Vương, hồ ly phóng đảng kia. Ít nhất, chị ta còn sạch sẽ hơn cô nàng này một chút. Huống gì chị Vương cũng không đòi tiền. Nếu biết mình còn là xử nam, nói không chừng còn muốn đánh mấy trăm trận với Lăng Phong!

Tiểu thư này còi quăn áo rất thành thạo, rất nhanh chóng. Khi Lăng Phong thấy một người phụ nữ hoàn toàn khỏa thân ở trước mặt mình, phía dưới lập tức có phản ứng.

- Không tệ, bộ ngực rất lớn!

Có người đàn bà nào không hy vọng được đàn ông khen ngợi ngực mình lớn. Tiểu thư này vừa nghe hắn nói vậy, cô ta cười càng thêm phóng đảng!

- Chỉ có điều là có chút rủ xuống! Cái này cũng biến thành màu đen. Thật không biết đã bị bao nhiêu đàn ông động vào!

Lăng Phong lại nói thêm một câu. Thiếu chút nữa đã khiến “Thư Sương” nho nhỏ này tức giận rồi!

- Đừng nói những lời vô nghĩa nữa. Tiên sinh, đã làm tới nghề này rồi, anh còn tưởng rằng tất cả vẫn là xử nữ sao! Nếu muốn xử nữ thật sự, chỉ cần anh tặng giá!

Thư Sương nhỏ tức giận nói.

- Vừa rồi, tôi hi vọng người tới là xử nữ!

Lăng Phong có chút thất vọng.

- Vậy anh có làm hay không hả?

Thư Sương nhỏ vừa nghe Lăng Phong nói như vậy, lập tức sầm mặt xuống.

- Làm, đương nhiên có làm! Tuy nhiên cũng nên đổi cách thức cho thích hợp!

Lăng Phong lộ ra một nụ cười âm thầm.

- Chà, không ngờ cũng có tương đối nhiều kinh nghiệm. Anh muốn tư thế gì tùy tiện chỉ ra. Chỉ cần anh có thể nói ra, tôi đều có thể làm được!

Thư Sương nhỏ dán lên trên người Lăng Phong, ôm lấy tiểu đệ đệ của Lăng Phong.

Nhìn sắc mặt vui mừng của cô ta, Lăng Phong cũng cảm thấy tự hào. Trước nay, tiểu đệ đệ này vẫn là niềm kiêu hãnh của hắn. Khi còn ở nước ngoài, tiểu đệ đệ của hắn vừa ra mặt, mấy người phương Tây thường hung hăng ở trước mặt người Trung Quốc đều phải tránh xa. Không còn ai dám nói tiểu đệ đệ của người phương đông khá nhỏ nữa. Thậm chí có mấy sư phụ huynh đệ người ngoại quốc còn trêu chọc tiểu đệ đệ của Lăng Phong là "Chiều cao như Diêu Minh".

Đương nhiên không phải nói cái này của hắn có chiều dài hai mét hai sáu. Mà là nói, nhờ chiều cao Diêu Minh đã tranh cãi giành gà cho người Châu Á, cho nên được gọi là, "chiều cao của Diêu Minh".

- Em làm đã năm năm, chưa từng thấy người nào lại lớn như của tiên sinh vậy!

Thư Suong nhỏ không hề che dấu sự vui mừng trong lòng mình.

Nhìn Thư Suong nhỏ hưng phấn thể tiểu đệ đệ trên bụng mình, Lăng Phong sợ tới mức vội vàng ngăn lại.

- Được rồi, được rồi! Tôi đã nói, tôi muốn đổi tư thế!

- Tốt, tư thế gì cũng được!

Hiện tại, Thư Suong nhỏ dám đăng hận không thể liên một ngụm nuốt tiểu đệ đệ của Lăng Phong.

- Tôi muốn cô giúp tôi đánh phi cơ!

- Hả?

- Hơn nữa còn muốn đánh phi cơ có mang bao!

Về mặt Lăng Phong rất nghiêm túc nói.

Đây là do Lăng Phong luyện tiếu lần đầu tiên của mình. Nhưng nhìn một tiểu thư đã còi hết quần áo, mà không làm được gì cũng cảm thấy thua thiệt. Cho nên hắn mới nghĩ ra biện pháp như vậy để có thể tự an ủi mình!

- Tiên sinh, kiểu đánh phi cơ này rất khó chịu. Kỹ thuật của em cũng khá cao, có thể khiến tiên sinh thích mê!

Tuy rằng tiêu chuẩn mỗi lần thu phí của tiểu đệ đệ đã có định. Chỉ cần bán, đều tính là một lần. Không quan tâm là bán thế nào. Nhưng cô ta lại tham luyện tiểu đệ đệ của Lăng Phong. Nếu cô ta là người giàu có, hẳn sẽ không chút do dự bảo dưỡng người thanh niên này.

- Dù thế nào tôi cũng thích đánh phi cơ.

Lăng Phong cố ý thể hiện sự mạnh mẽ, cứng rắn của mình. Hắn sợ mình chịu không nổi trước sự câu dẫn của cô nàng lẳng lơ, cắn răng một cái, sẽ lãng phí lần đầu tiên quý giá đến mức có thể bán đấu giá trên người tiểu thư này.

- Hay là tôi lấy giá rẻ thôi? Chỉ cần tiên sinh đồng ý làm, tôi có thể giảm nửa giá cho tiên sinh!

Tiểu thư vẫn chưa từ bỏ ý định.

Trong lòng Lăng Phong thầm mắng.

"Tôi van cô, cô cũng đừng có mê hoặc tôi nữa. Tôi sợ mình không kiềm chế được nữa! Hơn nữa, hôm nay ông đây vốn tính ăn cơm bá vương, cho nên không có tiền cho cô đâu. Tôi chỉ còn có tám mươi đồng. Tôi dự tính để dành mua thuốc lá đấy!"

Rốt cục, Lăng Phong đã thành công làm Liễu Hạ Huệ được một lần. Lúc này, nhờ tiểu thư, hắn đã cho ra tinh hoa nồng đậm của mình! Nhưng về mặt tiểu thư vẫn lộ ra vẻ tiếu nạo, nhìn tiểu đệ đệ của Lăng Phong vẫn còn duy trì hòa lực không ngừng.

Lăng Phong vội vàng lấy giấy vệ sinh ở từ phía đầu giường, lau chùi tiểu đệ đệ của mình, rất keo kiệt vội vàng thu lại. Hắn sợ tiểu thư này còn chưa từ bỏ ý định coi trọng bảo bối của mình, sẽ cướp đi lần đầu tiên của hắn!

Tiểu thư bĩu môi nói.

- Xong rồi, tiên sinh. 150 đồng!

Lăng Phong vẫn nằm trên giường. Rốt cục chính sự đã bắt đầu rồi.

- Muốn đòi tiền của ông, thì bảo ông chủ các cô tới gặp ông!

Tiểu thư sùng sốt, đột nhiên phản ứng lại. Hắn tính làm xong không trả tiền. Cô ta cũng đã gặp những trường hợp như vậy vài lần. Nhưng ở trong này, thật sự không có người nào dám ăn cơm bá vương.

- Hừ, anh có biết đây là chỗ nào không? Nói cho anh biết, nếu hôm nay anh không ngoan ngoãn trả tiền, sợ là về sau cái này dù muốn cũng không đứng dậy nổi đâu!

Tiểu thư này rất oán hận vì vừa rồi Lăng Phong không để cô ta được như ý muốn, cho nên thái độ cũng rất ác liệt.

- Cảm thấy được cứ tự nhiên, gọi ông chủ các cô qua đây!

Lăng Phong đốt một điếu thuốc lá, nhắm hai mắt lại có vẻ rất thoải mái.

- Hừ, anh chờ đấy!

Tiểu thư cắn răng nói xong, trực tiếp chạy ra ngoài.

Chỉ một lát sau, từ ngoài cửa truyền đến những tiếng chân hối hả. Dựa vào kinh nghiệm của Lăng Phong mấy năm nay, có thể từ tiếng bước chân này nghe ra, ít nhất cũng phải có mười người đến đây!

Đột nhiên, cánh cửa chợt bị đá văng ra.

- Tên khốn kiếp nào dám đập phá ở chỗ ông mày đây!

Người vừa nói chuyện chính là Hùng chợt!

Lăng Phong neho mắt nhìn hấn một cái, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại!

- Chết tiệt, hóa ra là thằng nhãi con nhà mày. Ông đang chuẩn bị đi tìm mày đây. Không ngờ mày còn dám tới tận đây!

Hùng chợt vừa nhìn thấy mặt Lăng Phong, liền tức giận đến phát hỏa. Tối hôm qua, đúng lúc quan trọng lại bị thằng nhãi này phá bĩnh. Đáng ra, chuyện tốt sắp thành của mình, lại bị tên nhóc khốn kiếp phá hỏng.

- Hùng chợt, tao đến thì sao nào? Cấn tao à?

Lăng Phong nói với vẻ rất khiêu khích.

- Mẹ nó, thật đúng là nghe con mới sinh không sợ hổ! Các anh em, giúp tao cho tên nhóc khốn kiếp này một trận, đánh gãy chân thứ ba của hấn cho tao!

Hùng ca thở hổn hển quát. Gã ghét nhất là bị người khác gọi gã Hùng chợt.

Mười tên côn đồ đứng ở phía Hùng chợt vừa nghe hấn nói vậy, liền bật người vọt lên. Tuy nhiên phòng này quá nhỏ. Một lúc tới mười người chen chúc bên trong, căn bản không thể giang tay giang chân! Nhưng Lăng Phong lại thích. Hấn thích nhất chính là hỗn chiến. Càng hỗn loạn càng tốt. Hấn lại càng có thể buông tay ra chân.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đánh Tới Địa Bàn Của Tao

Tên côn đồ đầu tiên xông lên, bị Lăng Phong trực tiếp cho một cước đạp ra ngoài! Một quyền đánh thẳng, lại khiến một người nữa bay ra!

Chẳng bao lâu, trên mặt đất đã có tới bốn năm tên côn đồ nằm lán lóc. Những người khác vừa nhìn vào, cũng biết người thanh niên này không đơn giản, thật sự có tài, không dám đến gần!

- Con mẹ nó, tất cả đều chết ngay cho tao!

Hùng trọc rất khí phách một tay bắt lấy áo của một tên côn đồ, trực tiếp ném ra ngoài.

- Thằng nhóc kia, thảo nào dám hung hăng càn quấy như vậy, hóa ra có chút võ nghệ!

Hùng ca nhếch mép, lạnh lùng nhìn Lăng Phong. Gã không hề có chút sợ hãi nào. Gã rất tự tin về sức khỏe của mình. Gã chỉ coi trọng sức mạnh. Đối với gã, kỹ xảo chính là thứ gã khinh thường nhất.

Lăng Phong nhìn tên Hùng trọc toàn thân béo ú này, hấn liếm môi một chút, giờ một chân, trực tiếp đá thẳng vào ngực tên Hùng trọc đầy dừ tợn này!

Ngoài sự tưởng tượng của Lăng Phong, Hùng trọc chỉ lui về phía sau hai bước!

Quả nhiên sức mạnh của gã cũng không nhỏ. Nếu là người bình thường, đã sớm bị mình đạp bay ra ngoài! Lăng Phong âm thầm phân tích.

Hùng trọc tức giận. Gã nắm chặt bàn tay lớn như bao cát lớn, thề phải đập vỡ cái đầu nhỏ của Lăng Phong!

Lăng Phong thoáng nghiêng đầu sang một bên, tránh được một quyền của gã. Ngay lập tức, hấn hạ thấp người, mạnh mẽ húc đầu vào cái bụng giống như sườn núi của Hùng trọc!

Lần này Hùng trọc vẫn chỉ lùi lại phía sau vèn vèn có hai bước!

Lăng Phong tức giận, mắng to.

- Con mẹ mày, ông đây dùng sức lớn như vậy, mày lại chỉ lùi lại có hai bước, muốn đả kích người khác sao?

Trong phòng nhỏ hẹp, Lăng Phong không có khả năng chạy lấy đà. Hắn trực tiếp nhảy vọt người lên, lộn vòng người về phía trước, chân phải giơ thẳng, gót chân bổ vào vai trái của Hùng trọc. Lần này lực đánh quá mạnh, Hùng trọc cũng không chống đỡ được, trực tiếp khụy một chân xuống!

- Tao phải róc xương lóc thịt mày!

Hùng trọc cảm giác bị sỉ nhục quá lớn, phần nộ rít gào, hai mắt đỏ ngầu lên.

Gã điên tiết đánh ra một quyền, Lăng Phong vẫn khéo léo tránh né được!

Lăng Phong liên tiếp tránh được hơn mười quyền của Hùng trọc! Nhìn thể lực của gã đã chống đỡ hết nổi, Lăng Phong dùng đầu gối, thúc thật mạnh vào cằm Hùng trọc!

Thân hình dài rộng mạnh mẽ của hắn bay ngược về phía sau, nện một cái thật mạnh trên mặt đất. Sàn nhà cũng run rẩy vài cái!

Lăng Phong giẫm một chân lên ngực Hùng trọc.

- Có phục chưa?

- Không phục!

Hùng trọc gầm khê.

Lăng Phong rút ra một con dao, trực tiếp cắm vào giữa bàn tay to lớn của Hùng trọc, ghim chặt ở trên sàn nhà. Cảnh tượng vô cùng thê thảm!

- A!!!!

Hùng Trọc liền hít một hơi lạnh. Gã cảm thấy vô cùng đau đớn.

- Hiện tại thì sao?

Lăng Phong vẫn không nặng không nhẹ hỏi.

- Phục rồi, phục rồi, phục rồi, thật sự phục rồi!

Hùng trọc quá đau, khuôn mặt cũng méo xệch, vội vàng cầu xin tha thứ.

- Vậy hiện tại biết nên làm như thế nào rồi đúng không?

Lăng Phong rất thương thức thái độ của gã.

- Biết, biết, miễn nợ, miễn nợ!

Sắc mặt Lăng Phong chợt trở nên gay gắt. Hắn giẫm một chân lên trên con dao, lại ấn con dao ghim sâu xuống thêm vài phần.

- Đừng gây chuyện với xưởng trưởng Lý của chúng tao nữa biết không?

Hùng trọc sùng sốt. Thì ra hắn tới là vì chuyện này sao? Gã vội vàng nói.

- Biết, biết, tôi nhất định sẽ không làm vậy nữa. Van xin anh. Anh đại nhân đại lượng, buông tha cho tôi đi!

- Hùng trọc. Mấy lần lộn trong giới xã hội đen, tao mặc kệ. Tao cũng không muốn xen vào! Chỉ cần mày ngoan ngoãn không đi gây chuyện với tao, tao cũng không có hứng thú đến chơi với mày! Nếu mày thật sự muốn chơi. Vậy tao đây cho chơi với mày tới cùng. Tuy nhiên nếu có lần sau, con dao ghim này cắm ở vị trí nào, thật sự cũng khó mà nói được!

Lăng Phong nhìn đững quần Hùng trọc nói với vẻ đầy uy hiếp.

Hiện tại, Hùng trọc sao có thể không thành thật một chút chứ. Hảo hán không ngại thiệt trước mắt.

- Biết. Biết. Hùng trọc tôi có mắt như mù, còn xin đại ca giờ cao đánh khê!

Lăng Phong mỉm cười, cúi người xuống, rút mạnh con dao ghim cắm trên bàn tay Hùng trọc. Một tia máu phụt ra theo. Hùng trọc đau muốn chết cổ cắn

răng, nhưng vẫn không nhin được đau kêu lên một tiếng.

Sau khi Lăng Phong lau máu tươi trên quần áo Hùng trợc, hấn thu dao găm lại, vỗ vỗ tay! Trục tiếp chạy lấy người!

Một đám côn đồ đứng ở ngoài không dám ngăn cản, đều tự động tránh đường, để ôn thần này đi ra ngoài!

- Hi vọng lần sau khi tao quay lại, cũng vẫn miễn phí!

Lăng Phong cũng không quay đầu, ném một câu.

- Khốn kiếp, con mẹ nó, chúng mày còn đứng thất thần ở đây làm gì? Khẩn trương gọi xe cứu thương đi!

Hùng trợc đau tới mức đồ mồ hôi hột, nhìn mấy tên côn đồ còn đang đứng run rẩy ở bên cạnh quát lớn.

Sau khi Lăng Phong từ câu lạc bộ Ảo Mộng Thủy đi ra, hấn trực tiếp gọi điện thoại cho xưởng trưởng Lý, nói cho ông ta biết, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết thỏa đáng. Hiện tại, tên Hùng trợc đang nằm ở bệnh viện. Ít nhất gã cũng phải nghỉ ngơi một tháng. Hơn nữa, gã đã đáp ứng rồi tuyệt đối sẽ không quay lại gây phiền toái!

Nghe xong cuộc điện thoại này, xưởng trưởng Lý mừng rỡ. Ông ta thật sự không ngờ được cậu Tiểu Lăng này thật đúng là rất giữ lời. Chuyện tối hôm qua mới đồng ý, hôm nay đã làm xong! Vì thế, ông ta rất sáng khoái ghi chi phiếu chuyển tiền cho Lăng Phong!

Nhìn đi động báo tin, năm mươi nghìn đã được chuyển vào tài khoản, Lăng Phong rất đắc ý thổi bay ria mép.

- Cuối cùng ông đây lại có tiền!

Trên đường đến xưởng, Lăng Phong vừa đi vừa huyết sáo. Vừa tới cửa, hấn đột nhiên phát hiện Tiền Hưng đang đứng ở cửa chờ hấn. Nhìn mặt y sầm xuống như vậy, Lăng Phong biết, sợ là tên bê con khốn kiếp này lại muốn chinh mình! Có đôi khi, Lăng Phong thật muốn đấm cho y vài cái, hỏi y một chút, rốt cuộc hấn đã làm gì mất lòng hai tôn đại thần là y cùng Ngô Lượng này. Vì sao hai người phải thường xuyên gây khó dễ với mình như vậy?

- Lăng Phong, anh còn biết đi làm sao?

Thấy Lăng Phong, Tiền Hưng lập tức cả vú lấp miệng em khiến trách hấn.

- Tôi đã nhờ anh Tổng xin phép giúp rồi mà?

Lăng Phong thực sự không muốn đề ý tới tên chuyên nịnh bợ này.

- Anh có thái độ gì vậy? Chẳng lẽ không biết nói sao? Muốn xin phép phải tự mình tới văn phòng của đội trưởng xin. Nhất định phải được đội trưởng đồng ý, nếu không, tuyệt đối không thể tự tiện rời khỏi vị trí công tác!

Tiền Hưng lập tức đứng thẳng, vênh vào tự đắc chỉ vào mũi Lăng Phong khiển trách.

- À, tôi thật sự không biết!

Lăng Phong thật sự không muốn đứng đây nhìn bộ mặt thối tha ghê tởm này, làm hỏng tâm trạng vui vẻ của mình hôm nay.

- Anh đứng lại đó cho tôi. Tôi đã cho anh đi chưa? Anh còn biết quy củ nữa hay không?

Thấy tên Lăng Phong này không thêm đề ý tới mình, Tiền Hưng cảm thấy dường như mình đã bị sỉ nhục rất lớn, y càng vênh vào tự đắc quát lớn.

- Được rồi, được rồi! Còn tưởng mình là đội phó sao? Đồ chó, cáo mượn oai hùm!

Lúc này, Tổng Thiên từ trong cửa phòng bảo vệ đi ra, tỏ ra rất chán ghét khi phải nhìn thấy bộ mặt của Tiền Hưng. Anh ta châm chọc nói.

- Mày nói cái gì? Mày có can đảm thì lặp lại lần nữa. Mày tin tao sẽ bảo đội trưởng cắt hết lương tháng này của chúng mày không?

Tiền Hưng tức giận đến mức đồ hết cả mặt, chỉ vào Tổng Thiên uy hiếp nói.

- Cút!

Dương Hùng không biết xuất hiện phía sau Tiền Hưng từ lúc nào. Anh ta trực tiếp đá một cước vào mông y, khiến y bị trúng đạp thành chó gặm bùn.

Có lẽ Tiền Hưng không sợ Tổng Thiên Lăng Phong, nhưng y vẫn kiêng dè Dương Hùng. Dù sao Dương Hùng vẫn là người có thân thủ tốt nhất đứng đầu trong đội bảo vệ của bọn họ. Ngay cả đội trưởng là Ngô Lượng từng tham gia quân ngũ, cũng không phải là đối thủ của Dương Hùng. Cho nên cho dù y dám cáo mượn oai hùm, nhưng nếu bảo y thật sự đi trêu chọc Dương Hùng, y thật sự không có can đảm đó!

Tiền Hưng sợ tới mức vãi cả nước tiểu. Y chạy vội được vài bước, mới dám quay đầu lại, chỉ vào mấy người đe dọa nói.

- Chúng mày, chúng mày, chúng mày cứ chờ đây!

Dương Hùng vừa giơ giơ cái tay lên, Tiền Hưng sợ tới mức vội vàng chạy lấy người!

- Thật đúng là kẻ cực phẩm!

Lăng Phong không nói gì lắc đầu. Vừa nói, hắn lại mời hai người mỗi người một điều thuốc.

- Tiểu Lăng, cậu là người mới đến. Nếu Ngô Lượng thật sự quyết tâm muốn chinh cậu, cậu gặp nguy rồi. Sợ là bát com này cũng khó giữ được!

Tổng Thiên nhú mày.

- Không có việc gì. Năm lông gà tưởng lệnh tiền, cho là mình làm quan lớn!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Tên chó săn Tiền Hưng này trong lòng đầy căm phẫn chạy tới văn phòng Ngô Lượng. Y thêm mắm thêm muối báo cáo nói xấu Lăng Phong!

- Đội trưởng, tên Lăng Phong khốn kiếp này thật đúng là quá đáng rồi. Hiện tại hắn cùng với hai lão khốn kiếp Tổng Thiên Dương Hùng hợp lại với nhau, ỷ vào mình có quan hệ cùng bà chủ, công khai coi thường anh đấy!

- Hả? Có việc này sao?

Ngô Lượng đang bắt chéo chân, gác lên trên bàn, xem báo, lập tức đứng phắt dậy.

- Đúng vậy! Đội trưởng, thằng nhãi này không bỏ bỏ việc buổi chiều nay. Tôi đi chất vấn hắn, kết quả còn vàng thật không sợ lửa, không thêm để anh vào mắt! Sau lưng hắn không phải có bà chủ làm chỗ dựa sao? Bằng không tên súc sinh này mới ở nông thôn lên, sao có được lá gan lớn như vậy chứ! Hai người Dương Hùng còn che chở hắn! Trong đội bảo vệ này, còn ai không biết hai người Dương Hùng Tổng Thiên vẫn không phục đội trưởng. Hiện tại lại thêm tên Lăng Phong kết bè kết phái với hai người bọn họ. Ý đồ đã quá rõ ràng rồi! Nói không chừng người ta còn trực tiếp muốn chức đội trưởng đội bảo vệ ấy chứ. Ai bảo sau lưng người ta còn có bà chủ ủng hộ chứ?

Tiền Hưng khiêu khích rất chua xót.

- Khốn kiếp, bọn chúng còn tưởng rằng mình là ông trời sao?

Ngô Lượng tức giận đập mạnh xuống bàn một cái.

- Đúng vậy đó. Loại người này không coi ai ra gì cả. Đội trưởng, anh nhất định phải dạy cho hắn một bài học. Cho hắn biết, trong đội bảo vệ này, ai mới chân chính là lão đại!

Tiền Hưng tiếp tục châm dầu vào lửa.

- Lăng Phong, hắn thật sự tưởng rằng mình có thể dựa vào cây đại thụ là bà chủ sao? Theo tôi điều tra, hắn căn bản chẳng có chút quan hệ gì với bà chủ cả. Cũng không phải là thân thích gì với bà chủ! Ai cũng biết bà chủ của chúng ta xưa nay nổi tiếng là thích quyền rũ tiểu bạch kiểm! Tám phần là bà chủ coi trọng tên Lăng Phong, cho nên mới cho hắn hưởng chút vị ngọt, chuẩn bị bao dưỡng hắn!

Ngô Lượng rất khinh thường cười lạnh.

- Chắc chắn, loại người đó, nhìn qua thì rất ngoan cố, không ngờ cũng không có khí phách như vậy, không ngờ lại cam tâm ăn com mềm!

Tiền Hưng đi theo ồn ào.

- Đội trưởng, vậy hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Hừ, tuy rằng xưởng trưởng Lý của chúng ta luôn giả vờ không biết gì về chuyện bà chủ đi quyến rũ đàn ông. Nhưng cậu cho rằng trong lòng ông ta không hề có chút không vui nào sao? Hiện tại chúng ta giúp đỡ xưởng trưởng người cái hơi thôi này. Tuy rằng xưởng trưởng ngoài miệng sẽ không nói ra, nhưng kỳ thật trong lòng rất khó chịu. Chúng ta cho tên nhóc Lăng Phong này một trận, không phải là giúp xưởng trưởng trút giận sao? Chắc chắn xưởng trưởng chẳng những không trách tội chúng ta, nói không chừng còn có thể coi trọng cậu và tôi! Về phần bà chủ, đừng xem hiện tại cô ta nở mặt nở mày

như vậy, nhưng cô ta sẽ không nhảy nhót được vài ngày đâu. Ai cũng biết, xương trưởng Lý một lòng muốn con trai, mà bà chủ hết lần này tới lần khác vẫn không sinh được! Tôi nghe nói dường như thư ký của xương trưởng đã mang thai. Chỉ cần đẻ ra rồi, đến lúc đó xương trưởng chắc chắn sẽ đá bà chủ đi thôi!

Ngô Lượng rất đắc ý nói.

- Đội trưởng thật là thần thông quảng đại! Loại tin tức này cũng có thể nghe được! Vậy hiện tại chúng ta cũng không cần phải... Đi lấy lòng bà chủ nữa. Chỗ dựa vững chắc phía sau lưng tên Lãng Phong này cũng không còn lực uy hiếp nữa rồi!

Về mặt Tiền Hưng cười đầy vẻ nhỉnh bợ.

- Tiền Hưng, không phải cậu vẫn muốn muốn cái chức phó đội trưởng này sao? Hiện tại chính là một cơ hội. Chỉ cần cậu xử lý chuyện này cho nhanh gọn. Đến lúc đó xương trưởng cao hứng, còn không phải sẽ thăng chức cho cậu cái chức phó đội trưởng đó sao?

Ngô Lượng vẽ ra một tương lai đầy hấp dẫn.

- Yên tâm đi, đội trưởng! Chỉ cần anh cho tôi quyền hạn này, tôi nhất định sẽ trừng trị tên khốn kiếp này. Ngay cả hai lão già Dương Hùng và Tống Thiên kia, tôi và anh cũng phải cùng nhau thu thập họ!

Tiền Hưng nói lời thề son sắt.

- Tốt lắm, cậu cứ yên tâm mạnh dạn mà làm. Có chuyện gì tôi chống đỡ cho cậu!

- Dạ, đội trưởng!

Lãng Phong cũng không biết, tên Ngô Lượng cùng Tiền Hưng đang vạch mưu tính kế làm thế nào để trừng trị hắn! Hắn vẫn trải qua một ngày bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nộp Tiền Thuê Nhà

Buổi tối Lãng Phong về nhà rất đúng giờ, phát hiện Hà Diệp vẫn đang ngồi ở trên sofa!

- Sao vậy? Chủ cho thuê nhà, chẳng lẽ chị lại muốn giả quỷ để làm tôi sợ sao? Tuy nhiên tôi nhìn cách ăn mặc của chị, ngược lại giống như đang định quyến rũ tôi thì đúng hơn!

Lãng Phong trêu chọc nói.

- Đừng có nói linh tinh nữa. Lãng Phong, có biết hôm nay là ngày phải nộp tiền thuê nhà hay không hả?

Hà Diệp rất đắc ý nhìn Lãng Phong.

Cô biết, trên người Lãng Phong không có tiền. Hiện tại phải một ngày nữa hắn mới được phát lương. Cô chỉ muốn gây khó dễ với hắn một chút, để hắn biết khó mà lui, nhanh chóng chuyển ra khỏi ra cô!

- Phải không vậy? Chủ cho thuê nhà, bao nhiêu tiền vậy?

Lãng Phong tỏ ra không chút để ý hỏi.

- Đừng giả vờ nữa, anh định giả vờ làm trang hảo hán sao?

Hà Diệp thâm cảm thấy vui mừng nói.

- Bởi vì phòng của tôi nằm ở vị trí địa lý và hoàn cảnh không tệ. Hơn nữa phương tiện đầy đủ hết. Một tháng một nghìn rưỡi!

Hà Diệp ra chiêu công phu sư tử ngoạm nói.

- Cái gì? Chủ cho thuê nhà à, chị cũng biết bóc lột quá đi? Một tháng một nghìn rưỡi? Chị kiếm tiền như vậy còn nhanh hơn cả đi cướp ngân hàng rồi đấy!

Lăng Phong ra vẻ hoảng sợ nói.

- Đây chính là giá thị trường mà!

Hà Diệp rướn lòng mày.

- Chủ cho thuê nhà à, chúng ta tính lại một chút đi! Tôi nói thật, chị căn bản không nên hỏi tôi tiền thuê nhà, ngược lại, mỗi tháng hẳn là chị nên trả tiền công cho tôi mới phải!

Lăng Phong đột nhiên nói.

- Dựa vào cái gì? Anh ngủ ở phòng của tôi, dùng nhà bếp của tôi, ngồi xổm ở nhà vệ sinh của tôi, chiếm ban công của tôi! Vậy mà còn muốn tôi trả tiền. Anh làm vậy mới là cướp bóc!

Hai tay Hà Diệp chống nạnh, vàng thật không sợ lửa nói.

Tuy nhiên cô là một cô gái mang hình tượng thanh thuần đáng yêu. Cô đứng với tư thế hai tay chống nạnh như thế, thực sự không có vẻ gì là hung hãn! Nếu đổi thành một người đàn bà đánh đá cao lớn thô kệch, giọng giống như tiếng cồng, may ra mới có lực uy hiếp!

- Không phải sao? Chủ cho thuê nhà, chị sờ lại lương tâm của mình xem thử! Tôi ở chỗ này của chị, nói sĩ diện một chút, tôi là khách trọ! Nhưng sự thật thì sao? Trên thực tế tôi chính là một bảo mẫu. Mỗi ngày đều nấu cơm cho chị, quét tước dọn dẹp, vệ sinh bồn cầu! Có đôi khi còn giúp chị giặt đồ lót! Tôi không phải là bảo mẫu thì là cái gì?

Lăng Phong nói vàng thật không sợ lửa, còn mặt dày kể ra những cái đó.

- Anh... ai cho anh giặt quần áo của tôi?

Nhớ tới một lần Lăng Phong giặt áo lót và quần lót của cô trong nhà vệ sinh, sắc mặt mỹ nữ Hà Diệp liền đỏ bừng. Hiện tại, cô sợ tới mức cũng không dám mặc lại quần áo lót do Lăng Phong đã giặt hộ cô. Ai biết tên biến thái háo sắc này có thể đã làm hành động biến thái gì với quần áo lót của cô hay không. Không phải trên sách vẫn nói, có vài kẻ biến thái háo sắc cầm quần lót của phụ nữ để làm cái trò đó sao?

- Không phải sao? Chủ cho thuê nhà, làm người cũng nên có lương tâm một chút! Tôi bỏ công bỏ sức, chị còn không lương tâm như vậy sao? Làm vậy chẳng phải sẽ tổn thương người khác sao?

Lăng Phong làm bộ như vô cùng đau khổ oan giận. Thật chẳng khác gì người vợ nhỏ bị khi dễ.

- Anh..

Hà Diệp tức giận đến mức gần như nói không ra lời.

- Bởi vì vậy, tiền thuê nhà này, chủ cho thuê nhà chị xem thế nào?

Bộ dáng Lăng Phong rõ ràng là gian kế đã thực hiện được.

- Hừ!

Hiện tại Hà Diệp cũng quá bối rối, không biết nên nói cái gì. Cô tức giận đi thẳng về phòng ngủ.

Bộ dáng Lăng Phong rất đắc thắng.

- Ha ha, cô tóc dài kiến thức ngắn, làm bình hoa còn được. Nếu muốn so về vô si với tôi, cô còn kém một chút!

Hà Diệp nằm ở trên giường, lăn trái lăn phải vẫn ngủ không được. Cô ngồi dậy gọi điện thoại cho Vương Yến Ny. Điện thoại vừa được kết nối, cô đã quát vang vào điện thoại.

- Vương Yến Ny, tôi cảnh cáo chị. Nếu chị không nhanh mang tên lưu manh này đi, đừng trách tôi đây trở mặt vô tình!

- Làm sao vậy? Bảo bối, không lẽ cậu ta đùa giỡn với em sao? Mau nói cho chị biết, công lực như thế nào? Kiên trì được mấy giờ? Nếu là súng máy, chị đây sẽ cân nhắc một chút!

Phía bên kia đầu điện thoại vang lên tiếng trêu chọc của Vương Yến Ny.

- Ôi, đừng đừng! Chị Vương, em cam đoan với chị, công phu trên giường của tên lưu manh này rất khủng khiếp, thật sự đúng là loại chị thích!

Hà Diệp vừa nghe, đã luống cuống. Ma xui quỷ khiến thế nào lại buột miệng. Nói xong, cô cũng cảm giác được mặt mình rất đỏ.

- Hà, xem ra thằng nhóc này không chỉ đùa giỡn, còn cường bạo em sao?

Vương Yến Ny tiếp tục nói không chút giữ ý.

- Cút đi, chị đúng là người đàn bà phóng đảng! Nếu lần sau để tôi thấy chị, nhất định sẽ nắm cho đến khi bộ ngực của chị thành một lớn một nhỏ!

Hà Diệp tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Nắm ngực? Chị lại thích bị người khác nắm ngực chị. Cảm giác thật giống như lúc lên cao trào! Tuy nhiên chị lại không thích bị phụ nữ nắm lấy. Nếu tìm một người đàn ông cường tráng, chị sẽ rất vui lòng phối hợp!

Vương Yến Ny lại lộ vẻ háo sắc của mình.

- Cút đi, người đàn bà phóng đảng! Tôi cảnh cáo chị. Chị xuống tay nhanh lên! Bằng không tôi sẽ giới thiệu lưu manh này cho Tiểu Lý ở nhà bên cạnh. Chị ấy vừa mới kết hôn được hai ba năm thì phải thủ tiết. Nhất định là rất trống vắng! Tên lưu manh Lăng Phong này nhất định có thể đúng lúc bổ sung cho dục vọng đang trống vắng của chị ấy!

Hà Diệp nghiêng răng nói.

- Đừng mà. Thứ tốt như vậy, đương nhiên phải lưu lại cho chị Vương của em chứ! Giữa hai chúng ta còn tính toán làm gì. Nếu em thích, nói không chừng tâm tình chị Vương tốt, cũng có thể cho em mượn vài ngày!

Vương Yến Ny Hi cười hi nói.

- Cút đi, tôi không cần đến thứ đó! Chị nhanh chóng kéo hần đi cho!

- Yên tâm đi, chờ chị một thời gian, sẽ nhanh thôi! Cậu ta mạnh mẽ như vậy, chị cũng cần phải nhanh chóng nắm trong lòng bàn tay. Nếu như người đàn bà khác thấy được, lúc đó chị biết khóc với ai được chứ?

Ngày hôm sau, Lăng Phong vẫn đi làm đúng giờ, Vừa mới tới cửa nhà xưởng, hần đã thấy Tiền Hưng lộ cái mặt con lừa ra!

- Ê, hôm nay ông anh tới sớm vậy? Mặt trời mọc ở phía tây sao?

Lăng Phong ngậm một miếng thuốc, không hề có chút ý tứ nào là muốn mời y thuốc cả.

- Nghiêm túc một chút cho tôi! Lăng Phong, anh bây giờ càng ngày càng không có quy củ! Lúc này mới đến giao ban sao? Đã hay đi mượn lại thường xuyên bỏ bê công việc. Trong mắt còn có tính kỷ luật hay không?

Tiền Hưng bày đặt răn dạy theo kiểu cách nhà quan.

- Mượn? Lão Tiền, tôi nói với anh, anh nói tôi bỏ bê công việc, tôi không phản đối. Nhưng còn việc đi làm mượn, dường như tôi còn chưa từng đi làm mượn mà?

Lăng Phong rất kinh ngạc nhìn y.

- Đây là thái độ của sao? Nghiêm túc một chút đi. Hôm nay anh đến mượn bao lâu? Gần như nửa giờ!

Tiền Hưng chỉ vào đồng hồ trên cổ tay, nước miếng bay tứ tung nói.

- Nửa giờ? Tôi nói lão Tiền, có phải anh nằm mơ còn không tỉnh hay sao? Anh có muốn tôi giúp anh, cho anh hai bạt tai, để anh tỉnh lại không!

- Hừ, không ai thông báo cho anh biết sao? Từ hôm nay trở đi, thời gian nhân viên bảo vệ trị an chúng ta đi làm sẽ sớm hơn nửa giờ. Cũng sẽ tan tầm sớm nửa giờ!

Tiền Hưng rất đắc ý nói.

- Phải không vậy? Con mẹ nó. Thật sự là không ai nói cho tôi biết mà! Thông báo ở đâu vậy? Thông báo ở đâu vậy?

Lăng Phong đã hiểu ra. Trong chuyện này, tám phần là do Tiền Hưng muốn báo thù, gây khó dễ cho mình.

- Hiện tại, vấn đề quan trọng nhất không phải là đi làm sớm hay muộn, mà thái độ công tác của Lăng Phong anh có vấn đề! Đội trưởng rất không hài lòng đối với thái độ làm việc cả lơ phất phơ của anh! Nếu anh còn không phục tùng quản lý như vậy, vậy cũng không có cách nào khác, cũng chẳng thể trách ai được! Anh làm người như thế, trong xã hội nên cố gắng chịu khổ một chút. Chỉ có đến lúc đó, anh mới có thể hiểu được, kiếm được một bát cơm ổn định trong thành phố, không dễ dàng đến mức nào!

Tiền Hưng răn dạy thành nghiện, nói mãi không ngừng.

Lăng Phong rất không kiên nhẫn, dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai.

- Lão Tiền à, anh còn chưa nói xong sao? Ai biết anh là một nhân viên bảo vệ trị an nhỏ nhỏ thì không nói làm gì, ai không biết còn tưởng anh mới là xướng trống ấy chứ!

- Anh... anh, anh nói chuyện kiểu gì vậy? Anh có tin hay không hiện tại tôi có thể bảo đội trưởng khai trừ anh, Đến lúc đó, anh sẽ phải đi xin cơm ngoài đường!

Tiền Hưng sầm mặt lại.

- Mời!

Lăng Phong xoay người, duỗi tay phải của mình về phía trước.

- Hừ!

Tiền Hưng hừ một tiếng thiếu chút nữa làm lỗ mũi lệch đi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Làm Khó Dễ

- Oa, còn sớm, sao mình lại thấy ruồi bọ rồi? Còn sớm như vậy, đã khiến người khác cảm thấy không an tâm rồi sao?

Lúc này, Tống Thiên lao đảo đi vào cửa lớn.

- Tống Thiên... anh nói cái gì? Đến muộn còn vàng thật không sợ lửa như vậy? Ngay cả anh cũng như vậy. Nếu không phải đội trưởng thấy trong nhà anh trên có người già, dưới có trẻ nhỏ, đã sớm khai trừ hai tên khốn ăn không ngồi rồi là anh cùng Dương Hùng rồi!

Tiền Hưng nghe Tống Thiên mắng y như vậy, tất nhiên cũng tương đối khó chịu.

- Chà trông cậu thật đức hạnh nhỉ, kéo cờ lớn chỉ da hổ. Cậu thật sự xem mình trở thành ai vậy! Cậu khai trừ này cậu cũng đã nói đến một trăm tám mươi lần. Cậu không chê phiền, nhưng con mẹ nó, lỗi tại tôi nghe nhiều cũng thành vết chai!

Tống Thiên không chút sợ hãi tên Tiền Hưng này.

- Được, hiện tại anh cứng rắn! Đội khi anh bị khai trừ rồi, cũng đừng quỳ trên mặt đất, cầu xin tôi, bảo tôi đến chỗ đội trưởng biện hộ cho anh!

Tiền Hưng tức giận đến mức đầu sắp bốc hơi.

- Có thể sao? Có bản lĩnh thì cậu cần tôi đi!

Tống Thiên thấy bộ dạng Tống Thiên tức giận tới mức đó, rất đắc ý khiêu khích.

- Hừ, anh tưởng rằng tôi không dám sao? Xem ra hôm nay tôi không đánh cho anh răng rơi đầy đất cũng không được!

Tiền Hưng tức giận vén tay áo lên.

- Có thể sao? Muốn đánh chứ gì? Nào, tính cả Dương Hùng tao nữa!

Lúc này, Dương Hùng ngậm một miếng thuốc từ trong cửa phòng bảo vệ đi ra.

- Anh... anh... anh... Anh đừng tưởng tôi không dám!

Tuy rằng Tiền Hưng ngoài miệng còn nói cứng, nhưng hai chân đã sớm run rẩy muốn bỏ chạy. Y thật sự không dám. Thân thủ của Dương Hùng cũng không phải là lời ba hoa bốc phét. Ngay cả Ngô Lượng xuất thân từ bộ đội cũng không chắc có thể là đối thủ của Dương Hùng.

- Nhanh rút cho khuất mắt tao. Mẹ nó, mới sáng sớm đã gặp tương tình như mây, thật sự là quá đen đủi rồi! Tiền Hưng, tên khốn kiếp kia nghe tao nói cho rõ. Nếu mây lại để nhìn thấy mây cáo mượn oai hùm lần nữa, con mẹ nó tao gặp mây một lần đánh mây một lần!

Dương Hùng trừng mắt nhìn y một cái. Chỉ vậy cũng đủ cho tên Tiền Hưng này sợ tới mức lui về phía sau hai ba bước.

Không đợi Dương Hùng lại lên tiếng, Tiền Hưng sợ tới mức vội vàng ba chân bốn cẳng, bỏ trốn mất dạng!

.....

Buổi chiều, mặt trời chói chang chiếu vào đầu! Đột nhiên, Ngô Lượng triệu tập mấy người trong đội bảo vệ! Nhìn đáng về đặc ý của Tiền Hưng đứng phía sau anh ta, Lăng Phong đã biết. Tám phần là lão thất phu này muốn trút giận cho Tiền Hưng. Đánh chó săn của người ta, đó chính là không nể mặt chủ nhân rồi! Hiện tại đương nhiên người chủ nhân này nên trút giận cho chó của mình!

Ngô Lượng chấp hai tay ở phía sau lưng, rất có dáng vẻ của một đội trưởng! Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua mấy người đứng trước mặt!

- Buổi chiều là ai chịu trách nhiệm hả?

Ngô Lượng hắng giọng hỏi.

- Đội trưởng, là Dương Hùng, Tổng Thiên còn có cả tên Lăng Phong kia!

Tiền Hưng vội vàng nịnh nọt nói. Khi nói tới tên Lăng Phong, còn dùng ánh mắt hung tợn nhìn Lăng Phong một cái.

- Tốt lắm! Gần đây trong xưởng có người phản ánh, nói đội bảo vệ chúng ta không có chút tinh thần làm việc. Nhìn qua căn bản không giống với thái độ của một nhân viên bảo vệ trị an nên có, hoàn toàn giống như một ông cụ trông cửa! Xưởng trưởng cũng rất có ý kiến đối với điều này, còn nghiêm khắc phê bình đội trưởng là tôi. Đồng thời, ông ấy hạ lệnh yêu cầu tôi nhất định phải chỉnh đốn và cải cách! Sau mấy ngày nữa, xưởng trưởng sẽ kiểm tra không định kỳ đối với công tác của đội bảo vệ chúng ta. Tôi hi vọng mọi người làm việc tập trung lên cho tôi. Đừng giống những kẻ chưa ăn cơm no! Vì để cho xưởng trưởng thấy phong thái tốt của đội bảo vệ chúng ta, tôi quyết định, bắt đầu từ buổi chiều hôm nay, nhân viên bảo vệ trị an chúng ta khi trực, nhất định phải đứng ưỡn ngực ở cửa lớn!

- Nói thôi hoặc. Trời nóng như vậy, có buổi chiều nào mà không phải là ba tám, ba chín độ. Anh bảo chúng tôi đứng dưới mặt trời nóng như vậy còn thể hiện phong thái! Sao không không đến mà thể hiện một chút xem!

Tổng Thiên không thèm quan tâm tới thân phận đội trưởng của anh ta.

- Đúng vậy, mấy người thừa lúc buổi sáng sớm mát mẻ thì nhận trực, bắt chúng tôi phơi nắng vào buổi chiều! Còn bắt chúng tôi thể hiện phong thái! Ngô Lượng, anh muốn không, chúng ta đổi cho nhau. Một cơ hội tốt như vậy để biểu hiện ở trước mặt xưởng trưởng, chúng tôi nhường lại cho đội trưởng nhà anh vậy!

Dương Hùng đáng về cả lơ phát phơ ngâm một điệu thuốc lá, rất khinh thường nói.

- Dương Hùng, Tổng Thiên, tuy rằng hai người là người làm lâu năm ở đội bảo vệ chúng ta, nhưng cũng không có nghĩa là hai người có thể ở trong này cật già lên mặt. Đây đều là chế độ làm việc và nghỉ ngơi do đội bảo vệ thu xếp. Nếu hai người không phục, hai người cũng có thể đến chỗ xưởng trưởng khiếu nại! Nhưng quy củ chính là quy củ, nhất định phải chấp hành. Hai người nhận tiền lương của xưởng trưởng Lý, cũng nên lao động để trả lại chứ!

Ngô Lượng nghiêm mặt nói.

- Ha ha, còn thật không hổ danh là đội trưởng Ngô! Ai chẳng biết Ngô Lượng giới thiệu em gái ruột của mình cho xưởng trưởng Lý làm vợ ba, cho nên mới dựa vào mối quan hệ này lên làm đội trưởng! Hiện tại cũng bắt đầu lấy mặt chó nhìn người thấp!

Dương Hùng không thèm để ý tới thể diện của Ngô Lượng, trực tiếp nói rõ yếu điểm của anh ta.

- Anh...

Ngô Lượng tức giận, mặt cũng đen như mặt bao công. Việc anh ta giới thiệu em gái mình cho xưởng trưởng Lý làm vợ ba, anh ta vẫn không muốn nhắc tới! Ngay cả người hầu, chó săn của anh ta là Tiền Hưng, cũng không biết, thư ký của xưởng trưởng Lý này chính là em gái của đội trưởng Ngô Lượng! Tuy nhiên Dương Hùng được cho là người có kinh nghiệm lý lịch lâu năm nhất trong đội bảo vệ. Một vài người khác không biết tình hình, nhưng anh ta lại nghe được không biết bao nhiêu tin đồn.

- Ha ha, tức giận sao?

Dương Hùng nheo mắt nói.

- Chấp hành mệnh lệnh. Nếu ai không chấp hành, thì thu thập mọi thứ sớm cút đi cho tôi!

Ngô Lượng rống lớn một tiếng, hai tròng con mắt gần như lòi cả ra ngoài.

....

Kết quả, buổi chiều, trời nóng lớn. Ba người Lăng Phong cùng Dương Hùng Tổng Thiên, rất khổ sở dồn ép nhau đứng dưới ánh mặt trời. Cho dù có một cái ô che nắng, vẫn cảm giác nóng như trong lò sưởi. Mồ hôi trên mặt gần như có thể chảy thành sông!

- Anh Dương, anh Tổng, hai người vào nghỉ ngơi một lát đi! Nơi này còn có tôi mà? Tôi sẽ quan sát kỹ, một khi có tình huống gì, tôi sẽ gọi hai người!

Lăng Phong nhìn hai ông anh này đều có tuổi, cũng có phần không chịu nổi nữa, hần rất quan tâm nói.

- Không cần đâu. Tiểu Lăng, anh thấy cậu nên vào nghỉ ngơi một lúc trước đi! Đừng thấy mình trẻ tuổi khỏe mạnh, nhưng lời nói thật không thích nghe. Mấy người tuổi trẻ như các cậu xương cốt cũng không rắn chắc như mấy người già các anh! Có cái khổ nào mà bọn anh chưa từng nếm qua. Cũng quen rồi! Thật ra cậu còn trẻ, nhất thời khăng định ăn không tiêu, không tốt còn có thể bị cảm nắng!

Tổng Thiên lau mồ hôi trên trán, cắn răng nói.

Lăng Phong cười khổ. Có cái khổ nào, hần chưa từng trải qua. Năm đó, khi huấn luyện, có thể còn tàn khốc hơn bây giờ nhiều! Trực tiếp bị đưa đến Phi Châu, đi bộ xuyên qua sa mạc. Bắt đầu là một trăm đi. Chờ đến khi đi ra khỏi sa mạc, đã còn lại chưa đến hai mươi người! Trong một tháng đi xuyên qua sa mạc kia, nhiệt độ ban ngày trong sa mạc cũng trên năm mươi độ. Lăng Phong từng chịu được cái nóng ấy! Đối với hần mà nói, phiên trực hiện tại căn bản chỉ là trò chơi của trẻ con!

- Không sao đâu. Như vậy đi, hai người vào nghỉ ngơi trước nửa giờ. Đến lúc đó chúng ta sẽ thay phiên nhau!

Lăng Phong nói.

- Cũng được, cứ như vậy đi! Nửa giờ sau, bọn anh sẽ thay cậu!

Tổng Thiên suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói. Dù thế nào, hiện tại bọn họ cũng không chịu đựng nổi.

Nửa giờ sau, hai người Tổng Thiên, Dương Hùng đi ra, thay cho Lăng Phong! Nhìn qua đồng hồ một chút, cũng sắp tới bốn giờ. Lăng Phong suy nghĩ một chút nói.

- Như vậy đi, tôi đi ăn cơm chiều trước. Sau đó, tôi sẽ quay lại thay cho anh!

- Được rồi, cứ yên tâm đi đi!

Dương Hùng gật đầu.

Ngay khi Lăng Phong đi vào căn tin. Một chiếc xe tải màu đen dừng lại ở cửa. Còn không chờ Dương Hùng, Tổng Thiên tiến lên hỏi, mười tên còn đồ cầm ống tuýp từ trên xe nhảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Dương Hùng Bị Bắt

Dương Hùng vội vàng đi lên phía trước, nhìn tên Hùng ca tay đang quấn băng vải nói.

- Hùng ca, cậu muốn làm gì?

- Người nhân viên bảo vệ trị an của chúng mày đâu? Con mẹ nó, gọi nó ra đây cho ông!

Hùng trọc dương dương tự đắc cầm ống tuýp đập đập vào tay, trừng mắt nói.

- Hùng trọc, tôi gọi cậu một tiếng Hùng ca, đó là nể mặt cậu rồi! Cậu cũng đừng ép người quá đáng!

Sắc mặt Dương Hùng lạnh lùng, trầm giọng nói.

- Ha ha, anh Dương! Những lời này hần là phải do tôi nói với anh mới phải! Anh còn tưởng rằng anh vẫn là đại ca đứng đầu mấy phố năm đó sao? Anh Dương, hiện tại anh già rồi, cũng nên đối mặt với sự thật đi thôi. Hiện tại, nơi này là thiên hạ của chúng tôi! Hiện tại chỉ có Hùng ca, không phải là anh Dương với xương cốt già nua đâu!

Hùng trọc không chút sợ hãi, nói với Dương Hùng.

- Tôi khuyên thật lòng. Anh phải có gan đối mặt với sự thật. Đã có tuổi, thì tùy tiện tìm một chỗ. Làm nhân viên bảo vệ trị an nho nhỏ, thì đừng tưởng rằng mình vẫn còn mạnh mẽ như năm đó!

Một người ít tuổi đứng phía sau Hùng trọc nịnh nọt nói.

- Dương Hùng, tôi cũng không nói những lời vô nghĩa với anh. Không phải đội bảo vệ các anh còn có một người trẻ tuổi sao? Hôm nay tôi tới là tìm hấn tính sổ. Giao hấn ra đây, tôi sẽ không làm khó dễ với anh!

Hùng trực rất khinh miệt nói.

- Tìm Lăng Phong ?

- Đúng, đúng. Chính là tên Lăng Phong đó. Con mẹ nó, không ngờ tên khốn kiếp đó dám động thủ với tôi. Hấn thật sự là chán sống rồi. Ở ngay dưới trời của tôi, dám xúc phạm với người có quyền thế như tôi. Hôm nay, nếu tôi không đánh hấn tàn phế, hấn thật sự còn tưởng rằng mình có thể không coi ai ra gì!

Hùng trực nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Đòi người sao? Hôi nắm tay Dương Hùng tao trước đã!

Dương Hùng bước về phía trước, rất khí phách nói.

- Hà, anh Dương, anh làm vậy là không nể mặt anh em tôi sao? Nếu anh đã như vậy, cũng không thể trách Hùng ca tôi không tôn trọng người già!

Hùng trực nhếch môi cười nói.

- Vậy thì đến đây, thể hiện bản lĩnh của mày đi. Để tao xem thử, có phải tao đã gì rồi hay không!

Dương Hùng vẫn neho mắt, ngậm điều thuốc nói.

Hùng trực cầm ống tuýp trong tay ném xuống. Gã thật sự coi thường tay Dương Hùng này. Với dáng người gầy yếu như của ông ta, cho dù dùng một tay, gã cũng có thể đón ngã tay Dương Hùng này!

- Nào!

Dương Hùng khiêu khích vẩy vẩy tay về phía Hùng trực.

Sắc mặt Hùng trực liền vận vẹo. Hấn nắm chặt hai tay, vẫn tàn bạo đánh một quyền về phía đầu Dương Hùng!

Mọi người thấy vậy, đều toát mồ hôi cho Dương Hùng. Dương Hùng trợn mắt, bước chân thoáng chuyển, linh hoạt né tránh một quyền của Hùng trực. Thừa dịp Hùng trực đánh trượt một quyền, thân hình còn chưa ổn định, Dương Hùng nhân cơ hội bỏ một chưởng vào phía sau lưng Hùng trực!

Hình thể cường tráng Hùng trực trực tiếp lao đảo ngã xuống mặt đất!

Dương Hùng đạp một chân dẫm lên phía trên lưng Hùng trực, ép tới mức gã giấy dù thể nào cũng không đứng dậy được!

- Sao rồi? Chỉ mới có vậy, cũng dám ở trước mặt tao tỏ vẻ đại ca sao?

Dương Hùng phun một bãi nước bọt lên người Hùng.

- Lên cho tao!

Hùng trực cố gắng nén giận. Trước mặt nhiều anh em như vậy, mặt mũi lớn như vậy, gã không chết ngay tại chỗ đã là may mắn lắm rồi.

Đám côn đồ vẫn đang sững sốt đứng nhìn, nghe lão đại hét to một tiếng, trực tiếp quơ ống tuýp đánh về phía Dương Hùng!

Tuy rằng tuổi Dương Hùng đã cao, nhưng thân thủ vẫn tương đối nhanh nhẹn. Nhìn cách ông ta ra tay, cũng biết, ông ta từng luyện võ!

Mấy tên côn đồ cầm ống tuýp là cũng chưa từng được luyện võ, chỉ là đánh loạn!

Đúng lúc này, Tổng Thiên đứng ở bên cạnh đột nhiên kêu lớn một tiếng.

- Anh Dương, cẩn thận!

Việt

Chương 19: Dương Hùng bị bắt

Dương Hùng vừa quay đầu, còn không kịp phản ứng, không biết Hùng trực đã đứng lên từ lúc nào lập tức ôm chặt lấy Dương Hùng, khóa chặt thân thể của anh ta!

Dương Hùng dùng sức giấy dựa, không ngờ không thoát ra được. Thật ra, sức mạnh của tên Hùng trực cũng không nhỏ!

Sắc mặt Dương Hùng đỏ gay, dùng hai tay đánh khừ tay ra phía sau, chuẩn xác đánh trúng phần eo của Hùng trọc!

Sắc mặt Hùng trọc liền trắng bệch, thân thể gã dán sát vào phía sau Dương Hùng, sau đó co quắp trượt xuống phía dưới nằm một đống!

Dương Hùng xoay người, nhìn Hùng trọc co quắp nằm trên mặt đất.

- Với bản lĩnh của mày, cũng chỉ là thừa dịp mấy người bọn tao đều rời khỏi mới nổi lên được. Chúng mày thật sự lường rằng mình là nhân vật lớn! Trong núi không có hồ, hầu tử xưng Đại vương!

Ngay khi Dương Hùng đang nói mấy lời này, Tổng Thiên ở bên cạnh còn chưa kịp nhắc nhở, một tên côn đồ đã trực tiếp cầm một ống tuýp, vòng ra phía sau Dương Hùng, trực tiếp nện một cái vào sau gáy Dương Hùng!

Lúc ấy, thân thể Dương Hùng run lên, còn chưa kịp quay đầu, đã ngã lăn xuống đất!

- Anh Dương!

Tổng Thiên hét lớn một tiếng, vọt đến.

Nhưng Tổng Thiên không có thực lực mạnh như Dương Hùng. Có lẽ một mình đấu với một hai tên côn đồ còn có thể miễn cưỡng đánh lại được. Nhưng đối mặt bảy tám tên côn đồ cầm ống tuýp múa may, ông ta không chịu nổi, toàn thân bị loạn côn đánh vào, ngã xuống trên mặt đất!

Hùng trọc được hai tên côn đồ nâng lên, thân thể khom xuống, thật lâu mới trở lại bình thường. Gã hung hăng đá một cước vào Dương Hùng đang nằm rạp trên mặt đất, miệng nằng lớn.

- Mẹ nó, dám đánh tao. Xem tao có đánh cho mày tan phé không! Mang đi!

- Hùng ca, vậy còn người kia thì sao?

Một tên côn đồ chỉ vào Tổng Thiên mặt mũi bầm dập đang nằm trên mặt đất.

- Không cần, để lại tên này, cũng để nó báo tin cho tên họ Lăng khốn kiếp kia. Nói cho hắn biết, muốn mạng sống của lão già này, thì đến câu lạc bộ Áo Mộng Thủy tìm tao!

Hùng trọc nhò một bãi nước bọt nói.

- Dạ, Hùng ca!

Đội sau khi Lăng Phong com nước xong quay trở về, thấy Tổng Thiên ngồi dưới đất, lập tức phát hiện có điều không ổn. Hắn vội vàng chạy tới, nâng Tổng Thiên mặt mũi bầm dập dậy hỏi.

- Anh Tổng, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Toàn thân Tổng Thiên đều đau đớn, mặt cũng nhăn nhó cả lại.

- Tiểu Lăng, Có phải cậu trêu chọc gì tên Hùng trọc không? Vừa rồi, khi cậu không có ở đây. Tên Hùng trọc dẫn người đến gây sự. Anh Dương ra mặt giúp cậu, bị tên Hùng trọc ám toán, hiện tại anh ấy bị bọn chúng mang đi rồi!

- Anh Tổng, rốt cuộc là thế nào?

Lòng Lăng Phong trầm xuống.

Tổng Thiên kể lại tỉ mỉ ngọn nguồn sự việc cho Lăng Phong nghe.

Lăng Phong lập tức xông ra ngoài. Tổng Thiên bật người dậy gọi Lăng Phong.

- Tiểu Lăng, đừng kích động. Bây giờ cậu qua đó, khẳng định sẽ lọt bẫy của tên Hùng trọc! Hơn nữa ở vùng này, tên Hùng trọc này nổi tiếng là ác bá. Người bình thường không thể trêu vào!

- Không được, tôi nhất định phải đi cứu anh Dương ra!

Sắc mặt Lăng Phong lạnh như băng, âm trầm nói.

- Đừng kích động, Tiểu Lăng. Tôi thấy chuyện này tốt nhất vẫn nên báo với cảnh sát đi!

Tổng Thiên bất đắc dĩ nói.

- Báo cảnh sát, nếu cảnh sát quản được, đã sớm bắt đám lưu manh ác bá này cho vào trại giam cải tạo rồi!

Ngay khi Lăng Phong đang giằng co với Tổng Thiên ở cửa phòng bảo vệ, Ngô Lượng dẫn theo Tiền Hưng đi tới.

- Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao cũng không trực hả?

Lăng Phong lạnh lùng trừng mắt nhìn Ngô Lượng một cái.

- Xảy ra chuyện gì à? Chẳng lẽ anh làm đội trưởng đội bảo vệ cũng không biết sao? Đồng nghiệp của mình bị người ngoài đánh, chẳng lẽ hai người không biết sao?

- Lăng Phong, cậu có biết mình đang nói chuyện với ai không?

Ngô Lượng đỏ mặt mắng.

- Tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu. Cậu đem ân oán cá nhân đến làm loạn cả nhà xưởng! Khi Hùng trực dẫn người đến trong nhà xưởng tìm người, cậu trốn đến ở đâu vậy? Bản thân cậu dính phân, còn muốn những đồng nghiệp như chúng tôi lau sạch hộ cậu sao?

Lăng Phong cũng không nói gì. Hắn biết, hai người này có ý định tìm người tới gây phiền toái, đừng xem náo nhiệt! Chắc tên Hùng trực qua đây gây sự, khiến Ngô Lượng cùng Tiền Hưng rất cao hứng. Bọn họ vẫn ước gì có người trút giận thay bọn họ trút giận mà!

- Lăng Phong, nếu cậu gây ra chuyện này, vậy không thể trách tôi, Tôi cũng không dám giấu diếm, nhất định phải báo cáo với xưởng trưởng, đến lúc đó bát com của cậu có thể được giữ lại hay không, vậy cũng không phải do tôi nói nữa! Cậu tự đi cầu phúc nhiều một chút đi!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đến Dự Tiệc!!!

Ngoài miệng, Ngô Lượng nói có vẻ như rất thông cảm với hắn. Nhưng chỉ cần không phải đưa trẻ lên ba, đều có thể nhìn thấy dòng chữ trên mặt anh ta, vui sướng khi người gặp họa.

- Cũng không có cách nào khác. Đội trưởng, tên Lăng Phong này đã hoàn toàn làm ảnh hưởng tới hình tượng của đội bảo vệ chúng ta. Người không biết, còn tưởng rằng chúng ta chính là một đám du côn lưu manh ấy chứ? Chúng ta cũng không thể bởi vì một con chuột thối như hắn, làm hỏng hình tượng của chúng ta!

Tiền Hưng từ ở phía sau cổ nói chêm chọc thêm vài câu.

- Xin cứ tự nhiên!

Lăng Phong cũng không có biểu hiện cầu xin như bọn họ hy vọng, cũng không có ý liếc nhìn vờ hài kịch của hai người, trực tiếp đẩy Tiền Hưng đang đứng chắn ở trước mặt hắn, xông ra ngoài.

- Cậu xem đi, đây là thái độ gì chứ? Với thái độ này, nếu không đuổi hắn đi, thật đúng là sẽ phá hỏng danh dự đội bảo vệ chúng ta!

Ngô Lượng tức giận đến mức cũng phập phồng.

- Hừ, đội trưởng! Cậu cũng thật sự biết kiểu cách nhà quan đấy. Vừa rồi khi đánh nhau, vì sao không thấy anh người được gọi là nắm đấm hàng đầu của đội bảo vệ xuất hiện vậy. Lúc đó tránh ở trong phòng bảo vệ. Hiện tại người đi rồi mới vênh vào tự đắc đi ra giáo huấn người khác! Anh thật sự tưởng rằng chỉ một chức đội trưởng đội bảo vệ đã là quan to rồi sao?

Tổng Thiên cũng không nhịn được, trực tiếp chỉ vào Ngô Lượng, chửi ầm lên.

- Tổng Thiên!!! Tốt nhất anh làm rõ cho tôi. Chuyện vừa rồi, các anh đều có trách nhiệm. Tôi hoàn toàn có thể hiểu được các anh trêu chọc Hùng ca! Đến lúc đó muốn khai trừ anh, không là chỉ cần một câu nói sao?

Ngô Lượng bị người chỉ vào mặt mắng như vậy, tất nhiên tâm tình rất khó chịu.

- Cút mẹ mày đi, muốn khai trừ tao sao? Mày cứ việc đi mà làm! Không phải chỉ là một cái chức đội trưởng chó chết sao? Đặc ý cái gì chứ hả? Ai chẳng biết, cái vị trí đội trưởng này vốn là của anh Dương. Nhưng bởi vì có kẻ thấy vị trí này quá cao, choáng váng đến mức dâng em gái mình đưa cho xưởng trưởng làm vợ ba! Mày thật đúng là nhân vật lớn!

Nếu đã mắng, tất nhiên Tổng Thiên phải mắng cho thoải mái một chút.

Một ngày liên tục bị cặp dưới của mình động chạm tới vết sẹo này, Ngô Lượng đã hoàn toàn phát hỏa! Chuyện anh ta không muốn nhắc tới nhất, vậy mà trong vòng một ngày, hết lần này tới lần khác, đều bị tất cả nói ra!

- Thằng khốn kiếp này. Thế thì sao hả? Cũng không có cách nào khác. Ai bảo tao có một em gái có bộ dạng có thể khiến xướng trưởng coi trọng chứ? Mày có không? Tổng gia nhà mày chính là có quan hệ với ông ta, vì sao cũng nuôi được một nữ nhân có mắt ra mắt, mũi ra mũi chứ!

Ngô Lượng cũng lớn giọng mắng lại.

- Đúng vậy, khi con người không biết xấu hổ, ngay cả xe tám con ngựa kéo cũng không kéo được mặt trở lại! Ngô Lượng mày cũng có chút bản lĩnh ấy! Nếu một ngày nào đó, em gái mày bị xướng trưởng chán ngán. Đến lúc đó còn không biết Ngô Lượng mày sẽ có kết cục thối hoặc tới cỡ nào!

Tổng Thiên cũng ra đòn đánh Ngô Lượng một cách triệt để.

- Chúng ta đi!

Ngô Lượng lạnh lùng nói một tiếng.

Lăng Phong một mình, đơn thương độc mã vọt tới câu lạc bộ Mộng Ảo Thủy!

Hai tên côn đồ đứng gác ở cửa, thấy Lăng Phong đi tới, vội vàng chạy vào báo cáo!

Lăng Phong trực tiếp xông vào, đúng lúc thấy được nhìn thấy Hùng trọc đi ra!

- Ôi, Lăng anh hùng à. Không ngờ cậu thật sự có lá gan lớn như vậy, dám đến Hồng Môn Yến của tôi sao?

Tuy rằng Hùng trọc biết thân thù của Lăng Phong rất cao, nhưng hôm nay gã sớm có chuẩn bị. Gã rất tự tin, không sợ hãi Lăng Phong.

- Con mẹ nó, ít nói những lời vô nghĩa thôi. Hùng trọc, có phải vết sẹo lành, nên mày đã quên đau phải không? Vừa mới bị tao đánh, hiện tại lại dám tìm tới cửa? Mày nói xem có phải mày chính là kẻ đáng kinh trong truyền thuyết hay không?

Lăng Phong lạnh mặt, nghiêm giọng nói.

- Lăng Phong, Hùng ca nể mặt mày, mới hầu hạ tốt như vậy! Đừng thấy tao nể mặt còn không biết xấu hổ. Nói cho mày biết, hôm nay mày qua đây dễ dàng như vậy, nhưng muốn chạy, sẽ không đơn giản như vậy đâu! Nếu tao khó chịu, có thể giữ lại một cánh tay, một cái chân của mày!

Hùng trọc sầm mặt nói.

- Tốt, hiện tại Lăng Phong tao đã tới đây. Mau thả người cho tao! Muốn đánh tao, vậy phải xem bản lĩnh của mày thế nào!

- Tốt, vậy mới giống một người đàn ông! Người đâu, dẫn anh Dương của chúng ta ra!

Hùng trọc quát to một tiếng.

Mấy tên côn đồ kéo Dương Hùng toàn thân đều là vết thương, rất thô lỗ ném xuống đất!

- Anh Dương!

Lăng Phong vội vàng tiến lên đỡ anh ta.

- Con mẹ nó, thật là một lũ khốn kiếp!

Dương Hùng tức giận mắng lớn.

- Được rồi, được rồi! Người tao đã cho mày. Hiện tại, chúng ta nên thanh toán một chút về món nợ giữa chúng ta! Đừng vòng vo nữa, chúng ta đều là hai đại nam nhân!

Hùng trọc vênh vào tự đắc nói.

Lăng Phong đứng lên, hai mắt dừng ở trên người Hùng trọc!

- Tiểu Lăng, cẩn thận. Tuy rằng tên Hùng trọc này thân thù không được tốt lắm, nhưng sức mạnh không nhỏ. Nếu như bị gã khóa chặt, vậy có thể gặp phiền phức lớn đấy!

Dương Hùng cố chống tay nhòe dầy, vội vàng nhắc nhở nói.

Lăng Phong lạnh lùng cười. Hắn cũng đã từng so chiêu với tên Hùng trọc này. Gã có bao nhiêu trọng lượng, trong lòng Lăng Phong cũng đã hiểu rất rõ!

Lăng Phong cũng biết, tên Hùng thực chính là trời sinh mạnh mẽ mà thôi!

- Người anh em, đừng đứng ở bên trong nữa! Câu lạc bộ Mộng Áo Thủy này chính là gia sản do Hùng ca tao tích góp từng chút một. Tao cũng không muốn bị đập hỏng!

Hùng thực thấy Lăng Phong muốn động thủ, vội vàng nói. Nếu phá hỏng trung tâm nhà tắm của gã, vậy còn đau hơn cả cắt da cắt thịt của gã!

- Nếu mày đau lòng về chút gia sản ấy. Vậy đợi lát nữa, khi đánh nhau, đám người này cũng nên ra sức đi. Nếu không đánh lại được tao, vậy hôm nay tao nhất định phải đập nát câu lạc bộ Mộng Áo Thủy này của mấy người!

Lăng Phong nhếch miệng, lạnh lùng cười.

Một đám người đi ra khỏi câu lạc bộ Mộng Áo Thủy, đứng ngay trên đường lớn trước cửa câu lạc bộ, triển khai trận thế!

Phía bên Lăng Phong chính là một người rưỡi. Vì sao nói là một người rưỡi. Đó là bởi vì hiện tại Dương Hùng bị trọng thương, nhiều lắm chỉ có thể xem như nửa sức chiến đấu!

Mà nhìn lại phía phe cánh bên kẻ địch. Mấy nó, ít nhất là ba mươi người! Đánh như vậy, đừng nói là người qua đường, ngay cả Dương Hùng, một người từng trải, cũng phân định nghiêng về một phía. Hai người bọn họ làm thế nào cũng không thể đánh đôi phương với hơn ba mươi người chứ!

- Thăng nhãi, hiện tại hối hận còn kịp. Chỉ cần quỳ xuống đến, dập đầu với Hùng ca mấy cái, nhận lỗi với Hùng ca! Hùng ca cam đoan đại nhân không chấp với tiểu nhân, buông tha cho mày một con đường!

Hùng thực thoáng nhìn về phía ba mươi đàn em đứng bên cạnh mình, rất hung hăng can quấy nói.

- Hùng thực, còn chưa bắt đầu mà. Đừng vội kiêu ngạo như vậy chứ!

Tuy rằng Dương Hùng không tin tưởng có thể đánh lại, nhưng Lăng Phong vẫn rất tự tin nói.

- Tốt lắm, nếu mày chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, tao đây sẽ giúp đỡ. Các anh em, lên cho tao!

Sắc mặt Hùng thực liền vặn vẹo, gầm nhẹ một tiếng.

- Chậm đã, đánh nhau sao có thể không có lão già này tham dự được chứ?

Tổng Thiên trên vai vác một cái gậy đánh bóng chày, vẻ mặt uy nghiêm đi tới.

- Lão Tổng nhà anh là hoa mắt rồi sao? Không thấy được đối phương nhiều người như vậy à. Sao còn tìm qua đây để đánh chứ?

Dương Hùng rất oán giận mắng, nhưng trong lòng vẫn rất cảm động. Có thể dưới tình hình biết rõ không đánh lại, vẫn dứt khoát vì anh em mà ra tay. Như vậy mới là người anh em chân chính.

- Tốt, tốt, tốt! Đã có người tình nguyện qua tìm cái chết. Có lý nào tao lại không thành toàn!

Hùng thực rất trêu chọc vỗ tay.

- Anh Tổng, anh không nên qua đây!

Lăng Phong lắc đầu nói.

- Vì sao? Cậu còn qua đây được, vì sao tôi không thể qua đây?

Tổng Thiên không có chút gì là sợ hãi khi thấy đối phương nhiều người như vậy, ngược lại vẻ mặt vẫn rất thoải mái nói.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bắt Kẻ Trộm Phải Bắt Kẻ Cầm Đầu

- Được rồi, đừng nói nữa. Đây mới là anh em chân chính. Chỉ cần hôm nay chúng ta còn có thể ra ngoài, lão Dương tôi mời hai người uống rượu!

Dương Hùng một tay chống lưng, một tay vỗ vai Tống Thiên nói.

- Tốt lắm, vì bữa rượu này của anh Dương, tôi cũng phải liều mạng!

Lăng Phong nhếch môi, nhìn hai người nói.

- Con mẹ nó, làm gì giống như sinh ly tử biệt vậy! Các anh em, đánh cho tao. Đánh chết ba tên khốn kiếp này cho tao!

Hùng trọc rống lớn một tiếng.

- Bắt kẻ trộm phải bắt kẻ cầm đầu trước. Tên Hùng trọc giao cho tôi đi!

Lăng Phong xung phong đi trước vọt qua.

Hai tên côn đồ phía trước mặt bị Lăng Phong một quyền phóng tới, văng tới gần tên Hùng trọc. Hùng trọc vội vàng lui lại phía sau mấy bước, đồng thời tránh được một quyền của Lăng Phong. Gã lại ra lệnh một đám tên côn đồ tiếp đón Lăng Phong! Gã biết đầu một mình, gã không phải đối thủ của tên Lăng Phong này. Chỉ có dựa vào quần áo, mới có thể báo được mối thù bị Lăng Phong sỉ nhục lần trước!

Bảy tám tên côn đồ tay cầm ống tuýp, vây quanh Lăng Phong!

Lăng Phong đứng ở giữa đám người, hai mắt nhìn chăm chú vào đám côn đồ đang vây quanh mình!

Một tên côn đồ trong đó ra tay trước. Y giơ ống tuýp trong tay định đập xuống đầu Lăng Phong! Lăng Phong không lùi mà tiến tới. Chân trái sải rộng, tiến lên trước một bước, khéo léo dùng bả vai đỡ lấy cổ tay đang cầm ống tuýp của tên côn đồ, lại đánh một quyền vào dưới nách tên côn đồ này!

Sắc mặt bạch bệch! Tên côn đồ trực tiếp xụi lơ trên mặt đất!

Bên Lăng Phong không có gì phải lo lắng, không có một tên côn đồ nào có thể bị thương Lăng Phong. Ngược lại, phàm những tên nào có ý đồ muốn đã thương Lăng Phong, kết quả đều bị Lăng Phong đánh thành co quắp nằm một đồng trên mặt đất!

Thật ra bên Dương Hùng cùng Tống Thiên lại có phần chống đỡ không nổi!

Vốn theo như thực lực của Dương Hùng, chống lại năm sáu bảy tám tên côn đồ, tuyệt đối là chuyện nhỏ. Nhưng hiện tại anh ta bị tra tấn thành trọng thương. Chỉ chống lại hai tên côn đồ, đã có vẻ lực bất tòng tâm! Anh ta bị hai tên côn đồ áp chế không ngừng lui về phía sau!

Bên kia, Tống Thiên sắc mặt dữ tợn, ra sức vùng gậy bóng chày trong tay, nhìn anh ta có vẻ nhiệt tình, điên cuồng, thật sự không mấy tên côn đồ dám tiến lên!

Sau khi thấy Dương Hùng bị áp chế, Tống Thiên xông tới gần, dựa vào lưng Dương Hùng, dùng bóng chày gạt một ống tuýp nằm trên mặt đất tới dưới chân Dương Hùng, trong miệng hô lớn.

- Hùng ca, có giỏi thì tới đây, đừng có đứng đó mà khoe khoang. Hiện tại, với tên khốn như ngươi, không ngờ dám khi dễ người khác!

- Cậu nói nhiều quá. Mẹ nó, phía sau lưng bị chúng đánh nhiều quá. Hiện tại đằng này cứ giao cho tôi!

Dương Hùng có chút không phục nói.

Lăng Phong cũng chú ý tới thấy hai người Dương Hùng cùng Tống Thiên căn bản không có khả năng chống đỡ được bao lâu. Hắn nhất định phải tốc chiến tốc thắng, để giảm bớt áp lực cho hai người bọn họ!

Nghĩ vậy, sắc mặt Lăng Phong căng thẳng, tiến lên trước một bước. Dùng đầu vai mạnh mẽ đánh về phía trước, trực tiếp đập vào mặt một tên côn đồ đang ngăn cản phía trước, khiến y học ra một ngụm máu tươi, bay ra ngoài!

Sau vài lần xuống, phàm là những tên côn đồ đã giao thủ với Lăng Phong, đều bị Lăng Phong đánh ngã, vô cùng thê thảm nằm trên mặt đất. Trong lúc nhất thời, không có tên côn đồ nào dám làm chim đầu đàn, xông lên! Có kẻ nhát gan, thậm chí trực tiếp chạy tới khi dễ hai người vốn lực bất tòng tâm là Dương Hùng cùng Tống Thiên!

- Đề tao tới!

Hùng trọc rống lớn một tiếng.

Đám côn đồ đang vây quanh Lăng Phong vội vàng tránh đường. Hùng trọc cầm một thanh đao lớn trong tay. Lưỡi đao sáng loáng, thực sự khiến người ta hoảng sợ! Sắc mặt gã dữ tợn, bỏ thẳng xuống đầu Lăng Phong!

Lăng Phong không dám sơ ý, đánh một chiêu linh yển vẩy đuôi, tránh được một đao của tên Hùng trọc!

Một đao của Hùng trọc chém khoảng không, trực tiếp tạo thành một vết chém sâu trên mặt đất! Không đợi Lăng Phong đứng vững, Hùng trọc rống lớn một tiếng, lại bắt đầu vung đao quay lại, tiếp tục chém về phía Lăng Phong!

Lăng Phong nhẹ nhàng nhảy một, trực tiếp vọt lên, đá một cước. Mũi chân đá trúng vào trán Hùng trợ!

Hùng trợ bị Lăng Phong đá trúng một cái, thiếu chút nữa thì không đứng vững, loạng choạng lùi lại phía sau mấy bước!

Hùng trợ tức giận, tròng mắt gần như lòi cả ra ngoài, sắc mặt dữ tợn, cố gắng đứng vững thân hình, lại vung đao lên, chém tiếp về phía đầu Lăng Phong!

Lăng Phong chợt nghiêng người tránh né, thuận thế bỏ một quyền vào cổ hần!

Thân thể to lớn của Hùng trợ không ngờ ngã xuống đất!

Lăng Phong dẫm một chân trên người gã, hét lớn với đám côn đồ còn lại.

- Tất cả dừng lại!

Thấy lão đại của mình cũng bị người ta đánh ngã, mấy tên côn đồ này đều sợ tới mức dừng tay lại!

Hai người Dương Hùng Tổng Thiên vẫn bị chèn ép, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nghỉ ngơi một lát!

- Hùng trợ, hiện tại có phục hay không?

Lăng Phong nhìn Hùng trợ dưới chân hỏi.

- Mày muốn thế nào?

Hùng trợ không phục nói.

- Thế nào? Nhớ rõ lần trước tao đã nói với mày thế nào không? Không ngờ mày lại quên nhanh như vậy. Có phải lần trước tao giáo huấn cho mày chưa đủ, cho nên mày không nhớ được phải không?

Lăng Phong cúi người xuống, nhặt thanh đao Hùng trợ đã đánh rơi trên mặt đất lên.

- Đại ca, tôi biết sai rồi, xin anh tha cho tôi đi!

Lăng Phong vốn còn tưởng rằng tên Hùng trợ là tên côn đồ có khí phách. Hiện tại xem ra, hần cũng chỉ là một kẻ nhu nhược. Một giây trước còn con mẹ nó kiên cường giống như người đàn ông sắt, gõ vào kêu boong boong. Một giây sau, lại không còn chút khí phách nào, thật giống một kẻ bất lực.

- Không được. Chính vì lần trước tao quá mềm lòng, cho nên mày không nhớ kỹ được. Lần này bất kể thế nào, cũng phải giáo huấn mày một chút. Bằng không tao thật có lỗi với hai ông anh đã bị mày đã thương!

Lăng Phong nhíu mày nói.

- Đại ca, là tôi không tốt, là tôi đáng chết! Như vậy đi, tôi sẽ bồi thường tiền. Tôi sẽ bồi thường tiền thuốc men, phí tổn thất tinh thần cho Anh Dương!

Hùng trợ vội vàng cầu xin tha thứ. Giữ lại núi xanh lo gì không có củi đốt. Tuy rằng nguyên tắc sống của hần chính là, tiền có thể kiếm lại được, nhưng cái mạng nhỏ, hoặc là bất kỳ bộ phận nào trên người, nếu chẳng may mất đi rồi, muốn tìm trở về, chính là không có khả năng!

- Tiền bồi thường, thì nhất định phải có! Mày nhìn xem anh Tổng cùng anh Dương đều bị chúng mày đánh thành như vậy, nhất định phải bồi thường chút tiền! Tuy nhiên tao sợ là bồi thường chút tiền, cũng chưa đủ đâu!

Lăng Phong rất có xảo trá nói.

- Vậy đại ca muốn làm sao bây giờ? Đại ca cứ ra giá đi!

- Như vậy đi, Hùng trợ, mày cũng là một hảo hán lặn lội đã lâu. Tao tin rằng mày vẫn một người đàn ông, nói chuyện chắc như đinh đóng cột. Vấn đề nói kia, đừng đi tìm phiền toái! Còn tiền bồi thường sao? Để cho mày có một bài học đích đáng, vậy nhất định tiền bồi thường phải lớn đến mức khiến mày phải đau lòng!

Lăng Phong suy nghĩ một chút nói.

Hùng trợ đã chuẩn bị tốt tinh thần phải chảy nhiều máu. Chỉ cần hôm nay gã không bị hần giết hoặc là phé bỏ phần nào đó của mình, vậy tất cả đều dễ làm. Tiền tiêu ra ngoài, kiếm lại, không phải chỉ là vấn đề thời gian sao? Chỉ cần còn câu lạc bộ Mộng Áo Thủy, một này cũng kiếm được đầu vàng rồi!

- Được, đại ca, đại ca ra giá đi!

- Chỉ một giá thôi. Một trăm nghìn!

Khi Lăng Phong nói ra con số này, ngay cả hai người Dương Hùng Tổng Thiên đứng ở bên cạnh đều thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống đất. Lần đầu tiên,

bọn họ gặp qua một người xảo trá như vậy.

- Một trăm nghìn!!!!

Dù Hùng trợ đã chuẩn bị tốt tình phần sẽ bị chảy nhiều máu, cũng thật sự không ngờ được máu lại chảy nhiều tới vậy.

- Có ý kiến sao?

Sắc mặt Lăng Phong đột nhiên trở nên lạnh lùng.

- Không có, không có!

Hùng trợ nuốt nước bọt, cõi lòng tan nát nhìn đầu nói.

- Không có thì nhanh chóng chuẩn bị đi. Đừng có giờ trò với tao!

Lăng Phong giờ thanh đao trong tay lên, cảnh cáo nói.

- Không giờ trò, không giờ trò!

Hùng trợ vội vàng nói.

Hùng trợ lệnh cho một tiểu đệ đến câu lạc bộ Mộng Ảo Thủy lấy tiền. Lăng Phong thật đúng là không ngờ được, Trung tâm giải trí này có thể có nhiều tiền mặt như vậy, quả thật là nơi một ngày kiếm được đầu vàng mà!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bánh Từ Trên Trời Rơi Xuống

Cầm một trăm nghìn của tên Hùng trợ, Lăng Phong cảm thấy trong lòng rất thoải mái! Đầu năm nay, làm người tốt kiếm tiền thật khó. Vừa làm người xấu, tiền kiếm lại thật là nhanh!!!

- Được rồi, Hùng trợ. Lần này nhớ kĩ cho tao! Nếu lại có lần sau, vậy không phải chỉ một trăm nghìn là có thể khiến tao đi dễ dàng như vậy đâu. Lần sau chính là năm trăm ngàn. Mày cũng nên suy nghĩ cho kỹ!

Lăng Phong thoáng ngoan độc nói.

- Nhất định, nhất định!

Hùng trợ vội vàng gật đầu.

- Cũng tốt, chuyện hôm nay đến đây thôi!

Lăng Phong xoay người chuẩn bị chạy lấy người.

- Chậm đã, chậm đã! Anh Lăng!

Hùng trợ chặn ở trước mặt Lăng Phong.

Sắc mặt Lăng Phong lạnh lùng, âm trầm nói.

- Sao vậy? Còn không phục sao?

- Không phải, không phải! Anh Lăng!

Hùng trợ vội vàng giải thích.

- Vậy có chuyện gì thì nói mau đi, đừng dây dưa lằng nhằng nữa!

Đột nhiên Hùng trợ quỳ gối trước mặt Lăng Phong, vẻ mặt tiểu tụy nói.

- Anh Lăng, sau khi chứng kiến thân thủ của anh, hiện tại Hùng trợ tôi quyết tâm muốn đi theo anh Lăng ca, xin làm anh cho tôi làm đàn em của anh!

Lăng Phong sững sốt. Đây là chuyện gì vậy?

- Chậm đã, chậm đã. Hùng trợ, mày nói cái quái gì vậy?

- Anh Lăng, với thân thủ này của anh, tuyệt đối có thể lẫn lộn trên giang hồ, danh tiếng vang dội. Hùng trợ tôi nguyện ý đi theo phía sau anh Lăng ca, làm đàn em cho anh Lăng!

- Lẫn lộn trong giới xã hội đen? Nhưng bản thân tôi mặc đồng phục của nhân viên bảo vệ trị an, là người đứng đắn mà!

Lăng Phong có chút khó xử.

- Anh Lăng, chỉ cần anh Lăng đồng ý, đàn em của tôi chính là đàn em của anh. Tất cả đều là nghe lời Anh Lăng, làm Thiên Lôi. Anh Lăng sai đâu đánh đó. Anh chính là đại ca của chúng tôi! Hơn nữa, tôi nguyện ý lấy 50% cổ phần của câu lạc bộ Mộng Ảo Thủy tặng lại cho anh Lăng!

Nghe Hùng trợ nói câu cuối cùng, mắt Lăng Phong sáng rực lên! Trong lòng hắn cũng dao động!

- Anh, nói thật sao?

Lăng Phong thăm dò hỏi.

- Đương nhiên, chỉ cần anh Lăng nguyện ý làm đại ca chúng tôi, tôi lập tức giao một nửa cổ phần của câu lạc bộ Mộng Ảo Thủy này cho đại ca!

Hùng trợ rất trượng nghĩa nói.

- Tốt lắm, vậy tôi miễn cưỡng đáp ứng vậy!

Lăng Phong vừa nghe có thể chiếm được tiện nghi lớn như vậy, lập tức không kìm chế được. Từ trước đến giờ, chiếm được tiện nghi vẫn là nguyên tắc sống của hắn.

- Còn không mau quỳ xuống, bái kiến đại ca!

Hùng trợ rất kích động gầm lên giận dữ.

- Đại ca!

- Đại ca!

- Đại ca!

Có vài tiếng thưa thốt vang lên.

- Chết tiệt, sao mấy người hồ yếu vậy? Còn chưa ăn cơm hay sao mà chỉ có chút khí lực như vậy? Mạnh mẽ lên cho tao!

Hùng trợ nổi giận.

- Đại ca!

Một tiếng này, đều đặn vang dội hơn hẳn vừa rồi!

- Được rồi, đứng cả lên đi. Tôi không thích người khác quỳ gối trước mặt tôi! Hơn nữa, không ai đáng để mấy người quỳ xuống, trừ cha mẹ mấy người. Không ai đáng giá, bao gồm cả tôi! Điều này, mấy người nhớ kỹ cho ta!

Lăng Phong háng háng giọng nói.

- Dạ, lời đại ca nói, chính là mệnh lệnh! Tất cả đều phải nhớ cho kỹ!

Hùng trợ vô cùng vui mừng đứng lên.

Một đám đàn em cũng đứng lên theo.

- Anh Lăng, hôm nay là một ngày trọng đại của nhóm anh em chúng ta. Tôi đi làm mấy bàn cơm. Chúng ta ăn mừng một chút!

Hùng trợ đề nghị nói.

- Tốt lắm!

Com miễn phí, Lăng Phong chưa bao giờ khách khí từ chối cả.

Trên đường, Lăng Phong lão đại mới của đám côn đồ, tất nhiên có xe riêng. Mà Dương Hùng Tổng Thiên cũng được hưởng lây, đi cùng xe với Lăng Phong!

Thoáng cái, có một cái bánh kẹp thịt từ trên trời rơi xuống, Lăng Phong cảm thấy vô cùng phấn khởi! Tổng Thiên cũng cao hứng thay cho Lăng Phong!

Trái lại, Dương Hùng đối với điều này lại không lạnh không lạnh.

- Lăng Phong, khuyên cậu một câu, không cần dính dáng với miếng thịt này. Chuyện này không đơn giản như vậy đâu! Từ xưa đến nay, vốn không có bữa cơm nào miễn phí cả!

- Hà? Anh Dương nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ tên Hùng trọc còn muốn giờ thủ đoạn gì sao?

Lăng Phong cũng cảm giác giống như lọt vào trong sương mù.

- Ngược lại, cái này thì không. Tuy rằng tên Hùng trọc này đầu óc không thông minh lắm, nhưng cũng sẽ không ngu ngốc như vậy! Ném qua hai lần chịu thiệt như vậy, tất nhiên khẳng định gã phải thành thật một chút!

- Vậy thì có chuyện gì vậy?

Lăng Phong có chút mơ hồ hỏi.

- Thôi bỏ đi. Có lẽ là tôi quá lo lắng thôi. Cậu thâm tàng bất lộ như vậy, công phu cơ bản cũng không tệ, nói không chừng thật sự có thể thu xếp được một vài vấn đề! Tôi chỉ có thể nhắc nhở cậu một điều duy nhất chính là, nếu tên Hùng trọc cho cậu lợi ích lớn như vậy, nhất định là có chuyện cần cậu giúp! Có thể giao 50% cổ phần của câu lạc bộ Mộng Áo Thủy này cho cậu, chứng tỏ cái phiền phức này cũng không nhỏ!

Dù sao Dương Hùng đã từng lăn lộn đã lâu, kinh nghiệm nói cho anh ta biết, chuyện này khẳng định không đơn giản như vậy.

- Về điểm ấy tôi cũng đã đoán được! Tuy nhiên, anh Dương, anh không tính đến giúp tôi sao? Có anh trợ giúp, tôi làm cũng sẽ thuận lợi hơn rất nhiều!

Lăng Phong uyển chuyển nói.

- Ôi, tôi đã rời khỏi đó hơn mười năm! Không muốn lại dính dáng đến chuyện này. Nếu không phải vì cậu, lão Dương tôi sẽ vẫn chứ an an ổn ổn ở trong xưởng làm nhân viên bảo vệ trị an nho nhỏ thôi!

Về mặt Dương Hùng âm thầm, đầy đau thương thờ dài nói.

Từ vẻ mặt mất mát của Dương Hùng, Lăng Phong thoáng cảm thấy, lão Dương không đơn giản. Quá khứ của anh ta cũng không bình thường như vậy!

- Lão Dương, đây không phải là tôi nói anh. Quan hệ của Lăng Phong với hai người chúng ta tốt như vậy. Không phải anh cũng thường xem Lăng Phong như người bạn sao? Hiện tại chẳng lẽ không muốn ra tay giúp đỡ hử sao?

Tổng Thiên lại không giống với Dương Hùng. Anh ta lại rất nhiệt tình đối với chuyện này rất nhiệt tình. Có lẽ một người chịu bị người khác xem thường quá nhiều năm như vậy, bị người khác khinh thường cũng đủ rồi. Cuối cùng anh ta tìm được cơ hội có thể hãnh diện tất nhiên phải nắm chắc.

- Ôi, đây là một con đường không lối về! Trước sau có mấy người có được kết cục tốt? Nếu như có thể, không cần bước trên con đường này vẫn tốt hơn!

Dương Hùng lại thờ dài nói.

Lăng Phong cũng không nói gì, nhưng từ trong mắt Dương Hùng, Lăng Phong phát hiện, nội tâm Dương Hùng cũng không có hoàn toàn tĩnh mịch, vẫn mơ hồ lộ ra ngọn lửa nóng bỏng! Điều này nói rõ Dương Hùng cũng không hoàn toàn không thể thương lượng. Chỉ cần có cơ hội chín muồi, Lăng Phong nắm chắc, có thể lại mời Dương Hùng rồi nói!

Một có thể vì một người quen biết chưa lâu, ra tay với xã hội đen? Đây có phải là biểu hiện của một lớn tuổi đã sớm chán ghét con đường này sao?

Tên Hùng trọc rất sáng khoái, vì ăn mừng, đã bao riêng một khách sạn! Khi gọi thức ăn, cũng khá mạnh tay, tiền như nước. Quả thực chính là không quan tâm tới hóa đơn!

Sau ba tuần rượu, Hùng trọc lấy ra hai bản hợp đồng, rất hào phóng đặt ở trước mặt Lăng Phong.

- Anh Lăng, chỉ cần bây giờ anh vung bút, một nửa câu lạc bộ Mộng Áo Thủy lập tức là của anh!

Lăng Phong rất cẩn thận cầm lấy hợp đồng xem kỹ một lần. Thực sự không chỗ nào không công bằng cả. Vì thế hắn cũng không biết xấu hổ, học người ta hào phóng ký tên mình xuống dưới!

- Tốt!

Hùng trọc hét to một tiếng.

- Anh Lăng. Từ hôm nay trở đi, Hùng ca, phi, A Hùng, chính là đàn em của anh! Nếu anh không ngại, trực tiếp gọi tôi là Hùng trọc cũng được!

- Ha ha, tốt!

- Hiện tại mọi người cũng nghe rõ lời tôi nói rồi. Từ hôm nay trở đi, Hùng ca vẫn là đại ca của mọi người. Nhưng anh Lăng chính là đại ca của đại ca mọi người! Cũng liền là lão đại của chúng ta! Tôi đã nói rõ rồi. Từ nay về sau có chuyện gì, cũng phải xin chỉ thị của anh Lăng!

Hùng trọc nói với đám đàn em ở bên cạnh.

- Dạ, Hùng ca!

- Nói cái gì vậy?

Hùng trọc mở to hai mắt nhìn.

- Dạ, Lăng ca!

Trên bàn com, Lăng Phong phát hiện dường như tên Hùng trọc muốn nói với mình cái gì đó, nhưng muốn nói lại thôi, rất do dự! Nếu đã nhận đàn em này, tất nhiên Lăng Phong muốn có bộ dạng của một đại ca. Cái gì gọi là đại ca. Đại ca chính là phải ra mặt thay đàn em. Bằng không người ta sẽ phải hỏi anh làm đại ca để làm gì?

Nhưng khi Lăng Phong đang chuẩn bị mở miệng hỏi, một đám khách không mời mà đến xông vào trong khách sạn!

Chỉ nghe đến một quản lý khách sạn nhiệt tình ngăn cản.

- Ngại quá vài vị, khách sạn chúng ta đã được bao trọn. Mong các vị qua chỗ khác vậy!

Nhưng dường như nhóm người này không thèm để ý tới, trực tiếp đẩy quản lý khách sạn ra, tiến vào trong, nói cười âm ỉ!

- Con mẹ nó, anh Báo chúng ta đến ăn com, đã là nể mặt mấy người. Hôm nay, mặc kệ là ai đã bao hết chỗ này, đều rút hết cho tao!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Anh Báo Là Ai?

Nhóm người Hùng trọc cũng nghe được những tiếng ồn ào này. Cả đám đều đỏ mặt đứng lên!

- Sao lại thế này hả? Tôi đã nói với quản lý, tôi bao toàn khách sạn mà? Tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút. Vậy bây giờ có chuyện gì vậy?

Hùng trọc phát hỏa. Bữa com này do gã mời. Hiện tại xảy ra chuyện này, không phải đập vào mặt hắn sao?

- Ngại quá, ngại quá, Hùng ca!

Quản lý khách sạn vội vàng chạy tới xin lỗi.

- Ô, tôi còn tưởng là ai chứ? Đây không phải là Hùng ca sao? Sao vậy, phát tài rồi sao? Không ngờ ra tay liền bao hết cả khách sạn. Còn không cho những người nghèo như chúng tôi được lấp đầy bụng sao?

Một giọng nói không nóng không lạnh vang lên.

Lăng Phong không biết bọn họ, nhưng Hùng trọc vừa nghe đến giọng nói không nóng không lạnh này, liền nhận ra đối phương. Gã nhú mày.

- Báo Tử, anh có ý định gây khó dễ với tôi sao? Ngay cả một bữa com cũng thế để người ta yên tĩnh ăn hay sao?

- Mẹ kiếp, Hùng trọc, tên anh Báo là để cho mày gọi sao? Nhanh gọi kêu anh Báo!

Một thanh niên trẻ mặc áo lót màu chỉ vào mặt Hùng trọc mắt.

- Nhiều lời! Hần là nên khách khí với Hùng ca một chút!

Một người trẻ tuổi đứng chung trong đám người đó, giơ tay vỗ một cái vào đầu người thanh niên kia. Tuy miệng nói như thế, nhưng mọi người xung quanh đều có thể nghe được sự khinh thường trong lời nói của y.

- Báo Tử, hôm nay tâm trạng Hùng ca đang tốt, không muốn đánh nhau. Nếu anh thật sự muốn gây sự, hôm nào tôi nhất định sẽ đón tiếp!

Hùng trọc nhìn anh Báo Tử đứng ở giữa, mái tóc dài che gần kín mặt kia.

- Ha ha, Hùng trọc, nói mạnh miệng cũng không sợ trốn sau lưng sao? Ai chẳng biết Hùng trọc người mỗi lần gặp đều là bị Báo Tử tôi đánh cho một trận. Giờ còn nói là đón tiếp sao? Nói thẳng ra là đánh anh đi!

Báo Tử không nóng không lạnh nói.

Lăng Phong vẫn không nói gì. Hần không biết ân oán gút mắt trong đó, cho nên không tiện nói xen vào, đành phải lẳng lặng quan sát người thanh niên có diện mạo tương đối thanh tú, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai mươi này.

- Báo Tử, anh không nên khinh người quá đáng!

Hùng trọc gầm nhẹ nói.

- Làm sao? Hiện tại muốn đánh một trận sao? Tốt, bất kỳ lúc nào Báo Tử tôi cũng đón tiếp!

Báo Tử khinh thường khiêu khích.

- Cũng tốt, tất cả mọi người hãy nghe tôi nói một câu. Đêm nay nếu tất cả đều đến ăn cơm, vậy không cần đánh đánh giết giết làm gì!

Lăng Phong nhìn hai bên giương cung bạt kiếm, vội vàng đứng ra hoà giải. Theo kinh nghiệm hằng ngày nói cho hần biết, chưa đến vạn bất đắc dĩ, ngàn vạn lần không cần tăng thêm kẻ địch cho mình.

- Mày là thằng nào chứ? Anh Báo Tử đang nói chuyện mà mày cũng có thể ngắt lời sao? Nhanh cút qua một bên!

Người thanh niên mặc áo lót trắng vừa bị Báo Tử vỗ đầu chỉ thẳng vào mặt Lăng Phong mắt. Gã nịnh nọt nhiệt tình như vậy, thật sự khiến Lăng Phong nghi ngờ gã là họ Tiền, chắc là con trai của Tiền Hưng kẻ chuyên nịnh bợ kia.

- Ngậm cái miệng chó của mày lại. Đây là anh Lăng của bọn tao!

Lăng Phong cũng không nói gì, nhưng không có nghĩa là Hùng trọc sẽ nhận nhịn. Hần không chút do dự tiến lên thưởng cho tên chuyên nịnh bợ này một cái bạt tai, khiến cậu ta trực tiếp bay ra ngoài.

Lăng Phong không ngăn lại. Hần có thể hiểu được tên Hùng trọc, lăn lộn trong hắc đạo, đều là dựa vào nắm tay đánh xuống, Mẹ kiếp, ngàn vạn lần không thể đánh mất mặt mũi! Hiện tại Lăng Phong là đại ca của nhóm người này. Nếu ngày đầu tiên đã bị nhân vật này mắng, nếu không có động tác, vậy về sau nhóm người bọn họ cũng không cần lăn lộn ở đây nữa.

- Hùng trọc, anh tính bỏ qua hay là muốn gây sự đây? Không ngờ trước mặt tôi lại đánh anh em của tôi. Đó chính là giẫm lên mặt Báo Tử tôi. Nếu hôm nay anh không ở trước mặt mọi người, mời rượu nhận lỗi với mấy người anh em bên tôi, thì từ nay về sau, cũng không cần lăn lộn nữa!

Báo Tử sầm mặt xuống nói.

- Hừ, Báo Tử, đàn em cậu không hiểu quy củ, nói những lời không nên nói! Tôi chỉ giúp cậu dạy đàn em phải làm người như thế nào. Đáng lẽ cậu phải kính rượu cảm ơn tôi mới phải!

Hùng trọc không cho là đúng nói.

- Há? Đàn em của tôi không hiểu quy củ? Người sáng suốt cũng nhìn ra được, là đàn em của anh làm sai trước. Nếu nói không hiểu quy củ, cũng là tên kia không hiểu quy củ trước. Người anh em của tôi chỉ là dạy cho đàn em của anh nên làm người như thế nào mà thôi!

Báo Tử cười âm hiểm nhìn Lăng Phong nói.

- Rất xin lỗi, Báo Tử, đây không là đàn em của tôi!

Hùng trọc ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

- Ha ha, không ngờ Hùng trọc vẫn nổi danh ngay thẳng, hôm nay lại không biết xấu hổ, dám làm không dám nhận như vậy! Trước mặt đàn em của anh, không ngờ nói ra những lời như vậy! Ngay cả đàn em ruột của mình cũng không dám nhận. Hôm nay, thật sự đã khiến Báo Tử được mở rộng tầm mắt!

Báo Tử cười lớn đầy vẻ trào phúng.

- Chẳng qua, tôi nói người anh em này, cậu thấy được không? Cậu theo một đại ca không dám đứng ra nhận trách nhiệm như vậy sao? Nếu không như vậy đi. Cậu cầm chén rượu, mời anh Báo chúng tôi một chén, nói không chừng anh Báo chúng tôi nhất thời mềm lòng, sẽ thu cậu làm đàn em! Mọi người đều biết, anh Báo chúng tôi là một người không bao giờ để đàn em bị người khác khi dễ!

Người thanh niên mặc áo lót trắng đã bị Hùng trực tát một cái, ôm một bên mặt xưng lên như mặt heo, đi tới trước mặt Lăng Phong, rất kiêu ngạo nói.

Lăng Phong mỉm cười, ngoài dự kiến của mọi người hắt lại tát một cái vào nửa mặt còn lại của gã, lại khiến gã bay ra ngoài!

- Anh ta nói đúng đấy. Tôi thực sự không phải đàn em của anh ta! Tuy nhiên nếu anh Báo của mấy người có thể cầm chén rượu qua đây nhận lỗi với tôi, nói không chừng tôi cũng sẽ đồng ý nhận lời thỉnh cầu tương tự!

Lăng Phong nói, rất nước chảy mây trôi, nhưng lại khiến đám đàn em của Hùng trực lộ ra vẻ phẫn chấn. Có ai không hy vọng mình có thể đi theo một lão đại quyết đoán chứ.

- Hả? Người anh em này, sao vậy? Chẳng lẽ cậu không biết Báo Tử tôi là có một khuyết điểm lớn nhất là bao che người nhà sao? Đánh đàn em của tôi, sẽ phải trả cái giá vô cùng đắt!

Sắc mặt Báo Tử sầm xuống. Y không ngờ được đàn em của mình lại bị đối phương liên tục đánh hai bạt tai. Đây cũng chính là đánh trên mặt Báo Tử!

- Ha ha, Báo Tử, vênh tai lên mà nghe cho rõ. Người này không phải đàn em của Hùng trực này. Mà là, đại ca của Hùng trực này!

- Đại ca? Ha hả, không ngờ Hùng trực anh còn có thể nhận đại ca? Lúc trước, đại ca của Hùng trực chẳng phải là Hùng trực sao?

Báo Tử không thèm để ý nói.

- Nếu vậy đánh một trận đi!

Tính cách kích động, Hùng trực tính xông lên liều mạng với Báo Tử, nhưng anh ta lại bị Lăng Phong ngăn cản.

Lăng Phong lại lộ ra chiêu bài mỉm cười, tiến về phía Báo Tử thêm hai bước, ghé sát về phía trước mặt y, khẽ nói.

- Tôi tên là Lăng Phong. Nếu muốn hãy gọi một tiếng anh Lăng, tôi đây cũng miễn cưỡng nhận!

- Lăng cái con mẹ mày. Nói cho mày biết, hôm nay mặc kệ mày có địa vị gì, nếu mày không nhận lỗi với người anh em của tao, vậy toàn bộ bọn mày đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi này!

Cuối cùng, Báo Tử không chịu được nữa, bạo phát, chửi ầm lên.

- Nhận lỗi? Nhận lỗi thế nào? Kính rượu chịu tội?

Lăng Phong chút nào không tức giận, rất nghiêm túc, trợn to mắt nhìn y.

- Có thể, chỉ cần người anh em tao tiếp nhận, chuyện hôm nay, tao có thể xem như chưa từng phát sinh!

Báo Tử sùng sốt. Y thật sự không ngờ được người mà Hùng trực gọi là đại ca mà y chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghe nói qua, lại dễ dàng chịu thua như vậy.

- Tốt!

Lăng Phong mỉm cười quay trở lại, cầm lấy một chén rượu. Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắt rót đầy một chén rượu, đi tới phía người thanh niên mặt áo lót trắng đã bị hắt tát một cái bay ra ngoài. Gã vừa mới lồm ngồm đứng lên, tay vẫn còn ôm lấy cái mặt heo.

Nhìn gương mặt xưng vù giống như mặt heo, hắt rất thương hại nhẹ nhàng hỏi.

- Đau không?

Tên côn đồ không biết rốt cuộc trong hồ lô của Lăng Phong chứa cái gì, sùng sốt, tiện đà gật đầu!

- Nào, chén rượu này, coi như tôi chịu tội với anh!

Lăng Phong đưa một chén rượu qua rất "thành khẩn" nói.

Tên côn đồ mặc áo lót màu trắng hoàn toàn không hiểu, nhìn về phía Báo Tử xin ý kiến!

Báo Tử cũng không biết rốt cuộc tên Lăng Phong này tính hát bài nào, cũng lực bất tòng tâm!

Ngay khi tên côn đồ kia đang do dự không biết có nên nhận chén rượu này hay không, Lăng Phong đột nhiên đập mạnh chén rượu này trên mặt gã, đá một cước vào bụng gã, chửi ầm lên.

- Tao chửi cả mẹ mày. Tao thành khẩn nhận lỗi với mày như vậy, không ngờ mày không nể tình! Mày nghĩ mày là ai chứ hả? Dù gì tao cũng là đại ca với một đám đàn em. Không ngờ mày ngay cả một chén rượu cũng không tiếp. Hôm nay tao phải giúp anh Báo của bọn mày giáo dục mày một chút, để mày biết cái gì gọi là quy củ!

Lăng Phong miệng lưỡi sắc bén, đồng dục! Báo Tử vốn một lòng chuẩn bị đánh với đám người Hùng trọc một trận, đột nhiên y phát hiện, không ngờ hiện tại mình lại đuối lý!

Xã hội đen sống mái với nhau, cũng phải có đạo lý! Tuy rằng là dùng nắm tay đùa giỡn một chút, nhưng cũng phải có đạo lý, mới không bị người khác lên án! Đây là quy củ trên giang hồ. Cho dù anh thật sự muốn khi dễ người khác, vậy tốt xấu gì, anh cũng phải miễn cưỡng tìm một lý do có thể lừa người gạt mình! Cũng giống như đại thần tạo phản thời cổ đại. Cho dù thực sự cũng không có lý do nào, cũng phải tìm được một cớ nào đó để "Giết Vua".

Hiện tại thì sao? Bị một đại ca chưa từng gặp mặt, mình không chỉ không đoán được hành động của người ta, hơn nữa không thể nói đạo lý khi dễ người!

Người ta đánh người của anh? Nhưng đại ca người ta đã tự mình đi nhận lỗi! Nhưng không ngờ đàn em của anh lại sĩ diện, không nhận lời xin lỗi của người ta! Cái này có chút không thể nào nói nổi. Cho dù hiện tại đàn em của mình vốn đã chịu thiệt, bị người ta điên cuồng đè bẹp, mình cũng không tìm không ra lý do nào có thể bênh vực đàn em của mình!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thời Huy Hoàng Của Dương Hùng

“Tên khốn kiếp này cũng dám dùng kế với mình!”

Báo Tử không phải là kẻ ngu ngốc. Tất nhiên gã chỉ suy nghĩ chút là có thể hiểu được, tên Lăng Phong này kính rượu nhận lỗi, vốn chính là một âm mưu. Nhưng hiện tại gã đành phải ngậm đắng nuốt cay, cảm giác có khổ nói không nên lời. Còn phải tro mắt nhìn đàn em của mình bị người ta đập một cước lại thêm một cước vào bụng.

- Được rồi, anh Lăng, chuyện này là do đàn em của tôi không tốt. Tôi thay nó nhận lỗi với anh!

Báo Tử cắn chặt răng, rốt cục rất không cam lòng thốt ra vài tiếng.

Lăng Phong đang đập xuống chân, thực sự còn chưa muốn dừng lại, nhưng trên mặt vẫn làm bộ như rất hối hận.

- Anh Báo, vì sao? Chẳng phải tôi giúp anh giáo dục một chút sao? Đàn em như vậy, nếu không trừng trị thích đáng, sớm hay muộn gì cũng sẽ làm hỏng thanh danh của anh Báo thôi!

Báo Tử cười khổ.

- Cảm ơn, tuy nhiên vẫn không cần ! Loại chuyện này vẫn nên để tôi tự mình làm!

- Vậy được rồi!

Lăng Phong vẫn còn luyến tiếc, bổ sung thêm một cước cuối cùng, trừng mắt nhìn tên côn đồ đang nằm trên mặt đất nhẹ nhàng trợn mắt trông rất thảm hại, nói.

- Về sau nhớ cho kỹ, ngàn vạn lần không nên đánh mất mặt mũi của anh Báo các người.

Báo Tử thiếu chút nữa thì không kim chế được lửa giận trong lòng mình. Hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, thiếu chút nữa thì chảy máu.

- Anh Lăng, vậy không quấy rầy các người ăn cơm! Chúng ta gặp lại sau!

Câu cuối cùng đã lộ rõ sát khí rất lớn. Sau đó, Báo Tử trực tiếp xoay người, đá một cước vào bụng tên côn đồ vốn đã bị Lăng Phong tra tấn đến mức người không giống người này, gằm nhẹ nói.

- Đứng lên cho tao!

Nhìn bóng dáng đám người Báo Tử rời đi, Lăng Phong kêu lên.

- Sao không ngồi xuống uống vài chén đã!

Báo Tử vừa mới đi tới cửa chính, lảo đảo một cái thiếu chút thì ngã sấp xuống. Gã hơi sững sốt, không trả lời, tiếp tục đi thẳng ra ngoài!

Hùng tặc là người đầu tiên vỗ tay vang dội như tiếng sấm!

- Thích thật. Thật sự là quá sung sướng, anh Lăng!

- Đúng vậy, anh Lăng, anh không thấy mặt Báo Tử cũng đen như đáy nồi sao? Tôi đoán gã tức giận tới mức muốn nổ phổi rồi!

- Đúng vậy, vẫn là anh Lăng có bản lĩnh. Không chỉ có thân thủ rất cao, cái đầu này càng cao hơn! Quả thực chính là văn võ song toàn. Có thể khiến Báo Tử chịu buồn bực lớn như vậy, lại chỉ có thể cắn chặt răng mà nuốt vào trong bụng. Quả thật Hùng tặc tôi vẫn chỉ mới thấy lần đầu! Ha ha ha!

Hùng tặc bắt đầu nịnh bợ tăng bốc hấn tới mức buồn nôn.

- Được rồi, được rồi, cũng ít nịnh nọt thôi. Nếu ruồi bọ đi rồi, chúng ta tiếp tục thôi!

Lăng Phong giờ chén rượu lên.

Tất cả mọi người giờ chén rượu lên, một đám đều uống cạn!

Sau một lần rượu, mọi người lại tập trung trên bàn cơm. Lăng Phong thấy Dương Hùng dùng ánh mắt ra hiệu về phía hán mảy lần, vì thế đẩy mọi người đang kính rượu ra, đi theo Dương Hùng vào toilet!

- Anh Dương, có chuyện gì không?

Lăng Phong nghi hoặc hỏi.

Dương Hùng đốt một điếu thuốc lá, thuận tay đưa cho Lăng Phong một điếu!

Sau khi thở ra một vòng khói, Dương Hùng thở dài một hơi, nói.

- Lăng Phong, hôm nay cậu quá kích động rồi. Tuy rằng nhìn qua thực sự trút được giận, nhưng cậu có biết tên Báo Tử này là ai không? Gã trẻ tuổi như vậy, đã có thể có thực lực ra lệnh cho Hùng tặc, khẳng định thế lực phía sau gã không đơn giản đâu!

- Anh Dương, tôi biết! Nhưng khẳng định anh càng hiểu rõ hơn so với tôi. Cái việc lẫn lộn trong giới giang hồ không giống như việc buôn bán, chỉ cần khéo léo! Có một số việc, có thể anh không đi trêu chọc người khác, nhưng nếu người khác khi dễ tới cửa, nếu không dám đánh trả, vậy chỉ có thể để cho người ta tùy ý khi dễ!

Lăng Phong bĩu môi nói.

- Đúng là như vậy. Lăng Phong! Tuy rằng cho đến bây giờ tôi vẫn không đồng ý để cậu cuốn vào chuyện này, nhưng nếu cậu lựa chọn, tôi cũng không có cách nào khác! Cái tôi có thể cho cậu, cũng chỉ là một chút kinh nghiệm mà thôi. Con đường này, muốn lẫn lộn nhất định phải lẫn lộn lớn một chút, lẫn lộn ra tới phòng khách. Bằng không có lẽ chỉ cần qua vài năm, có thể sẽ bị người mới đào thải! Tuy nhiên nếu có thể đợi tới khi bị đào thải, vậy coi như cũng không tệ. Rất nhiều người đi trên con đường này, đều không có kết cục tốt, đều là liếm vết máu trên đao. Cho nên, nhất định phải chú ý bảo vệ lấy mình. Mặc kệ là gặp được chuyện gì, cũng phải nhớ rõ bảo vệ mình. Lưu lại núi xanh, lo gì không có củi đốt!

Dương Hùng chậm rãi nói.

- Cảm ơn anh Dương, tôi sẽ nhớ kỹ! Tuy nhiên, anh Dương, anh thật sự không tính đến giúp tôi sao?

Lăng Phong vẫn có chút luyến tiếc, không chịu buông tha.

- Ôi, tôi già rồi, đã sớm bị đào thải! Hiện tại khi không có việc gì tôi chỉ thích xem kênh NBA, cảm giác chúng ta lẫn lộn cùng nhóm người này thật sự rất giống với vận động viên bóng rổ, chính là trẻ tuổi liều mạng. Một khi đã đứng tuổi, còn có bao nhiêu người có thể tiếp tục ở lại đó, mà không bị người mới đào thải? Cậu nói người đã rời khỏi hàng ngũ, sau đó lại trở lại, có mấy người có thể vinh quang được một lần nữa?

Dương Hùng nhìn Lăng Phong, hàng nghìn hàng vạn cảm khái nói.

NBA? Lăng Phong thật sự không ngờ được, Dương Hùng từng này tuổi, không ngờ còn thích xem NBA. Lăng Phong không mấy hứng thú với loại vận động bóng rổ này. Chỉ thỉnh thoảng nhằm chán không có việc gì làm hấn mới xem thử. Đương nhiên, hấn không phải đứng ở trước TV xem, lại càng không thể ôm di động xem nội dung được gửi tới. Trước khi về nước, hấn đầu mua vé, đến sân bóng rổ xem trực tiếp. Trung tâm bóng rổ Staples, quảng trường Madison, Trung tâm bóng rổ hạm đội, Sân bóng rổ hàng không của Mỹ.... hấn cũng từng vào!

- Anh Dương, nhưng dù thế nào, tôi cũng cảm thấy anh là nhân vật có thể tạo ra truyền thuyết sống mãi không già!

Lăng Phong cười trừ ghẹo nói.

- Ha ha, quá khen! Tôi chỉ là một người bình thường mà thôi, không nguy hiểm như vậy. Được rồi, Lăng Phong, hôm nay tôi về trước đây. Không quay lại bàn tiệc nữa!

- Vì sao vậy? Anh Dương chưa com nước xong đã muốn về rồi sao? Tôi còn chuẩn bị đại chiến ba trăm hiệp với anh mà?

Lăng Phong có chút kinh ngạc.

- Thôi vậy là được rồi. Đêm nay đã uống quá nhiều. Nếu tôi còn uống nữa sẽ say mất!

Trở về tiệc rượu, Tống Thiên là người đầu tiên phát hiện ra Dương Hùng vốn đi cùng Lăng Phong. Sau khi Lăng Phong quay ra, lại không thấy anh ta ra cùng.

- Có chuyện gì vậy? Tiểu Lăng, anh Dương đâu?

Tống Thiên liền đi qua hỏi.

- Anh Dương đi về trước rồi!

- Tiểu Lăng, xem ra anh Dương vẫn không thể cời bỏ được phiền muộn trong lòng, vẫn không muốn quay trở lại rồi!

Tống Thiên thở dài một hơi nói.

- Phiền muộn trong lòng? Anh Tống, rốt cuộc trong quá khứ của anh Dương đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lăng Phong tò mò hỏi.

- Tôi cũng không biết rõ lắm. Tôi cùng anh ấy quen biết nhau cũng đã mấy năm nay, bắt đầu từ khi tôi vào làm nhân viên bảo vệ trị an trong nhà máy. Nhưng từ đó tới giờ, anh ấy cũng chưa từng nói với tôi về quá khứ của anh ấy!

Tống Thiên lắc đầu.

- Anh Lăng, quá khứ của anh Dương rất oanh liệt đấy!

Hùng trực nghe được hai người bọn họ nói chuyện, vội vàng nói chen vào.

- Há? Anh biết sao? Nói một chút xem nào!

- Ha ha, cái này tôi cũng không hiểu rõ lắm. Khi anh Dương đang nổi danh trên giang hồ, tôi còn đang học sơ trung! Chỉ nghe người ta nói, lúc đó thân thủ của anh Dương rất tốt. Một người anh ấy thể thoải mái đánh lại bảy tám người. Lúc ấy anh ấy cũng có một nhân vật khá nổi danh. Dưới quyền anh ấy cũng có tới mấy chục đàn em. Rất uy phong!

Hùng trực khoác lác nước miếng bay tứ tung.

- Trọng điểm!

Lăng Phong tức giận nói.

- A, chính là sau này, không biết vì sao, anh Dương đột nhiên tuyên bố rửa tay gác kiếm. Từ đó về sau thật sự không ai còn nghe thấy tin tức về anh ấy nữa. Điều làm người ta thật sự không ngờ được chính là, một nhân vật uy phong như vậy, không ngờ có thể an phận làm một nhân viên bảo vệ trị an nhỏ nhỏ trong một nhà xưởng!

- Hết rồi?

Lăng Phong kinh ngạc nhìn anh ta.

- Hết rồi!

- Toàn nói những lời vô nghĩa. Nói vậy có khác nào chưa nói chứ?

Lăng Phong tức giận quay người bắt đầu cảm thấy xem thường anh ta.

Chương 27: Khúc Mắc

- Ha ha!

Hùng trực ngại quá gãi gãi cái đầu trực của anh ta.

- Được rồi, A Hùng, anh nói với tôi một chút về Báo Tử đi. Xem ra giữa hai người từng có ân oán gì đó!

Lăng Phong đột nhiên nghĩ tới chuyện này.

- Anh Lăng, chỉ là chút khúc mắc thôi. Chẳng qua, quả thực chính là nước lửa không thể dung hòa!

Hùng trực vỗ đùi kêu to.

- Nói một chút xem nào!

- Anh Lăng, trước đây tôi cũng đã định nói với anh. Báo Tử, bản thân gã không có mấy bản lĩnh, nhưng có bối cảnh cũng khá! Gã đã ngang nhiên mở một trung tâm giải trí ở phía đối diện với câu lạc bộ Áo Mộng Thủy, ngang nhiên đối kháng với câu lạc bộ Mộng Áo Thủy của tôi. Hơn nữa tôi lại chẳng thể làm gì được hắn. Anh nói như vậy có phải là mối thù không đội trời chung hay không?

Hùng trực rất cảm phần nói.

- Hà? Có thể ngang nhiên đối kháng với anh như vậy, xem ra gã thật sự có chút bối cảnh rồi!

Lăng Phong gật đầu nói.

- Còn không phải như vậy sao? Ai bảo người ta có một đại ca mạnh khủng khiếp như vậy chứ! Hai mươi đàn em của tôi đến trước mặt đại ca gã, cũng không đủ cho người ta nhét kẽ răng!

Hùng trực bĩu môi nói.

- Đại ca? Rất lợi hại sao?

- Anh Lăng, vừa nhìn đã biết anh không phải là người ở địa phương này! Đại ca Báo Tử là người nổi danh trong cả thành phố Tân Hải này. Không giống như chúng tôi, lẫn lộn như vậy cũng chỉ có tiếng trên mấy phố gần đây! Đàn em của anh ta không dưới trăm người. Không phải hơn trăm người ấy chứ. Để nuôi sống nhiều tàu há mồm như vậy, mỗi ngày cũng cần một con số không nhỏ đâu!

Hùng trực nói với vẻ rất khâm phục.

- Hiện tại chúng ta đã kết thù với Báo Tử. Nếu gã quá tức giận báo lại với đại ca gã để phục thù. Vậy không phải đã xong đời sao?

Lăng Phong rất bình tĩnh, nói.

- Chuyện này không tới mức như vậy. Trên đường phố cũng có quy củ riêng. Nếu bản thân Báo Tử thật sự không có bản lĩnh, trừ phi là bị người ta chém, nếu không đại ca gã cũng sẽ không ra mặt so đo tính toán với chúng ta. Vị trí càng cao, càng coi trọng thể diện, sợ nhất chính là bị người ta đàm tiếu!

- Nếu như vậy là tốt rồi. Vậy mà tôi còn lo lắng vừa mới lên làm lão đại, đã bị người khác kéo xuống rồi!

Lăng Phong thở hắt hắt nói.

- Tuy nhiên, anh Lăng, chuyện này cũng không qua dễ dàng như vậy đâu. Tuy rằng đại ca của Báo Tử không trực tiếp tự mình xuất mã, nhưng chắc chắn sẽ âm thầm trợ giúp cho Báo Tử. Hơn nữa, đàn em của Báo Tử, ít nhất cũng có bảy tám người là nắm đầm điều từ chỗ đại ca của gã tới. Thân thủ cũng không tệ! Tuy rằng về số lượng, chúng ta gần bằng bên gã, nhưng sức chiến đấu của người ta mạnh hơn nhiều! Tôi cũng đã cùng Báo Tử mấy lần phát sinh xung đột, nhưng mỗi lần đều là bên chúng tôi bị thua thiệt!

Hùng trực kể khổ.

- Đúng là như vậy sao?

Lăng Phong khẽ thì thầm.

- Không sợ anh Lăng chê cười. Từ khi gã chạy tới phía đối diện chúng tôi, việc kinh doanh của tôi đã giảm đi rất nhiều! Thật sự còn không bằng một nửa

so với trước kia! Ban đầu tôi cũng nghĩ, thôi thì nhẫn nhịn một chút. Mọi người cùng nhau kiếm tiền! Nhưng tên Báo Tử chó má ấy, lại có lòng dạ đen tối, muốn nuốt trọn cả câu lạc bộ Mộng Áo Thủy của tôi. Nhưng nơi này chính là mạng sống của tôi. Sao tôi có thể bán được! Vì thế Báo Tử đã nghĩ mọi cách để gây phiền toái cho tôi. Cho nên tôi mới phải đánh chủ ý tới nhà xưởng của xưởng trưởng Lý, muốn chuyển đổi hình thức kinh doanh, cách xa gã một chút!

- Yên tâm đi, A Hùng! Nếu hiện tại tôi đã là đại ca của anh, vậy chuyện này tôi sẽ không mặc kệ. Nếu tên Báo Tử kia thật sự đui mù, tôi sẽ tuyệt đối không khách khí với gã!

Lăng Phong suy nghĩ một chút nói. Hiện tại hắn cũng đã hiểu được một phần, vì sao Hùng trợ lại giao nửa quyền của câu lạc bộ đó cho mình. Hóa ra muốn mượn tay mình, giúp anh ta vượt qua cửa ải khó khăn này.

Tuy nhiên, thật ra Lăng Phong đối với Hùng trợ có chút thương thức. Ít nhất người này không phải loại người có lòng tham không đáy. Anh ta biết dạ dày của mình lớn tới mức nào, có thể ăn được bao nhiêu. Khoai lang bống tay không nhận, cái gì nuốt không được cũng không luyến tiếc. Người như vậy thường thường là một kẻ thông minh. Thử hỏi, trên đời này thực sự có bao nhiêu người có thể làm được điểm này? Chỉ nhìn vào điểm này, Lăng Phong quyết định phải cố gắng giúp Hùng trợ một phen, cũng chấp nhận một đàn em như vậy. Ít nhất đàn em như vậy cũng đáng để hắn tin nhiệm. Biết thỏa mãn, như vậy mới không dễ dàng làm ra những chuyện phản bội mình.

- Nếu anh Lăng ra tay, vậy khẳng định không thành vấn đề! Hùng trợ tôi khâm phục thân thủ Anh Lăng sát đất! Nếu có thể thêm cả anh Dương, tuyệt đối là vô địch!

Hùng trợ kích động nói.

- Nói cái gì vậy? Không có anh Dương, không phải còn có Tống Thiên tôi sao?

Tống Thiên có phần say khướt, bực dọc nói.

- Anh? Cũng bình thường thôi. Nếu gặp phải mấy đàn em tinh anh của Báo Tử, đối phó với một người còn có thể sống nổi. Nếu là hai người, vậy chắc chắn sẽ bị đánh đến bầm dập!

Hùng trợ nói, không để cho anh ta chút mặt mũi.

Tuy rằng giữa bữa cơm chiều bị Báo Tử làm âm ỉ có phần không vui lắm, nhưng cuối cùng mọi người vẫn vô cùng tận hứng. Sau khi tiệc rượu tan, Hùng trợ rất sáng khoái mời mọi người đi hát tăng hai. Lăng Phong vẫn là một kẻ mình công cổ vịt. Hắn có thể giết người không nháy mắt, nhưng muốn hắn ca hát, hắn tình nguyện đi giết người!

Vì thế, Lăng Phong liền kiên quyết từ chối!

- Như vậy đi, anh Lăng. Nếu không chúng ta tới câu lạc bộ đi. Hai ngày nay, trong câu lạc bộ có một đám tiểu thư mới tới. Thân hình như giọt nước rất đẹp! Còn có mấy người vẫn là xử nữ. Anh thấy thế nào? Có muốn đi thư giãn một chút hay không?

Hùng trợ rất đáng khinh bắt đầu nói với giọng đầy háo sắc.

- Tốt, tôi đi, tôi đi!

Tống Thiên vừa nghe đến Hùng trợ nói như vậy, nước miếng gần như đã chảy xuống.

- Tốt lắm, anh đưa anh Tống đi thư giãn một chút đi. Tôi có việc phải về gấp. Các anh không biết chứ, tôi gặp phải một bà chủ thuê nhà rất hung hãn! Buổi tối nhất định phải trở về trước thời gian cô ấy quy định. Hiện tại cũng đã muộn rồi. Nếu còn không quay về, vậy không phải sẽ bị sập cửa vào mặt sao?

Lăng Phong nhìn đồng hồ một chút, rất kiên kỵ nói.

- Anh Lăng thuê phòng bên ngoài sao? Cần gì phải vậy chứ. Anh Lăng, trong tay đàn em còn có hai căn nhà còn để trống. Đến lúc đó sẽ đưa cho anh Lăng một căn!

Hùng trợ rất trượng nghĩa vỗ ngực nói.

Tuy rằng Lăng Phong rất động tâm. Đó là nhà ở đấy. Đầu năm nay, có nhà ở liền có phụ nữ theo! Cho dù một người đàn ông lớn lên có sút môi lời rồn, xấu ngang với sói già, chỉ cần hắn có nhà ở, vậy cũng không phải lo lắng tìm một nữ chủ nhân cho căn nhà của mình!

Nhưng Lăng Phong cũng không muốn làm người có lòng tham không đáy như vậy. Hơn nữa mình vừa nuốt một nửa cổ phần của câu lạc bộ Mộng Áo Thủy. Với tiền lời của một nửa cổ phần này, một năm cũng có thể mua được một căn nhà không tệ trong thành phố Tân Hải!

- Thôi được rồi. Đây là nhà của anh. Làm đại ca lại tham nhà của anh không phải giống như có ý định cướp vợ của anh sao? Tôi sao có thể thiếu đạo đức như vậy? Như vậy đi, nếu ngày nào đó bị bà chủ thuê nhà cạy cái đó đuổi ra khỏi cửa, đến lúc đó anh cho tôi mượn nhà anh để ở nhờ. Cùng lắm thì anh miễn cho tôi tiền thuê nhà. Như vậy cũng đã khiến tôi vô cùng cảm kích rồi!

Lăng Phong khó có lúc nào khiêm tốn như vậy, nói.

- Chỉ cần anh nói một câu là được!

Hùng trợc rất trợng nghĩa nói.

Vì thế, Lăng Phong được Hùng trợc phái ra một đản em, trợc tiếp dùng xe riêng của Hùng trợc chở hần về! Còn Tống Thiên cùng Hùng trợc kẻ vai sát cánh, rất đáng khinh ngồi lên xe, tiến về phía cầu lạc bộ Áo Mộng Thủy, tìm xử nữ thân hình như giọt nước kia!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hà Diệp Uống Rượu!!

Khi về đến cửa nhà, trong lòng Lăng Phong cảm thấy bồn chồn lo lắng. Hiện tại cũng đã muộn hơn so với thời gian quy định trên "điều thứ hai mươi mốt" của Hà Diệp là nửa giờ. Hà Diệp vẫn muốn đuổi hần đi. Liệu cô ấy có nhân cơ hội này gây khó dễ với hần hay không?

Hần thật cẩn thận đẩy cửa vào. Không ngờ thấy bên trong lại không thấy có ánh đèn. Lăng Phong rất kinh ngạc. Không phải Hà Diệp đã quên không làm vai trò bà chủ nữa chứ? Đã trễ thế này, hay là cô ấy đã sớm lên giường nghỉ ngơi, cố gắng giữ gìn dung nhan của mình rồi?

- Chẳng lẽ cô ấy lại muốn hù dọa mình?

Trong lòng Lăng Phong đột nhiên nhớ tới cảnh tượng một ngày nào đó Hà Diệp đã giả ma, giả quỷ để hù dọa mình. Nhưng tỉnh táo lại, hần lại phát hiện trong phòng này căn bản không có người. Chỉ cần có người, cho dù cô ấy có nấp kín đến mức nào, dựa vào công phu của Lăng Phong hiện nay, trong vòng mười thước, cho dù chỉ là một tiếng hít thở, Lăng Phong cũng có thể nghe được rõ ràng.

Nhưng trong phòng này rõ ràng hoàn toàn im lặng không có chút động tĩnh nào! Điều này khiến Lăng Phong nghĩ mãi không ra!

- Đã trễ thế này, cô nàng còn đi chơi lêu lổng ở đâu vậy chứ?

Lăng Phong nghĩ mãi cũng không ra, nhưng vẫn thờ phào một tiếng. Cô ta chưa trở về cũng tốt. Nếu cô ta chưa trở về, vậy mình không cần lo lắng chuyện mình về muộn sẽ bị phát hiện nữa.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Lăng Phong rót cho mình một chén nước. Cả tối nay, Lăng Phong đã uống quá nhiều rượu. Hần cảm thấy khát nước một cách khủng khiếp!

Ngay khi hộp nước đầu tiên trôi tới cổ họng Lăng Phong, một tiếng chuông điện thoại chói tai đột nhiên vang lên. Lăng Phong sợ tới mức thiếu chút nữa thì chết vì bị sặc nước!

- Chết tiệt, con mẹ nó. Đúng là vận xui mà. Uống chút nước cũng thiếu chút thì bị chết sặc!

Lăng Phong chặt vật ho khan vài cái, rất cảm phần nói.

Trong lòng hần thầm nguyên rủa người nào đã gọi điện thoại tới, khiến hần thiếu chút nữa phải vào nhà tang lễ. Nhưng hần vẫn vội vàng chạy tới nhận điện thoại.

- Alo, xin chào, cho hỏi tìm ai vậy?

- Là Lăng Phong sao? Chị Vương đây! Vừa rồi cậu không có ở đó sao?

Giọng nói của chị Vương đã không còn có vẻ lạnh lẽo, nóng bỏng như mọi khi, mà lại có chút khản trương nói.

- À, vừa rồi tôi đang ngủ, không chú ý!

Lăng Phong vội vàng nói dối. Tuy rằng hần biết Vương Yến Ny vẫn thầm mong mình sẽ không an phận, nhưng hần vẫn không muốn nói thật với cô. Dù sao cô cũng là bạn gái của Hà Diệp, không phải người bên phe mình. Nếu chẳng may cô nói chuyện này cho Hà Diệp biết, vậy không phải mình đã tìm tự mình làm khổ mình sao?

- Thì ra là vậy. Lăng Phong, hiện tại cậu có rảnh không? Hà Diệp uống rượu say, đang mượn rượu làm càn, gây ầm ĩ, cướp rượu đòi uống! Tôi thật sự không cần được kẻ cuồng rượu này. Cậu qua đây giúp tôi một tay, lôi Hà Diệp về đi!

- Cái gì? Uống say? Còn say khướt?

Lăng Phong thật sự không dám tưởng tượng. Hà Diệp ở trước mặt người khác, thường có bộ dạng thực nữ. Không hiểu bộ dạng mượn rượu làm càn gây chuyện của cô ấy trông sẽ như thế nào?

Lăng Phong vội vàng chạy tới địa chỉ nơi chị Vương cung cấp. Đó một ngôi nhà không tính là lớn lắm, nhưng được trang hoàng và thiết kế cách điệu, trông cũng thực sự có phong cách giống như một khách sạn. Hắn thật sự không thể tin được, sau khi tốt nghiệp đại học xong, khách sạn này lại do một mình Hà Diệp đã từ hai bàn tay trắng, dựng nghiệp làm ra! Hơn nữa còn phát triển thành nhiều chi nhánh!

Vương Yến Ny cũng không chờ hắn ở cửa, mà bảo một cô nhân viên phục vụ trong khách sạn của Hà Diệp đứng chờ Lăng Phong ở cửa!!

Lăng Phong vừa mới bước vào, cô nhân viên phục vụ liền đứng lên, ngại ngùng cười ngọt ngào nói.

- Anh có phải là Lăng tiên sinh không ạ?

Lăng Phong sửng sốt, nhìn cô nhân viên phục vụ một chút.

- Vâng, tôi chính là Lăng Phong!

- Lăng tiên sinh, chị Vương bảo tôi ở chỗ này chờ anh. Giám đốc Hà của chúng tôi ở bên trong. Để tôi dẫn anh vào!

Cô nhân viên phục vụ có chút thẹn thùng nói.

- Tốt lắm, cảm ơn!

Lăng Phong rất khách sáo nói. Đồng thời con mắt bắt đầu có phần rất không thành thật, cũng rất không lễ phép quan sát cô nhân viên phục vụ này. Hắn thăm giật mình. Không ngờ trong khách sạn của Hà Diệp còn có nhân viên phục vụ xinh đẹp như vậy. Giám đốc xinh đẹp. Nhân viên phục vụ cũng xinh đẹp như vậy. Bảo việc kinh doanh của khách sạn có thể không tốt được sao?

Không biết Hà Diệp đang lên cơn cuồng rượu, biết Lăng Phong nghĩ như vậy, liệu cô có thể trực tiếp cầm chai rượu, đi ra liều mạng với Lăng Phong hay không?

Đương nhiên, đây chỉ là trong suy nghĩ của Lăng Phong mà thôi. Nói thật, nếu ở trước mặt Hà Diệp, cho dù Lăng Phong có mượn thêm hai lá gan, hắn cũng sẽ không dám nói ra miệng những lời như vậy!

Dưới sự dẫn đường của cô nhân viên phục vụ, Lăng Phong đi tới một gian phòng. Hắn thật sự vô cùng kinh ngạc. Không ngờ khách sạn với quy mô nhỏ như vậy, lại che giấu căn khôn, có thể mở ra được mấy phòng?

Hắn vừa đẩy cửa vào, đầu tiên là mùi rượu nồng nặc xông vào mũi. Mặc dù Lăng Phong cũng vừa mới từ tiệc rượu đi ra, nhưng mùi rượu vẫn không nồng nặc như ở đây! Toàn thân Hà Diệp mặc váy dài trắng, tay đang cầm một vỏ chai rượu, đi khắp nơi cướp rượu uống. Vương Yến Ny ở trong phòng, cũng bị cô làm cho sức cùng lực kiệt, toàn thân đỏ mồ hôi đầm đìa, ngay cả tóc mai cũng đã ướt đầm!

- Ai nha, Lăng Phong. Cuối cùng cậu cũng đã đến. Nếu cậu không đến giúp, tôi thật sự không chịu nổi nữa. Cô nàng này trông nhỏ như vậy lại thật sự biết gây sức ép!

Vương Yến Ny thấy Lăng Phong tới, miệng thở hắt hắt nói.

- Rượu đâu? Tôi muốn uống rượu. Tôi muốn uống rượu. Các người nhanh đi lấy rượu cho tôi, bằng không, tôi sẽ xào các người với mực!

Hà Diệp có vẻ đã say rượu tới mười phần, miệng hàm hồ chỉ vào hai cô nhân viên phục vụ khác đang có mặt ở trong phòng.

- Đã có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ chị ấy tới tháng hay sao? Sao trông chị ấy lại có vẻ khác thường như vậy?

Lăng Phong cảm thấy rất kinh hãi, vội vàng bước tới đỡ Hà Diệp đã bước đi cũng không ổn.

- Ai mà biết được chứ. Tôi cũng không biết vì sao con bé lại thành ra thế này! Đã khuya như vậy, tôi cũng chuẩn bị đi ngủ để giữ sắc đẹp, đột nhiên nhân viên trong khách sạn của Hà Diệp gọi điện thoại tới, nói với tôi là cô ấy đang uống rượu! Tôi vô cùng lo lắng vội chạy tới đây. Ngay cả quần lót cũng không kịp mặc! Đây, cậu không tin thì tới đây, kiểm tra xem có đúng như vậy không?

Vương Yến Ny thực sự không biết xấu hổ, không chút ngượng ngùng nói.

- Khụ khụ!

Lăng Phong thật sự là nghe không nổi nữa. Vương Yến Ny này lạnh lùng nhiệt tình đã khiến hắn hoàn toàn chịu không nổi. Nếu không phải hiện tại trong phòng còn có hai cô nhân viên phục vụ đang cười trộm, đúng là Lăng Phong thật sự nguyện ý mượn hơi rượu, từ hình Vương Yến Ny chuyển câu dẫn hắn ở ngay tại chỗ.

- Được rồi. Vậy Hà Diệp uống rượu ở đây phải không?

Lăng Phong quay đầu, không thèm để ý tới Vương Yến Ny, hỏi hai cô nhân viên phục vụ.

- Đúng vậy. Khoảng hơn sáu giờ tối một chút, Giám đốc Hà về tới khách sạn. Chúng tôi chỉ nhìn qua cũng biết tâm trạng của giám đốc thật sự không tốt lắm. Giám đốc trực tiếp sai người mang vào hai chai rượu vang đỏ, một thùng bia, sau đó tự nhốt mình ở trong phòng!

Một nhân viên phục vụ nhớ lại, nói.

- Hai chai rượu vang đỏ? Một thùng bia?

Lăng Phong nhìn chai rượu nằm lộn lốc trên sàn nhà, thật sự giật mình. Thảo nào cô ấy say thành như vậy. Cho dù là người uống được rượu, uống hết chùng đó, chắc chắn cũng phải say.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Lăng Phong, có phải cậu đã làm gì khiến Hà Diệp khó chịu hay không?

Vương Yến Ny rất rộng miệng nói.

Lăng Phong thật sự muốn tiến lên đánh cho cô ta hai cái bạt tai. Chuyện như vậy cũng tùy tiện hất một bát nước bẩn vào người mình. Chẳng lẽ mình chính là loại người khiến người ta cảm thấy dễ dàng có thể khi dễ, loại người chuyên môn bùng chấu phân đi theo sau lưng người ta sao?

- Chị hai, chị cũng nên có lương tâm một chút. Mấy ngày nay tôi cũng không có trêu chọc gì cô ấy, hoàn toàn khuất phục dưới sự độc tài chuyên chế của cô ấy! Việc này thật sự không nên đổ oan cho tôi. Tôi thực sự là vô tội!

Lăng Phong gần như khóc lóc than thở.

- Vậy tại sao lại thành thế này?

Vương Yến Ny không hiểu. Cô quen biết Hà Diệp cũng đã nhiều năm. Cho tới bây giờ cô chưa từng gặp phải tình huống như vậy.

- Được rồi, được rồi. Hiện tại, chuyện này chắc cũng chỉ có một mình Hà Diệp có thể trả lời mà thôi. Nếu cô nhất định muốn biết, hiện tại tôi có hai biện pháp!

Lăng Phong trầm tư suy nghĩ một chút nói.

- Được rồi, cậu nói rõ hơn một chút đi!

Phụ nữ, trời sinh có lòng hiếu kỳ cũng rất mãnh liệt.

- Biện pháp thứ nhất, chính là hiện tại chị đi lấy mấy chai rượu qua đây. Tôi uống với cô ấy, nhất định có thể moi hết những chuyện không vui trong lòng cô ấy ra!

- Vậy thì quên đi, chủ ý đó thôi lắm! Còn biện pháp tiếp theo là gì?

Vương Yến Ny tức giận quay người tỏ ý xem thường.

- Đó là hiện tại nhanh chóng đưa cô ấy lên giường. Để cô ấy ngủ thoải mái một giấc. Chờ tới ngày mai, sau khi cô ấy tỉnh lại, cô tự mình hỏi cô ấy là được rồi!

Về mặt Lăng Phong rất nghiêm túc nói.

- Dừng. Tôi còn tưởng cậu thật sự có cảm nang điều kẻ gì chứ. Biện pháp thứ nhất chính là một chú ý đạt tiêu chuẩn thối rửa. Biện pháp thứ hai, chẳng thể nói gì hơn ngoài từ quá thối!

Vương Yến Ny rất khinh bỉ, xem thường nói.

- Được rồi, vậy chị có biện pháp gì hay, chị nói xem!

- Thôi đi, tốt nhất vẫn là đưa cô ấy về nhà! Tôi đã bị cô ấy làm khổ muốn chết!

Vương Yến Ny khoát tay nói.

- Hà Diệp, chúng ta về đi!

Vương Yến Ny nâng mông lên, đi đến trước mặt Hà Diệp, giống như đang lừa gạt, dụ dỗ trẻ nhỏ.

Chương 29: Hà Diệp Say Rượu

- Không, tôi không về. Tôi muốn uống rượu. Tôi muốn uống rượu!!!

Hà Diệp chết sống không chịu đi cùng Vương Yến Ny, một lòng một dạ muốn uống rượu.

- Thật sự không thể chịu nổi nữa rồi. Tôi đầu hàng!

Vương Yến Ny khuyên can mãi, nhưng Hà Diệp lại nhất quyết không chịu nghe lời.

Lăng Phong vẫn đứng ở bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực! Mãi đến khi Vương Yến Ny hoàn toàn không còn cách nào khác, đành quay lại nhìn hấn xin giúp đỡ. Lúc này hấn mới mỉm cười, nói với một nhân viên phục vụ đứng ở bên cạnh.

- Đi lấy cho tôi hai chai bia qua đây!

Nhân viên phục vụ sững sốt. Cô không biết, rốt cuộc người đàn ông này muốn làm gì. Hiện tại, các cô đều nghĩ mọi cách để giấu cốc đi, sợ bị Giám đốc Hà nhìn thấy!

- Không có việc gì đâu. Cô cứ đi lấy đi. Tôi tự có chỗ cần dùng!

Lăng Phong vỗ vỗ của vai cô, mặt không đỏ tím không nháy lau dầu mỡ một phen.

Chỉ một lát sau, nhân viên phục vụ cầm hai chai bia qua! Lăng Phong cầm chai bia, đi đến trước mặt Hà Diệp, lắc lư chai bia trong tay, bộ dạng quả thật giống như đang lừa trẻ nhỏ.

- Hà Diệp, muốn uống rượu không? Tôi dẫn chị đi uống rượu nhé!

Hà Diệp vừa thấy rượu, lập tức tấn công tới. Nếu không phải Vương Yến Ny ở phía sau vội vàng đỡ cô, cô thật sự đã quỵ lạy hành lễ với Lăng Phong.

- Uống rượu, tôi muốn uống rượu. Mang cốc cho cho tôi!

- Muốn uống rượu sao? Đi, đi theo tôi. Tôi dẫn chị đi uống rượu. Chị muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, thích uống thế nào thì uống thế ấy!

Lăng Phong phát huy đầy đủ bản lĩnh lừa gạt trẻ con của hấn. Nếu hiện tại có hiệu trưởng của trường mầm non ở đây, tám phần sẽ muốn mời Lăng Phong đi làm giáo viên của trường mầm non.

- Thật sao? Có rượu uống sao? Vậy tôi đi theo anh!

Hà Diệp cũng không để ý Vương Yến Ny đang đỡ cô ở phía sau. Cô thất tha thất thểu chạy ra ngoài theo Lăng Phong.

Khi ra tới cửa, Lăng Phong tiến lên đỡ lấy Hà Diệp, nhìn Vương Yến Ny nói.

- Chị Vương, tôi đỡ lấy chị ấy, chị lái xe đi!

- Tốt, vậy tôi cũng đỡ!

Vương Yến Ny thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi lên xe, vì đảm bảo hoàn toàn trấn giữ được Hà Diệp đang cuồng rượu, sợ cô không uống được rượu, nhất thời kích động nhảy xuống xe, Lăng Phong đành phải đưa hai chai bia cho cô! Hà Diệp mừng như điên lao qua lấy bia. Nhưng, chỉ có bia không có dụng cụ mở bia. Cô rất tức giận, vì thế rất không để ý hình tượng dùng răng thay đồ mở bia!

Thật ngoạn mục! Lăng Phong chỉ nhìn cũng cảm thấy mồ hôi chảy ra như suối! Ngay cả Vương Yến Ny đang lái xe phía trước cũng cười thiếu chút nữa thì ngã sang một bên. Vì thế chiếc xe cũng đi thành hình rắn lượn!

Tuy nhiên, dù sao không phải răng nanh của mọi người đều có công năng là cái dụng cụ mở bia! Hà Diệp cắn một hồi lâu, cũng không thể mở được chai bia. Nếu không phải hiện tại đang ở trên xe, chắc cô đã trực tiếp đập vỡ miệng chai bia!

Nhìn Hà Diệp đang thèm uống rượu, cái miệng nhỏ nhắn mân mê đầy vẻ ủy khuất, rất giống một đứa trẻ bị ủy khuất nhìn về phía mình xin giúp đỡ. Cho dù Lăng Phong có thể nhẫn nại, hiện tại cũng đã bật cười cười khúc khích!

Vừa cười, còn vừa phải làm bộ dáng như rất nghiêm túc an ủi cô.

- Tôi cũng mở không được. Chờ một lát, chờ một lát là được rồi. Chờ một lát, sau khi chị về tới nhà, chị muốn uống thế nào thì uống thế ấy. Muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu!

Lăng Phong vừa dụ dỗ vừa lừa gạt, kẻ cuồng rượu Hà Diệp rốt cục im lặng bị hai người đưa trở về nhà. Vừa mới vào nhà, Hà Diệp mới vừa yên tĩnh được một lúc lại nổi cơn cuồng rượu. Cô chạy khắp nơi tìm rượu uống. Vương Yến Ny sợ tới mức vội vàng tránh ở phía sau Lăng Phong. Cô sợ Hà Diệp không tìm thấy rượu, không chừng sẽ tức giận cầm lấy dao làm bếp tới chém cô!

- Lăng Phong, nhanh nhanh nhanh lên. Giữ cô ấy lại!

Vương Yến Ny trốn ở phía sau Lăng Phong sợ tới mức toàn thân mồ hôi lạnh.

Dù thế nào Lăng Phong cũng cảm thấy không được tự nhiên. Vì sao hắn cảm giác mình giống như đã kéo một cô gái đang hoảng hốt trở về vậy?

Tuy nhiên Vương Yến Ny có chút trêu chọc đưa ra đề nghị nhỏ, thật ra lại mở một đường lớn cho Lăng Phong!

- Tốt, vậy tôi đành phải làm lưu manh một lần!

Lăng Phong cố ý làm bộ như đang cười mê đắm, liếm môi một chút.

Vương Yến Ny kinh ngạc nhìn Lăng Phong đi về phía Hà Diệp. Hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ thật sự muốn đẩy ngược với Hà Diệp? Còn ở ngay trước mặt mình? Buồn cười, chẳng lẽ hắn thà rằng treo lên lưng một kẻ đã uống rượu say khướt, cũng không muốn tìm mình một kẻ củi khô lửa bốc vô hạn phối hợp hay sao?

- Ha ha ha, Hà Diệp, Tôi đến đây. Nếu chị còn không thành thật một chút cho tôi, dù không muốn, tôi cũng sẽ...

Lăng Phong đáng khinh lại thêm chút dâm đãng nói.

- Anh muốn làm gì? Nào, tôi muốn uống rượu, hãy uống rượu với tôi!

Hà Diệp như cái chum đầy rượu, đã không có phản ứng với những lời hắn nói nữa.

- Uống rượu sao? Được chúng ta uống thêm chút rượu, nói chuyện nhân sinh cũng sẽ nhanh hơn, cam đoan chị sẽ rất thích!

Lăng Phong giật áo ra, có vẻ rất háo sắc, bộ dáng như muốn tấn công lên.

Quả nhiên, đến lúc này, cho dù Hà Diệp say tới mức bộ dáng không ra gì, vừa thấy được vẻ mặt háo sắc của Lăng Phong, đã sợ tới mức lập tức tỉnh táo lại!

- A!!! Anh muốn làm gì, anh là đại háo sắc!

Hai tay Hà Diệp ôm ngực, miệng thét chói tai.

- Hừ, tôi muốn làm gì sao? Đương nhiên là tôi muốn thương chị rồi! Chị cần hiện tại chị không nhanh chóng chạy về phòng, im lặng ngủ, tôi sẽ sẽ thật sự vui vẻ với chị một hồi!

Lăng Phong tiếp tục làm bộ như háo sắc nói.

Vương Yến Ny vẫn đứng ở cửa, trong lòng mơ màng hăm mộ vô hạn, gần như muốn chảy nước miếng, âm thầm hạ quyết tâm. Lần sau nhất định phải tìm một cơ hội, giả vờ say một trận, cứ dựa theo bộ dạng bây giờ của Hà Diệp để bắt chước. Nếu tên Lăng Phong này còn dám sử dụng mưu kế tương tự, vậy mình sẽ tương kế tựu kế, thuận thế khiến hắn đề lên mình. Không, là mình sẽ đề lên hắn!

Nhưng ý dâm của sắc nữ Vương Yến Ny đối với bóng dáng Lăng Phong không thể duy trì được bao lâu, đã bị cái nháy mắt ra hiệu của Lăng Phong làm ngắt quãng. Lăng Phong đang nhìn về phía cô không ngừng nháy mắt. Một hồi lâu sau, Vương Yến Ny mới kịp phản ứng, vội vàng tiến lên, đỡ Hà Diệp đang sợ tới mức chân tay mềm nhũn.

- Được được, đừng lo lắng. Có chị Vương ở đây. Nào, chúng ta nhanh trở về phòng ngủ, đóng cửa lại, cài chốt bảo hiểm, không cho tên đại háo sắc này xông vào!

Tại đây, có hai người một mặt đỏ một mặt trắng kẻ xướng người họa, sau khi say rượu, chỉ số thông minh của Hà Diệp đã tiếp cận gần tới trình độ của trẻ con, thật sự đứng là sợ tới mức giống hệt con gà con mở thóc, gật đầu loạn. Nhờ Vương Yến Ny đỡ, cô vội vàng chạy trốn về phòng mình. Nghe có tiếng đóng cửa “cách” một tiếng, Lăng Phong thầm cười lạnh. Lại còn thật sự đóng chốt bảo hiểm bên trong! Dù sao mình cũng là một nhân vật chính phái, hiện tại vì cứu một kẻ nát rượu như vậy, không còn cách nào đành phải hy sinh danh dự thuần khiết giống như một giấy trắng của mình!

Trời xanh ơi! Tôi thực sự quả thật, chính xác là một người tốt mà!

Thật vất vả mới thu xếp được con ma men Hà Diệp này, Lăng Phong nhìn mình đã ra sức diễn xuất khiến toàn thân đều đầy mồ hôi. Hơn nữa, buổi tối hắn cũng đã uống nhiều rượu như vậy. Đầu hắn cũng có chút choáng váng hồ hồ, vội vàng chuẩn bị tắm rửa, thư giãn một chút!

Trong phòng vệ sinh, Lăng Phong toàn thân trần truồng đứng ở dưới vòi phun nước, tận hưởng dòng nước mát lạnh giữa mùa hè, cảm giác thật là thoải mái!

Ngay khi hắn đang tận tình hưởng thụ đáng người thon thả của mình, cánh cửa buồng vệ sinh lập tức bị đẩy ra! Vương Yến Ny lỗ mãng vọt vào!

Hai người đối diện nhau, đều cảm thấy kinh ngạc!

- A!!!

Lăng Phong làm người xấu hổ kêu lên chói tai. Hai tay vội vàng ôm lấy tiểu đệ đệ đã bị người ta nhìn không sót chút nào.

- Vì sao người bị hại đều là tôi? Vì sao rốt cuộc mỹ nữ đều thích chiếm tiện nghi của tôi, đều thích nhìn lên tôi tắm rửa!

Trong lòng Lăng Phong ủy khuất, thật muốn tìm một người có trái tim ấm áp, khóc lóc một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ai Mặt Dày Hơn Ai?

Thật ra Vương Yến Ny ở kinh ngạc, lại có rất nhiều biểu hiện giống với đàn ông. Cô rất xem thường trừng mắt nhìn Lăng Phong một cái.

- Có cái gì ghê gớm chứ? Chị đây cũng đã từng thấy rồi! Trước kia chị đây làm y tá, gặp qua những thứ này nhiều đến mức đếm còn không xuê! Còn học người ta thét chói tai, giả vờ làm học sinh nam thanh thuần cái gì chứ!

Thế này thì Lăng Phong hết chỗ nói nổi rồi. Đáng ra chuyện không nên phát triển như vậy chứ!! Lần trước Hà Diệp thấy tiểu đệ đệ của Lăng Phong, phản ứng của cô lại bình thường hơn rất nhiều mà. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng nóng bừng lên! Vì sao Vương Yến Ny lại mặt dày, không có chút xấu hổ nào như vậy chứ? Bị Vương Yến Ny dùng chiêu không theo như lẽ thường này, Lăng Phong cũng muốn đổi tên, gọi là lộn xộn!

- Được rồi, tắm rửa cũng không chịu đóng cửa cho chặt! Thật không biết cậu muốn làm gì. Háo sắc!!

Tuy rằng Vương Yến Ny nói rất nặng, nhưng trong giọng điệu không có chút giận hờn nào. Sau khi lui ra ngoài, cô còn tiện tay đóng giúp cửa lại.

- Tôi?

Lúc này Lăng Phong mới cảm thấy ủy khuất. Đây là kiểu người gì vậy? Rõ ràng là chiếm tiện nghi của mình, một thanh niên trẻ thanh thuần như vậy, bị cô ta nhìn không sót một chỗ nào, hiện tại còn trách mình có dụng ý bất lương, mắng mình háo sắc?

- Chết tiệt, nhất định là cô ta có ý! Nhất định là cô ý đến muốn nhìn lên!

Khuông mặt Lăng Phong nhắn nhỏ đỏ bừng lên, toàn thân cũng nóng lên. Háo sắc đùa giỡn thiếu nữ, nhưng lại có kẻ còn có thể đùa giỡn với háo sắc! Đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn! Lăng Phong luôn luôn tự cho rằng chỉ có hắn có thể đùa giỡn với phụ nữ. Thật không ngờ hôm nay lại không hề có lực chống đỡ, bị một bà già đùa giỡn. Báo ứng mà!

Chỉ một lát sau, đột nhiên Vương Yến Ny ở ngoài cửa quát.

- Cậu đang tắm hay đang giết heo hả? Thật là vô dụng mà! Nếu còn không ra, chẳng lẽ muốn chị đây đập cánh cửa xông vào!

- A!! Đừng, đừng, đừng! Tôi xong rồi!

Lăng Phong sợ tới mức vội vàng nói.

Lăng Phong tùy tiện mặc quần lót vào, quấn một cái khăn tắm lớn, trực tiếp giật cánh cửa mà chạy!

Nhìn bộ dáng Lăng Phong trốn chạy trở về phòng, khóe miệng Vương Yến Ny thoáng cong lên.

"Rất có ý nghĩa. Đúng là một cậu thanh niên đáng yêu! Chị đây nhất định phải tóm được cậu Lăng Phong này!"

Sau khi Lăng Phong trở về phòng mình, hắn suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy rất lo lắng. Hắn đóng chốt bảo hiểm lại, sợ bà già này nửa đêm nhân lúc hắn đang ngủ, sẽ cạy cửa mà vào, cướp đi lần đầu tiên của hắn!

Sau một đêm ngủ đầy thấp thỏm lo lắng, điều khiến hấn bất ngờ chính là, đêm qua sắc nữ Vương Yến Ny lại hoàn toàn không hề có hành động không chịu nổi tịch mịch xông qua cửa phòng cưỡng ép hấn!

Sáng sớm hôm sau, hấn vừa mở cửa, đã thấy một thân hình chỉ mặc chiếc áo lót mỏng, có thể nhìn rõ ràng lớp da trắng nõn bên trong. Thậm chí, Lăng Phong cũng có thể nhìn ra được chiếc áo lót màu trắng bên trong. Vương Yến Ny đang trong phòng khách lác lác mông!

Lăng Phong lập tức bị dục hỏa thiêu thân, thiếu chút nữa đã chảy máu mũi. Đây chính là nguy hiểm không thể nguy hiểm hơn nữa! Quả thực chính là trắng trợn mê hoặc mình phạm tội mà! Mới sáng sớm, Lăng Phong chưa giải quyết, tiểu đệ đệ của hấn cứng rắn. Chiếc quần cộc của hấn hoàn toàn không thể áp chế được tiểu đệ đệ của mình, chỉ có thể mặc cho nó nghênh ngang làm cột chống lều!

Tất nhiên Vương Yến Ny không thể bỏ qua cơ hội trêu ghẹo Lăng Phong. Cô rất trắng trợn nhìn cột chống lều của hấn.

- Ôi, mới sáng sớm, đã xảy ra chuyện gì vậy hả?

Lăng Phong rất xấu hổ cúi đầu. Vừa nhìn thấy tiểu đệ đệ, vẻ mặt nhăn nhó của hấn lập tức hồng tới cổ, hận không thể lập tức tìm một kẻ hở để chui vào!

- Tôi nghe nói đàn ông theo sinh lý bình thường mỗi sáng sớm sau khi rời giường đều có hiện tượng này phải không?

Sau khi Vương Yến Ny trêu ghẹo xong, thấy cái bộ dáng thẹn thùng này của hấn, cũng đành phải giải vây giúp hấn.

- Ha ha, ha ha!

Lăng Phong rất xấu hổ mỉm cười.

"Vương Yến Ny có công lực rất cao. Mình căn bản là không phải đối thủ của cô ta! So chiêu với cô ta, cũng chỉ có bị cô ta giết trong nháy mắt, kết cục là nuốt phải một cục xương nghẹn nuốt vào không được mà nôn ra cũng không xong!"

Đây là đánh giá cao nhất của Lăng Phong đối với Vương Yến Ny. Đồng thời hấn cũng hạ quyết tâm, loại phụ nữ này, về sau nhìn thấy kiên quyết phải đi đường vòng. Nếu không, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng.

Cho nên, ngay cả điểm tâm Lăng Phong cũng không ăn, đã vội vàng giật cửa ra mà chạy. Nếu còn ở cùng với người phụ nữ lợi hại như vậy thêm một giây nào, cũng có thể khiến mình bị nội thương!

Hấn tới nhà xưởng, mới nghỉ ngơi còn chưa đầy hai phút, chó săn của đội trưởng đội bảo vệ Tiền Hưng liền vênh vào tự đắc chạy tới, chỉ vào ba người Lăng Phong Tổng Thiên Dương Hùng nói.

- Nhanh lên, đội trưởng cho gọi mấy người qua họp!

Dương Hùng vốn không thèm để ý tới loại chó săn này. Còn Tổng Thiên, từ tối hôm qua sau khi Lăng Phong lên làm đại ca của đám lưu manh Hùng trọc, anh ta cũng hiểu được địa vị của mình đã lên như điều gặp gió, vì thế đối với nhân vật là loại chó săn này, anh ta vô cùng khinh thường.

- Không phải là một chó săn chuyên nịnh bợ sao? Nhìn cái đuôi vênh của cậu kia. Người nào không biết còn tưởng rằng cậu là chó của Tổng bí thư Hồ cơ đấy!

Tuy rằng Tiền Hưng rất sợ Dương Hùng, nhưng đối hai người Lăng Phong Tổng Thiên, y thật sự có phần xem thường! Vì thế, khi đối mặt với sự chế nhạo của Tổng Thiên, y rất to gan trừng mắt chăm chọc lại.

- Sao nào? Anh muốn làm gì? Muốn đánh nhau đúng không?

Tổng Thiên vẫn rất thoải mái, cầm chén trà trong tay, cười đi về phía y.

- Cậu gầy chẳng khác nào cái gậy trúc, sợ là ngay cả một quyền cũng tiếp không được đâu!

Ngay khi hai bên đang giương cung bạt kiếm, Dương Hùng tiến lên kéo Tổng Thiên lại, cũng không thèm để ý tới Tiền Hưng nói.

- Được rồi, y là người như thế, cậu còn tính toán với y làm gì? Làm vậy không phải sẽ mất điểm sao?

- Cậu còn đứng đó trừng mắt cái gì? Nhanh cút đi, nói cho Ngô Lượng, chúng tôi đang tới!

Dương Hùng quay đầu lại nói, đã khiến Tiền Hưng giật mình.

Nhìn bộ dáng Tiền Hưng sợ tới mức muốn tè cả ra quần, Tổng Thiên rất thất vọng.

- Ôi, vừa rồi tôi thật vất vả muốn thể hiện một chút thân thủ của mình trước mặt Tiểu Lăng, đều bị lão Dương anh làm hỏng rồi!

Lăng Phong cũng vui vẻ đứng xem náo nhiệt, cười mà không nói gì!

- Biết cậu rất giỏi rồi. Cậu thật sự muốn biểu hiện sao? Vậy cậu tìm quả hồng mềm nhũn nấn để làm gì? Loại người như Tiền Hưng, chỉ cần là đàn ông đều có thể đấu được với y. Nếu cậu có năng lực thì đi tìm Ngô Lượng đấu một trận kìa! Nếu cậu đấu được Ngô Lượng, tối nay Dương Hùng tôi sẽ mời cậu uống rượu!

Dương Hùng tức giận nói.

- Anh Dương mời uống rượu, vậy tôi đây cho dù liều cái mạng này cũng phải đấu với Ngô Lượng! Hiện tại Ngô Lượng cũng không phải là Ngô Lượng năm đó vừa mới ra khỏi quân đội. Đã nhiều năm như vậy gã cũng không động thủ, thân thể đã mập ra, bụng cũng lớn lên! Nói không chừng, làm không tốt, tôi còn thật sự có thể đuổi được gã!

Tổng Thiên rất không phục nói.

- Cậu thôi đi. Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa! Cho dù qua hai năm nữa, cậu cũng không thể đón ngã được Ngô Lượng!

Dương Hùng không lưu tình chút nào, hắt bắt nước lạnh.

- Được rồi, được rồi. Hai người cũng đừng tranh luận nữa! Chúng ta qua nhanh đi. Nếu đến muộn, không chừng Ngô Lượng sẽ lại nghĩ ra chuyện gì để sửa chúng ta bây giờ!

Lăng Phong vội vàng hoà giải.

- Sợ gã cái rắm! Tiểu Lăng, hiện tại cậu đã là anh Lăng. Nếu tên Ngô Lượng kia không có mắt, muốn gây khó dễ cho chúng ta, tôi cũng không muốn nhân nhượng cho gã. Chúng ta nói Hùng trợ mang mấy anh em trị cho gã một trận là được mà! Gã là ai chứ? Không phải chỉ là một người lính đã xuất ngũ nhiều năm thôi sao? Không đáng giá nhắc tới!

Hiện tại Tổng Thiên đã có đám người Hùng trợ giúp anh ta trút giận.

- Người ta vẫn là anh trai vợ ba của xưởng trưởng đấy!

Dương Hùng vỗ một cái lên đầu anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Da Mặt Đủ Dày

Đội trưởng Ngô Lượng tập hợp đội bảo vệ bọn họ cũng không phải họp hành gì, mà chỉ tập trung ở sân bóng rổ của nhà xưởng. Nói là sân bóng rổ, thật ra chỉ là một mảnh đất nhỏ, với hai cột bóng rổ đã han rỉ mà thôi!

- Chuyện xảy ra ngày hôm qua rất nghiêm trọng. Xưởng trưởng Lý rất tức giận. Mấy người là nhân viên bảo vệ trị an. Mỗi tháng, xưởng trưởng Lý đã bỏ ra hơn một nghìn đồng cho mỗi người, mời mấy người về làm nhân viên bảo vệ trị an nhân viên, chứ không phải để mấy người đến gây chuyện thị phi! Cho nên, chuyện ngày hôm qua, cho dù về phương diện tình cảm tôi có thể thông cảm với mấy người. Nhưng quốc có quốc pháp, nhà xưởng có nội quy của nhà xưởng! Nếu đã phạm phải sai lầm, nhất định phải bị trừng phạt!

Ngô Lượng lạnh lùng nhìn mấy người, lớn tiếng răn dạy.

Lăng Phong tiến về phía trước một bước, nghiêng đầu, tỏ vẻ không quan tâm lắm nói.

- Được rồi, đừng nói nữa, đại đội trưởng, chuyện này là do tôi gây ra, tất nhiên là trách nhiệm của tôi!

- Tốt lắm. Fám làm dám chịu, thật sự có chút nghĩa khí giang hồ! Nhưng đánh nhau không phải là chuyện của một mình cậu. Bọn họ cũng có tham dự! Chỉ cần là động thủ đánh nhau, đều gây phiền toái cho nhà xưởng! Ai cũng biết, xưởng trưởng chúng ta vẫn cẩn thận hầu hạ trả tiền thù lao cho bọn răn độc Hùng ca, chính là sợ Hùng ca mất hứng, sẽ mang đến phiền toái không cần thiết cho nhà xưởng! Nhưng bởi vì chuyện ngày hôm qua, hiện tại Hùng ca rất tức giận, tuyên bố muốn trả thù nhà xưởng chúng ta. Xưởng trưởng Lý và tôi vì cầu xin cho mấy người, đã nói hết lời, cho dù nguyện ý chịu bồi thường, nhưng Hùng ca cũng không đáp ứng! Hiện tại, mấy người có biết, mấy người đã trêu chọc phải đúng người không nên dây vào rồi đúng không?

Ngô Lượng rất khoa trương nói.

Loại kỹ thuật đe dọa gượng ép không có chút hàm lượng này, cũng chỉ có Tiền Hưng, kẻ chuyên nịnh bợ ở sau lưng đội trưởng Ngô Lượng sùng bái vô hạn. Sùng bái không ngờ gã có thể nói lời nhân vật Hùng ca này ra để nói! Đương nhiên, ba vị đương sự còn lại của chúng ta giống như đang nghe kể chuyện cười nhìn hai người bọn họ với vẻ đầy khinh thường. Lăng Phong cười mà không nói. Dương Hùng cắn một miếng thuốc lá, nhìn qua vẻ mặt không

chút thay đổi, nhưng trong lòng khẳng định cũng sẽ hung hăng khinh bỉ gã! Về phần Tống Thiên, vậy càng hung hăng càng quấy hơn, cười một tiếng lộ rõ vẻ khinh thường!

- Tống Thiên, nghiêm túc một chút! Với thái độ này của anh, tôi thật sự hối hận đã ở trước mặt Hùng ca nói tốt giúp anh, giúp anh cầu tình! Vì anh, ngày hôm qua tôi đã phải uống rượu nhận lỗi đến hai chai liền!

Ngô Lượng nghiêm mặt nói.

- Được rồi, đại đội trưởng Ngô, thôi một hồi là đủ rồi, không nên nói mãi không dứt như thế!

Tống Thiên trực tiếp nói.

- Anh nói vậy là có ý gì?

Ngô Lượng sầm mặt xuống nói.

- Được rồi, anh Tống. Đây vẫn là người lãnh đạo trực tiếp của chúng ta, kiểm chế một chút. Quan lớn một bậc đề chết người đấy!

Lăng Phong ngăn Tống Thiên lại, bằng không Tống Thiên thật sự chuẩn bị trở mặt cùng với tên Ngô Lượng không biết xấu hổ này.

- Tốt thôi, đại đội trưởng Ngô, ngài cứ tiếp tục!

Tống Thiên cà lơ phát phơ nói.

- Nhờ tôi cùng xưởng trưởng Lý cố gắng cầu tình, cuối cùng Hùng ca đã tính vào tôi ba phần! Hẳn là anh ta sẽ không giết chết ba người. Nhưng những chuyện khác, tôi cũng không dám đảm bảo! Dù sao lão Dương ở trước mặt mọi người đã khiến Hùng ca mất mặt, nói không chừng anh ta lại nuốt lời, sẽ trả thù mấy người một chút! Nếu anh ta thật sự trả thù, tôi cũng không có cách nào. Hùng ca là người ra sao chứ? Cho dù tôi và anh ta có chút giao tình, nhưng cũng không thể thay đổi được ý định của anh ta! Để Hùng ca bớt nóng, cũng để bảo vệ mấy người, trong nhà xưởng chúng ta quyết định, phải xử phạt mấy người một chút, cũng là cho Hùng ca một chút công đạo!

- Thôi lắm! Nói này giờ chẳng khác nào cái gì cũng chưa nói! Đương nhiên Hùng tặc sẽ không giết chúng ta. Dù sao cũng chỉ là một đám lưu manh mà thôi. Nếu bọn họ đánh nhau khi dễ người khác, có lẽ bọn họ cũng có thể sơ xuất giết chết người! Nhưng bảo bọn họ thật sự đi giết người, nhất định là bọn họ không dám! Những lời Ngô Lượng nói từ này đến giờ, không phải là chỉ là một cái rắm thôi sao. Cái gì cũng chưa nói, chỉ ra sức dất vàng lên mặt mình!

Tống Thiên nhỏ giọng thì thầm nói với Lăng Phong.

- Tống Thiên, Lăng Phong!

Thấy hai người kia không ngờ ở trước mặt mình còn không thêm để ý tới quyền uy của mình, ngang nhiên châu đầu ghé tai. Ngô Lượng giống như đã bị sỉ nhục không gì sánh bằng, hét lớn một tiếng.

- Lại có chuyện gì vậy?

Tống Thiên nghiêng đầu, lười biếng nói.

- Vô tổ chức, vô kỷ luật! Mấy người cứ như vậy, tôi khai trừ mấy người cũng không cảm thấy có gì là quá đáng!

- Biết rồi. Tất nhiên đại đội trưởng Ngô có quyền lực này mà, không phải sao? Nhưng, đại đội trưởng Ngô không đến mức nở khai trừ chúng tôi chứ? Hiện tại, đội bảo vệ này cũng chỉ có mấy người. Cũng không có mấy người để ý tới đồng lương còm một nghìn đồng mỗi tháng này. Nếu ngài khai trừ chúng tôi rồi, vậy ai tới giúp ngài tiếp tục mê luyện chức quyền chứ hả?

Tống Thiên trêu chọc nói.

- Thật là buồn cười! Tôi nhất định phải sửa tật lười nhác của mấy người một chút mới được! Hôm nay, tôi sẽ rèn luyện thân thủ cho mấy người. Làm một nhân viên bảo vệ trị an, không có chút thân thủ, dựa vào cái gì để mặc bộ đồng phục này, dựa vào cái gì mỗi lần không có việc gì lại có thể cầm được tiền lương?

Rốt cục Ngô Lượng đã nói ra mục đích thật sự của gã.

- Vậy đại đội trưởng Ngô chuẩn bị phương pháp rèn luyện thế nào vậy?

Dương Hùng không chút để ý hỏi.

- Đương nhiên là đối kháng! Tuy nhiên thân thủ của lão Dương coi như đạt tiêu chuẩn. Anh không cần phải huấn luyện. Nhiệm vụ của anh chính là phụ trách huấn luyện bọn họ! Nhớ kỹ, khi đối kháng, không cần quá lưu tình. Anh lưu tình với bọn họ, chính là không có trách nhiệm đối với bọn họ, không có trách nhiệm đối trong nhà máy, không có trách nhiệm đối với tiền lương hàng tháng anh đã nhận được!

- Được rồi, thân thủ của lão Dương tôi đã đạt tiêu chuẩn, cũng có thể làm huấn luyện viên. Khăng định đại đội trưởng Ngô cũng cần huấn luyện viên. Vậy anh có muốn tôi giúp anh huấn luyện một chút trước hay không?

- Cái này thì không cần, Ngô Lượng tôi tự nhận, với thân thủ của tôi, việc tự bảo vệ mình hẳn là không thành vấn đề!!

Ngô Lượng vội vàng nói. Tuy rằng miệng gã vẫn khoe khoang Dương Hùng không phải là đối thủ của gã. Trong đội bảo vệ, thân thủ của Ngô Lượng gã là đứng đầu. Nhưng nói như vậy cũng chỉ có thể lừa gạt Tiền Hưng một chút. Nếu muốn gã thật sự phân thắng bại với Dương Hùng, gã không dám chắc chắn!

- Tốt lắm a, nếu đội trưởng Ngô tự tin như vậy, cũng xem như nể mặt ta, hay xem như Dương Hùng tôi cậy già lên mặt! Như vậy đi, nếu Tiền Hưng là cái đuôi của đội trưởng Ngô anh. Tất nhiên tôi cũng muốn bán cho đội trưởng Ngô chút mặt mũi. Tôi sẽ làm người đầu tiên chăm sóc cấp dưới của anh một chút. Anh nói có đúng không?

Dương Hùng cười gian nói.

- Hả? Cái gì? Đội trưởng, không cần đâu!

Vừa nghe Dương Hùng nói như vậy, Tiền Hưng sợ tới mức chân cũng mềm nhũn, vội vàng quay đầu nhìn Ngô Lượng với ánh mắt cầu xin.

- Cái này, được rồi!

Mặc dù Ngô Lượng có chút khó xử, dù sao đánh chó phải ngoảnh mặt chủ. Dương Hùng chơi như vậy rõ ràng chính là thị uy về phía mình, nhưng không có cách nào khác. Gã đã tính chuẩn bị khi dễ hai tên khốn kiếp Lăng Phong, Tống Thiên một chút vì họ đã không thêm đề ý quyền uy đội trưởng của mình. Ai ngờ lại vô duyên vô cớ bị Dương Hùng phản công lại như vậy. Vì thế gã đành phải đồng ý, đồng thời âm thầm hạ quyết tâm, đợi tới lúc mình hung hăng chiêu đãi hai vị Lăng Phong Tống Thiên một chút, xem như là trút giận cho đàn em của mình Tiền Hưng.

- Đội trưởng!

Tiền Hưng gần như cầu xin nhìn Ngô Lượng.

- Nghe theo mệnh lệnh! Nếu là huấn luyện, vậy tất cả thành viên của đội bảo vệ đều phải tham gia. Chỉ cần các cậu có thể đánh bại huấn luyện viên của mình, vậy là các cậu đã có đủ tư cách.

Ngô Lượng cười lạnh.

- Tiền Hưng bước ra khỏi hàng!

- Dạ!

Tiền Hưng thực không cam lòng, không muốn đi ra.

Mặt Dương Hùng không chút thay đổi, hoạt động chân tay một chút, đốt một điếu thuốc lá, nhìn Tiền Hưng, nheo mắt vẩy tay, nói.

- Cho cậu một cơ hội hành động trước để kiểm chế đối phương!

Tất nhiên Tiền Hưng không khách khí. Y nắm chặt nắm tay, nhe răng trợn mắt vọt về phía Dương Hùng, hi vọng ông trời mở mắt, để một quyền của y đánh trúng Dương Hùng!

Hi vọng chính là tốt đẹp, nhưng sự thật cũng tương đối tàn khốc!

Khi một quyền của Tiền Hưng chuẩn bị đập tới mặt Dương Hùng, đột nhiên Dương Hùng uốn thân trên, lấy toàn bộ cánh tay làm vũ khí công kích, lập tức đánh xuống ngực Tiền Hưng, khiến Tiền Hưng ngã xuống đất, gian nan ho khan vài tiếng, về mặt đau đớn, muốn đi nhưng sợ không dám đứng dậy!

- Với thân thủ như vậy, còn làm nhân viên bảo vệ trị an sao? Thật sự là không biết tên khốn kiếp mất bị mù nào đã mở cửa sau cho cậu? Nên làm gì thì làm nhanh đi, đỡ phải đứng ở đó khiến cho người ta chú ý!

Dương Hùng si nhục chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Đối diện với lời si nhục chỉ cây dâu mà mắng cây hòe của Dương Hùng, Ngô Lượng tức giận đến mức mặt cũng đen cả lại. Nhưng chỉ có thể im lặng cố nén giận. Trong lòng gã thế, đợi cho tới lượt mình, mình nhất định phải đòi lại gấp bội trên người đám người Lăng Phong. Nếu mảy dâm si nhục đàn em của tao như vậy, thì đừng trách tao không nể tình khiến đàn em của mày phải vào bệnh viện!

Ngô Lượng nhận định, Lăng Phong chính là đàn em của Dương Hùng. Thấy thân thủ của Dương Hùng không tệ, nên hẳn mới đi theo anh ta, không để một đội trưởng như gã vào mắt?

- Còn có thể đứng lên không?

Tống Thiên cười tủm tỉm ngồi xổm trước mặt Tiền Hưng, bộ dáng có vẻ hứng thú khi nhìn y đau đớn.

- Ai nha, anh Dương à. Sao anh có thể xuống tay nặng như vậy chứ? Hắn là phải dành thời gian cho người sắp sửa làm phó đội trưởng chơi vui vẻ chứ. Tốt xấu gì cũng để cho người ta chút mặt mũi, để y đánh thêm mấy hiệp nữa, như vậy mới có thể để phó đội trưởng tương lai không biết xấu hổ của chúng ta còn tiếp tục lẫn lộn trong nhà xướng chứ!

Lăng Phong nhân cơ hội nói mát.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ai Rèn Luyện Ai?

- Lăng Phong, hiện tại đến phiên cậu. Vừa rồi Tiền Hưng bị thua thê thảm như vậy, để thể hiện sự trừng phạt, trừ năm mươi đồng tiền thưởng tháng này! Tiền thưởng của cậu đã không còn, để thể hiện công bằng, tôi sẽ cho cậu ba cơ hội. Trong vòng ba lần, nếu cậu không thể đánh bại tôi, vậy thì tiền công cậu làm trong tháng này sẽ bị giảm năm mươi đồng. Mỗi lần bị thua sau đó, cũng sẽ bị giảm tiếp năm mươi đồng tiền lương, cho đến khi nào trừ hết mới thôi!

Ngô Lượng chậm rãi nói. Chiều này của gã cũng đủ độc. Chẳng những khiến Lăng Phong này chuẩn bị bị đánh. Sau khi bị đánh còn bị trừ hết tiền lương. Người bình thường cũng biết, Ngô Lượng là quân nhân xuất thân từ quân đội đã xuất ngũ. Lăng Phong là loại người ăn sáng như chim sao có thể là đối thủ của gã được? Cho hắn ba lần cơ hội, ngoài mặt là coi trọng chiều cổ hắn, kỳ thật, với sự chênh lệch về thân thủ giống như lòng sông so với mặt biển cũng không thể một lần hai lần là có thể đuổi kịp. Ít nhất cũng phải khổ luyện ba năm, năm năm mới có thể đạt tới.

- Vậy nếu thắng, đội trưởng Ngô chuẩn bị thưởng cho Lăng Phong chúng tôi cái gì vậy? Không phải cũng là năm mươi đồng tiền thưởng chứ?

Tổng Thiên đi theo đùa giỡn.

Ngô Lượng cười lạnh, rất khinh thường nói.

- Nếu thắng, tuy rằng tất cả mọi người đều biết loại nếu này ít xảy ra, nhưng nếu quả thật xảy ra, là năm mươi đồng tiền thưởng. Tôi nói được thì làm được!

- Hừ, nếu hắn thật sự có thể thắng đội trưởng chúng ta, tôi nguyện ý giao toàn bộ tiền thưởng của tôi còn lại trong tháng này cho hắn!

Làm chó săn bằng sắt cho Ngô Lượng, loại cơ hội này tất nhiên không thể thiếu chuyện Tiền Hưng tiến đến nịnh nọt.

- Ha ha, ai chẳng biết đội trưởng Ngô chúng ta xuất thân là bộ đội đặc chủng. Đánh thắng thân thủ như vậy chẳng lẽ chỉ có giá trị một trăm năm mươi đồng sao? Cậu làm vậy là hạ thấp đội trưởng Ngô bộ đội đặc chủng của chúng ta à?

Tổng Thiên cố ý làm phép khích tướng.

- Được rồi, Tổng Thiên, cậu không thấy sao? Chắc là đội trưởng Ngô của chúng ta chỉ chấp nhận thắng, không chấp nhận thua! Người có thể thua, nhưng không thể lại thua tiền cho người khác!

Dương Hùng cũng cố ý muốn tạo uy tín cho Lăng Phong.

- Anh...

Ngô Lượng tức giận đến mức tím cả mặt.

- Nếu mấy người muốn tăng thêm tiền đặt cược. Được thôi. Như vậy đi. Chỉ cần tên Lăng Phong này có thể ở trong ba cơ hội này đánh thắng tôi, tôi sẽ thưởng cho hắn năm trăm đồng!

- Tốt!

Tổng Thiên thấy âm mưu của mình được thực hiện liền vỗ tay. Nhưng ngoài miệng cũng không buông tha người nói.

- Tuy rằng năm trăm đồng cũng không nhiều lắm, nhưng ai bảo chúng ta đều là đồng nghiệp chứ? Cá cược nhỏ thì vui vẻ, cá cược lớn đã có thể tổn hại tới thân! Cứ quyết định như vậy đi!

Không còn gì để nói nữa! Lăng Phong còn chưa nói gì, không ngờ cứ như vậy đã bị Tổng Thiên làm chủ cho hắn, nói quyết định rồi! Tình nghĩa này khiến hắn làm sao có thể gách vác nổi!

- Thế nào? Lăng Phong, cậu có ý kiến gì không?

Ngô Lượng rất tự tin nhìn Lăng Phong.

- Đội trưởng, đương nhiên hấn có ý kiến rồi. Dám động thủ với đội trưởng chúng ta, đây không phải là tự tìm cái chết sao? Năm trăm đồng. Cho dù có đề hấn về luyện thêm năm năm, mười năm, cũng đừng mơ có thể thắng mà lấy được của đội trưởng chúng ta năm trăm đồng này! A di đà phật cầu nguyện cho anh ta không phải vào bệnh viện!

Tiền Hưng rất kiên cố đặc ý càn rỡ ở Ngô Lượng sau lưng châm dầu vào lửa. Hiện tại y muốn nhìn thấy nhất chính là hai người Lăng Phong và Tống Thiên bị đội trưởng Ngô Lượng hung hăng đánh một trận. Chỉ có như vậy mới có thể nguôi ngoai được oán hận trong lòng y sau khi bị Dương Hùng đánh.

- Tiền Hưng, có phải cậu đã nghỉ ngơi đủ rồi? Muốn tôi lại luyện tập với cậu một hồi nữa không?

Dương Hùng lặng lẽ không một tiếng động đi đến trước mặt y, khẽ nói.

- A!!

Tiền Hưng lập tức sợ tới mức vội vàng tránh ở phía sau Ngô Lượng giả chết.

- Ai nha, ngực tôi đau một cách khủng khiếp! Tôi không được, không được rồi!

- Được rồi, cũng đừng nói nữa. Hiện tại tôi cũng nên lập tức đến trợ giúp người trẻ tuổi luyện tập! Người trẻ tuổi như vậy, cần nhất vẫn là có cơ hội rèn luyện!

Ngô Lượng gian cười nói.

Lăng Phong vẫn không hề nói một câu nào tiến lên một bước, hơi nhếch môi, lộ ra một nụ cười sáng lạn dường như hoàn toàn vô hại với cả người lẫn súc vật!

- Chuẩn bị xong chưa?

Ngô Lượng cởi áo khoác, lộ ra cái bụng có chút ngắn mỡ, nhưng thân thể nhìn vẫn có phần cường tráng.

- Đương nhiên, luôn luôn sẵn sàng!

Bộ dạng Lăng Phong thuận theo, chăm chú nhìn vào bước chân của gã. Mấy năm nay, hấn đã giao đấu với rất nhiều người trong quân đội, cũng từng giết hại không ít quân nhân! Cũng rất am hiểu lối đánh kịch liệt của một vài đội quân của nước ngoài. Ví dụ khiến hấn có ấn tượng sâu sắc nhất chính là quân đội Thailand học tập Thái Quyền. Đây mới là tinh túy của Thái Quyền, một khi đã bị đánh trúng, không chết cũng tàn phế!

Nhưng đối với phong cách chiến đấu của quân đội Trung Quốc, hấn lại hoàn toàn không biết gì cả. Khi hấn còn ở trong đội chờ chấp hành nhiệm vụ thích hợp, có một nguyên tắc không thể thay đổi, đó là không chấp hành nhiệm vụ đến Trung Quốc! Cho nên, khi đó hấn lựa chọn địa điểm để thực hiện nhiệm vụ, gần như đều ở khu Trung Đông và khu Phi Châu. Hoặc là chính là khu vực tam giác vàng này.

Bởi vậy, cho tới bây giờ hấn cũng chưa từng giao đấu với quân nhân Trung Quốc, cũng hoàn toàn không biết gì về sức chiến đấu của quân nhân Trung Quốc!

Nếu Ngô Lượng từng xuất thân từ bộ đội đặc chủng, như vậy thân thủ của gã tất nhiên sẽ không quá kém. Lăng Phong có thể học tập được bước chân và chiêu thức chiến đấu của quân đội Trung Quốc từ trên người gã!

Chiêu thức Ngô Lượng không có động tác võ thuật đẹp nào. Ở trong mắt người khác nhìn giống như Mã Bộ bình thường, nhưng Lăng Phong là người trong nghề lại nhận ra nó hoàn toàn không giống với Mã Bộ. Rõ ràng là vững vàng chắc chắn hơn nhiều! Từ trên Mã Bộ của gã có thể biết được, nếu Ngô Lượng ở thời kì hoàn toàn sung sức, thực lực ít nhất phải mạnh hơn gấp đôi so với bây giờ!

Ngô Lượng học tư thế của Dương Hùng, đưa ra khiêu khích về phía Lăng Phong!

Lưu khóa mỉm cười, một bước xông lên, thân thể chuyển động sang ngang, một chân đạp mạnh về phía ngực Ngô Lượng!

Tống Thiên từng trông thấy Lăng Phong ra tay, tất nhiên anh ta cho rằng, một cước này, ít nhất phải đá trúng vào bụng mỡ của Ngô Lượng, khiến gã co gập người lại, bay ra phía sau!

Nhưng một cước của Lăng Phong khi sắp đánh tới ngực Ngô Lượng, bị hai tay Ngô Lượng chặn ở trước ngực giữ lại!

Lực đánh rất lớn khiến Ngô Lượng không khống chế được thân thể, lui lại phía sau mấy bước!

Tuy rằng chỉ lui về phía sau vài bước, nhưng cũng khiến Ngô Lượng mất thế diện! Ban đầu, gã cho rằng, tên Lăng Phong này chẳng qua là một nhân vật tiểu tốt không đáng để gã chú ý tới. Nhưng hôm nay, nhân vật tiểu tốt này không chớp mắt bất ngờ khiến một người xuất thân là bộ đội đặc chủng như gã

phải lui lại phía sau mấy bước! Đây là sĩ nhục, sĩ nhục không gì sánh bằng!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Có Gan Thì Đừng Trốn

- Không ngờ Ngô Lượng lợi hại như vậy. Một cước của Lăng Phong phỏng chừng tên Hùng trọc cũng chịu không nổi. Không ngờ gã còn có thể chống đỡ không ngã?

Tổng Thiên có chút kinh ngạc, đồng thời cũng có cái nhìn mới đối với Ngô Lượng. Trước kia, đánh giá của anh ta đối với Ngô Lượng thực sự chẳng ra gì.

- Không phải, Lăng Phong vẫn chưa dùng toàn lực, thủ hạ lưu tình!

Dương Hùng thân nhiên nói.

Tiếng của Dương Hùng không lớn, nhưng lại cũng vừa đủ để lọt vào tai Ngô Lượng. Hiện tại Ngô Lượng cảm thấy mặt mũi hoàn toàn biến mất, càng thẹn quá hóa giận, không còn trầm ổn như trước, mà trực tiếp xòe một cánh tay, chân sau đạp xuống đất, đánh về phía Lăng Phong!

- Tốc độ quá chậm, nhiều năm nay bỏ bê không luyện tập, hiện tại bụng Ngô Lượng cũng lớn, tốc độ càng thêm chậm!

Trong nháy mắt Lăng Phong đã phân tích một cách khách quan về thực lực của gã.

Trốn!

Đối mặt với công kích giống như chó điên của Ngô Lượng, ngoài dự đoán của mọi người Lăng Phong lựa chọn né tránh liên tục, không trực tiếp đấu với gã, khiến mỗi một quyền mỗi một cước của gã đều bị uống phỉ, tiêu hao thể lực của gã!

Giống như chó điên Ngô Lượng liên tục công kích mấy chục lần đều liên tục thất bại, tất nhiên trong lòng càng thêm tức giận, càng thêm uất nghẹn!

Nhưng thể lực có hạn, chưa tới vài phút sau, Ngô Lượng đã thở hổn hển như bò, không thể không dừng lại thở hổn hển!

Lăng Phong vẫn bình tĩnh như trước, bộ dáng không có chút mệt mỏi nào, mà rất rất nhàn nhã đi dạo tới trước mặt Tổng Thiên lấy thuốc lá!

- Lăng Phong, vì sao lại cứ trốn tránh như vậy? Làm một nhân viên bảo vệ trị an, không nên chỉ biết có bản thân mình. Chúng ta kiêng kỵ nhất chính là trốn tránh. Nếu hiện tại có người xông vào, chẳng lẽ cậu cũng trốn hay sao? Như vậy nhà xướng này còn bỏ tiền ra thuê cậu tới làm gì?

Ngô Lượng cảm thấy bị bề mặt, rất khó chịu mặt lớn.

- Đối tượng, chẳng lẽ hai bên đánh nhau còn không cho phép đối phương được tránh sao? Nói vậy có phải có phần không đúng lắm không? Nếu là mấy chục năm trước, không chừng anh sẽ nói tôi là phản cách mạng ấy nhỉ! Trong các chiến dịch vĩ đại, có người nào không biết Mao Chủ tịch vĩ đại cũng đã dày công tu luyện vận dụng cách thức trốn tránh này, nhờ vậy bây giờ mới tiêu diệt được lão Tưởng! Đây là chiến thuật du kích kinh điển mà! Dịch tiến ta lui, dịch chiếm ta nhiều, dịch lui ta đuổi!

Lăng Phong rất khoa trương tăng bốc cái mũ phản cách mạng của hắn.

- Ngụy biện, đều là ngụy biện! Có bản lĩnh, cậu đường đường chính chính đánh với tôi một trận. Tôi cam đoan sẽ đánh đến mức cậu phải quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi!

Ngô Lượng nổi giận. Từ nay tuổi rồi, không ngờ bị một người tuổi còn trẻ chọc giận thành như vậy.

- Thật sao?

- Thật!

- Tốt lắm, tôi đến đây!

Lăng Phong nói xong, lại vọt lên. Nhân lúc thể lực đối phương còn chưa khôi phục được, Lăng Phong liền công kích một trận cuồng bạo. Thừa dịp gã đang mệt, phải lấy tính mạng của gã. Đây là nguyên tắc tiêu chuẩn của Lăng Phong từ trước đến giờ. Trong mỗi một trận chiến đấu, hắn đều phải suy nghĩ, tìm cách có thể hoàn thành sứ mệnh của mình mà tổn thất lại ít nhất. Đây mới là tôn chỉ của hắn.

Ngô Lượng đã sớm mồi mệ không chịu nổi, thật sự không ngờ được tên Lăng Phong này bất ngờ lợi hại như vậy, lại liên tục khiến gã không có chút sức lực chống đỡ nào, chỉ có thể khổ không nói nổi không ngừng lui về phía sau!

- Thế nào? Hiện tại đã chịu phục chưa?

Nhìn Ngô Lượng thật sự đã muốn chết tâm, Lăng Phong cũng không đành lòng tiếp tục gây sức ép với gã.

- Hừ, có bản lĩnh cậu chờ tôi khôi phục thể lực. Đến lúc đó tôi nhất định sẽ đánh cậu...

Ngô Lượng còn chưa nói xong, Lăng Phong đã tiếp lời.

- Quỷ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi đúng không? Đại đội trưởng, anh không cần chơi xấu như vậy chứ. Chuyện đánh nhau chính là như vậy, chỉ có thắng thua, không nói lý do gì! Tôi đoán chắc nếu đến lúc đó anh thua nữa, anh vẫn có thể nói, hừ, nếu để tôi trẻ lại chục tuổi, tôi nhất định có thể đánh cậu quỷ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi!

- Cậu...

Ngô Lượng tức giận đến mức huyết áp cũng tăng cao.

- Được rồi, đại đội trưởng Ngô, làm một trưởng bối, một lãnh đạo, một thủ trưởng, anh có thể nào dùng dọa người như vậy được không? Ở trước mặt người trẻ tuổi, cần độ lượng thì cũng nên độ lượng một chút. Không nên quá vội bàn luận về thắng thua. Nếu thua nữa sẽ mất thể diện đấy!

Tổng Thiên đi lên châm chọc nói.

- Ai nha, trận tỷ thí này hai bên đều đánh kịch liệt! Cho tới bây giờ còn chưa phân thắng bại. Như vậy đi, chúng ta coi như hòa nhau! Đại đội trưởng, anh đại nhân đại lượng, nhường người trẻ tuổi không hiểu quy củ này một chút vậy!

Không ngờ Tiền Hưng lại trơ tráo không để ý tới mặt mũi tiến lên hoà giải. Như vậy còn có thể nói là hoà sao? Rõ ràng chính là đã nghiêng về một phía. Càng không biết xấu hổ hơn chính là, dù một đứa trẻ ba tuổi cũng có thể nhìn ra Lăng Phong thắng trong trận tỷ thí này, vậy mà y dám vô liêm sỉ nói thành Ngô Lượng nhường hần!

- Ha ha, Tiền Hưng, bây giờ đang ban ngày ban mặt, cậu có thể dùng vô liêm sỉ như vậy được không?

Tổng Thiên không thêm để ý tới nói.

- Thôi được rồi, anh Tổng! Nếu đội trưởng Ngô của người ta đã khiêm tốn như thế, chúng quy chúng ta không thể được một tác lại muốn tiến một thước đúng không. Dù sao chúng ta cũng phải thức thời một chút. Người ta cũng đã cho chúng ta một bậc thang, chúng ta cũng nên bước xuống đi!

Dương Hùng này nói chuyện rất gai góc.

- Tôi nghe anh Dương !

Lăng Phong tỏ ra không quan trọng lắm.

Khóe miệng Ngô Lượng động đậy vài cái, cố gắng kìm chế tức giận! Thằng nhóc này thật muốn làm gã tức giận đến mức muốn nổ phổi đi được!

- Được, Lăng Phong, cậu miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn! Hiện tại cậu có thể không cần tham gia huấn luyện!

Ngô Lượng rất không cam lòng nói.

- Đại đội trưởng Ngô, tôi thấy không phải vậy đâu? Với thân thủ của Lăng Phong, tôi cảm thấy hần có thể làm huấn luyện viên ấy chứ! Anh đánh với hần cũng chỉ có thể ngang tay. Anh cũng trở thành huấn luyện viên. Chẳng lẽ hần còn không đủ tư cách sao? Có phải bởi vì hần không có thân phận đội trưởng giống anh hay không?

Tổng Thiên này hóa ra chính là một người thích náo nhiệt.

Tròng mắt Ngô Lượng gần như lòi cả ra ngoài. Gã gầm nhẹ.

- Tôi cảnh cáo mấy người, đừng có quá đáng quá!

- Đại đội trưởng, trong vấn đề này dường như không có gì là quá đáng cả. Chúng tôi chỉ là luận chuyện nói mà thôi. Có lý đi khắp thiên hạ. Không lý do nào anh lại nói chúng tôi quá đáng chứ!

Dương Hùng khinh thường nói.

- Tốt, tốt, mấy người giỏi lắm! Lăng Phong, tôi đáp ứng!

Rốt cuộc Ngô Lượng sụp đổ, sau khi nói một câu, trực tiếp phát tay áo chạy lấy người.

Nhìn chủ mình chạy lấy người, Tiền Hưng vội vàng nhặt đồng phục của Ngô Lượng lên, hung tợn trừng mắt nhìn mấy người Lăng Phong một cái, thốt ra một câu thối hoắc.

- Mấy người gặp đại họa rồi!

Cả đời Lăng Phong cuộc xem thường nhất chính là nhân vật có bản tính chó săn như vậy. Vì thế hắn rất khó chịu nói.

- Tiền Hưng, anh làm gì vậy? Bây giờ còn trong thời gian huấn luyện. Tôi thấy anh nghỉ ngơi cũng đã lâu rồi đấy. Nào, tôi cùng luyện tập với anh!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hà Diệp Thật Khác Lạ

Cả đời Lăng Phong cuộc xem thường nhất chính là nhân vật có bản tính chó săn như vậy. Vì thế hắn rất khó chịu nói.

- Tiền Hưng, anh làm gì vậy? Bây giờ còn trong thời gian huấn luyện. Tôi thấy anh nghỉ ngơi cũng đã lâu rồi đấy. Nào, tôi cùng luyện tập với anh!

- Cái gì? Tôi nghỉ ngơi vẫn còn chưa khỏe lại. Tôi muốn theo đội trưởng đi nghỉ ngơi!

Tiền Hưng cũng không dám thả mình vào trong tay mấy người này. Ngày thường, y vẫn có thái độ đối mấy người này. Nếu để bọn họ nắm được cơ hội, còn không tìm cách trả thù mình hay sao.

- Tiền Hưng, đi huấn luyện đi!

Ngô Lượng cũng không quay đầu lại quát.

- Há? Dạ, đội trưởng!

Tiền Hưng rất không cam lòng gật đầu. Y biết hiện tại đội trưởng đang tức giận nổi nóng, mình ngàn vạn lần không thể tự tìm mất mặt.

Một hồi lâu xuống, Tiền Hưng đã muốn chết tâm, ngay cả ý định mặc kệ mọi chuyện, xin từ chức cũng có! Lăng Phong cùng Dương Hùng thay nhau tra tấn y, khiến y vô cùng thống khổ! Tuy rằng hiện tại không nghiêm trọng đến khiến mức y phải đi ở bệnh viện, nhưng trên người y chỉ chút những vết thương nhỏ, xanh xanh tím tím từng mảng một, vô cùng thê thảm!

- Khốn kiếp, nhớ đây. Tao sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay!

Khi Tiền Hưng rời khỏi đó, y vừa rơi lệ, vừa phát ra lời thề ác độc.

Đêm xuống, khi Lăng Phong về tới nhà, lúc này hắn đã thấy Hà Diệp hoàn toàn khôi phục lại đáng vẻ bình thường. Tuy nhiên từ đầu đến cuối ánh mắt cô nhìn Lăng Phong có vẻ là lạ. Điều này khiến Lăng Phong cảm thấy vô cùng tò mò.

"Vì sao chị ta vừa nhìn thấy mình liền đỏ mặt? Không có lẽ nào lại yêu mình chứ?"

Nghĩ vậy, Lăng Phong còn đặc biệt chạy vào trong phòng vệ sinh soi gương. Nhìn mình trong gương có ít râu mới mọc lên, sờ sờ khuôn mặt củ ấu của mình, hắn rất tự kỷ không biết xấu hổ lắm bầm nói.

- Đúng là một gã điển trai, đáng yêu. Nếu Hà Diệp thật sự coi trọng mình, cũng chẳng phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên cả. Ai bảo mình lớn lên lại có dung mạo như Phan An chứ?

Hà Diệp đang đứng một mình trong phòng bếp, tâm thần cũng không yên. Cô không nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra vào tối hôm qua, sau khi mình đã uống say. Chỉ có điều sau khi tỉnh lại, cô nghe Vương Yến Nỵ khoa trương kể lại tình cảnh lúc đó. Không ngờ cô lại điên cuồng ôm hôn Lăng Phong, còn cầu mong hắn yêu mình, còn muốn Lăng Phong dẫn cô vào phòng...

Cô không tin điều này là sự thật. Nhưng những chuyện xảy ra sau khi cô uống rượu, cô lại thật sự không thể nhớ nổi một chuyện gì. Cô lại càng ngại đi truy tìm bằng chứng. Nếu sau khi mình uống rượu đã thất thố, làm ra những này dọa người như vậy, sau khi tìm được bằng chứng, chẳng phải sẽ càng thêm thảm hại hay sao!

Cho nên, cô vẫn không dám đối mặt với Lăng Phong. Thậm chí sau khi Vương Yến Nỵ nói xong, cô đã kích động nảy sinh ý định rời nhà trốn đi. Cô thật

sự cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gặp người khác!

Nếu không phải Vương Yến Ny chết sống kéo cô lại, có lẽ cô sẽ thật sự bỏ nhà ra đi, để căn phòng này lại cho Lăng Phong ở, chờ lúc nào hần tự động tự giác chuyển ra ngoài, lúc đó mình mới xám xịt quay trở về!

Nhưng khi cô thấy Lăng Phong quay trở về, thấy mặt mình lại không có thái độ gì khác thường, điều này khiến lo lắng không yên trong lòng cô mới lắng xuống một chút!

- Có thể tối hôm qua Lăng Phong biết sau khi mình uống rượu vào mới nói vậy, nên cũng không mấy để ý! Nhưng cũng có thể, chính là Vương Yến Ny lừa mình!

Hà Diệp trái lo phải nghĩ, nhưng lại không có cách nào tìm hiểu được chân tướng sự việc.

- Nhất định là người đàn bà phóng đảng Vương Yến Ny này lừa mình ! Sao mình lại có thể coi trọng người đàn ông như Lăng Phong này chứ. Hồi nhà không có nhà, hồi xe không có xe! Loại đàn ông này ngay cả việc nuôi sống chính bản thân mình cũng không làm được!

Đang rán cá, đột nhiên Hà Diệp nói lớn một câu.

Lăng Phong ở trong phòng vệ sinh, còn đang vô cùng hứng trí cầm dao cạo râu, rất nghiêm túc nhìn vào gương, cạo khắp chòm râu.

- Ôi, sao trời cao lại sinh ra tôi có một khuôn mặt khí suất bức người đến mức này chứ? Đến chỗ nào cũng được hoan nghênh như vậy. Thật sự là phiền não mà!

- Tuy nhiên nếu Hà Diệp thật sự coi trọng khuôn mặt của mình, vậy cũng không tệ! Nói không chừng sau này sẽ không đòi mình tiền thuê nhà nữa. Vậy điều thứ hai mươi một đã không còn giá trị nữa! Cuộc sống được phụ nữ toàn quyền bao dưỡng như vậy cũng không tệ!

Giờ cơm chiều, Lăng Phong đã đặc biệt thay một bộ quần áo ngắn tay màu trắng. Bộ quần áo này có thể tôn lên dáng người hoàn mỹ đến mức ngay cả hần cũng phải say mê!

- Lăng Phong, ngày mai chính là sinh nhật của chị Vương. Chị ấy đã đặc biệt mời anh cùng tham dự bữa tiệc sinh nhật của chị ấy!

Trên bàn cơm, Hà Diệp thật thận trọng nói.

- Sinh nhật? Ba mươi tuổi? Hay bốn mươi tuổi!

Lăng Phong thoáng kinh ngạc hỏi.

- Chẳng lẽ nhất định phải sinh nhật đủ chục tuổi mới quan trọng sao? Ngày mai là sinh nhật mừng chị Vương ba mươi hai tuổi.

Hà Diệp bất mãn nói.

- Ba mươi hai tuổi? Đó là một sinh nhật nhỏ thôi mà! Ở chỗ chúng tôi trước kia, sinh nhật nhỏ cũng chỉ luộc mấy quả trứng thôi!

Lăng Phong rất không quan tâm nói.

- Chỉ có sinh nhật đủ chục tuổi mới có thể long trọng một chút!

- Đây cũng chỉ là một truyền thống thôi! Lăng Phong, ở trong thành phố lớn, anh phải học cầu tiến một chút! Chị Vương đã mời đích danh anh, anh cũng không thể làm người ta mất mặt được. Hơn nữa, người ta cũng đã giới thiệu công việc cho anh!

Hà Diệp có chút tức giận nói.

- Được rồi, tôi cũng nói vậy thôi. Tôi sẽ qua mà!

Lăng Phong không biết phải làm thế nào, đành nhận lời.

- Phải như vậy mới đúng chứ!

Hà Diệp thở phào nhẹ nhõm. Cô sợ Lăng Phong sẽ từ chối. Cô và chị Vương đã cùng nhau suy nghĩ một hồi lâu, lúc này mới nghĩ ra một biện pháp tốt để tác hợp Lăng Phong cùng chị Vương. Trải qua chuyện tối hôm qua, lại thêm sự miêu tả sinh động giống như thật của Vương Yến Ny, cô đã hoàn toàn hạ quyết tâm, nhất định phải nhanh chóng giao tên Lăng Phong này cho Vương Yến Ny. Cho dù ép người lương thiện làm ca kỹ, cũng nhất định phải làm. Suy cho cùng, mỗi ngày cô nhìn Lăng Phong, lại nghĩ đến những điều vô cùng xấu hổ mà Vương Yến Ny đã nói.

- Đúng rồi, vậy địa điểm ở đâu? Cô cũng đi cùng chứ?

Lăng Phong tùy ý hỏi.

- Đương nhiên, đương nhiên tôi cũng đi cùng! Địa điểm à, chính là KTV Hải Lan trên đường Giải Phóng ở phía Đông. Khi nào tới nơi, anh gọi điện thoại

cho chị ấy là được! Ngày mai tôi còn có chút việc, có thể phải đến tối mới có thể đến được. Mấy người cứ chơi trước đi!

Hà Diệp có chút chột dạ nói.

- À không sao đâu! Đúng rồi, nếu là sinh nhật chị Vương, chắc xưởng trưởng Lý cũng sẽ đi chứ?

- Không, không, chồng chị Vương khá bận. Hơn nữa tình cảm vợ chồng của hai người đó cũng không tốt lắm. Chắc ông ấy sẽ không đi đâu!

- Hà, đúng là vậy sao?

Lúc này Lăng Phong mới yên tâm. Hắn thật sự không hy vọng sẽ gặp xưởng trưởng Lý ở đó. Nếu ông ấy phát hiện vợ ông ấy có hành động quyến rũ người đàn ông khác, không biết sẽ nổi điên đến mức nào. Quan trọng hơn là, người đàn ông này không ngờ lại là nhân viên của ông ấy. Tuy rằng hắn có ơn đối xưởng trưởng Lý, nhưng đối với người làm ăn mà nói, lợi ích này quả thực chính là vô nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Thiếu chương, nội dung ko thay đổi

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 36: Ai Ăn Ai??

Vương Yến Ni đã hoàn toàn đánh mất năng lực có thể làm gì Lăng Phong. Hiện tại, thân hình cô như nhào ra, nằm bò trên mặt bàn. Trong tay cô vẫn còn cầm một chai rượu, trong miệng mơ hồ lầm bầm những lời vô nghĩa.

- Lăng Phong, cậu gạt tôi, gạt tôi. Cậu lừa.... tôi!

Lăng Phong chống lên mặt bàn, lấy chai rượu trong tay cô ra, miễn cưỡng nói.

- Chị Vương, tôi thật sự là không nói dối. Tôi chỉ quên không nói kỹ. Chén uống rượu ở chỗ chúng tôi lớn hơn nhiều so với chỗ các chị. Một chén ở đó ngược lại phải bằng bảy chén rượu ở đây!

Nếu không phải hiện tại Vương Yến Ni đã say bất tỉnh nhân sự, hẳn cô nghe Lăng Phong vừa nói như vậy, chắc chắn sẽ trực tiếp học máu. Một chén bằng bảy chén? Tính uống nước là sao? Thế này còn nói từ lượng tương đối thấp hả? So với bình thường cũng là hơn một lít rượu rồi còn gì!

Một lúc lâu sau, Lăng Phong không nghe thấy Vương Yến Ni nói gì, hắn chậm rãi thò đầu qua nghe ngóng. Không ngờ, hắn lại phát hiện ra... cô đã ngủ! Không biết phải làm thế nào, hắn bĩu môi.

- Chỉ với chút đạo hạnh như vậy, còn muốn chuốc rượu tôi sao! Hừ cô ngủ mấy lần cũng chưa tới phiên tôi đâu!

Lăng Phong dùng chân đá đá vào cái mông tròn vo của Vương Yến Ni. Thật thoải mái, mềm mại, mùi phần co dãn!

- Phụ nữ có mông lớn như vậy, không phải có thể sinh con trai sao? Vì sao cô ta lại không mang thai, không sinh đẻ chứ?

Lăng Phong cảm thấy rất đáng tiếc nói.

Đối mặt với cái mông tròn vo đầy sức mê hoặc như vậy, Lăng Phong thật sự không thể rời mắt. Tình trùng lên não. Hắn chậm rãi cúi thấp người, ghé sát bên tai Vương Yến Ni, khẽ nói.

- Chị Vương, tỉnh tỉnh, về nhà!

Sau một hồi lâu không thấy có phản ứng gì, lúc này lá gan của Lăng Phong càng thêm lớn mạnh. Hắn lặng lẽ thò một bàn tay ra, chậm rãi đặt ở trên mông Vương Yến Ny, nhẹ nhàng nắn một cái. Quả thật là tròn, tròn, rất tròn!

Tiểu đệ đệ phía dưới kiên quyết giúp Lăng Phong đựng một chiếc lều nhỏ. Con mắt háo sắc của hắn nhìn chăm chăm vào hai quả cầu thịt heo của Vương Yến Ny ngực, nước miếng cũng chảy xuống!

- Mình làm như vậy có phải có chút hạ lưu hay không?

Đột nhiên trong đầu Lăng Phong chợt hiện lên một chút cảm giác áy náy.

Nhưng trong nháy mắt, trong đầu hắn lại xuất hiện một niềm tin rất kiên định khác nói cho hắn biết.

- Không sao đâu. Chị Vương vẫn ước gì mình làm như vậy mà. Nếu mình làm như vậy, khi chị ta tỉnh lại nhiều nhất là hôn dỗi đánh vào ngực mình vài cái, chứ mình là cảm thú! Nhưng nếu mình không làm như vậy, không chừng khi chị ta tỉnh lại, sẽ phần nộ nắm hai bàn tay mình, chứ mình ngay cả cảm thú cũng không bằng!

- Đúng, cảm thú chính là chút phẩm hạnh quan trọng nhất của mình. Ngàn vạn lần không thể cảm thú cũng không bằng!

Lăng Phong rất kiên định nhắc nhở mình.

Hắn chậm rãi ôm lấy Vương Yến Ny. Toàn thân cô mềm mại khiến Lăng Phong có suy nghĩ kỳ quái. Hai tay hắn không tự giác liền đặt lên hai bầu ngực mềm mại của cô.

- Thật là lớn. Cả tay mình cũng cảm không hết!

Lăng Phong chảy chảy nước miếng cảm khái.

Hắn rất lưu luyến đặt Vương Yến Ny ở trên sofa. Nhìn hai bầu ngực của cô đè ép trên sofa đầy đặn không gì sánh bằng, tim Lăng Phong gần như đã nhảy ra ngoài!

- Liệu cái này có thể là giả hay không? Lớn như vậy, không phải là đã nhét cao su vào chứ?

Để có thể tìm cho mình một cái cớ yên tâm thoải mái tiếp tục sờ bộ ngực của cô, Lăng Phong rất mật dạn mày dầy lắm bả nói.

- Mình làm vậy không phải là vô sỉ. Mình làm vậy là vì tò mò, chỉ là thử tìm hiểu chút thôi!

Sau khi Lăng Phong có được một đáp án khiến bản thân mình có thể hài lòng, rất mật dạn mày dầy lại vươn tay heo của mình, cẩn thận bắt đầu "nghiên cứu" bộ ngực của cô.

Cách thức nghiên cứu này thực sự là gãi không đúng chỗ ngứa, không khách quan!

Để có thể tận mắt thấy sự vật, Lăng Phong trực tiếp đưa tay thò vào trong cổ áo sơ mi hình chữ V của Vương Yến Ny, chân thật thể hiện "tiếp xúc da thịt" cùng với Vương Yến Ny. Hắn chuyên tâm vuốt ve bộ ngực của cô, cảm thụ một chút, bên trong của cô có phải đã độn cao su hay không!

- Không tệ, không phải cứng ngắc, mà rất mềm mại! Hắn là hoàn toàn tự, không phải do thâm mỹ!

Lăng Phong cứ nghiên cứu như vậy ước chừng năm sáu phút, lúc này mới đưa ra kết luận rất khách quan.

Ngay khi Lăng Phong chuẩn bị thu tay lại, Vương Yến Ny đang ngủ say phát ra một tiếng rên rỉ mê hồn. Xem ra do Lăng Phong nghiên cứu quá mức tinh thần tập trung, khiến Vương Yến Ny trong lúc ngủ mơ đã có cảm giác!

- Mê hồn như vậy khiến mình gần như không không chế nổi nữa rồi!

Lăng Phong rất giãy dụa nói.

Bàn tay heo vuốt ve trên ngực của cô đang tỉnh thu lại, đã bắt đầu rất không thành thật tìm xuống hạ thân của Vương Yến Ny, cách lóp quần lót của cô, vuốt ve rừng rậm âm u!

- Suối chảy ồ ồ. Xem ra trong cơ thể chị ta có rất nhiều nước!

Lăng Phong rất hưởng thụ nói.

Chậm rãi, hắn không thể thỏa mãn nếu cách qua lóp quần lót như vậy. Hắn lại tham lam đưa tay vào bên trong. Bàn tay hắn dấn vào bụng cô!

Hắn thực sự cảm nhận được hơi nóng từ trong thân thể Vương Yến Ny phả ra!

- Đứng!!!

Vương Yến Ny lại cất lên một tiếng rên rỉ thực sự làm người ta say mê.

Điều này khiến Lăng Phong hoàn toàn không thể khống chế được. Hiện tại cho dù đại não hắn có thể khống chế được, nhưng tiểu đệ đệ của hắn cũng không muốn tiếp tục kìm chế, trực tiếp khống chế hắn, lập tức nhào lên trên thân thể Vương Yến Ny!

Mặt Lăng Phong trực tiếp vùi thật sâu vào ngực Vương Yến Ny, ngửi hương thơm mê người nhàn nhạt trên thân thể cô!

- Mình không nhịn được nữa!

Tiểu đệ đệ Lăng Phong cách lớp quần, chậm rãi sáng khoái mắt xa phía ngoài hạ thể của Vương Yến Ny!

Có lẽ động tác này của Lăng Phong khiến Vương Yến Ny có phản ứng. Tuy rằng hiện tại cô vẫn đang phát ra tiếng hít thở đều đặn, ngủ say, nhưng Lăng Phong có thể phát hiện, mắt cô vẫn nhắm, nhưng tròng mắt đang chuyển động! Đây là dấu hiệu đang nằm mơ. Khi con người đang ngủ say nằm mơ, tròng mắt đều ở chuyển động!

Nghe Vương Yến Ny vô tình cố ý vặn vẹo thân hình, miệng thường thường phát ra một hai tiếng rên rỉ mê người, Lăng Phong suy đoán, nhất định là Vương Yến Ny đã bị mình tán tỉnh, mơ một giấc mơ xuân!

Trước khi tiến hành làm từng bước, ngay khi Lăng Phong chuẩn bị cởi quần, chuẩn bị cùng Vương Yến Ny lớn chuyện một hồi, một chuyện không như ý đã xảy ra!

Cánh cửa bị đẩy ra. Một thân hình nhỏ xinh đứng ở cửa, kinh ngạc khi thấy được cảnh tượng bên trong. Chỉ trong chốc lát, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng, rất xấu hổ nhỏ giọng nói.

- Rất xin lỗi!

Sau đó, cô vội vàng mở cửa chạy ra ngoài!

Lúc này, Lăng Phong mới cảm thấy tỉnh táo lại. Đàn ông sợ nhất chính là bị ngắt giữa chừng. Loại chuyện này đã làm là phải làm một mạch. Nếu giữa chừng bị cắt ngang, sẽ dễ dàng trở thành bóng ma, thậm chí có thể nghiêm trọng tới mức suốt đời không đứng lên được!

Một người mặt nhẵn mày nhỏ, đỏ bừng, từ trên người Vương Yến Ny đứng lên, sửa sang lại quần áo một chút, thở hổn hển, cố hít sâu một hơi, nhìn ra ngoài cửa hồi.

- Có chuyện gì không?

Một lát sau, ngoài cửa mới truyền đến một giọng nói yếu ớt giống như tiếng muỗi kêu.

- Tiên sinh, phòng ngài thuê đã sắp hết thời gian. Tôi muốn hỏi xem, ngài còn có cần dùng tiếp hay không?

- Đã sắp hết?

Lăng Phong có chút kinh ngạc, hắn không thuê phòng này, tất nhiên hắn không biết điều đó.

- Thôi đi, không cần tiếp tục!

Lăng Phong suy nghĩ một chút nói.

- Vậy được rồi, tiên sinh, ngài còn có nữa giờ nữa!

Giọng nói ngoài cửa lại khe khẽ nhắc nhở.

- Cảm ơn!

- Không cần khách khí!

Nghe tiếng bước chân đi xa, Lăng Phong quay đầu lại thoáng nhìn về phía Vương Yến Ny còn đang ngủ say. Hắn đã không còn cảm thấy hứng thú, tuy rằng tiểu đệ đệ vẫn kiên quyết!

Suy nghĩ một chút, Vương Yến Ny còn chưa tỉnh. Hắn phải làm thế nào để đưa cô ta trở về bây giờ? Đốt một điều thuốc lá, Lăng Phong đột nhiên nghĩ tới một người. Hà Diệp. Hắn biết, hôm nay Hà Diệp nói cô đang bận, nhưng nhất định là đang nghỉ ngơi. Hiện tại khẳng định cô đang ở nhà!

Hắn liền nhắn tin cho Hà Diệp.

"Hà Diệp, chị Vương say, chị có không qua đây một chuyến, đưa chị ấy về nhà không?"

Quả nhiên, không bao lâu sau, Hà Diệp liền nhắn lại một tin.

"Được!"

Nhân lúc Hà Diệp chưa đến, Lăng Phong vội vàng lướt nhanh về phía chiến trường. Quần áo của Vương Yến Ny bị mình biến thành vô cùng nhàu nát. Nếu này Hà Diệp thấy, không cần đoán cũng có thể biết hắn đã làm cái gì! Đến lúc đó, trong nháy mắt, Hà Diệp sẽ có bằng chứng chính xác. Hình tượng quân tử của hắn có khả năng bị hủy hoại hoàn toàn!

Hắn luống cuống tay chân giúp Vương Yến Ny sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề. Mãi đến khi, ngay cả hắn cũng nhìn không ra vấn đề, lúc này Lăng Phong mới yên tâm ngồi ở bên cạnh, vừa hút thuốc, vừa uống rượu, còn ăn nốt mấy cái chân gà với Hambur!

Đợi cho tới khi Hà Diệp đến nơi, Lăng Phong không nhiều lời, chỉ giúp cô đưa Vương Yến Ny lên xe. Bản thân hắn cũng không lên xe cùng!

- Không đi cùng tôi đưa chị Vương về nhà sao?

Hà Diệp quay cửa kính xe xuống, lộ ra đầu, nhìn Lăng Phong nói.

Lăng Phong khẽ cười nói.

- Không được, vừa rồi tôi uống hơi nhiều rượu, đầu có chút choáng váng. Tôi sợ khi ở trên xe, hơi rượu bốc lên, đến lúc đó chị cùng chị Vương đều khó giữ được!

Hà Diệp cũng không nói gì, chỉ quay cửa kính xe lên, lái xe đi!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tôi Không Có Hứng Thú Với Heo Mẹ

Sau khi đi ra khỏi KTV, Lăng Phong thoáng quan sát bốn phía. Hiện tại, hắn cảm thấy vô cùng kích động, muốn tìm một chỗ để phát tiết một chút. Cuối cùng, hắn nhìn thấy một quán bar nhỏ cách đó không xa. Tuy rằng ở quán bar sang trọng sẽ có nhiều con mồi hơn, nhưng hiện tại tiền trong túi Lăng Phong lại không đủ.

Lăng Phong đi vào quán bar không bao lâu, đã gặp phải kẻ đối đầu.

Bên trong quán bar, ngọn đèn xoay mờ mờ tỏ tỏ giống như trong mộng. Trên quầy bar, ngay ở một góc sáng sủa, thậm chí là trung tâm đại sảnh, một đôi trai gái trẻ tuổi đang kê vai sát cánh, ôm ôm ấp ấp quấn lấy nhau. Tiếng cười quyến rũ đầy phóng đảng liên tục vang lên.

Lăng Phong đi chưa được mấy bước, một người phụ nữ trang điểm rất dày, trên người chỉ mặc một chiếc áo lót, phía dưới là một chiếc váy da siêu ngắn tiện tay giơ một cái chén rượu màu hồ phách, nghiêng ngả lao đảo đi tới trước mặt hắn.

- Anh chàng đáng yêu, mời tôi uống một chén chứ?

Giọng của người phụ nữ này khàn khàn nghe như tiếng rên rỉ, đủ khiến cho người ta cảm thấy tê dại.

Bởi vì cách đó không lâu vừa mới uống quá nhiều rượu, Lăng Phong chỉ nghĩ tới một chút đã cảm thấy phát sốt. Hắn thuận tay nhéo ngay ở điểm lồi phía trên áo lót của người phụ nữ kia. Trong nháy mắt, toàn thân của người phụ nữ kia run lên. Cô ta cười hi hi ha ha đầy phóng đảng.

- Đẹp trai mà dễ ghét làm sao! Vừa thấy mặt đã nắm chỗ này của người ta. Nắm hông rồi, anh làm thế nào bồi thường cho người ta đây.

Vừa phát ra tiếng than phiền oán trách, lại vừa tiến sát lại gần, một đôi tay trắng nõn đã quàng lên trên cổ Lăng Phong.

Khóe miệng Lăng Phong cong lên, lộ ra một nụ cười tà. Phụ nữ như vậy mình cũng không mấy hứng thú, nhìn thật đáng khinh. Lăng Phong đẩy cánh tay của cô ta ra khỏi người mình.

- Thật ra, tôi không có mấy hứng thú đối với heo mẹ say rượu động dục.

Dường như đầu óc người phụ nữ này vẫn còn có chút tỉnh táo. Cô ta nghe bị kêu tới từ "Heo mẹ", lập tức khí huyết bay lên. Một tay lấy chén rượu hung hăng ném xuống mặt đất.

- Tên khốn kiếp, chán sống rồi sao? Dám mắng mẹ mày à? Mày cứ chờ đấy!

Nói xong, cô ta ùng ùng nổi giận đi về phía một đám người đang ngồi trong góc của quán bar.

Trong lòng Lăng Phong đột nhiên có chút khoái cảm xấu xa. Đã lâu rồi mình không tới giao tiếp với người ở những nơi thế này. Hôm nay dường như có thể mượn hơi rượu phát tiết một chút.

Sau khi đi đến quầy bar gọi một chén Vodka, Lăng Phong uống một hơi cạn sạch. Một cảm giác nóng bỏng bắt đầu lan ra khắp cơ thể hắn. Trong mắt Lăng Phong lộ ra vẻ hưng phấn một cách khác thường.

Người phụ nữ xinh đẹp, trang điểm rất đậm kia không biết đã tìm ở đâu được bảy, tám người đàn ông. Mỗi người đều có dáng người to cao mạnh mẽ long tinh hổ cường. Bọn họ chờ sau khi Lăng Phong uống xong một chén rượu, liền xúm cả lại.

Người phụ nữ ôm lấy cánh tay của một người đàn ông trắng kiện đầu trực đứng ở phía trước, chỉ vào Lăng Phong, lớn tiếng nói.

- Anh! Vừa rồi tên súc sinh này đã mắng em. Anh ra sức đánh chết hắn giúp em đi!

Người đàn ông cường tráng này vừa nhìn thấy thân thể Lăng Phong có vẻ gầy guộc yếu đuối, ánh mắt lộ ra vài phần khinh thường. Gã ra hiệu cho hai đàn em đứng ở bên cạnh lên giáo huấn Lăng Phong.

Hai người đàn ông nghe nhe răng cười tiến lên. Họ cũng không tính nói nhiều lời vô nghĩa với Lăng Phong, lập tức giơ nắm tay lớn đánh vào mặt hắn.

Lăng Phong căn bản không cần nhìn nhiều, vẻ mặt vẫn bình tĩnh giống như chưa hề phát sinh ra chuyện gì. Chẳng qua hắn đứng lúc nâng hai tay lên, hai nắm tay cùng lúc đánh vào hai nắm đấm của hai người kia...

- Ối!!!

Hai người đàn ông đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết. Bọn họ ngã mạnh xuống mặt đất, ôm lấy cánh tay của mình không ngừng lăn lộn kêu la.

Cảnh tượng này phát sinh ở trong quán bar, có vẻ kỳ lạ mà đột nhiên. Tuy rằng việc đánh nhau ẩu đả thường xảy ra trong quán bar, nhưng cho tới bây giờ chưa từng xảy ra với nhóm người đầu trực này. Điều này không khỏi khiến rất nhiều người đều kinh ngạc, tò mò nhìn về phía Lăng Phong.

Đầu trực thấy chuyện xảy ra bất thành linh như vậy, không khỏi nhủ thầm. Gã nhìn về Lăng Phong đang đứng thản nhiên ở đó với vẻ đầy hoài nghi. Sau đó, gã ngồi xổm xuống cầm một cánh tay của đàn em mình lên quan sát. Không nhìn thì thôi, sau khi nhìn thấy, mồ hôi lạnh sau gáy gã đầu trực liền tuôn ra...

Mấy gã đàn em phía sau thấy người bên mình bị đánh, cũng bắt đầu chửi ầm lên, nhưng chưa kịp tiến lên động thủ, đã bị gã đầu trực giang tay cản lại.

Không giải thích một lời, sau khi gã đầu trực đứng lên liền cúi đầu cung kính nhìn Lăng Phong nói.

- Đại ca đại nhân đại lượng, lần này mấy huynh đệ đã mạo phạm đến anh. Về sau đại ca có gì cần, cứ việc nói với huynh đệ chúng tôi một tiếng. Sau này còn gặp lại!

Nói xong, gã đầu trực sai mấy người đàn em đang ngỡ ngàng chẳng hiểu tại sao, nâng hai người đang nằm trên đất lăn lộn gào khóc kêu đau dậy. Tất cả bọn họ lặng lẽ cùng đi ra khỏi quán rượu.

Người phụ nữ kia cảm thấy không thể tưởng tượng được, vẫn đi theo ra đến bên ngoài quán bar. Cô ta không cam lòng liên tục kêu gào vì sao không trút giận cho cô ta.

Gã đầu trực trừng mắt hổ nhìn người phụ nữ kia, lại nhìn thẳng vào mấy gã đàn em cũng đang vô cùng ngờ vực nói:

- Hai đám vừa rồi của người kia đã đánh gãy tay lão ngũ, lão lục. Các cậu nói xem, các cậu có thể đánh thắng được hắn sao?

Mấy người lập tức không dám ho he một lời nào. Vừa rồi nhìn hai nắm tay của hắn đầm ra có vẻ nhẹ nhàng như vậy, không ngờ có lực đạo có thể đánh gãy tay người khác. Vậy không phải là cao thủ thì còn là cái gì? Ngay lập tức, mấy người bọn họ bắt đầu tăng bốc ninh bợ gã đầu trực, nói cái gì lão đại nhìn xa, mưu cao vân vân.

Gã đầu trực cũng không mấy để ý tới những lời a dua nịnh hót này. Gã thoáng trầm tư suy nghĩ, quay đầu lại nhìn vào quán bar, cũng không biết gã đang nghĩ tới điều gì.

- Đại ca, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ để cho thằng nhãi đó chiếm lợi thế như vậy sao?

Người phụ nữ kia vẫn có chút tâm không cam, lòng không nguyện nói.

- Vậy em muốn làm gì? Thân thủ như vậy, căn bản anh trai em cũng không thể đối phó được. Nếu còn cố chống cự, chỉ có thể làm hại bản thân mình mà thôi!

Gã đầu trực nhướng mày.

- Đại ca, chẳng lẽ anh nhẫn tâm để em gái anh bị người ta khi dễ như vậy sao? Nếu hôm nay anh không giúp em trút giận, về sau em làm sao dám ngẩng đầu làm người trong quán bar này nữa. Còn không bị người ta đâm chọc sau lưng hay sao?

Người phụ nữ vẫn không ngừng năn nỉ.

- Như vậy đi, em đợi một lát nữa, anh tìm người đến giúp em trút giận! Tuy rằng thân thủ của hấn lợi hại, nhưng tục ngữ cũng đã nói, hảo hán không thắng nổi nhiều người. Với thân thủ của hấn như vậy, chỉ cần gọi nhiều người có thân thủ vững vàng, nhất định có thể trị được tên cứng đầu này. Đến lúc đó sẽ giáo huấn hấn một trận!

Gã đầu trọc suy nghĩ một chút nói.

- Được, đại ca, em nghe lời anh!

Chỉ cần có thể trút giận cho mình, người phụ nữ đã rất cao hứng rồi.

Gã đầu trọc lấy điện thoại ra, liên lạc tới một dãy số, thể hiện sự nịnh nọt đối với người ở phía bên kia điện thoại.

- Anh Báo, là tôi, đầu trọc đây! Anh Báo gần đây có khỏe không?

- Anh Báo, anh đừng nói vậy mà! Tôi cũng không được nở mặt nở mày như anh Báo! Ngày không, đêm nay mới gặp phải vận xui, nên mặt dày mày dạn nhờ anh Báo ra tay giúp đàn em một chuyến!

- Ai nha, cảm ơn anh Báo! Tuy nhiên, anh Báo, thằng khốn này là một kẻ từng luyện võ, thân thủ thật sự có tài. Đàn em của tôi có tới bảy, tám người cũng không đủ cho hấn khai vị. Cho nên tôi còn thỉnh anh Báo phái thêm mấy anh em có thân thủ vững vàng một chút qua đây giúp tôi!!

Gã đầu trọc cúi đầu khom lưng nói.

- Cảm ơn anh Báo! Đúng đúng, chúng tôi sẽ canh giữ hấn!

Sau khi cúp điện thoại, gã đầu trọc thổi phào một tiếng, phân phó mấy người đứng phía sau.

- Các cậu đi qua theo dõi thằng nhãi đó cho tôi, ngàn vạn lần đừng để hấn chạy mất. Lát nữa, người của anh Báo sẽ qua!

- Anh, anh thật sự là lợi hại. Không ngờ có thể xưng anh em với anh Báo! Nếu không, anh cũng giới thiệu tôi với anh Báo. Đến lúc đó em leo lên cao, anh cũng được nở mày nở mặt theo!

Người phụ nữ này vừa nghe đến tên anh Báo, lập tức đã bắt đầu phát xuân.

- Về việc này, thật ra anh cũng muốn. Anh còn ước gì có thể đưa em đưa anh Báo! Nhưng cũng phải xem anh Báo có thể coi trọng em hay không đã!

Gã đầu trọc tức giận nói.

- Hừ, em cũng không tin, bằng vào nhan sắc của em, chỉ cần là đàn ông, đều có thể leo lên giường!

Người phụ nữ này rất tự tin vỗ vỗ vào ngực mình.

- Được rồi, em thôi đi. Ngay cả người kia cũng làm gì được, còn muốn thu phục anh Báo! Anh Báo nổi tiếng là người có yêu cầu cao. Hơn nữa, tốc độ thay đàn bà nhanh tới mức ngay cả em cũng không thể tưởng tượng được. Cho dù anh ta có thể coi trọng em, đem em làm ấm giường, nhiều nhất cũng chỉ hai ngày, khẳng định sẽ đá em ra khỏi cánh cửa! Cho nên, anh vẫn khuyên em nên ngoan ngoãn một chút, ở trong quán bar làm kẻ ngốc, đừng có cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không xem thử mình có mấy cái mạng chứ?

Gã đầu trọc không chút lưu tình chế nhạo cô ta.

- Anh, sao anh lại nói như vậy với em gái của mình chứ?

Người phụ nữ rất ủy khuất ním chặt cái miệng nhỏ.

- Được rồi, được rồi, nhanh vào đi! Anh còn phải ở ngoài này chờ người của anh Báo tới cứu viện!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cánh Tay Này Của Tôi Đã Không Có Cảm Giác

Không tới vài phút sau, một chiếc xe tải dừng lại ở cửa quán rượu. Gã đầu trọc vội vàng tiến lên mở cửa, ngoài miệng còn rất nhiệt tình kêu lên.

- Đông ca, Nam ca, hóa ra hai đại ca! Có thể được hai anh ra tay, thật sự là vinh hạnh của tôi! Đêm nay tôi mời khách. Mong hai người ra tay giúp!

- Nghe nói nơi này có một tên cứng rắn, thân thủ không tệ, nên tôi và anh Nam cùng đến giúp cậu!

Người đàn ông có diện mạo khô khan, đi ở phía trước nói.

- Đúng vậy, người đó đang ở đâu? Ở đâu? Chúng tôi muốn gặp hắn!

Người kia cũng có diện mạo rất khô khan, chỉ có điều không cao bằng, chỉ thấp bằng một nửa người đứng phía trước.

- Đông ca, Nam ca. Hắn đang ở bên trong!

Gã đầu trọc cúi đầu khom lưng nói.

- Được, chúng tôi đi làm chuyện chính sự trước. Chính sự xong xuôi sẽ uống với Đầu trọc cậu vài chén!"

Đông ca đi ở phía trước, vừa vận động tay vừa nói.

Đúng lúc này, một đàn em của gã đầu trọc chạy ra, rất kích động kêu lên.

- Anh Đầu trọc, thằng nhãi đó đang đi ra!

- Hoảng cái gì mà hoảng!

Gã đầu trọc trừng mắt nhìn anh ta một cái.

Lăng Phong vừa mới ra cửa, thấy một đám người xông tới. Hắn nhíu mày, nhìn gã đầu trọc đứng đầu mấy người.

- Là anh? Làm sao vậy? Bị bệnh đăng trí à? Hay lại muốn động thủ?

Đông ca cao một mét tám lăm trở lên trực tiếp bước tới trước mặt Lăng Phong, rất khinh thường nhìn xuống người có vóc dáng thấp nhỏ hơn anh ta.

- Thế nào? Chính là cậu sao? Nghe nói cậu thật sự có tài. Không ngờ có thể khiến đầu trọc liều mạng này cũng phải chịu thua. Hai đại ca chúng tôi đặc biệt tới gặp cậu đây!

Lăng Phong cẩn thận đánh giá hai người đứng ở trước mặt hắn một chút. Sau đó, dường như không thèm quan tâm tới hai người nói.

- Muốn đánh nhau sao? Được, tôi liền đón tiếp. Chỉ có điều không rõ lai lịch của hai người thế nào?

- Lai lịch thế nào? Nghe cho kỹ vào. Đây chính là anh em của anh Báo. Người này chính là Đông ca. Người này chính là Nam ca. Thằng nhãi, nếu mày thức thời, thì nhanh quỳ xuống trước mặt bọn họ dập đầu nhận lỗi. Bằng không, xui cho mày rồi!

Gã đầu trọc đứng ở phía sau hai người kêu gào nói.

- Đông ca, nhìn hình dáng của thằng khốn này, tôi thật sự không cảm thấy hắn có điểm nào lợi hại. Nếu không để tôi lĩnh giáo trước đã?

Nam ca với giọng nói khàn khàn nóng lòng muốn thử trước.

- Cẩn thận một chút, nếu Đầu trọc đã nói vậy, khẳng định người này có chút tài năng!

Đông ca nhắc nhở nói.

- Yên tâm, tôi chỉ cần ba chiêu là có thể giải quyết được hắn mà!

Nam ca không thèm quan tâm nói.

- Chậm đã.

Lăng Phong vẫn yên lặng không nói tiếng nào, đột nhiên đưa tay ra ngăn lại.

- Sao vậy? Thằng khốn, sợ rồi sao?

- Hiện giờ tôi đang khá vội! Các anh cùng lên một lúc đi, như vậy sẽ nhanh hơn một chút!

Lăng Phong nói rất khê lộ ra vẻ lãnh đạm.

- Tự tìm cái chết!

Ở trước mặt những đại ca lão luyện, tên Lăng Phong này có biểu hiện hung hăng càn quấy như vậy, không thể nghi ngờ chính là không nể mặt bọn họ. Nam ca tính cách nóng nảy, thậm chí quá giận, đi đến trước mặt Lăng Phong, muốn nhân lúc Lăng Phong không chú ý, lên gối cho hắn một cái, muốn để cho tên khốn không biết trời cao đất rộng này một trận!

Lăng Phong tỏ ra không mấy chú ý, bàn tay hạ xuống, chấn ở vị trí trước bụng, vừa đúng lúc đứng vững chặn được đầu gối của anh ta. Sau đó, hắn áp sát mặt tới trước mặt Nam ca, mỉm cười nói.

- Những người có thân thủ kém, thường rất thích đánh lén. Nhưng thân thủ này của anh thật sự cũng quá kém rồi! Ngay cả đánh lén cũng thất bại!

- Khốn kiếp!

Sắc mặt Nam ca dữ tợn, lại đánh một quyền về phía mặt bên trái của Lăng Phong.

Lăng Phong vẫn mặt không đổi sắc, nhanh chóng đưa một tay ra, giữ chặt lấy cổ tay của anh ta, khiến nắm tay của anh ta dừng lại ở giữa không trung! Không chờ cho Nam ca đủ thời gian kịp kinh hãi, Lăng Phong đang giữ chặt cổ tay anh ta liền kéo mạnh xuống dưới, dùng chính cánh tay của anh ta nện xuống chính đùi của anh ta!

Thân thể Nam ca cong lại như con tôm hùm, sắc mặt rất đau đớn. Nhưng Lăng Phong cũng không tính mới vậy đã buông tha cho anh ta. Hắn lại nắm lấy bờ vai của anh ta, dùng sức vào cánh tay, ép thân thể anh ta xuống, đồng thời phối hợp hoàn mỹ một đòn lên gối, không hề do dự thúc vào ngực anh ta!

Mọi người kinh ngạc đến mức, cảm giác như muốn rơi xuống. Trong trong ấn tượng của bọn họ, bình thường thân thủ của Nam ca rất tốt. Không ngờ hôm nay lại bị tên khốn không rõ lai lịch đánh đến mức không có khả năng phản kháng như vậy!

Cũng giống như tiếng heo bị chọc tiết, Nam ca kêu lên một tiếng thảm thiết. Thân thể anh ta bay ra ngoài, rơi một cái thật mạnh xuống mặt đất!

Tâm trạng của gã đầu trọc vốn đang dào dạt đắc ý vì sắp được báo thù, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt khó coi được cực điểm. Đến lúc này, gã mới là chân chính hiểu được, rốt cuộc tên thanh niên này khó giải quyết đến mức nào! Lúc này xem như gã đã chân chính đá phải cánh cửa sắt rồi!

- Người anh em, thân thủ không tệ! Cậu tên là gì vậy?

Đông ca nhìn thấy tất cả điều này, hai mắt nhìn chăm chăm vào Lăng Phong hỏi.

- Hắn là không cần phải nói rõ ràng với anh!

Lăng Phong cũng nhìn lại anh ta. Hắn có thể từ sự hít thở của Đông ca phán đoán được. Đông ca này tuyệt đối chính là một cao thủ, ít nhất thực lực phải cao hơn so với bao cò Nam ca này.

- Người anh em, báo tên họ đi! Nếu là người trong nhà, hôm nay Đông ca tôi làm chủ, bỏ qua!

Anh Đông thanh âm bình thản nói.

- Theo tôi phán đoán, chuyện hôm nay xem ra không thể bỏ qua được.

Lăng Phong khê cười nói.

- Sao vậy? Người anh em có thân thủ lợi hại như vậy, chẳng lẽ ngay cả danh hiệu cũng không dám đề lại sao?

Đông ca châm biếm, dùng phép khích tướng nói.

- Ha ha, nguyên tắc của tôi từ trước đến giờ chính là, kẻ yếu không có tư cách biết tôi là ai! Nếu muốn biết thân phận của tôi, phải hỏi qua nắm tay của tôi trước đã!

Lăng Phong không chút yếu thế nói.

- Người anh em, cậu còn trẻ tuổi không nên quá mức cuồng vọng. Một núi còn có một núi khác cao hơn!

Sắc mặt Đông ca đã trở lên lạnh lùng hơn. Anh ta đã quyết định, muốn dạy cho thằng nhóc cuồng vọng tự cao tự đại này một bài học mới được.

- Tốt lắm, để tôi xem hôm nay rốt cuộc ngọn núi anh cao tới mức nào!

Bộ dáng Lăng Phong cũng có vẻ nóng lòng muốn thử sức. Hắn về nước một thời gian dài như vậy, hẳn thật sự chưa nhìn thấy cao thủ nào khiến hắn động tâm. Chỉ nhìn khí thế đã biết người này là một người luyện võ không tệ. Theo phỏng đoán bước đầu của Lăng Phong, hẳn người này có thể xem như cùng một cấp bậc với Dương Hùng.

- Chỉ giáo !

Đồng ca chấp tay.

Nhìn tư thế này của Đồng ca, Lăng Phong lập tức liền nhận ra.

- Bát Cực Quyền?

Đồng ca thoáng sùng sốt.

- Quả nhiên là có hiểu biết. Tôi thật sự chưa từng gặp được người nào vừa nhìn có thể lập tức nhận ra nó!

Hai chân đứng thẳng, mắt nhìn bên trái, đỉnh đầu thẳng gáy, ngực kín lưng nâng cao, miệng ngậm chặt, dồn khí xuống đan điền, hai tay nắm chặt đan vào nhau, tâm quyền đặt xuống phía dưới, hợp tại đan điền!

Đây chẳng phải là tư thế hiện tại của Đồng ca sao? Tất nhiên Lăng Phong nhìn một cái là nhận ra được!

Anh Đồng quát lên một tiếng lớn, lập tức ra tay, công kích vị trí phía trên của Lăng Phong! Lăng Phong chỉ thoáng nhìn qua, liền nhìn ra được đến, đây đúng là Bát Cực Quyền hai mươi bốn Phiên Thủ!

Liên thủ quyền thuật Đồng ca vừa đánh ra, chính là đặc sắc của Bát Cực Quyền, hai mươi tư Phiên Thủ!

Lăng Phong bình tĩnh không hoảng hốt, dùng cả hai tay, thận trọng cản lại mỗi lần liền kích Phiên Thủ của Đồng ca.

- Không tệ, có thể ngăn cản được hai mươi bốn Phiên Thủ của tôi. Hiện tại tôi đã cảm thấy có chút hứng thú đối với cậu! Lại xem tiếp một chiêu này của tôi!

Anh Đồng lui về phía sau một bước, mỉm cười nhìn Lăng Phong.

Lăng Phong không có chút lơ là, lăng lẳng theo dõi động tác của anh ta. Từ hai mươi bốn Phiên Thủ này, thực sự không thể đủ để phán đoán được thực lực cụ thể của Đồng ca đạt tới trình độ thể nào!

Đồng ca cúi nửa người, di chuyển vài bước chân không theo một hướng, vọt về phía Lăng Phong!

- La Hán Tứ Thức!

Lăng Phong kinh ngạc kêu lên. Hắn vội vàng lui về phía sau vài bước. Hắn từng chứng kiến chiêu La Hán Tứ Thức này. Nhìn qua thì bình thường, nhưng uy lực thực sự kinh người. Hiện tại, đây chính là lần đầu tiên Lăng Phong được một cao thủ Bát Cực Quyền chân chính thủ xuất ra chiêu La Hán Tứ Thức này, cho nên hắn cũng hết sức cẩn thận. Chỉ cần không cẩn thận một chút, có thể sẽ gặp phải thiệt thòi lớn.

Thần kinh căng ra, hai tay bảo hộ ở trước ngực, vừa liên tục đón đỡ tấn công của Đồng ca, vừa bước từng bước vững chãi lui về phía sau!

Đợi sau khi Đồng ca xuất ra La Hán Tứ Thức xong, lúc này Lăng Phong mới dám thở phào một hơi! Chiêu La Hán Tứ Thức này, anh ta cũng chỉ mới học được một chút da lông, không đạt tới trình độ tinh túy của chiêu thức này! Cho nên, Lăng Phong mới có thể thuận lợi đỡ được La Hán Tứ Thức này.

- Thăng khôn, mây có dừng khí thì đừng trốn. Một khi đã trốn, còn tính là đàn ông cái gì hả?

Đám người Đầu trục đứng ở bên cạnh quan sát. Bọn họ đối võ thuật một chút cũng không biết, chỉ có thể là người ngoài nghề đứng nhìn, xem náo nhiệt mà thôi.

Khi bọn họ thấy tên Lăng Phong này không ngừng né tránh lui về phía sau, dựa vào cảm nhận trực quan đầy sai lầm của bọn họ quả nhiên cho rằng, tên Lăng Phong này đã đánh không lại mới trốn tránh! Cũng đúng. Bình thường người được gọi là “cao thủ” trên TV đánh nhau, chỉ có không ngừng công kích, khiến đối phương muốn phòng mà không thể phòng. Vậy mới chân chính được xem như một cao thủ lợi hại!

- Câm miệng!

Đồng ca phẫn nộ quát một tiếng dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Lại Có Âm Mưu

Tuy rằng Đầu trục không biết có phải mình nịnh bợ nhằm chỗ hay không, nhưng Đông ca đã lên tiếng, gã thật sự không có can đảm dám nói mình không cảm niệm! Vì thế thành thành thật thật ngậm lại miệng, đứng ở bên cạnh không dám nói lời nào!

Khóe miệng Lăng Phong kéo lên một đường cong duyên dáng, nhìn Đông ca nói.

- Xem thử chiêu này của tôi!

Nói xong, trực tiếp nhảy lên cao, sau đó bỏ thẳng xuống đầu Đông ca!

Anh Đông không dám chậm trễ, vội vàng giang rộng hai chân, giơ cánh tay phải lên, chuẩn bị dùng tay cánh tay đỡ một đòn chém xuống với thế mạnh như vũ bão của Lăng Phong!

Nhưng ngay khi đòn chém xuống của Lăng Phong đụng phải cánh tay Đông ca, có cảnh tượng khiến anh ta không thể tưởng tượng được. Chỉ thấy Lăng Phong giống như chuồn chuồn đập nước, vừa chạm một cái đã rút lui, vũng vàng rơi xuống đất đứng vững!

Sắc mặt Đông ca âm tình bất định, nhìn người thanh niên trẻ tuổi thần bí đứng ở trước mặt anh ta, cách đó không xa. Một hồi lâu sau, anh ta mới chậm rãi nói.

- Tôi nhận thua !

- Đa tạ!

Lăng Phong hơi cung tay. Đột nhiên nhìn về phía gã Đầu trục vẫn nhận lệnh cảm niệm này, sau đó mỉm cười một cái khiến người ta thật sự không khó đoán được.

- Đầu trục, qua đây, nhận lỗi với người anh em này đi!

Anh Đông lớn tiếng quát.

- Dạ!

Cái đầu trục thật sự không ngờ được mọi chuyện sẽ thành ra như vậy. Gã rất kinh hãi, rất không cam lòng. Nhưng mệnh lệnh của Đông ca, gã có dám cãi lời không?

- Đúng, đúng, rất xin lỗi!

Đầu trục rất không cam lòng nói.

Lăng Phong nhìn gã Đầu trục, cũng tỏ ra rất coi thường nói.

- Anh bị nói lấp sao?

...

Trong một văn phòng sang trọng, Báo Tử ngã lưng trên một ghế sofa bằng da rất đắt tiền. Trong lòng gã đang ôm một cô gái tuổi còn trẻ. Một bàn tay gã tùy ý vuốt ve bộ ngực của cô ta, một bàn tay cầm một điều xì gà, con mắt liếc mắt nhìn hai người đàn ông đang đứng ở cửa.

- Hải Đông, có chuyện gì vậy?

- Nhị thiếu gia, thân thủ của đối phương rất cao. Tôi không phải là đối thủ của hắn!

Người đàn ông vừa trả lời chính là Đông ca, người vừa so chiêu với Lăng Phong.

- Thân thủ rất cao? Hải Đông, anh cho là anh nói một câu thân thủ rất cao là được sao? Theo tôi thấy anh chính là cái gối thêu hoa, gặp phải một người có chút bản lĩnh, vì mặt mũi, cũng dám nói thành thân thủ rất cao đúng không?

Báo Tử phẫn nộ, đẩy ngã cô gái đang nằm trong lòng xuống đất, phẫn nộ ngồi dậy, vỗ bàn quát lớn.

-Anh Báo, anh không thể nói như vậy được! Thân thủ của Đông ca thế nào, chẳng lẽ anh còn chưa từng nhìn chứng kiến hay sao? Nếu không có Đông ca ở đây, trong mấy lần anh sống mái với đám Hùng trục kia, hẳn là anh đã sớm bị giết chết!

Nam ca đứng ở bên cạnh Đông ca cảm thấy bất bình, tranh cãi thay cho Đông ca.

- Nơi này đã tới phiên anh nói chuyện sao?

Báo Tử trừng mắt, lạnh nhạt nhìn Trầm Nam, gần từng tiếng, dè dặt giọng quát.

- Anh cũng không thử xem lại bản thân anh là người như thế nào. Trầm Nam, khi họ Báo tôi cao hứng, cho anh chút mặt mũi, gọi anh một tiếng Nam ca! Anh thật sự tưởng rằng mình rất giỏi sao? Ở trong mắt Báo ca này, hai người chẳng qua chỉ là đàn em trông cửa của đại ca tôi mà thôi. Không, với chút bản lĩnh của hai người, đến chỗ của đại ca tôi, thì ngay cả đàn em trông cửa cũng xem thường không thèm liếc mắt nhìn hai người một cái!

Báo Tử nói, rất chói tai, rất khó nghe!

Hải Đông vẫn ngấm ngấm chịu đựng. Trái lại, Trầm Nam là người có tính tình nóng nảy, lập tức muốn phát tác, nhưng lại bị Hải Đông kéo lại!

- Thế nào? Trầm Nam, anh không phục sao? Muốn động thù à? Nói cho anh biết, nếu hôm nay anh động vào một sợi tóc của tôi, tôi bảo đảm sẽ chém anh thành tám mảnh!

Báo Tử nhếch mép, giọng điệu rất uy hiếp nói.

- Anh Báo, không cần quá đáng như vậy. Chúng tôi chỉ là nghe lệnh đại ca qua đây giúp anh, không phải là đàn em của anh!

Hải Đông trầm giọng nói.

- Phi! Hải Đông, anh thật sự khéo dát vàng lên mặt mình đấy! Ở đây có ai mà chẳng biết, Hải Đông anh ở trước mặt đại ca tôi chính là một con chó Nhật mà thôi! Đừng tưởng rằng tới chỗ của tôi, tôi gọi anh một tiếng Đông ca, thì anh liền quên mất mình rốt cuộc là ai? Hiện tại tôi chính thức nhắc nhở anh một chút. Anh chính là một con chó, một con chó của đại ca tôi mà thôi!

Báo Tử càng nói càng kích động, trực tiếp cầm điều xì gà trong tay ném về phía Hải Đông.

Hải Đông không hề né tránh, mà mặc cho điều xì gà cháy đỏ nện trên mặt mình!

- Thế nào? Chịu phục chưa? Không phục thì đến đây mà cắn tôi này!

Báo Tử càng thêm hung hăng càn quấy.

- Anh Báo, nếu không có chuyện gì, chúng tôi đi ra ngoài trước!

Hải Đông cố gắng kìm chế sự tức giận của mình, khẽ nói.

- Cút đi, nhanh cút đi! Cút đi càng xa càng tốt. Không ngờ, mỗi tháng tôi phải tìm một bó tiền lớn để nuôi dưỡng hai tên phế vật!

Báo Tử thực sự không lưu tình, nhú mày nói.

- Đi!

Hải Đông kéo Trầm Nam đang vô cùng kích động, khẽ khuyên nhủ.

- Nhớ đóng cửa lại cho tôi!

Anh Báo không chịu buông tha nói.

Ầm ầm!

Trầm Nam tức giận trực tiếp đập mạnh hai cánh cửa!

- Hai gã phế vật!

Báo Tử cảm phần lại bắt đầu ngậm một điều xì gà khác.

Cô gái vừa rồi đã bị Báo Tử thô lỗ đẩy ngã xuống đất, không hề một câu oán hận, rất nhu mì, quỳ trên mặt đất, giúp Báo Tử châm điều xì gà!

- Thật sự là biết điều! Nào, để anh sờ cái nào!

Trong phút chốc tức giận trên mặt Báo Tử biến mất, thay vào đó là một nụ cười thâm đáng rất đáng khinh. Bàn tay gã trực tiếp luồn vào trong lưng quần của cô gái.

Trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng rên rỉ ngượng ngùng nhưng cũng rất thâm đáng của cô gái trẻ.

Ngày hôm sau, Lăng Phong trước sau như một, lại mặc đồng phục của nhân viên bảo vệ, đến nhà xưởng làm việc. Khi hắn tới cửa phòng bảo vệ, mới đặt mông ngồi còn chưa ấm chỗ, kẻ chuyên nịnh bợ của Ngô Lượng đã sầm mặt đi tới. Y đứng ở trước cửa phòng bảo vệ, bộ dạng rất giống với khâm sai đại thần, tuyên bố.

- Ba người nghe cho rõ đây. Vừa rồi đội trưởng Ngô đã phân công trách nhiệm lại. Hiện tại mỗi buổi tối chỉ có hai người trực! Một người trực ở cửa trước. Một người trực ở cửa sau! Tối hôm nay sẽ bắt đầu, do Lăng Phong cùng Tổng Thiên trực!

Ba người kinh ngạc nhìn Tiền Hưng, cái tên thích cáo mượn oai hùm này nói xong lập tức ngoáy đuôi đi ra ngoài. Dương Hùng ném tàn thuốc lá trong miệng xuống đất, lấy chân đi đi lên lên nó, rất phản cảm nói.

- Hai tên này lại tính giờ trò gì vậy?

- Mặc kệ chúng! Chỉ là hai thằng hề nhảy nhót trong vở hài kịch thôi mà! Tôi thật sự không có hứng thú chơi cùng với bọn họ!

Lăng Phong cảm thấy vô cùng chán ngán, không biết phải làm sao, bĩu môi nói.

- Đúng vậy, nếu Ngô Lượng còn dám không biết xấu hổ, tôi sẽ bảo Hùng trọc qua đây, cả ngày quấy nhiễu anh ta! Tôi nghĩ đến lúc anh ta khoe khoang ngạo mạn thôi phồng mọi chuyện lên như vậy, thật đúng là không biết xấu hổ. Nói thật, cứ nghĩ đến tôi lại muốn phun mấy bãi nước bọt lên mặt anh ta! Anh ta còn nói mình và Hùng trọc đã xưng huynh gọi đệ ra sao. Tôi nói thật, nếu lại thấy anh ta không biết xấu hổ như vậy, tôi sẽ trực tiếp bảo Hùng trọc qua đây nhận thức người anh em tốt như anh ta!

Tổng Thiên rất khinh bỉ ché giễu Ngô Lượng.

- Thôi được rồi, Anh ta cũng chỉ có chút phẩm chất đó! So đo tính toán cùng với người như thế, tôi còn sợ sẽ dính phân mất thôi!

Lăng Phong lắc đầu.

Dương Hùng lại đốt một điếu thuốc lá, ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái. Anh ta đối với hắn thật sự có chút kinh ngạc. Tuy rằng hắn là một người trẻ tuổi, nhưng lại không có sự kích động cùng cuồng vọng của người trẻ tuổi. Hắn có vẻ chín chắn cùng chừng mực hơn nhiều so với tuổi của hắn! Người như vậy, thường thường chính là điều kiện tiên quyết để làm nên đại sự!

- Lăng Phong, về điểm này cậu cũng không tệ. Chính chắn hơn nhiều so với tôi trước đây! Tuy nhiên Ngô Lượng là một kẻ tiểu nhân, không cần quá để ý tới làm gì! Có lẽ anh ta cảm thấy mình rất giỏi, nhưng ở trước mặt cậu, anh ta chỉ là cái quả hồng mềm nhũn mà thôi, muốn nắm thế nào thì nắm thế ấy! Người như thế nhiều nhất chỉ có thể tính một con cá chạch, trông mình không ra được biển! Không có bất kỳ cơ sở thế lực nào, cũng chỉ có thể ép được đám nhân viên bảo vệ như chúng ta! Hiện tại Lăng Phong cậu đã là lão đại của mấy chục người. Nếu cậu muốn tạo uy tín cho mình, cũng phải cố gắng luyện tập thể hiện cho tốt, như vậy cũng thích hợp hơn nhiều!

- Ha ha, vẫn là lão Dương nhất xấu xa! Thấy quả hồng mềm nhũn thì nắm! Đúng vậy, Lăng Phong, chỉ cần cậu nói một câu, tôi sẽ lập tức đi thông báo với Hùng trọc, bảo anh ta dẫn người đến trừng trị cho Ngô Lượng một trận. Cam đoan về sau anh ta nhìn thấy cậu, đều là cúi đầu khom lưng tránh đường!

Tổng Thiên rất kích động đứng lên nói.

- Thôi được rồi, Ngô Lượng cũng không có trở mặt như vậy! Nếu anh ta thật sự trở mặt chơi tôi, tôi cũng không ngại thu thập anh ta!

Lăng Phong lắc đầu, từ chối nói.

Trong văn phòng Ngô Lượng, Tiền Hưng thực sự rất giỏi nịnh bợ đứng ở bên cạnh ghế của Ngô Lượng, cầm lấy quạt lông chim, xum xoe giúp Ngô Lượng quạt mát!

Ngô Lượng nhắm mắt lại, vẻ mặt bình thản nói.

- Lại có chuyện gì vậy? Cậu lại muốn làm gì nữa đây?

- Ha ha, đội trưởng, anh thật là lợi hại. Không có chuyện gì thoát khỏi mắt của anh!

Tiền Hưng cười ha ha.

- Hừ, mông cậu vừa cong lên, tôi đã biết cậu muốn đánh rắm gì rồi! Nói đi!

Ngô Lượng tức giận nói.

- Đội trưởng, tôi cũng đã tìm được người rồi, chỉ còn chờ đội trưởng anh phân phó! !

Chương 40: Khả Nghi (2)

Tiền Hưng quan sát sắc mặt Ngô Lượng nói.

- Phân phó cái rắm. Nếu không phải đêm nay, tôi thay đổi thời gian biểu của phiên trực để làm cái gì? Tôi để hai tên khốn kiếp Lăng Phong và Tổng Thiên này trực đêm nay để làm cái gì chứ hả?

Ngô Lượng mở to mắt mắng.

- Anh minh, đội trưởng quả nhiên là anh minh!

Tiền Hưng tuyệt đối chính là người biết tận dụng mọi cơ hội để nịnh bợ.

- Ít nịnh nọt thôi! Trọng tâm một chút cho tôi. Người cậu tìm tôi có thể tin được không?

Ngô Lượng lo lắng nói.

- Tin cậy, tuyệt đối tin cậy. Họ là mấy người đồng hương của tôi!

Tiền Hưng rất tự tin nói.

- Vậy là tốt rồi. Cậu đi nói cho bọn họ biết rõ một chút. Nếu đã cảm tiền, vậy muốn làm tốt một chút! Nếu như bị bắt được, bất kể thế nào cũng không thể phun ra tên của chúng ta!

Ngô Lượng tiếp tục căn dặn.

- Dạ dạ! Đội trưởng nói đúng! Tuy nhiên, tôi vẫn thắc mắc không phải đội trưởng rất ghét tên Dương Hùng kia sao? Vì sao không diệt cả ba người đó luôn thế? Còn giữ lại Dương Hùng làm gì?

Tiền Hưng có chút cảm giác khó hiểu nói.

- Nhìn cậu cũng có chút tiền đồ đấy, đầu gối! Vì sao tôi phải đuổi Dương Hùng đi? Đúng, tôi ghét anh ta, nhưng cậu xem tôi có lúc nào thật sự muốn đuổi anh ta đi chứ? Chính bởi vì tôi rất ghét anh ta, cho nên tôi mới muốn giữ anh ta lại. Như vậy tôi mới có thể nghĩ ra trăm phương nghìn kế để trừng trị anh ta! Nếu anh ta bị đuổi đi, vậy tôi làm thế nào có thể chinh anh ta đây?

Ngô Lượng thực sự không thể nhìn được, gõ một cái vào đầu Tiền Hưng.

- Đội trưởng, anh nói như vậy, tôi lại càng cảm thấy khó hiểu hơn! Đã vậy, vì sao anh còn muốn đuổi Lăng Phong và Tổng Thiên đi? Như vậy không phải anh cũng không thể tiếp tục trừng trị bọn họ nữa còn gì?

- Ngụ ngôn, nếu giữ tất cả bọn họ lại, như vậy bọn họ luôn ý vào người đông thế mạnh, gây chuyện. Cho dù tôi muốn xử lý cũng không tiện làm. Pháp luật không trách quần chúng. Cuối cùng tôi cũng không thể lập tức thanh toán tất cả ba người bọn họ một lúc! Xưởng trưởng Lý cũng sẽ không đồng ý! Hiện tại trong nhà xưởng đang cần nhân viên bảo vệ trị an. Không có bao nhiêu người chấp nhận ở đây lẫn lộn với tiền lương một nghìn một tháng! Xưởng trưởng Lý không nỡ khai trừ đâu!

Ngô Lượng cười nói.

...

Đêm đó, chỉ có hai người Lăng Phong và Tổng Thiên ở lại trực đêm!

Kỳ thật, Lăng Phong ghét nhất bị chính là phải trực đêm. Nhảm chán suốt một đêm! Nếu trở về còn có thể nhìn thấy mỹ nữ Hà Diệp đẹp như vậy để dưỡng mắt, khiến hắn có thể có ảo tưởng về đối tượng đánh phi cơ! Nhưng hiện tại thì sao? Cho dù đánh phi cơ, vậy cũng chỉ có thể là thật sự tưởng tượng! Trong đầu cố gắng tìm kiếm hình ảnh của Hà Diệp, sau đó trốn vào trong WC vừa bắn lại vừa thổi của nhà xưởng, chằm rằm ảo tưởng.

Cho dù Lăng Phong tịch mịch khó nhìn như thế nào, sau khi vào WC kia, trong nháy mắt dục vọng cũng không thể ngóc đầu dậy nổi, chỉ thăm nghĩ nhanh chóng thoát khỏi nơi đầy độc khí ngút trời kia!

Ở đây nào được sạch sẽ, còn có chút mùi hương, hữu tình như Wc trong nhà Hà Diệp chứ!

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, Lăng Phong có thể ở trong phòng bảo vệ đánh phi cơ mà. Khuya như vậy, theo lý thuyết, cho dù hắn ở trong phòng bảo vệ đánh phi cơ tới tận rạng sáng, bình thường cũng không có vấn đề gì! Nhưng đêm nay, Lăng Phong cảm giác được không bình thường. Không

phải hần phát hiện ra điều gì, mà trực giác nói cho hần biết, Ngô Lượng an bài như vậy, chắc chắn sẽ không thể không có mục đích gì!

Là một đội trưởng đội bảo vệ, tất nhiên phải cố gắng sắp xếp cho nhiều người trực ban đêm. Dù sao nếu buổi tối thật sự xảy ra chuyện gì, có nhiều người cũng sẽ an toàn hơn! Trước kia ba người cùng trực, nhân sự cũng đã hơi eo hẹp rồi. Bình thường đều phải hai người phụ trách ở hai cửa trước và cửa sau. Một người người thường xuyên tuần tra ở trong nhà xưởng!

Mà hiện nay, không ngờ Ngô Lượng không thèm để ý tới tình trạng này, trực tiếp giảm ba người xuống thành hai người. Anh ta làm như vậy với mục đích gì? Vấn nhân sự cũng đã rất eo hẹp. Hiện tại chỉ có thể nói là càng thêm trứng chọi đá. Hai người, chỉ có thể mỗi người phụ trách một công. Hơn nữa còn không thể rời khỏi đó! Nếu đã như vậy, chẳng phải đã tạo cơ hội cho đám trộm cắp xông vào hay sao?

Lăng Phong cho rằng, là một người có nhiều năm kinh nghiệm, hơn nữa còn là đội trưởng, Ngô Lượng không có khả năng không hiểu được điểm này! Nếu anh ta hiểu rõ về điểm này hơn mình, vậy kết quả liền có thể tưởng tượng được rồi!

Vì thế, ban đêm, Lăng Phong càng thêm cẩn thận thận trọng, càng lưu tâm hơn đối với những chiếc xe đi ra, đi vào. Theo thói quen nghề nghiệp trong mấy năm qua đã nói cho hần biết, không thể bỏ qua bất kỳ chi tiết tưởng chừng như vô dụng nào!

Quả nhiên, hơn sáu giờ tối một chút, rốt cục Lăng Phong cũng đã phát hiện một chiếc xe rất khả nghi !

Khi Lăng Phong đang canh giữ ở cửa sau, trên quốc lộ từ phía nam xuống phía bắc, cách cổng sau khoảng ba trăm mét, một chiếc xe tải nhìn qua có vẻ rất bình thường, hơn nữa đầy bụi, ép sát vào bức tường vây quanh nhà xưởng!

Chiếc xe này đã dừng ở đây ít nhất là một giờ. Tất nhiên Lăng Phong không thể không phá lệ lưu tâm đến nó! Hơn nữa chiếc xe này từ lúc dừng lại đến bây giờ đã lâu như vậy, cũng không thấy có người nào xuống xe! Đây là điểm khả nghi lớn nhất!

Để không đá thảo kinh xà, Lăng Phong thông qua bộ đàm, tới thẳng phòng bảo vệ ở cửa chính, nơi Tống Thiên đang trực, thông báo với anh ta một chút, nói cho anh ta biết, đêm nay có thể sẽ có tình huống gì phát sinh, để anh ta cần phải cẩn thận không thể lơ là, nhất định phải tập trung toàn bộ tinh thần!

Cái nhà xưởng này, tuy là một nhà xưởng chế biến với quy mô không lớn lắm, nhưng dù thế nào, đây cũng là nơi gia công hải sản. Những hải sản này, đều là loại đắt tiền. Chỉ cần tùy tiện trộm đi mấy hòm hải sản thành phẩm loại tốt đã được gia công, thì giá trị cũng rất lớn. Ít nhất sẽ không ít hơn tổng tiền lương trong một năm của Lăng Phong và Tống Thiên. Bởi vậy xưởng trưởng Lý rất coi trọng công tác bảo vệ, nên dù nhà xưởng không lớn lắm nhưng khắp nơi đều có đặt camera. Nhất là khu vực tường vây quanh. Ở mỗi một chỗ rẽ đều có camera, vòng vòng xung quanh nhà xưởng, gần như chỉ cần là từ ngoài tiến vào trong nhà xưởng, đều không thoát khỏi camera.

Những bố trí này, để đối phó với trộm bình thường, thì hoàn toàn thoải mái! Trừ phi là gặp phải người trong nhà, đã quen thuộc với vị trí của tất cả camera bên trong, nếu không tiến vào trong nhà xưởng mà không bị ghi hình, quả thực chính là không có khả năng!

Ngay cả Lăng Phong đến đây cũng đã được một thời gian, nhưng cũng không hần đã thuộc hết những vị trí camera đặt ở bên trong nhà xưởng!

Lăng Phong ngồi ở trong phòng bảo vệ nhìn chằm chằm, chăm chú vào các vị trí camera được thể hiện trên máy tính. Hần không muốn bỏ qua bất kỳ dấu vết nào!

- Ngô Lượng? Khuya như vậy bọn họ còn tới làm gì?

Lăng Phong vừa mới đốt một điếu thuốc lá, đột nhiên thấy Ngô Lượng cùng Tiền Hưng đang tiến tới vị trí camera ở trước cổng chính.

Lăng Phong sẽ không cho rằng, đội trưởng và đội phó tương lai này đến để công tác tuần tra. Bọn họ có thể nói là có tiếng lười nhác. Cho dù đến phiên bọn họ trực, bọn họ cũng đều ngủ trong phòng trực ban! Hôm nay cũng không phải phiên bọn họ trực. Nếu là bình thường, bọn họ đã sớm tìm một chỗ tắm rửa gọi tiểu thư, hoặc là chơi bài mạt chược, chà xát đến mòn tay!

- Có vấn đề!

Theo bản năng, Lăng Phong nói thành tiếng. Hần vội vàng điều chỉnh vị trí của camera, hướng về phía chỗ bức tường vây quanh nơi chiếc xe tải khả nghi đang đậu.

Trên máy tính hiện lên, khiến Lăng Phong thấy, Ngô Lượng và Tiền Hưng chỉ vào văn phòng Tống Thiên một chút, liền đi ra, đi về phía văn phòng nhân viên bảo vệ trị an.

Văn phòng an ninh cách kho hàng hóa trong nhà xưởng chỉ có vài bước!

- Chẳng lẽ bọn họ muốn tự trộm sao?

Lăng Phong có chút khó có thể tin được lắm lắm. Nhưng trong nháy mắt, hần liền loại trừ suy đoán này. Nếu bọn họ thật sự muốn tự trộm, hoàn toàn không cần phải... nghênh ngang đi vào phân xưởng như vậy. Nếu làm vậy, mặc kệ bọn họ có thuận lợi cảm thấy đó ra ngoài hay không, kết cục đều sẽ bị phát hiện!

Ngay khi Lăng Phong đang ngây người suy nghĩ, trong bộ đàm truyền đến giọng nói của Tống Thiên.

- Lăng Phong, Ngô Lượng có chút không thích hợp!

- Sao anh lại nói vậy?

Lăng Phong vội vàng cầm lấy bộ đàm

- Anh ta nói anh ta đến tìm đồ, nói ban ngày anh ta để quên điện thoại di động ở trong nhà xưởng!

- Điện thoại di động?

Lăng Phong nghi ngờ nói. Đây là một lý do sứt sọc hơn nữa vô cùng cũ. Di động dừng ở trong nhà máy? Năm giờ đã hết ca, rời khỏi đây. Chẳng lẽ tới hơn sáu giờ tối, Ngô Lượng mới phát hiện di động bị mất hay sao? Hiển nhiên điều này có chút không hợp lý.

- Nhìn anh ta, tôi cảm giác có chút không bình thường! Chú ý cái xe tải khả nghi kia! Có thể bọn họ dùng mảnh khóc đường đông kích tây. Chúng ta ngàn vạn lần không thể mắc mưu bọn họ!

Lăng Phong kinh nghiệm phong phú lập tức nghĩ tới khả năng này.

- Được, tôi biết rồi. Yên tâm đi! Cho dù là một con chuột, cũng đừng mong có thể lén lút chạy vào!

Tổng Thiên vỗ ngực cam đoan.

Không tới vài phút sau, Ngô Lượng và Tiền Hưng vừa đi vào đã quay trở lại. Ngô Lượng dùng dùng nỗi giận đi vào phòng bảo vệ của Tổng Thiên chất vấn.

- Tổng Thiên, có người nào vào trong văn phòng tôi không?

- Không có! Xảy ra chuyện gì vậy?

Tổng Thiên sững sốt, kinh ngạc nói.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Khả Nghi(2)

- Không có? Tôi nhớ rõ chính tay tôi đã để điện thoại di động ở trên bàn. Hiện tại quay vào, tôi phát hiện đã không thấy điện thoại của mình đâu! Nếu không có ai vào, sao tôi không tìm thấy điện thoại di động của mình hả?

Ngô Lượng sầm mặt khiển trách.

- Đội trưởng, xin anh bớt giận! Hiện tại cho dù người ta có làm, người ta cũng không dám thừa nhận! Một khi thừa nhận có người tiến vào, đó là không làm tròn bổn phận!

Tiền Hưng đứng ở bên cạnh, trong lời nói đầy vẻ châm chọc.

- Tiền Hưng, thẳng khốn kiếp kia, mày nói cái gì hả? Ít ngâm máu phun người thôi!

Tổng Thiên vừa nghe, con tức liền dâng lên.

- Tổng Thiên, đừng trách tôi nói khó nghe! Buổi tối hôm nay chính là do anh cùng Lăng Phong trực! một nhà xưởng to như vậy, cũng chỉ có hai người các anh. Nếu không có người khác tiến vào, vậy chỉ có một khả năng. Đó là hai người anh và Lăng Phong cùng trộm!

Tiền Hưng khiêu khích nói.

- Tiền Hưng, nói chuyện quy củ một chút! Đừng tưởng rằng làm một con chó thối cho đội trưởng tép riu, thì anh ta có thể giúp cậu một chỗ dựa, cậu liền ngẩng mặt lên trời! Tôi không nói gì khác ngoài một câu, lấy chứng cứ ra!

Tổng Thiên tức giận đến mức đầu cũng nổi gân xanh.

- Tiền Hưng nói cũng không phải là không có lý. Buổi tối, công nhân trong nhà xưởng đều đã về hết. Nhiều nhất cũng chỉ có xưởng trưởng Lý rời khỏi đây muộn một chút! Cuối cùng cũng chỉ còn lại có hai người các anh trực đêm. Chẳng lẽ xưởng trưởng Lý sẽ lấy điện thoại của tôi? Chuyện như vậy, dù

có đánh chết, Ngô Lượng tôi cũng không tin. Hai người các anh là những người duy nhất có thể vào hiện trường. Ngoại trừ hai người các anh ra, không có người nào khác! Tôi thấy, nếu anh muốn chứng minh mình trong sạch, có phải nên đưa lấy ra chút bằng chứng chính xác hay không?

Ngô Lượng cười lạnh nhìn Tống Thiên.

- Ngô Lượng, anh đừng có thả rắm ra đây. Anh chỉ có chức quan bé bằng hạt vừng, hạt đậu, đừng tưởng rằng cái đuôi của mình đã vênh lên trời. Cho dù tôi không có tiền, cũng không có khả năng coi trọng cái di động nát của anh!

Tống Thiên chịu không nổi khi bị người khác vu oan, nói chuyện rất kích động.

- Hừ, ai chẳng biết đội trưởng vừa mới đổi di động mới, Crazy Love 4, là di động trị giá bốn năm nghìn đồng. Không chừng có người đồ mắt sẽ làm tôi chuyện gì. Nếu có tâm tư không đứng đắn, vậy cũng có thể hiểu được !

Tiền Hưng tiếp tục châm dầu vào lửa.

- Mẹ kiếp, hôm nay tao không đánh chết mày, tao không phải họ Tống.

Tống Thiên tức giận gầm lên nhào tới định đánh Tiền Hưng.

Ngô Lượng ý vào thân thủ của mình, lập tức đẩy Tống Thiên ra, chắn ở trước mặt Tiền Hưng.

- Chuyện hôm nay, hai người các anh nhất định phải cho tôi một công đạo. Tiền Hưng, hiện tại gọi điện thoại, bảo Lăng Phong ở cửa sau qua đây một chút! Tôi muốn thăm vấn bọn họ thật kỹ càng!

- Tôi đã hiểu, đội trưởng!

Tiền Hưng cầm lấy bộ đàm trên bàn, nói.

- Lăng Phong, đội trưởng phân phó, nhanh qua đây một chuyến!

- Rất xin lỗi, hiện tại tôi đang làm nhiệm vụ, không thể rời khỏi đây. Nếu xảy ra chuyện gì, vậy ai sẽ chịu trách nhiệm cho tôi?

Lăng Phong rất không khách khí nói.

- Đưa bộ đàm cho tôi!

Ngô Lượng trực tiếp giằng lấy bộ đàm trong tay Tiền Hưng.

- Lăng Phong, hiện tại đội trưởng tôi nghi ngờ các anh trộm điện thoại di động của tôi. Anh lập tức qua đây, nếu không, tôi không thể không nghi ngờ anh chính là người trộm di động của tôi, cho nên sợ hãi, muốn giấu tang vật!

Lăng Phong đang nhìn chằm chằm vào máy tính trên bàn, lập tức cảm thấy sừng sốt. Lý do sứt sọc như vậy cũng dùng được sao?

- Đội trưởng, lời của anh nói ra thật sự có chút khó nghe. Ngay cả cục Công an bắt người bị tình nghi phạm tội, cũng không dám vu oan giá họa như vậy! Chẳng lẽ anh cho rằng quyền lực của anh còn lớn hơn cả cơ quan quốc gia sao? Nếu không có bằng chứng chính xác, vậy mời anh không nên tùy tiện vu oan cho tôi. Cần thận kéo tôi tố cáo anh tội phỉ bang đấy!

- Lăng Phong, vì sao cậu không dám qua? Nếu cậu thật sự không thẹn với lương tâm, chẳng lẽ không dám để tôi giáp mặt thăm vấn sao?

Ngô Lượng tiếp tục phép khích tướng.

Anh ta không biết, vào lúc này, Lăng Phong đã lấy di động ra, mở phần ghi âm, thu âm toàn bộ những lời Ngô Lượng vừa nói.

- Chuyện này không phải là vấn đề có dám hay không, mà là vấn đề là tôi không muốn. Anh chỉ là một đội trưởng, một đội trưởng đội bảo vệ mà thôi, không phải cảnh sát, không phải tòa án. Anh không có quyền thăm vấn tôi. Tôi cũng có quyền từ chối thăm vấn của anh. Nếu anh thật sự nghi ngờ tôi trộm điện thoại di động của anh, anh có thể đến cục Công an báo án. Nếu cục Công an gọi tôi tới thăm vấn, tôi sẽ không phản kháng! Nhưng nếu là anh, rất xin lỗi, anh không có cái quyền đó!

Hiện tại Lăng Phong đã mở ghi âm, nói chuyện rất chú ý kỹ xảo, để lưu lại bằng chứng đủ để tóm được bọn họ.

- Hừ, làm sai lại sợ người khác biết. Nếu cậu thật sự trong sạch, vậy cậu qua đây để tôi hỏi một chút, để tôi tìm thử xem thế nào? Nếu như có người nghi ngờ tôi, tôi có thể không thẹn với lương tâm để anh ta tùy ý điều tra! Điều này căn bản không phải là tổn thất, mà là một cơ hội để chứng minh bản thân mình trong sạch! Tôi nghĩ, đến lúc đó nếu cậu thật sự có thể chứng minh cậu trong sạch, tôi sẽ nhận lỗi với cậu!

Ngô Lượng tiếp tục nói.

- Rất xin lỗi, đội trưởng, thứ lỗi cho tôi không thể đồng ý được. Nếu không có chuyện gì khác, tôi sẽ cúp máy đây. Tôi còn phải làm nhiệm vụ của mình!

Lăng Phong trực tiếp nói.

- Lăng Phong, hiện tại cậu qua đây cho tôi. Nếu trong thời gian cậu tới đây mà xảy ra chuyện gì, Ngô Lượng tôi sẽ tự mình chịu trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không bắt cậu gánh vác chút trách nhiệm nào!

Ngô Lượng quát vào bộ đàm

- Cho dù vậy, tôi vẫn không có lý do gì để đồng ý!

Lăng Phong vẫn thản nhiên nói.

- Hừ, Lăng Phong, vừa rồi vì Tống Thiên phản kháng, ra tay với tôi, đã bị tôi chế phục!

Ngô Lượng đột nhiên nói.

- Cái gì? Các anh đã làm gì anh Tống thế hả?

Đột nhiên lông mày Lăng Phong nhú chặt lại, trong giọng nói có phần phẫn nộ.

Nhưng lọt vào trong tai Ngô Lượng, phản ứng của Lăng Phong lại có một tầng ý nghĩa khác. Anh ta tưởng rằng, sau khi Lăng Phong biết kết cục Tống Thiên bị đánh, vì không muốn bị đánh, khẳng định sẽ thành thành thật thật nghe lời anh ta. Dù sao cái này cũng là thói đời. Mọi người tình nguyện chịu uất ức một chút, cũng không muốn đánh! Nhưng anh ta lại không biết, tên Lăng Phong này hoàn toàn chỉ vì lo lắng cho Tống Thiên, không biết Tống Thiên bị anh ta đánh tổn thương thành bộ dáng nào nên mới phẫn nộ.

- Nếu cậu đã biết, vậy nhanh qua đây, nếu không...

- Tốt, tôi sẽ qua!

Lăng Phong bật người đứng dậy tắt bộ đàm

Sau khi thu xếp sơ qua một chút, Lăng Phong lấy từ trong túi tùy thân của mình một máy tính nhỏ, gắn chặt lên trên cánh tay, khởi động máy, liên kết tín hiệu với máy tính theo dõi trong nhà xưởng, đưa mật mã vào. Rất nhanh sau đó, máy tính nhỏ trên cánh tay đã hiện lên hình ảnh của camera theo dõi trong nhà xưởng. Hắn dùng ngón trỏ của tay phải lên bàn phím nhỏ phía trên, ấn vài cái, lựa chọn tần số theo dõi nhìn toàn cảnh.

Tuy rằng Lăng Phong cho rằng, Ngô Lượng không có khả năng ngóc đến mức độ, ngang nhiên điều Lăng Phong đi nơi khác, sau đó để kẻ trộm nhân thời cơ tiến vào. Làm như vậy quả thực chính là trực tiếp nói cho người khác biết, mình chính là tay trong của kẻ trộm! Nhưng, thói đời hạng người nào cũng có, Lăng Phong cũng không dám cam đoan, có phải Tiền Hưng và Ngô Lượng ngóc tới mức tồi tệ, ngóc tới mức cả nhân loại cũng không ngăn cản được! Nhưng ai mà biết được, tất cả mọi chuyện đều có thể!

Sau khi làm tốt tất cả những điều này, Lăng Phong mới chạy về phía cửa chính. Hiện tại hắn rất lo lắng cho an nguy của Tống Thiên. Dù sao nếu đầu một chọi một, Tống Thiên thật sự không phải là đối thủ của Ngô Lượng!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tống Thiên Bị Thương (1)

Lăng Phong vội vàng chạy tới trước cửa phòng bảo vệ, một cước đá vỡ cánh cửa. Hắn lập tức nhìn thấy Tống Thiên còn đang ôm ngực ngồi dưới đất. Ngô Lượng lại đang rất ngạo mạn ngồi ở trên ghế, cười lạnh. Mà Tiền Hưng đứng ở bên cạnh, trước sau như một vẫn bộ dạng của chó săn, nhìn Lăng Phong với vẻ rất vui sướng khi người gặp họa.

- Ôi, Lăng Phong, lâu như vậy mới qua đây, có phải đã đem tang vật đầu đi hay không vậy?

Tiền Hưng khiêu khích nói.

- Cút đi!

Lăng Phong không thèm để ý tới ý, trực tiếp đi đến bên cạnh Tống Thiên, nâng Tống Thiên dậy.

- Anh Tống, anh thế nào rồi? Có cần phải đi bệnh viện kiểm tra hay không?

- Không cần, lần này ông trời còn chưa muốn cái mạng của tôi!

Tổng Thiên chống đỡ rất quật cường đứng lên.

- Lăng Phong, cậu làm vậy là không coi đội trưởng tôi ra gì phải không? Tôi cũng ngồi ở chỗ này lâu như vậy, mà cậu không lại hoàn toàn không hề đếm xỉa gì đến tôi sao? Đây là thái độ làm người của cậu hay sao?

Ngô Lượng vỗ bàn quát lớn.

Lăng Phong nghiêng đầu nhìn gã một cái, trên mặt lộ rõ sát khí.

- Đội trưởng Ngô, tôi kính trọng anh là đội trưởng, là một tiền bối, nhưng mong anh cũng hiểu được một chút tự trọng. Không cần được một tác lại muốn tiến một thước. Lăng Phong tôi cũng không phải là người dễ chọc đâu!

- Ôi. Đội trưởng, anh nghe thấy không? Người ta nói vậy chính là không coi đội trưởng ra gì, chính là khiêu khích quyền uy của đội trưởng đấy!

Tiền Hưng rất vội về rất muốn gây sự.

- Tiền Hưng, cầm miệng, đứng sang một bên cho tôi!

Ngô Lượng nghiêm mặt khiển trách.

- Dạ, đội trưởng!

Tiền Hưng rất nghe lời, ngoan ngoãn đứng qua một bên.

- Lăng Phong, đây là thái độ của cậu sao? Cậu cũng biết, trong xã hội hiện nay, muốn tìm được một công việc ổn định thật sự khó khăn tới mức nào. Nhất là cậu là thiếu niên từ nông thôn lên, không hề có chỗ dựa vững chắc, không người thân thích. Có thể tìm được một công việc ổn định như vậy, đó là nhờ tổ tiên nhà cậu mồ yên mà đẹp! Nếu cậu thật sự không biết quý trọng, vậy tôi sẽ rất thông cảm giúp thôi làm công việc này!

Ngô Lượng bắt đầu lấy việc khai trừ để đe dọa Lăng Phong.

- Ha ha, đại đội trưởng Ngô, quyền lực của anh thật sự đúng là không nhỏ. May mắn là anh mới chỉ là đội trưởng một đội nhân viên bảo vệ trị an nho nhỏ. Trước không nói đội trưởng anh dựa vào phương pháp đề tiện gì mà dọa nạt người khác. Hiện tại, anh chỉ làm đội trưởng một đội nhân viên bảo vệ trị an nho nhỏ, cái đuôi của anh cũng đã vênh lên trời. Nếu cho anh làm một xưởng trưởng, hoặc là cho anh làm một thôn trưởng tạm thời, không chừng anh thật sự xem mình trở thành là người lãnh đạo quốc gia! Anh có quyền gì mà khai trừ người khác? Đây là quyền mà xưởng trưởng Lý giao cho của anh? Hay là cô em gái tiểu tam của anh trao cho anh quyền này!

Hiện tại Lăng Phong hoàn toàn nổi giận, những lời nói ra cũng rất chói tai.

Ngô Lượng kiêng kị nhất chính là người khác nhắc tới chuyện gã đưa em gái cho xưởng trưởng Lý làm vợ ba. Đây là bệnh không tiện nói ra của gã, cũng nhất định không muốn thấy người khác nói ra. Nếu như có thể, gã hận không thể khiến tất cả những người biết chân tướng của sự việc này đều cầm miệng.

Mà hôm nay không ngờ tên Lăng Phong này lại chỉ thẳng vào mặt gã, chằm chọc gã. Điều này khiến gã nổi cơn thịnh nộ!

- Lăng Phong, hiện tại cậu có biết cậu đang nói chuyện với ai không? Nếu cậu không muốn bị đánh, tôi khuyên cái miệng của cậu nên sạch sẽ một chút cho tôi. Bằng không, tôi thật sự không ngại giúp đỡ cậu, thay mặt cha mẹ của cậu, dạy dỗ cho cậu con trai không nên thân của bọn họ một bài học, để biết cái gì gọi là quy củ!

Ngô Lượng hạ thấp giọng quát.

- Thật buồn cười, đội trưởng Ngô, không phải anh tính ý vào mình xuất thân từ bộ đội đặc chủng đấy chứ? Anh tưởng rằng mình rất cứng rắn sao? Thử nhìn lại xem cái bụng bầu của anh đi đã. Với thân thủ của anh như vậy, còn không biết xấu hổ nói mình từng là một quân binh. Tôi thật sự thấy anh rất dọa người! Chưa từng thấy qua một quân binh nào tệ hại tới mức không chịu nổi như vậy. Ở trước mặt Hùng trợ, không phải anh sẽ tỏ ra mình đáng thương chứ? Chẳng lẽ khi anh ở trong đội quân, huấn luyện viên của các anh cũng chỉ dạy các anh nắm quả hồng mềm nhũn thôi sao?

- Lăng Phong! Cậu thực sự muốn bị ăn đòn rồi!

Ngô Lượng đã hoàn toàn bị Lăng Phong chọc giận. Gã từ trên ghế đứng phắt dậy, một quyền đánh về phía mặt Lăng Phong.

Lăng Phong chỉ là nhẹ nhàng nghiêng người một cái, một quyền của Ngô Lượng đã thất bại đánh vào khoảng không. Thân thể gã mất đi trọng tâm, nghiêng về phía trước, rất xấu hổ và vào tường.

Ngô Lượng đau đớn, một chống vào bức tường, tay tay chống lưng, nhe răng trợn mắt gào lên đầy giận dữ với Lăng Phong.

- Nếu cậu là đàn ông, thì đừng có trốn tránh, đánh tay đôi với tôi một trận! Đã biết trốn, thì cậu còn tính là nam nhân cái quái gì chứ hả!

- Thật buồn cười, ai nói với anh là, đánh nhau nhất định không được trốn chứ? Chẳng lẽ khi các anh ở trên chiến trường, đội trưởng các anh nói cho anh biết rằng, đạn đến thì không thể trốn sao? Bản lĩnh không bằng người thì chính là bản lĩnh không bằng người. Đánh lên một quyền cũng đánh không trúng, còn không biết xấu hổ bảo người khác không được trốn! Không phải tất cả mọi người là kẻ ngốc, đứng ở đó cho anh đánh!

Lăng Phong châm chọc nói.

- Khốn kiếp!

Ngô Lượng rống lên một tiếng, lập tức cảm thấy phần eo đau nhức đến mức co rúm lại.

- Đội trưởng, đội trưởng, anh không sao chứ?

Tên chó săn Tiền Hưng vội vàng tiến lên đỡ Ngô Lượng.

- Lăng Phong, cậu cũng hơi quá đáng rồi! Một quyền vừa rồi của đội trưởng sao có thể thật sự đánh cậu được. Cậu có cần thiết phải làm thật như vậy không? Còn khiến lưng của đội trưởng bị đau nữa. Cậu thật sự là không hiểu chuyện! Nếu một quyền vừa rồi của đội trưởng thật sự dùng hết sức, vậy thân thể gầy yếu của cậu làm sao có thể trốn được chứ?

Tiền Hưng giải vây giúp cho Ngô Lượng nói.

- Người trẻ tuổi không hiểu chuyện. Tiền Hưng, cậu cũng đừng đôi co với hắn làm gì!

Sắc mặt Ngô Lượng liền đổi, rất hài lòng bước xuống một bậc.

- Tôi thật sự chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như hai người. Tôi thật sự cảm thấy mất mặt thay cho cha mẹ của hai người!

Tổng Thiên thật sự là nhìn không được, khinh bỉ nói.

- Được rồi, nếu lưng đội trưởng Ngô đã bị đau, vậy chuyện hôm nay có phải nên dừng ở đây hay không? Hiện tại tôi còn có nhiệm vụ cần phải làm, không có tâm tình ở đây đùa với với hai người đâu!

Lăng Phong tức giận nói.

- Khoan đã!

Ngô Lượng vội vàng ngăn lại.

- Tiền Hưng, nhanh, đỡ tôi ngồi xuống, đỡ phần lưng!

Tiền Hưng xum xoe lấy lòng rất giống với Lý Liên Anh đỡ Từ Hi Thái Hậu vậy, đỡ lưng Ngô Lượng ngồi xuống.

- Lăng Phong, hiện tại tôi chính thức hỏi cậu. Đêm nay khi hai người trực đêm, có đi qua văn phòng đội bảo vệ hay không?

Ngô Lượng lấy lại bình tĩnh hỏi.

- Không có!

Lăng Phong tức giận trả lời.

- Tốt lắm, nếu không có, vậy sau giờ tan tầm, trong nhà xưởng chỉ còn lại có hai người trực đêm là cậu và Tổng Thiên đúng không?

- Đúng! Đây không phải là đội trưởng Ngô anh sắp xếp sao? Vì sao còn muốn hỏi tôi?

Lăng Phong rất không phối hợp nói.

- Vậy thì đúng rồi! Nếu trong nhà xưởng chỉ còn lại có hai người các cậu, vậy cậu nói cho tôi biết, điện thoại di động của tôi để ở trong văn phòng, tại sao lại vô duyên vô cớ mà biến mất như vậy?

Ngô Lượng nhe răng cười nhìn Lăng Phong.

- Đây không phải là chuyện của tôi, tôi không biết! Hơn nữa, tôi nói anh nghe. Anh không có quyền chất vấn tôi. Nếu anh thật sự chắc chắn, đây là do tôi làm, anh hoàn toàn có thể đến cục Công an đi báo án. Tôi tin rằng cảnh sát hẳn sẽ giúp anh điều tra ra được!

Lăng Phong trực tiếp từ chối nói.

- Loại chuyện thế này lại liên quan đến danh dự trong nhà xưởng. Là đội trưởng, tôi phải cân nhắc tới ảnh hưởng tiêu cực không tốt, cho nên không thể để lộ ra. Chỉ có thể hỏi hai người một chút. Nếu quả thật trong hai người có bất kỳ người nào lấy đi, chỉ cần lấy ra, tôi hoàn toàn có thể xem như chuyện này chưa từng phát sinh. Dù sao mọi người cũng là đồng nghiệp một thời gian. Bất kỳ ai cũng không muốn thấy đối phương vì một cái di động này mà

phải tới ngồi trong nhà giam!

Ngô Lượng nói chẳng thà nghe cái gỏi hát còn hay hơn.

- Thật buồn cười, từ khi nào thì đại đội trưởng Ngô trở nên tốt tính như vậy? Có phải là anh không đấy? Làm sao vậy? Đổi tính rồi sao?

Lăng Phong tin tưởng gã làm vậy hẳn là có quỷ kế gì.

- Hai người có thể không thừa nhận. Tôi sẽ không ép! Hiện tại tôi cho hai người một cơ hội. Chỉ cần sáng mai trước giờ làm việc, điện thoại di động được đặt lại trên bàn của văn phòng tôi, tôi sẽ coi như chưa từng phát sinh chuyện gì! Nếu không, tôi sẽ phải đi báo cáo với xưởng trưởng Lý. Tôi tin là xưởng trưởng Lý sẽ không đồng ý tiếp tục nuôi hai tên trộm vặt ở trong nhà xưởng làm nhân viên bảo vệ trị an! Đến lúc đó, vì an toàn của nhà xưởng, ông ấy nhất định sẽ đuổi cả hai người. Hi vọng người đã trộm điện thoại di động của tôi, sẽ không làm liên lụy tới người khác!

Ngô Lượng sầm mặt, không ngờ bắt đầu chơi trò ly gián. Gã cố ý làm như vậy để tạo ra rạn nứt trong mối quan hệ giữa hai người bọn họ. Bởi vì cả hai bên đều thật sự không lấy điện thoại di động của Ngô Lượng, nhưng bọn họ khẳng định sẽ có chút nghi ngờ đối phương. Chiều này thật sự là một chiều thâm độc.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tổng Thiên Bị Thương(2)

- Được rồi, đội trưởng! Theo tôi thấy kế ly gián của anh xem ra chỉ mới học tới nhập môn thôi! Nhưng Lăng Phong tôi trước nay sống không then với lương tâm. Hơn nữa anh có chứng cứ gì nói là trong hai người chúng tôi có một người nào đó đã lấy điện thoại của anh? Tôi lại cho rằng, nói không chừng chính là người nào đó đã cố ý vu oan hãm hại thì đúng hơn!

Lăng Phong một câu nói toạc ra.

- Được rồi, lời cần nói tôi cũng đã nói hết! Giờ tôi đi trước. Tôi cho hai người một đêm suy nghĩ, cố gắng cân nhắc một chút!

Nói xong, Ngô Lượng nhờ Tiền Hưng đỡ, đi ra ngoài, trực tiếp rời khỏi nhà xưởng.

- Lăng Phong, cậu nói xem rốt cuộc gã định làm gì?

Tổng Thiên rất khó hiểu hỏi.

- Ai mà biết được. Ngô Lượng luôn toàn tâm toàn ý muốn chinh chúng ta! Tôi sợ gã đến là dương đông kích tây! Vừa rồi tôi không ở cửa sau lâu như vậy, hẳn muốn tranh thủ để có người xông vào nhà xưởng trộm đồ. Đây cũng không phải là không có khả năng!

Lăng Phong như rồng mây nói.

Nói xong, Lăng Phong trực tiếp mở ra máy tính nhỏ gắn trên cánh tay, chăm chú quan sát, đẩy một loạt hình ảnh theo dõi, điều chỉnh đến tần số nhìn phát đi, phát hiện không có gì động tĩnh. Chỉ có điều khi đang chăm chú nhìn tới camera theo dõi chiếc xe tải kia, hần chột cảm thấy lại chột cảm thấy một điều gì đó.

- Nhất định là có điều gì không bình thường!

Lăng Phong ngoài miệng khẽ nói thầm.

- Nhưng rốt cuộc là không bình thường ở chỗ nào chứ? Sao mình lại không phát hiện được!

- Yên tâm đi! Không vấn đề gì đâu! Ngô Lượng không có khả năng lại ngu ngốc như vậy. Nếu gã đã đuổi cậu đi, khẳng định không dám hành động trong khoảng thời gian này. Nếu làm vậy, cho dù ngu ngốc cũng biết chuyện này khẳng định không tránh khỏi có quan hệ với gã!

Tổng Thiên vỗ bả vai Lăng Phong nói.

- Không bình thường! Tôi vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường!

Lăng Phong rất cố chấp chạy trở về.

Ngồi ở trước máy tính, hần bắt đầu nghiên cứu đoạn băng này.

- Nhất định là có chỗ nào đó không bình thường! Vì sao mình cảm giác được, nhưng cuối cùng lại tìm không thấy chỗ nào bất thường chứ?

Lăng Phong vắt óc suy nghĩ, nhưng vẫn tìm không ra chỗ mấu chốt của vấn đề.

- Vẫn không nhúc nhích! Vẫn không nhúc nhích!

Lăng Phong nhìn đi nhìn lại đoạn băng. Trong khoảng thời gian này, trong xe tải bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Không bình thường, điều này thực sự không bình thường.

- Đứng, không thay đổi, không thay đổi!

Đột nhiên Lăng Phong ngẩng đầu lên. Không phải xe vẫn không nhúc nhích, mà là thời gian trên đoạn băng lại hoàn toàn không thay đổi.

Lăng Phong lại nhảy tới nhìn lại đoạn băng, phát hiện thời gian vẫn đã hoàn toàn dừng lại. Vậy không phải chiếc xe không hề có chút động tĩnh nào trong thời gian này, mà là cái camera này đã bị dừng hình ảnh. Trên phương diện này chỉ là một hình ảnh bị dừng lại mà thôi.

Lăng Phong vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc xe trong đoạn băng, cố gắng suy nghĩ. Không biết, không biết từ lúc nào, đoạn băng này bị người ra động vào, hoàn toàn biến thành một hình ảnh chết như vậy.

- Cao thủ, xem ra đối phương nhất định là một cao thủ! Có thể mê hoặc được mình, nhất định là không đơn giản!

Lăng Phong nói xong vội vàng điều chỉnh lại camera. Hắn phát hiện chiếc xe vẫn còn ở đó. Chỉ có điều cửa xe đã mở ra.

- Không tốt!

Lăng Phong vội vàng lấy ra bộ đàm nói với Tống Thiên ở bên kia.

- Anh Tống, không tốt rồi. Có người lên đột nhập! Anh đi theo dõi chiếc xe kia, ngàn vạn lần đừng để nó chạy mất. Tôi sẽ tới ngay!

- Được!

Tống Thiên vừa nghe, cũng cảm giác được tính nghiêm trọng của sự việc. Nếu quả thật có thứ gì bị trộm đi, vậy có thể trách nhiệm sẽ rất lớn.

Sau khi nói xong, anh ta trực tiếp cầm gậy cao su, vọt về chiếc xe tải.

Trong lúc đó, Lăng Phong chạy về phía kho hàng. Trong lòng hắn cầu nguyện, hi vọng không có thứ gì bị kẻ trộm vận chuyển ra ngoài!

Nhưng khi hắn tới cửa kho hàng, thấy cửa sắt của kho hàng đã mở rộng, trong lòng lập tức cảm thấy ớn lạnh! Không có một bóng người!

- Không tốt, anh Tống có nguy hiểm!

Lăng Phong đột nhiên kêu to. Nếu những tên trộm này đã đi mất, vậy Tống Thiên một mình chạy tới xe tải, khẳng định sẽ gặp phải bọn chúng. Bây giờ còn không rõ rốt cuộc đối phương có bao nhiêu người. Nhất định sẽ gặp phải nguy hiểm.

Nghĩ vậy, hắn vội vàng quay trở ra, chạy về phía chiếc xe tải.

Khi Tống Thiên chạy tới chỗ xe tải, đúng lúc nhìn thấy hai thanh niên đầu đội mũ lưỡi trai kéo sụp xuống mặt, tay khiêng một giấy thùng lên xe tải.

- Đang làm gì vậy? Bỏ thứ trong tay xuống!

Tống Thiên vội vàng quát lớn.

Hai người đội mũ lưỡi trai thấy Tống Thiên chạy qua, vội vàng buông thùng giấy trong tay, cầm lấy hai thanh đao rì rết trên xe, đi về phía Tống Thiên. Người thanh niên đội mũ lưỡi trai phía bên trái nhếch miệng nói.

- Không cần như vậy đâu. Người anh em, tất cả mọi người lẫn lộn cũng chỉ vì miếng cơm ăn mà thôi!

- Cút. Lăn lộn trộm cắp là kiếm cơm sao? Có chân có tay, sao không dựa vào bản lĩnh của mình mà kiếm tiền, không ngờ lại đi làm kẻ trộm cắp! Thật sự là có lỗi cha mẹ mày!

Tống Thiên phun ra một bãi nước bọt, mắng lớn.

- Anh không phải là một nhân viên bảo vệ trị an sao? Giả vờ thanh cao làm cái gì! Tôi nghĩ người anh em chung quy sẽ không đến mức vì công tác của mình, mà bỏ đi tính mạng đấy chứ? Không đáng giá đâu!

Người thanh niên đội mũ lưỡi trai phía bên trái tiếp tục nói.

Người thanh niên đội mũ lưỡi trai phía bên phải hạ thấp giọng nói.

- Đúng vậy, hiện tại anh nên quay đầu lại, như vậy cũng tiện cho tất cả mọi người!

- Cút đi. Hoặc là buông thứ đó xuống rồi cút đi! Hoặc là hôm nay tôi sẽ đưa hai tên trộm chúng mày vào cục Công an, cho mấy người về sau động chân động tay cũng không cần vội vàng!

- Vậy thì không thể trách được chúng tao!

Hai người thanh niên đầu đội mũ lưỡi trai cầm đao vọt về phía Tống Thiên.

Hai tên trộm, trong tay đao hung ác không gì sánh được. Mà trong tay Tống Thiên chỉ có một cái gậy cao su nhỏ mà thôi. Với sức chiến đấu hai bên như vậy, căn bản không phải là đối thủ của hai gã thanh niên cầm đao trong tay. Chỉ xét về binh khí, anh ta đã đứng ở thế hạ phong!

- Tao sợ sao.

Tống Thiên một cước đá vào cằm một người thanh niên đầu đội mũ lưỡi trai, trực tiếp đã khiến gã nằm ngửa ra sau, phoi mặt trên mặt đất, mũ đều bị đánh bay.

- Mẹ nó, tao thấy mặt của mày rồi. Xem mày làm sao trốn được!

Tống Thiên mắng lớn.

- Tự tìm cái chết!

Người đàn ông đầu đội mũ lưỡi trai còn lại bỏ mạnh một đao về phía đầu Tống Thiên.

Tống Thiên liều mạng né tránh, nhưng vẫn không tránh kịp. Thanh đao rí rết chém một cái thật sâu vào đầu vai anh ta. Thịt cũng lộ cả ra. Không quá vài giây, máu tươi từ vết thương ở đầu vai trào ra như trút nước.

- Tao giết chúng mày!

Tống Thiên đau đớn hét lớn một tiếng, một cước đá bay người thanh niên này.

Sau đó anh ta ôm chặt vết thương ở bờ vai đang phun máu của mình, vẻ mặt rất đau đớn.

Lúc này, người thanh niên bị Tống Thiên nhìn thấy mặt, từ trên mặt đất đứng lên, vòng qua phía sau Tống Thiên, sắc mặt dữ tợn, hét lớn một tiếng.

- Mày đã nhìn thấy mặt tao, tao phải chém chết mày!

Tống Thiên không kịp trốn tránh, lại bị một đao chém vào phía sau lưng. Anh ta đau đớn bất tỉnh, ngã nhào xuống mặt đất!

- Anh Tống!

Lúc này Lăng Phong mới bay chạy tới, rống lớn một tiếng, bay lên đá một cước, đập bay gã thanh niên vừa chém Tống Thiên, trực tiếp khiến gã bay ra ngoài, đập vào bức tường vây quanh nhà xưởng, ngã xuống đất, bất tỉnh.

Người thanh niên thứ hai vừa đứng lên nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức sợ tới mức vỡ mật. Sát thần dũng mãnh sát thần như vậy, ai dám trêu chọc chống lại chứ! Gã vội vàng bò lên xe, nhanh chóng khởi động xe chạy trốn!

Điều khiến Lăng Phong lo lắng chính là tình trạng vết thương của Tống Thiên. Hắn cũng không đuổi theo, mà quỳ trên mặt đất nâng Tống Thiên dậy, lo lắng hỏi.

- Anh Tống, anh không sao chứ!

Giờ phút này Tống Thiên đã hôn mê. Máu ở phía sau lưng và đầu vai phun ra ướt cả một mảng đất!

Lăng Phong cũng mặc kệ, ôm lấy Tống Thiên, chạy vội ra đường, chặn một chiếc xe taxi, trực tiếp chạy về phía bệnh viện!

Trên xe, Lăng Phong gọi điện thoại cho Dương Hùng.

- Anh Dương, đã xảy ra chuyện rồi!

- Làm sao vậy?

Ở đầu điện thoại bên kia, Dương Hùng mơ màng vì buồn ngủ đột nhiên mở mắt hỏi.

- Anh Dương, không có thời gian nói nhiều với anh. Anh nhanh chóng chạy tới nhà xưởng, bắt lấy tên trộm đã bị tôi đánh ngất! Chính tên khốn kiếp đó đã chém anh Tổng bị thương rồi!

- Được, tôi tới ngay! Hiện tại cậu nhanh chóng đưa Tổng Thiên đến bệnh viện. Chuyện ở đây cứ giao cho tôi!

Dương Hùng không nói dư thừa, trực tiếp nói.

- Yên tâm đi, anh Dương, anh Tổng không có việc gì đâu!

Giọng nói Lăng Phong có chút nghẹn ngào. Dù sao chính do hấn bảo Tổng Thiên đi theo dõi xe tải, nên hiện tại mới xảy ra chuyện này. Lăng Phong cảm thấy mình không thể trốn tránh trách nhiệm.

Lăng Phong, đừng khóc! Như vậy không giống với Lăng Phong mà tôi từng biết! Hiện tại cậu đã không phải là Lăng Phong một nhân viên bảo vệ trị an nho nhỏ, mà là đại ca của mấy chục người! Nhất định là cậu phải chịu được áp lực gấp người khác mấy lần! Cậu kiên cường, đàn em của cậu mới có thể không bị người ta khi dễ!

Dương Hùng lạnh giọng nói.

- Cảm ơn anh Dương! Tôi sẽ nhớ kỹ!

Sắc mặt Lăng Phong thay đổi, thở một hơi thật dài, sau đó rất kiên định nói vào di động.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cô Y Tá Nhỏ Hoạt Bát Đáng Yêu

Sau khi xuống xe taxi, Lăng Phong trực tiếp vút cho lái xe một trăm đồng, ôm Tổng Thiên toàn thân đầm máu chạy vào trong bệnh viện!

- Này cậu, còn tiền thối lại này!

Người lái xe thò đầu qua cửa kính xe, gọi với theo Lăng Phong.

Nhưng Lăng Phong cũng không quay đầu lại, ôm Tổng Thiên xông thẳng vào bệnh viện!

- Bác sĩ, bác sĩ! Bác sĩ ở đâu? Ở này có người bị thương cần cấp cứu!

Lăng Phong bất chấp tất cả, trực tiếp gân cổ họng lên quát.

- Tiên sinh, nhỏ tiếng một chút! Nơi này là bệnh viện!

Có một y tá nhỏ cau mày đến bên cạnh nhắc nhở.

- Phòng cấp cứu ở chỗ nào? Bạn của tôi bị thương rất nghiêm trọng, cần cấp cứu!

Lăng Phong căn bản không nghe, chỉ lo lảng quát cô y tá nhỏ.

- Tiên sinh, nơi này là bệnh viện! Người bệnh cần yên tĩnh!

Cô y tá có chút tức giận nhắc lại.

- Cút đi, bạn của tôi cũng là người bệnh, anh ấy cần cấp cứu!

Hai mắt Lăng Phong mở trừng trừng, giăng đầy tơ máu, quát vào mặt cô y tá kia.

Bị Lăng Phong rống lên một tiếng như sư tử gầm, cô y tá nhỏ này sững sốt, có chút ủy khuất, không ngờ liền giằng co với Lăng Phong ở chỗ này!

Đúng lúc đó, bác sĩ nghe thấy Lăng Phong lớn tiếng như vậy, kinh động chạy tới, nhìn Lăng Phong ôm một người đàn ông toàn thân đầy máu, liền nhượng mảy.

- Mau, đặt lên giường đây, đưa vào phòng cấp cứu!

Không đợi Lăng Phong kịp phản ứng lại, lúc này mấy y tá đã đẩy giường đến, thật cẩn thận nâng Tống Thiên đặt lên trên giường!

- Không thể nằm, anh ta có vết thương ở phía sau lưng!

Lúc này cô y tá nhỏ vội vàng nhắc nhở.

Lăng Phong sững sốt, thấy một y tá vừa muốn đặt Tống Thiên nằm xuống giường, ngay lập tức cô y tá ban nãy vừa bị hấn quát liền nhắc nhở. Người y tá kia liền đặt Tống Thiên nằm úp sấp xuống. Yết hầu hấn lên xuống vài cái, ngưng ngưng nói.

- Cảm ơn!

- Không cần khách khí! Tôi đưa anh đi đăng ký vào viện!

Sắc mặt cô y tá nhỏ đỏ lên, chuyển đề tài nói.

Lăng Phong biết tình trạng vết thương của Tống Thiên không nhẹ, vì thế lập tức giúp anh ta đóng trước năm vạn đồng tiền viện phí. Sau đó, hấn ngồi trên ghế ngoài hành lang, phía trước cửa phòng cấp cứu. Hai chân hấn không nhịn được mà run rẩy! Những năm gần đây, số người mất mạng trên tay hấn cũng không dưới một trăm người. Đồng nghiệp, bạn tốt cũng hy sinh không ít. Nhưng hấn lại gần như chưa từng cảm thấy sợ hãi áy náy như vậy! Ngoại trừ... lần đó! Cái lần đã khiến hấn đến tận bây giờ cũng khó có thể quên đi được!

Không biết đã đợi bao lâu, đèn phòng cấp cứu vẫn còn sáng, cuộc phẫu thuật bên trong vẫn đang tiếp tục. Bác sĩ y tá đi vào đi ra từng đợt từng đợt. Lăng Phong không dám quấy rầy. Hấn sẽ không giống như những người khác, vừa nhìn thấy bác sĩ y tá là xông lên, hỏi tình hình người bệnh bên trong. Hấn biết, đối với người bệnh đang cấp cứu mà nói, thời gian chính là sinh mạng. Hấn không dám làm chậm trễ thời gian của những bác sĩ, y tá kia. Dù chỉ là một giây, hấn cũng không muốn. Hấn sợ chỉ một giây đó thôi cũng làm chậm trễ việc cứu sống Tống Thiên!

Dương Hùng vô cùng lo lắng chạy tới, thấy Lăng Phong ngồi ở ghế chờ, vội vàng hỏi.

- Phẫu thuật bên trong thế nào rồi?

Giọng nói của Lăng Phong có phần run rẩy.

- Không, không, không biết!

- Lăng Phong, đừng lo lắng! Nhất định sẽ không có việc gì đâu!

Dương Hùng vỗ bả vai an ủi Lăng Phong. Sau đó, anh ta đưa cho hấn một điều thuốc lá.

Lăng Phong run rẩy lấy bật lửa ra, châm thuốc!

Một y tá đi từ phía xa tới, thấy bên này có người đang hút thuốc, liền dừng dừng nổi giận muốn đi qua ngăn lại. Trong bệnh viện không cho phép hút thuốc! Nhưng cô ta lại bị cô y tá nhỏ vừa rồi đã nói chuyện với Lăng Phong, kéo lại!

- Chị Lý, thôi được rồi!

Cô y tá được gọi là chị Lý thấy ánh mắt có chút thông cảm của cô y tá nhỏ, nhất thời mềm lòng, cũng bỏ qua luôn!

- Được rồi, chị Lý nể mặt cô. Tuy nhiên, cô cẩn thận một chút, đừng để cho bà y tá trưởng kia nhìn thấy. Nếu bà ấy biết cô làm như vậy, khẳng định sẽ nắm lấy cơ hội mà đuổi việc cô đấy!

- Yên tâm đi, chị Lý! Chỉ có chị và em thấy thôi, chẳng lẽ chị lại đi tố cáo em hay sao chứ?

Cô y tá nhỏ cười hi hi nói.

- Được rồi, đừng đứng ở đây nói nhảm nữa! Đi làm việc của cô đi!

Chị Lý nheo nhẹ mắt cô y tá, yêu thương mà mắng một câu.

- Cảm ơn chị Lý!

Cô y tá nhỏ hoan hô, nhảy nhót rồi đi.

Lăng Phong hung hăng rút mấy hơi thuốc. Hấn cảm thấy mình đã bớt khản trương một chút. Con mắt hấn trống rỗng nhìn xuống mặt đất dưới chân, nói.

- Anh Dương, gia cảnh của anh Tổng thế nào, anh có biết không?

- Biết! Nhà cậu ta rất nghèo! Cả nhà chỉ trông chờ vào tiền lương của cậu ấy để đảm bảo cuộc sống! Mẹ cậu ấy đang bệnh nặng. Nhiễm trùng đường tiết niệu. Mỗi tuần đều phải dựa vào truyền dịch để duy trì sinh mạng. Vì chữa bệnh cho mẹ, Tổng Thiên đã vay nợ khắp nơi. Ngay cả con gái cậu ấy vừa mới tốt nghiệp sơ trung cũng bắt buộc phải bỏ, không học lên trung học. Năm ấy, con bé mới mười sáu tuổi đã đi làm công! Vợ cậu ta bắt mẫn về việc cậu ta tắng gia bại sản để cứu chữa cho mẹ mình. Một lần, cô ta con tức giận đã bỏ cậu ta và đưa con gái lại, chạy theo một gã đàn ông khác! Ba năm trước đây, mẹ của cậu ta thật sự không muốn tiếp tục liên lụy cậu ta nữa, đã uống thuốc trừ sâu tự sát! Khoảng thời gian đó, ban ngày Tổng Thiên vẫn đi làm, buổi tối đi bán hàng ở ngoài vỉa hè. Đôi lúc còn giúp người ta đi khuôn vắc hàng hóa. Phàm là việc gì có thể kiếm ra tiền, cậu ta đều làm cả! Trong thời gian đó, tóc ở trên đầu cậu ta cũng vì vậy mà bạc đi rất nhiều! Thật sự rất vất vả!

Dương Hùng thở dài một hơi nói.

Lúc này, Lăng Phong mới nhớ tới, thái dương Tổng Thiên thực sự đã hoa râm. Ban đầu hắn còn tưởng rằng anh ta bị máu xấu, căn bản không để ý đến. Không ngờ một người đàn ông ngày thường luôn hi hi ha ha, lại có một cảnh ngộ bi ai như vậy!

- Anh Tổng, anh ấy thực đáng mặt đàn ông!

Lăng Phong khẳng định nói.

- Đúng vậy! Cậu ấy là một người đàn ông thực thụ! Một con người sắt đá không thích xẻ chia đau đớn của mình! Lúc ấy, sau khi biết được tình hình của Tổng Thiên, trên dưới toàn nhà mấy đều rất cảm động. Xưởng trưởng Lý đi đâu vận động được bảy, tám mươi nghìn để góp phí trị liệu cho mẹ cậu ta. Nhưng không ngờ Tổng Thiên lại một xu cũng không nhận. Mặc dù cậu ta thật sự rất cần tiền, nhưng cậu ta vẫn không nhận, dù chỉ là một xu!

Dương Hùng tiếp tục nói.

- Sau khi mẹ cậu ấy qua đời. Vợ cậu ấy cũng không quay về. Chỉ còn lại hai cha con Tổng Thiên đối khổ bên nhau! Để trả nợ, Tổng Thiên bán đi căn nhà cha mẹ để lại cho cậu ấy, mua một cái thuyền cũ, dựng một căn phòng trên thuyền, mang theo con gái mình tới sống trên một con sông ở ngoại ô!

Nghe xong, Lăng Phong đã hoàn toàn chấn động. Đối với lời của Dương Hùng, Lăng Phong cũng từng biết qua một chút. Trước kia khi hắn còn nhỏ, lúc còn chưa rời đi, cũng đã gặp qua tình huống như vậy. Lúc đó, người mua không nổi phòng ở, cả những người không có đất ở, bình thường sẽ tìm một chiếc thuyền cũ, bên trên dựng một căn phòng đơn giản, cứ như vậy mà ở cả đời! Nhưng điều khiến hắn thật sự không ngờ được chính là tới tận bây giờ, lại còn có người ở như vậy!

- Tổng Thiên vẫn cảm thấy bản thân mình rất có lỗi đối với con gái! Khi thi lên cấp hai, con bé có thành tích đứng thứ ba toàn thành phố mà lại đành phải từ bỏ trung học, lựa chọn đi làm công lấy tiền chi tiêu thêm cho gia đình! Thấy đôi tay mềm mại của cô con gái còn không đến hai mươi tuổi của mình, vì rửa chén bát ở khách sạn mà bị lấm lem dầu mỡ, thô ráp cả đi, trong lòng cậu ấy rất chua xót! Mỗi lần uống say, cậu ấy lại khóc, nói nếu lúc ấy con gái mình vẫn được đi học tiếp, giờ này khẳng định đã vào trường điểm rồi! Thế nhưng, đều vì anh ta mà bị trì hoãn! Còn nói nếu mình có tiền, nhất định lúc con gái kết hôn phải để lại cho con bé một căn hộ. Bản thân anh ta có thể ở cả đời trên thuyền được, nhưng nhất quyết phải để cho con gái mình ngẩng đầu lên được!

- Anh Tổng nguyện vọng này của anh, nhất định sẽ thành sự thật!

Lăng Phong gật đầu, nói thật sự nghiêm túc.

- Lăng Phong, cậu vẫn chưa hiểu Tổng Thiên! Con người cậu ta, chính là tình nguyện đối chết cũng không chấp nhận để người khác bóc lột đâu! Cậu ta hơn ba mươi tuổi rồi vẫn còn đi theo cậu lặn lội trong xã hội đen, không phải là muốn nịnh bợ một kẻ có tiền, để lúc nào đó có thể bóc lột cho cậu ta một căn hộ. Mà vì cậu ta muốn dựa vào nỗ lực của bản thân mình, tự kiếm lấy tiền. Có thể dùng tiền mình kiếm được mua một căn hộ cho con gái. Đây mới là điều thực sự khiến anh ta vui vẻ. Người khác bóc lột, cho dù là một biệt thự thì cậu ta cũng sẽ không liếc mắt nhìn dù chỉ một cái!

- Anh Dương, tôi hiểu rồi! Hôm nay Lăng Phong tôi thề rằng, chỉ cần Lăng Phong tôi không chết, nhất định sẽ giúp Tổng Thiên hoàn thành tâm nguyện của anh ấy!

- Lăng Phong, cậu có thể nói như vậy, tôi thấy rất vui! Từ ngày đầu tiên cậu đến đây, tôi vẫn luôn nhìn không thấu cậu. Cậu có sự lão luyện, trầm ổn vốn không phù hợp với tuổi của cậu. Ngay cả tôi từng này tuổi rồi, có đôi khi cũng cảm thấy thân thủ không bằng cậu. Sát khí trên người cậu cũng không phải là thứ người bình thường nên có! Nếu cậu đã không muốn nói, tôi cũng sẽ không hỏi nhiều!

Dương Hùng nhìn Lăng Phong nói.

- Cảm ơn anh Dương! Nếu anh đã nhìn ra, vậy tôi sẽ không giấu anh nữa. Tôi thực sự có bí mật! Nhưng bây giờ tôi không thể nói được. Không phải Lăng Phong tôi không tin nhiệm anh Dương, mà là tôi không muốn liên lụy đến các anh!

Lăng Phong lắc đầu nói.

- Nói gì vậy! Lăng Phong, nếu cậu đã luôn mồm gọi anh Dương, vậy thì Dương Hùng tôi cũng xem cậu như em trai ruột! Chỉ cần cậu có phiền toái, bất cứ lúc nào cũng có thể nói một tiếng. Tuy rằng Dương Hùng tôi xương cốt đã già, nhưng khi anh em gặp nạn, tôi tuyệt đối sẽ không nhủu mày do dự dù chỉ là một chút! Cho dù phải liều cái thân già này, cũng phải giúp anh em một phen!

Dương Hùng nói rất hào khí.

- Cảm ơn, anh Dương!

Lăng Phong rất cảm động.

- Giữa anh em với nhau, không cần khách sáo như vậy!

Đúng lúc này, cô y tá nhỏ đã đi tới, gương mặt ửng đỏ, mỉm cười nhìn Lăng Phong nói.

- Vị tiên sinh này, tàn thuốc nhớ ném vào WC, cảm ơn!

Lăng Phong còn chưa kịp phản ứng, trái lại Dương Hùng là người đầu tiên phản ứng, thật sự xin lỗi dập luôn điếu thuốc trong miệng, nói.

- Thật sự, thật sự xin lỗi. Vừa rồi vì quá khẩn trương nên tôi đã quên mất bệnh viện có cấm hút thuốc! Thật xin lỗi cô!

Cô y tá nhỏ thật ra có chút ngại ngùng, khuôn mặt nhỏ lại càng đỏ hơn, liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái, cúi đầu nhỏ giọng nói,

- Không sao, tâm tình của các anh, tôi có thể hiểu được!

Người ta đều đã nói như vậy rồi, Lăng Phong cũng ngại không hút tiếp, nên vội vàng đem dập điếu thuốc vẫn còn dư một nửa. Lúc vừa, hần mới chuẩn bị mang vào WC, thì cửa phòng giải phẫu đột nhiên mở ra. Lăng Phong vội vàng đưa tàn thuốc cho cô y tá nhỏ.

- Cảm ơn!

- Anh...

Cô y tá nhỏ kia còn chưa kịp nói xong, Lăng Phong và Dương Hùng đã xông lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Điểm Huyết Cầm Máu

- Bác sĩ, bạn tôi thế nào?

Lăng Phong vội vàng tiến lên hỏi.

Một bác sĩ khoác áo dài trắng, chậm rãi tháo khẩu trang xuống, thở hắt ra một hơi dài, còn chưa hết sợ, nói.

- Nguy hiểm thật. Vết thương phía sau lưng chỉ cách tim chưa đến một cm. Nếu thực sự tổn thương tới tim, trừ phi là đại la thần tiên, nếu không, bất kỳ ai cũng cứu không nổi!

- Tuy nhiên, trước khi người bệnh này tới bệnh viện, dường như đã được cầm máu rồi! Điều khiến tôi thấy lạ chính là không ngờ lại cầm máu bằng cách điểm huyết vị! Bằng không, cho dù người bệnh này có được đưa vào phòng giải phẫu cũng sẽ chết vì mất máu quá nhiều! Đúng rồi, ai đưa anh ta tới vậy? Tôi thật muốn gặp được vị cao nhân có thể cầm máu bằng cách điểm huyết vị đó. Có thể làm được điều này, tôi nghĩ nhất định là cao thủ ngành y. Ít nhất cũng là người nghiên cứu khá sâu đối với huyết vị!

Bác sĩ có chút tán thưởng mà nói.

Lăng Phong không nói gì. Người trợ giúp Tổng Thiên điểm huyết vị cầm máu chính là Lăng Phong. Đây là bài học bắt buộc của bọn họ. Lúc ra ngoài làm nhiệm vụ khó tránh khỏi sẽ vì chiến đấu mà bị thương. Có thể đúng lúc cầm máu trị thương hữu hiệu cho bản thân, cũng chính là một bảo đảm không thể thiếu, để tăng cơ hội sống sót cho bọn họ. Mà cầm máu bằng huyết vị của y học Trung Quốc lại chính là một ngành học thần kỳ, được chọn làm tài liệu học tập của bọn họ. Không cần bất cứ loại thuốc nào, chỉ cần tìm được huyết vị, ấn xuống, như vậy là được!

Lúc Lăng Phong cứu Tổng Thiên, đã vội vàng ấn lên mấy huyết vị của anh ta, giúp anh ta tiến hành cầm máu đơn giản hữu hiệu. Đương nhiên không phải khoa trương như trên TV, nhẹ nhàng nhấn một cái thì vết thương đang tuôn ra như suối lập tức được cầm máu. Thật ra, chỉ có thể giảm bớt lượng máu chảy ra thôi.

- Cái này, cái này, tôi cũng không biết!

Lăng Phong vội vàng ha ha cười.

Dương Hùng lại kín đáo liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái!

- Nhanh, đưa người bệnh vào phòng theo dõi đi! Hiện tại tuy rằng tính mạng của người bệnh đã được nhất về, nhưng thân thể rất suy yếu. Phải theo dõi thêm vài ngày nữa, xác định vết thương không bị nhiễm trùng, lúc này mới có thể xem như thoát khỏi nguy hiểm!

Bác sĩ nói.

- A, đúng đúng đúng, nhanh đưa cậu ấy đến phòng theo dõi!

Lúc này Dương Hùng vỗ đầu một cái, vội vàng nói.

Lăng Phong đã đặt một phòng chăm sóc đặc biệt cho Tống Thiên. Với tình trạng vết thương bây giờ, Tống Thiên vẫn đang trong thời kỳ theo dõi, không thích hợp chen chúc trong phòng bệnh bình thường. Như vậy cũng không thích hợp để anh ta yên tĩnh dưỡng thương!

Cô y tá nhỏ nhìn tàn thuốc trong lòng bàn tay bị Lăng Phong cưỡng ép nhét vào, rất buồn bực, đang chuẩn bị làm người tốt đến cùng, giúp hẩn mang tàn thuốc vào WC.

Ngay lúc cô xoay người rời đi, y tá trưởng đã đứng ở trước mặt cô. Nói thật, y tá trưởng này cũng có thể xem là một mỹ nữ, nếu thái độ của cô ta có thể bớt cao ngạo, khôn mặt cũng đừng có lúc nào cũng treo lên, chắc chắn sẽ khiến người ta yêu thích. Hơn ba mươi tuổi, chính là độ tuổi thú vị nhất của người phụ nữ.

Cô y tá nhỏ thấy y tá trưởng, vội vàng cúi thấp đầu xuống. Cô y tá trưởng này thấy người khác sợ mình, lại càng có cảm giác thỏa mãn. Vì thế cô ta càng thêm cao ngạo mà hất đầu lên, dùng cằm nhìn cô y tá nhỏ.

- Hừ, Vi Hàm, bây giờ không phải đang giờ làm việc sao? Sao cô lại lười biếng đứng ở chỗ này vậy?

- Không, không, không phải! Y tá trưởng!

Cô y tá nhỏ Vi Hàm vội vàng giải thích.

- Trong tay cô là cái gì?

Y tá trưởng thấy cô nắm chặt tay, dấu ở phía sau, cô ta nâng cao âm lượng dùng giọng mũi hỏi.

- Không, không có gì!

Vi Hàm lại càng vội vàng dấu tay ra phía sau.

- Đưa tôi xem

Y tá trưởng lại quát lớn.

Vi Hàm không nói gì, nhưng cũng không có ý cho cô ta xem!

- Nha đầu chết tiệt nhà cô, bây giờ đã học được cách không nghe lời rồi đúng không? Đừng quên, giờ cô vẫn là một y tá thực tập. Chỉ cần một câu nói của tôi, cô có thể lập tức bị đuổi đi!

Y tá trưởng nhìn thấy quyền uy của mình bị xem thường, rất tức giận nắm lấy cánh tay Vi Hàm, dùng sức nhéo một cái thật mạnh.

- A!!!

Vi Hàm bị đau thả bàn tay ra, đầu thuốc lá trong tay rơi ra ngoài.

- Cô dám hút thuốc ở trong bệnh viện sao?

Y tá trưởng rất buồn bực nhìn tàn thuốc trên mặt đất. Hai mắt sắc như dao chất vấn Vi Hàm.

- Không có, không có, tôi không có!

Vi Hàm đau đến nước mắt đảo quanh, ủy khuất giải thích.

- Không có? Vậy tàn thuốc ở đâu ra vậy hả? Quy định của bệnh viện đã ghi thành văn bản rõ ràng, không cho phép hút thuốc! Giỏi lắm, cô cũng dám hút thuốc ở bệnh viện. Tôi đi sẽ báo cáo với Viện trưởng, để xem ông ấy tổng cổ cô y tá nhỏ mà gan này thế nào!

Y tá trưởng rất đắc ý nhặt "chúng cứ phạm tội" trên mặt đất lên.

- Tôi...

- Điều thuốc đó là do tôi hút đấy!

Đúng lúc này, một giọng nói từ phía sau Vi Hàm truyền đến, khiến người ta cảm thấy rất ấm áp.

- Cậu...

Y tá trưởng kinh ngạc nhìn người đàn ông phía sau Vi Hàm.

Đó chính là Lăng Phong. Lúc này hắn mới vừa đi ra khỏi cửa, thấy được cảnh tượng này nên muốn bênh vực kẻ yếu, đi lên trợ giúp cô y tá nhỏ kia. Mà nói cho cùng, tàn thuốc kia vốn là của hắn. Cô y tá kia chỉ đáng thương gánh tội thay hắn thôi!

- Cậu là ai? Cậu không biết bệnh viện không cho phép hút thuốc sao?

Hai tay Y tá trưởng chống vào nạnh, chất vấn.

Lăng Phong cười lạnh một tiếng, đứng ở phía trước Vi Hàm, nheo mắt nhìn y tá trưởng kia.

- Thế cô là ai? Chẳng lẽ cô không biết là không thể gây tiếng ồn ào trong bệnh viện hả?

- Tôi, tôi là y tá trưởng!

- À!!! Nói như vậy, cô là y tá trưởng thì cô có thể làm ồn ở trong bệnh viện sao? Tôi thấy tôi phải khiếu nại với Viện trưởng các cô một chút, xem đây có phải là quy củ của bệnh viện các người không? Bệnh nhân và người nhà không thể lớn tiếng gây ồn ào. Còn y tá trưởng thì có thể vàng thạc không sợ lửa, gây ồn ào sao?

Mới đó, cô ta đã bị Lăng Phong bắt được lỗi hỏng, phát huy đầy đủ ba tác lười của hắn mà giảng đạo lý.

- Cậu...

Y tá trưởng tức giận nói không ra lời.

- Tôi cái gì? Đây là thái độ của bệnh viện các cô đối đãi với người nhà bệnh nhân hả? Một chút lễ phép với tổ chức tối thiểu cũng không có. Người như cô, quả thực không có giáo dưỡng. Thế mà còn làm y tá trưởng. Thật sự làm mất hết thể diện của bệnh viện của các người!

Lời nói của Lăng Phong sắc bén như đao.

Y tá trưởng tức giận đến mức mặt đỏ bừng. Cô ta biết, còn tiếp tục đôi co như vậy, kẻ có hại nhất định là cô. Người này không phải đàn ông mà. Cậu ta đã hoàn toàn bắt được cái chân đau của cô. Đến lúc đó tới chỗ Viện trưởng, cho dù mình có bị oan uổng đi nữa, Viện trưởng cũng sẽ vì danh tiếng của bệnh viện mà xử phạt mình, cho người nhà bệnh nhân một câu trả lời hài lòng!

- Hừ

Y tá trưởng dừng dừng nổi giận, xoay người rời đi. Trước khi đi, cô ta còn hung dữ, trừng mắt nhìn Vi Hàm một cái.

Thấy mình lại cãi thắng một người đàn bà chanh chua, Lăng Phong rất đắc ý. Hắn ngậm một điếu thuốc, trầm nghĩ.

"Hừ, với chiến tích như vậy, cho dù gặp được một nữ vương chanh chua chửi đồng thì mình cũng có lòng tin trị được cô ta! Cãi nhau, chính là thể mạnh của mình mà!"

- Anh còn hút nữa hả!

Vi Hàm bặm miệng, liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái, nói.

- Ách? Ngại quá!

Lăng Phong vội vàng lấy điếu thuốc xuống.

- Ngại quá, đã gây cho phiền phức cho cô rồi! Rất xin lỗi!

- Được rồi, sau này muốn hút thuốc, anh có thể đến WC mà hút!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi Hàm đỏ lên, vội vàng cúi đầu chạy ra.

Làm hại Lăng Phong sững sờ đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm theo bóng dáng y tá nhỏ, tự kỷ.

"Vi sao cô ấy lại đỏ mặt nhỉ? Mình biết mình rất đẹp trai, nhưng lực sát thương cũng không cần khá như vậy chứ? Mới gặp chưa bao lâu, chẳng lẽ cô y tá nhỏ này đã bị khuôn mặt anh tuấn của mình "giết chết" trong nháy mắt rồi?"

- Sao hả? Để mắt đến cô bé y tá kia sao?

Ngay khi Lăng Phong xuất thần nhìn theo bóng dáng cô y tá nhỏ, Dương Hùng không biết đã đứng ở bên cạnh hắn từ lúc nào, mở miệng trêu ghẹo.

- Cái gì mà để mắt chứ? Vì sao phải để mắt đến cô ấy chứ? Xin lỗi, trong vấn đề này thứ lỗi cho tôi không biết trả lời thế nào cả! Ở trước mặt soái ca như tôi đây, chỉ có tôi bị đám mỹ nữ không ngừng để mắt đến thôi. Chưa từng có mỹ nữ nào đáng để cho bản soái ca nhất kiến chung tình đâu!

Lăng Phong bày ra một bộ dáng rất tàn ác, nói mà không biết xấu hổ.

- Ha hả, cậu nghĩ thật buồn nôn! Nếu quả thật để mắt thì cứ theo đuôi đi. Bây giờ không phải mấy người trẻ tuổi các cậu đều rất chủ động đấy thôi! Cô bé này có bộ dạng thật sự là tươi ngon mọng nước. Khuôn mặt vừa trắng vừa mềm. Bộ ngực vừa lớn vừa cao! Mông vừa cao vừa vênh! Ngay cả tôi thấy cũng khó tránh khỏi động tâm. Nếu có thể đặt ở trên giường, cảm giác nhất định thích ngắt trời!

Dương Hùng háo sắc nói.

- Đây, tôi nói được rồi đây. Dương đại thúc! Người ta thì trâu già muốn gặm cỏ non, bây giờ anh định dê già (lão Dương) ăn cỏ non hả? Đi sang một bên đi, cây rau cải trắng tươi ngon mọng nước như vậy, không thể để cho heo vây quanh được!

Lăng Phong rất bất mãn nói.

- Xem bộ dáng của cậu kia. Tôi chỉ mới tưởng tượng, cậu đã gấp thành như vậy, còn nói không để mắt người ta!

Dương Hùng tức giận nói.

- Anh như thế mà gọi là tưởng tượng hả? Đó đã là ý dâm với con gái nhà người ta rồi!

Lăng Phong đứng lý hợp tình mà nói.

- Ý dâm?

Dương Hùng mặt mày không hiểu ra sao cả.

- Thật sự là không có văn hóa, ngay cả ý dâm cũng không biết! Cái gọi là ý dâm, đơn giản mà nói chính là anh muốn OXXX đối phương trên phương diện tinh thần. Đây là việc cực kỳ không tôn trọng đối phương!

- Có đó cũng tính sao? Nếu lúc tôi nằm mơ, ở trong mộng OXXX cô nào đó. Như vậy cũng có thể tính là trách nhiệm của tôi sao?

Dương Hùng mở to hai mắt nhìn, thể hiện mình hoàn toàn không hiểu gì.

- Nằm mơ cũng không phải là thứ mình có thể khống chế sao?

- Đương nhiên là có trách nhiệm. Anh đã lớn từng ấy tuổi rồi, chẳng lẽ không biết câu, ngày nghĩ gì đêm mơ đó hả?

Lăng Phong là một bụng đạo lý.

- Ha hả, thì ra là thế! Tôi đồng ý, tôi nói không lại cậu! Hôn nữa, dẫu tôi có muốn vây quanh đảo cây cải trắng lung linh này thì chị dâu cậu cũng không cho đâu!! Nếu như bị cô ấy biết được, không chừng thiên tôi luôn ấy chứ!

Dương Hùng nhún vai nói.

- Tốt, thế lại càng tốt ấy chứ! Chỉ cần anh còn dám có suy nghĩ bay nhảy gì trong đầu, tôi lập tức báo cáo với chị dâu!

Rốt cục Lăng Phong đã cảm thấy yên tâm, nói.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngô Lượng-Kẻ Mặt Dày Mày Dạn

Tổng Thiên còn phải nằm viện để theo dõi, Lăng Phong và Dương Hùng không dám thông báo cho con gái Tổng Thiên biết vì sợ con bé sẽ lo lắng.

Ngày hôm sau, Lăng Phong và Dương Hùng đi làm, dự định sẽ xin Công ty một khoản phụ cấp tai nạn lao động cho Tống Thiên. Dẫu sao, Tống Thiên bị như vậy là do đã can đảm đấu tranh với tên trộm trong ca trực, nên mới bị thương. Theo lý mà nói, đáng ra cái xưởng phải chịu trách nhiệm chi trả cho anh ta mọi chi phí thuốc men y tế.

Thế nhưng, khi hai người Lăng Phong và Dương Hùng tìm được Ngô Lượng, qua cách nói của gã, họ mới vỡ lẽ ra, mọi việc không đơn giản như họ nghĩ.

- Hừ Lăng Phong...cậu còn dám vác mặt đến đây tìm tôi sao? Vừa may tôi cũng đang định tìm cậu! Nếu cậu còn không xuất hiện, tôi sẽ buộc anh vào cái tội bỏ trốn!

- Đội trưởng à, com thì còn có thể ăn qua loa, chứ lời nói thì phải thận trọng một chút chứ!

Dương Hùng chau mày nói.

Ngô Lượng chỉ vào mặt Lăng Phong quát lớn:

- Sao chứ? Tôi nói sai à? Lăng Phong, cậu biết tôi qua ai trực ban không? Nếu cậu không biết thì bây giờ tôi sẽ nói cho cậu biết. Chính là cậu và Tống Thiên, nhưng hai người đi đâu mà không có lấy một người? Mới nửa đêm mà bỏ đi đâu mất tăm! Nếu tôi không sớm dự liệu được chuyện này, chắc giờ này mọi tài sản của xưởng đều bị kẻ gian dọn sạch rồi! Đây không phải là do các cậu vô trách nhiệm sao? Giờ còn mặt dày đến đây đòi hỏi phụ cấp tai nạn lao động, tôi thật sự cảm thấy xấu hổ thay cho các cậu!

Lúc này Lăng Phong không còn kìm chế được nữa:

- Ngô Lượng, làm người đừng có quá vô liêm sỉ! Thường ngày anh làm mưa làm gió, tôi không thèm nói đến. Nhưng đến bây giờ, Tống Thiên bị người ta đánh trọng thương, anh có dám lấy cái lương tâm hẹp hòi của anh mà thề là tất cả những chuyện này không hề liên quan gì đến anh không?

Ngô Lượng đập bàn hét lớn:

- Được, mày dám vu khống cho tao phải không? Lăng Phong, nói gì thì cũng phải có căn cứ. Mặc dù Ngô Lượng tao là quân nhân xuất ngũ, nhưng không có nghĩa là phải chịu sự vu khống của mày. Trước đây, tao có quen vài chiến hữu làm ở cục Công an Tân Hải. Nếu mày cứ mở miệng là phun phân, có tin là tao sẽ tiến mày vào cục Công an, cho người ta dạy dỗ vài ngày để mày biết cách thức làm người thế nào không?

- Ngao mạn, người trong đội bảo vệ này, có ai mà chẳng biết đội trưởng Ngô là vô địch khoác lát. Lúc thì quen biết Hùng trợ, khi thì thân với cục Công an thành phố. A đúng rồi, ngoài ra còn có một cô em gái là vợ bé của Xưởng trưởng. Ngô Lượng là ai chứ? Tiếng tăm lẫy lừng mà!

Mặc cho Dương Hùng đứng bên cạnh, đang cố gắng kéo hần, Lăng Phong cứ thoả sức quát vào mặt Ngô Lượng.

Đến lúc này, cơn giận dữ của Ngô Lượng đã lên đến đỉnh điểm, gã cầm văn kiện ở trên bàn ném vào mặt Lăng Phong:

- Lăng Phong, bây giờ tao chính thức tuyên bố cho mày biết, kể từ bây giờ mày và Tống Thiên bị đuổi việc! Ngoài ra còn phải bồi thường mọi tổn thất cho xưởng. Tụi mày có biết lần này tổn thất bao nhiêu không? Con số này sẽ làm mày phải run sợ đó. 200 ngàn. Nếu lấy cả đời tụi mày nai lưng ra cày cũng không kiếm nổi số tiền đó đâu.

Về mặt Tiền Hưng vui sướng vô nhân đạo, nói hùa theo.

- Nghe thấy rồi chứ hả? Tụi mày đã bị đuổi việc. Có thể rút được rồi đấy!

- Đuổi việc? Được, bây giờ tao sẽ đi gặp Xưởng trưởng hỏi cho rõ! Ngô Lượng, Tiền Hưng, nói cho tụi bay biết, chuyện tối qua đừng tưởng là tao không biết gì! Còn có camera quan sát kia, chỉ cần tao lấy thông tin từ trong đó ra, tao không tin Xưởng trưởng sẽ không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Để xem ông ấy còn nghe lời nói nhăng cuội của tụi mày nữa không!

Ngô Lượng trả lời đầy vẻ khiêu khích.

- Haha, rất tiếc sáng nay hệ thống mạng của xưởng đã xảy ra vấn đề. Tất cả dữ liệu của camera đều đã bị mất. Ngược lại, tao đang hứng thú chờ xem không có mấy chứng cứ này, xưởng trưởng sẽ tin lời tên bảo vệ quèn như mày hay tin một Đội trưởng đã gắn bó với nơi này 7, 8 năm như tao đây!

- Mày... đồ dê tiện khốn kiếp!

Lúc này, Dương Hùng không còn nhẫn nhịn được nữa. Anh ta liền hét lên.

- Hừ, Dương Hùng! Lời nói phải có căn cứ. Bằng không tôi sẽ tố cáo anh tội phỉ báng người khác!

Ngô Lượng vẫn rất ngang ngược nói.

Dương Hùng trả lời rất đắc ý.

- Chứng cứ? Được, để tôi nói cho anh biết, tên trộm tối qua bị Lăng Phong đánh ngất xỉu đã được đưa đến Đồn công an. Cần chứng cứ đúng không? Đó chính là chứng cứ!

Ngô Lượm ngã người ra ghế, hai chân vắt lên trên mặt bàn, hết sức tự tin:

- Thật ngại quá, vừa mới này bạn tao ở Đội cảnh sát đã nói cho tao biết, vì chứng cứ không đầy đủ nên người tối qua bị tội mày bắt nhầm, đã được thả rồi!

- Mẹ kiếp mày!

Cho dù tính tình Dương Hùng không tệ, nhưng anh ta cũng không thể nén được cơn giận. Anh ta vung tay lên định đánh gã.

Lăng Phong chợt kéo Dương Hùng lại, lạnh giọng nói:

- Anh Dương, đừng kích động. Thứ cần bây giờ là giữ vững vào chỉ bản tay.

- Hừ, phi!

Dương Hùng cầm phần nhỏ một bãi nước bọt lên bàn Ngô Lượm.

Lăng Phong nghiêm mặt nói:

- Thôi đi, tôi đi tìm Xưởng trưởng. Dù có bị đuổi việc tôi cũng phải lên tiếng thay cho anh Tổng.

- Haha, buồn cười! Mày tưởng mày là ai? Muốn gặp Xưởng trưởng là có thể gặp được sao? Đừng quên mày chỉ là một tên bảo vệ tép riu mà thôi.

Tiền Hưng nói đầy châm biếm.

Dương Hùng không hề nhún nhường:

- Cũng đúng, không phải ai cũng có em gái, càng không người nào mặt dày tới mức ép gã em gái của mình làm vợ bé Xưởng trưởng. Nhờ vậy bây giờ mới có thể có năng lực mà nhỉnh bộ Xưởng trưởng chứ!

Ngô Lượm xanh mặt quát:

- Dương Hùng! Ở đây là văn phòng của Đội trưởng đội bảo vệ. Bây giờ mày lập tức biến đi cho khuất mắt tao! Tao không muốn nhìn thấy mặt mày nữa.

Lăng Phong sai bước dài, nện một quyền lên bàn Ngô Lượm, về mặt hấn dữ tợn gầm khê một tiếng:

- Đừng tưởng rằng mày có em gái chống đỡ cho thì có thể hoành hành ngang ngược! Mày cứ mở to mắt mà xem, cuối cùng tao có gặp được Xưởng trưởng Lý hay không!

Ngô Lượm cũng tỏ ra không hề yếu thế:

- Tao có em gái chống đỡ? Không phải mày cũng chẳng hơn gì, bám váy đàn bà sao? Còn giả vờ thanh cao trước mặt tao. Mày tưởng tao không biết à. Nếu mày không phải mày đã ngủ với bà chủ, sao bà ta có thể đích thân gửi mày vào đây? Mày chẳng qua chỉ là một tên ngụy công tử núp dưới bóng đàn bà. Có gì đáng để tự hào!

- Hừ, cứ chờ xem!

Lăng Phong không hề giải thích gì thêm. Hắn biết rõ loại người này chỉ muốn hất nước bẩn lên người hắn. Chẳng qua là lấy cái cớ mà thôi. Có giải thích hay đôi co thêm nữa cũng vô dụng.

Trước khi rời khỏi, Dương Hùng cảnh cáo:

- Loại người như mày sau này đi đêm nhớ phải cẩn thận đấy!

- Đội trưởng, ngộ nhờ thằng Lăng Phong đi tìm Xưởng trưởng thật thì phải làm sao?

Tiền Hưng hỏi với vẻ ái ngại. Dù sao trong việc này bọn họ cũng đã làm hơi quá. Chỉ cần là người tinh mắt một chút đều có thể nhìn thấy rõ mưu đồ của bọn họ.

Ngô Lượm vẫn rất đặc ý:

- Sợ gì chứ? Hắn muốn gặp Xưởng trưởng là gặp được ngay sao? Đừng có quên là muốn gặp được Xưởng trưởng thì phải thông qua thư ký báo cáo lên.

Tiền Hưng tự khắc hiểu ra ý của Ngô Lượm. Cần phải thông qua thư ký... Mà thư ký ở đây là ai? Chẳng phải chính là em gái của đội trưởng Ngô Lượm sao?

Ngô Lượng nhấc điện thoại trên bàn lên, bấm một dãy số nội bộ. Gã nói:

- Thư ký Ngô, có tên Lăng Phong đến tìm Xưởng trưởng thì ngăn hấn lại!

- Lăng Phong, cậu thật sự muốn đi tìm xưởng trưởng à?

Dương Hùng đi phía sau hỏi.

Trong lòng Lăng Phong đầy căm phẫn:

- Đương nhiên! Chuyện này tôi nhất định phải đòi lại công đạo cho anh Tổng!

- Vô ích thôi, cậu không gặp được Xưởng trưởng đâu. Thư ký của Xưởng trưởng chính là em gái của Ngô Lượng. Muốn gặp Xưởng trưởng thì bắt buộc phải được thư ký của ông ấy đồng ý trình báo lên. Cậu cho rằng tên Ngô Lượng có thể để cho cậu gặp được Xưởng trưởng Lý sao?

Dương Hùng lắc đầu khuyên can.

- Tôi có cách của tôi.

Lăng Phong rất chắc chắn. Hắn đã quen biết Xưởng trưởng Lý. Khoảng thời gian trước, chính vì hắn giúp đỡ Xưởng trưởng Lý nên mới chọc tức bọn Hùng trọc kia.

Khi đến cửa văn phòng của Xưởng trưởng, một người phụ nữ dáng người nhỏ xinh trong bộ đồng phục công sở đang ngồi ở phòng ngoài ngăn hấn lại hỏi:

- Xin hỏi anh tìm ai?

Lăng Phong trực tiếp nói thẳng ý đồ đến đây của mình:

- Tôi là bảo vệ trong Xưởng. Tôi muốn xin gặp Xưởng trưởng!

- Gặp Xưởng trưởng?

Trên gương mặt người phụ nữ xinh xắn này thoáng lên vẻ khinh thường. Chỉ là một tên bảo vệ quen, sao có thể đòi gặp là có thể gặp được Xưởng trưởng.

Đương nhiên Lăng Phong nhận ra vẻ mặt khinh thường của cô ta. Tuy nhiên hiện tại hắn không thêm để ý đến việc người phụ nữ này nghĩ gì. Tuy rằng bề ngoài trông cũng xinh đẹp, nhưng lời nói thì đúng là không đẹp tí nào. Ngoại trừ tuổi tác có thể trẻ hơn Vương Yến Ny một chút, nhưng bất kể là vóc dáng hay khuôn mặt đều không thể sánh bằng Vương Yến Ny. Lăng Phong thật sự không hiểu được. Có phải mất xưởng trưởng Lý đã bị mù rồi sao? Nếu muốn tìm vợ bé thì cũng phải tìm một mỹ nữ chứ! Còn thua kém vợ cả, thì kiếm vợ bé làm gì chứ!

- Tôi quen Xưởng trưởng Lý. Cô vào báo giúp một tiếng, nói có Lăng Phong muốn gặp xưởng trưởng Lý !

- Tức cười, mười người đến xin gặp Xưởng trưởng thì có hết chín người đều nói quen biết Xưởng trưởng Lý của chúng tôi. Xưởng trưởng Lý là người hết sức bận rộn, không phải bất kỳ kẻ tiểu tốt hư hỏng nào muốn gặp là có thể gặp được đâu!

Cô thư ký nhỏ chằm biếm không chút kiêng nể.

Lăng Phong bắt đầu nóng mặt:

- Là phụ, nữ tốt nhất không nên chua ngoa như thế!

- Ra ngoài, bây giờ tôi muốn anh cút ra! Nếu còn ngoan cố, tôi sẽ gọi bảo vệ.

Cô ta chỉ tay về phía cửa, gào lên rất hung dữ.

Trước khi quay lưng rời đi, Lăng Phong lướt mắt nhìn cô ta từ trên xuống dưới, nói một cách khinh bỉ.

- Không phải là một thư ký sao! Chỉ là một bà ba mà gào thét kiểu đó, thật sự là vô liêm sỉ còn chẳng bằng gà!

- Mày....

Lăng Phong đi đến cửa nhưng không vội rời đi, hắn trốn sang một bên, lắng tai nghe thư ký Ngô đang gọi điện thoại.

- Anh, yên tâm đi. Em đã dọn dẹp rồi. Hắn ta không thể nào gặp được Xưởng trưởng đâu!

Trong lòng Lăng Phong cười khẩy thầm nghĩ.

- Anh Dương nói thật chính xác. Đây đúng là một cặp anh em cầu kết với nhau làm việc xấu!

Nếu đi đường chính không thông, thì Lăng Phong đành phải nghĩ cách đi cửa sau! Ai nói gặp Xưởng trưởng thì nhất định phải qua thư ký mới được chứ?

Lăng Phong đi đến cuối lầu, hần tìm được cửa sổ văn phòng của Xưởng trưởng Lý. Hần lùi lại vài bước, sải một bước thật dài, vọt lên thật cao. Sau đó, hần giẫm lên mép cửa sổ, dùng hết sức bắn lên như mũi tên. Giống như người nhện, hần nhảy vọt qua cửa sổ văn phòng Xưởng trưởng Lý. Mở cánh cửa ra, hần lộn một vòng xuống đất, lăn vào trong.

Đột nhiên thấy có bóng người nhảy vào, Xưởng trưởng Lý đang ngồi trong phòng giật thót người, suýt vãi cả ra quần.

- Ai? Là ai?

- Xưởng trưởng Lý, là tôi!

Lăng Phong ngồi lên ghế phía trước bàn làm việc của Xưởng trưởng.

- Là cậu, Lăng... Lăng Phong?

Xưởng trưởng Lý kinh ngạc.

- Thật vinh hạnh, không ngờ một người bạn rợn như như Xưởng trưởng Lý đây còn nhớ đến tên bảo vệ quen như tôi!

- Nghe cậu nói kia! Lăng Phong, may mà có cậu giúp tôi chuyện lớn đó, bây giờ tên Hùng Trọc đó không còn gây chuyện nữa. Lần trước, tôi gặp y ở trên đường, y còn xin lỗi tôi. Cam đoan sau này sẽ không chơi xấu xưởng của tôi. May là nhờ có cậu. À đúng rồi, còn có cả bạn của cậu nữa.

Xưởng trưởng Lý rất nhiệt tình gửi đến Lăng Phong một câu nói êm dịu:

- Nếu không phải gần đây tương đối bận, tôi đã muốn đến cảm ơn cậu!

- Không phải chứ? Xưởng trưởng Lý, bây giờ ngay cả tìm Xưởng trưởng để hàn huyên chuyện cũ, tôi cũng không thể. Xưởng trưởng Lý, lời nói này của ông nói có phần khách sáo quá rồi!

Lăng Phong cố ý phóng đại.

Xưởng trưởng Lý hết sức mơ hồ :

- Ồ? Lăng Phong, lời này của cậu, tôi nghe không hiểu lắm?

- Nghe không hiểu! Xưởng trưởng Lý, ông có biết vì sao tôi phải trèo cửa sổ mà vào đây không?

- Đúng rồi, đúng lúc tôi cũng đang muốn hỏi cậu! Vì sao cửa chính rộng lớn không đi, mà lại trèo cửa sổ vào đây?

Xưởng trưởng Lý hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Ai Sẽ Cười Cuối Cùng

- Ôi, xưởng trưởng Lý, ai bảo Lăng Phong tôi chỉ là một nhân viên bảo vệ trị an nho nhỏ chứ? Cho nên mới không đủ tư cách tới gặp xưởng trưởng Lý. Thư ký bên ngoài lại rất chuyên nghiệp!

Lăng Phong cố ý rất chua xót sở nói.

- Thư ký Ngô ngăn cản cậu?

Xưởng trưởng Lý lập tức hiểu được ý của hần.

- Còn không phải sao? Thư ký Ngô là thư ký rất chuyên nghiệp mà!

Lăng Phong cố ý như vậy nói.

Xưởng trưởng Lý nghe Lăng Phong nói vậy, sao có thể không hiểu được ý của hắn. Ông ta áy náy nói.

- Lăng Phong, thật là ngại quá! Có thể thư ký Ngô cũng sợ người tạp vụ vào quầy rầy tôi! Cậu đừng để ý làm gì. Chuyện này để tôi nói rõ với cô ấy. Về sau, nếu cậu tìm tôi, có thể trực tiếp tiến vào!

- Vậy thì phải cảm ơn xưởng trưởng Lý rồi! Tuy nhiên, xưởng trưởng Lý. Hôm nay tôi tìm ông, thật ra là có việc khác!

Lăng Phong cũng thẳng thắn nói.

- Có việc gì vậy? Cứ nói thẳng! Chuyện tình của cậu cũng chính là chuyện của tôi! Chỉ cần có thể giúp được cậu, tôi tuyệt đối không từ chối!

Xưởng trưởng Lý này cũng mơ hồ cảm thấy tên Lăng Phong này không hề đơn giản. Căn bản là không giống một nhân viên bảo vệ nho nhỏ đâu. Huống gì người ta giúp mình thu xếp với Hùng trợ dễ dàng như vậy, trước không đề cập tới nhân tình, chỉ xét người có năng lực như vậy, cũng đáng để một thương nhân không có chỗ dựa như ông ta cố gắng đầu tư.

- Xưởng trưởng Lý, ngày hôm qua trong nhà xưởng bị trộm, hẳn là ông đã biết rồi chứ?

Lăng Phong hỏi.

- Biết, chuyện lớn như vậy tình, tôi xưởng trưởng của xưởng này, sao có thể không biết chứ? Ôi, tổn thất vô cùng nghiêm trọng! Thận trọng tính toán, ít nhất cũng phải hai trăm ngàn đấy!

Xưởng trưởng Lý có chút đau lòng nói.

Đột nhiên, xưởng trưởng Lý thầm nghĩ tới thân phận nhân viên bảo vệ của Lăng Phong, ông ta kinh ngạc nhìn Lăng Phong.

- Lăng Phong, không phải ca trực tối hôm qua có cậu chứ?

- Đương nhiên, xưởng trưởng, nếu tôi đoán không nhầm, ông biết nhất định là được đội trưởng Ngô Lượng nói cho biết phải không?

Lăng Phong nhìn ông ta, rất là chân thành nói.

- Đúng vậy, công tác của Ngô Lượng chính là phụ trách trị an trong xưởng. Đã xảy ra chuyện như vậy, anh ta chắc chắn phải tự mình báo cáo với tôi!

- Xưởng trưởng, nếu tôi nói cho ông biết, chuyện thực tế lại không giống như những điều ông đã nghe, vậy ông có muốn nghe không?

Xưởng trưởng Lý sững sốt. Nói thật, ông ta không quá tin tưởng vào Lăng Phong. Không vì cái gì khác. Dù sao Lăng Phong cũng là đương sự. Hẳn nhất định sẽ biện hộ cho mình. Xưởng trưởng Lý làm một lãnh đạo, tất nhiên ông ta cũng có khả năng phán đoán của mình!

- Nói ra một chút cho tôi nghe xem nào!

Lăng Phong kể tỉ mỉ mọi chuyện từ đầu đến cuối cho xưởng trưởng Lý nghe. Đương nhiên, trong đó có rất nhiều điều hắn đều trực tiếp chỉ đầu mâu về phía Ngô Lượng, cố ý vô tình ám chỉ, Ngô Lượng chính là kẻ cấu kết với kẻ trộm để trộm đồ nhà. Trộm cướp thật sự rất hung ác! Tuy rằng trong tay Lăng Phong không chứng cứ, nhưng hắn vẫn không ngại hất bát nước bẩn lên người Ngô Lượng! Có thể hãm hại gã, Lăng Phong sẽ vô cùng cam tâm tình nguyện!

- Nói như vậy, Ngô Lượng thật sự có điểm khả nghi! Tuy nhiên, Lăng Phong, cậu có chứng cứ không? Nếu nói không có chứng cứ, trong chuyện này tôi cũng rất khó xử lý!

Xưởng trưởng Lý rất khó xử nói.

- Xưởng trưởng, nếu bằng chứng chính xác đánh thép, thì tôi không có, nhưng tôi có chứng cứ, ít nhất có thể chứng minh những lời tôi nói là sự thật! Chứng cứ như vậy có đủ không? Có lẽ không phải bằng chứng thực sự có thể khiến cảnh sát cầm Ngô Lượng. Nhưng sau khi xưởng trưởng xem chứng cứ này xong, có thể phán đoán ra, tình hình mà đội trưởng Ngô Lượng báo cáo với ông, có đúng với sự thật hay không!

Lăng Phong rất còn nói rất nghiêm túc.

- Được rồi, chỉ cần có thể có chứng cứ như vậy, cho dù không phải là bằng chứng chứng minh Ngô Lượng trộm đồ nhà, ít nhất cũng cho tôi biết được chân tướng sự việc! Nếu như vậy rồi cũng sẽ không chút do dự đuổi việc hắn! Buổi sáng, khi tôi hỏi anh ta về băng theo dõi trong thời điểm đó, không ngờ anh ta lại nói cho tôi biết, hệ thống bị hỏng, băng theo dõi trong thời gian diễn ra sự việc đã bị mất toàn bộ! Lúc ấy tôi đã cảm thấy không thích hợp lắm. Nhưng nể mặt thư ký Ngô, lại không chứng cứ, nên tôi tính không truy cứu. Nếu thật sự để tôi phát hiện ra điều gì không đúng, tôi nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho anh ta!

Xưởng trưởng Lý phần nộ đập bàn.

- Xưởng trưởng Lý, tôi có băng theo dõi của tối hôm qua! Tối hôm qua, khi Ngô Lượng và Tiền Hưng bất ngờ xuất hiện trong xưởng, tôi đã cảm thấy không thích hợp, cho nên đã chuyển dữ liệu vào trong máy tính nhỏ của tôi! Thật sự là trong khoảng thời gian Ngô Lượng điều tôi đi, camera đã xảy ra

vấn đề, khiến đám trộm cướp nhân lúc không người mà vào! Lúc sau, khi Ngô Lượng rời khỏi, tôi phát hiện có vấn đề, đi kiểm tra. Cùng lúc đó, Tống Thiên đuổi theo kẻ trộm, bị hai tên trộm chém đến mức bị thương nặng phải trong nằm viện!

Lăng Phong vừa lấy máy tính nhỏ của mình ra, vừa nói.

Xem xong đoạn băng theo dõi, sắc mặt xưởng trưởng Lý xanh mét, rất phẫn nộ.

- Ngô Lượng, thật không ngờ lại là Ngô Lượng! Thì ra đúng là kẻ trộm lên vào! Không ngờ lại anh ta nói cho tôi biết là hai nhân viên bảo vệ đã tự trộm đồ trong nhà xưởng sau đó chạy trốn!

- Xưởng trưởng, Ngô Lượng khẳng định có vấn đề! Tuy rằng đoạn băng này xem qua không thể trực tiếp cho thấy Ngô Lượng chính là nội ứng! Nhưng, tôi hôm qua, sau khi Tống Thiên bị thương một tên trộm bỏ chạy, người còn lại bị tôi đánh hôn mê! Dương Hùng chạy tới đưa người này tới đồn công an! Nhưng sáng nay Ngô Lượng lại thông báo người bạn của gã ở đồn công an đã thả tên trộm này ra! Chẳng lẽ xưởng trưởng còn chưa phát hiện ra vấn đề gì sao?

- Có chuyện như vậy sao? Lá gan của Ngô Lượng cũng quá lớn rồi!

Xưởng trưởng Lý nghe xong lại càng thêm tức giận.

Lăng Phong cảm thấy rất hài lòng với phản ứng này của xưởng trưởng Lý, tiếp tục nói.

- Xưởng trưởng, kỳ thật tối hôm qua, khi hai tên trộm này lên vào cũng không trộm đi nhiều thứ lắm. Khi Tống Thiên cùng tôi đuổi theo đến nơi, bọn họ vừa mới chuyển đi hai thùng. Hơn nữa, khi tên trộm kia chạy trốn, ngay cả xe còn không muốn, sao có thể chuyển thứ đó đi được?

- Nói như vậy, những thứ đó hẳn đã bị chuyển đi sau khi cậu đưa Tống Thiên tới bệnh viện?

Xưởng trưởng Lý không phải là người ngu ngốc. Sau khi ông ta xem đoạn băng xong, lại nghe Lăng Phong nói như vậy, tất nhiên liền nghĩ tới điểm này.

- Không sai, khi Dương Hùng tới, xe tải vẫn đỗ ở bên cạnh tường. Hai hòm đó được anh ấy chuyển lại vào phòng bảo vệ! Sau đó anh ấy còn đóng cửa lại! Bởi vì lo lắng cho tình trạng vết thương của Tống Thiên, anh ấy mới khóa cửa lại, đi tới bệnh viện. Trong khoảng thời gian sau đó, chuyện này đã xảy ra, hẳn có chút ý vị sâu xa!

Lăng Phong cũng bất chấp tất cả, nghĩ hết biện pháp bắt bắt nước bẩn lên người Ngô Lượng. Dù sao đi nữa, gã cũng không phải người tốt lành gì.

- Qua những lời cậu vừa nói, thật sự có thể chính là Ngô Lượng! Nhất định là hai người gã cùng Tiền Hưng tìm tới, thấy kẻ trộm đã bỏ chạy, cho nên nhân cơ hội lên quay lại xưởng, trộm đồ đi, tiêu hủy luôn đoạn băng theo dõi!

Trong lòng Lăng Phong lên mừng thầm.

"Được rồi, đây không phải là tôi đổ oan cho Ngô Lượng anh. Đây là xưởng trưởng Lý nói, không phải tôi nói!"

- Có khả năng là vậy!

Lăng Phong rất giao hoạt nói.

- Chắc sự việc đúng là như vậy rồi. Bằng không vì sao anh ta lại nói dối tôi chứ? Vì sao phải tìm người quen để thả tên trộm kia? Tất cả chứng cứ đều chỉ về phía Ngô Lượng!

Hiện tại, Xưởng trưởng Lý đã hoàn toàn mất đi lý trí. Bị kẻ trộm trộm mất hai trăm ngàn tiền hàng, ông ta chỉ có thể đau lòng.

Nhưng nếu như bị kẻ trộm trong xưởng đánh cắp, ông ta không chỉ đau lòng, mà là phát điên, là phẫn nộ rồi!

- Xưởng trưởng, tôi đột nhiên nhớ tới đến một chuyện, Vừa rồi, khi tôi vào, sau khi bị thư ký Ngô ngăn cản, tôi vừa mới đi ra đến cửa, chợt nghe thấy thư ký Ngô gọi điện thoại cho Ngô Lượng! Hiển nhiên, thư ký Ngô có thể cũng là người biết rõ tình hình sự việc!

Nếu Lăng Phong đã chuẩn bị vu oan, vậy hẳn cũng không ngại lập tức cho hai anh em nhà này cùng nhau xuống nước! Đừng hy vọng tôi là người tốt. Chỉ có thể là tôi tùy ý khi dễ các người khi dễ. Tôi chính là một kẻ khôn kiếp, một tên lưu manh vô lại hơn các người nhiều.

- Thư ký Ngô? Được lắm. Tôi đối xử với cô ta không tệ, không ngờ cô ta lại ăn cây táo, rào cây sung như vậy!

Hiện tại Xưởng trưởng Lý đã hoàn toàn phát điên rồi. Chỉ cần Lăng Phong nói cái gì, ông ta sẽ tin cái ấy.

- Vậy xưởng trưởng, trong chuyện này ông cảm thấy nên làm gì bây giờ?

Lăng Phong thăm dò hỏi.

- Nếu mọi chuyện thật sự như vậy, tôi nhất định phải giải quyết đúng theo quy định! Không thể nghi ngờ, Tống Thiên bị thương là vì xưởng. Toàn bộ tiền thuốc men lý nên do xưởng chi trả! Mấy ngày Tống Thiên ở bệnh viện, sẽ vẫn tính lương cho anh ta, cho đến khi anh ta khỏe mạnh xuất viện! Mặt khác,

cậu đợi tôi viết giấy, sau đó cậu đến phòng kế toán lĩnh trước một trăm nghìn đồng tiền việc phí trị liệu trước, thêm hai mươi nghìn đồng chi phí cấp dưỡng! Tổng Thiên là một nhân viên tốt, lắm nguy không sợ, nên khen ngợi!

Xưởng trưởng Lý cũng khá hào phóng, khẳng khái nói.

- Cảm ơn xưởng trưởng, Xưởng trưởng, tôi thay mặt anh Tổng cảm ơn ông đã nhớ tới!

Trên mặt Lăng Phong lộ vẻ kích động.

- Không cần, Lăng Phong, cậu cũng là người tốt! Cũng nên được ngợi khen. Như vậy đi, thưởng cho cậu năm nghìn đồng tiền mặt. Mặt khác, sẽ thăng chức cho cậu làm đội trưởng đội bảo vệ. Về Ngô Lượng, đề gã từ chức dứt đi!

Con giận của Xưởng trưởng Lý vẫn còn sót lại chưa tiêu.

- Xưởng trưởng, như vậy không tốt lắm đâu. Nếu thư ký Ngô mà biết, liệu cô ấy có đồng ý không?

Lăng Phong rất mặt dạn mày dày tiếp tục khiêu khích.

- Cô ta không đồng ý thì sao chứ? Đây là chỗ của tôi. Có thể nào để một thư ký như cô ta làm chủ sao? Nếu cô ta không đồng ý, vậy thì để cô ta cũng dứt luôn!

Xưởng trưởng Lý cao giọng quát.

Trong lòng Lăng Phong lên mừng thầm, tiếp tục châm ngòi ly gián.

- Xưởng trưởng, nhưng bụng của cô ấy cũng khá to rồi? Chẳng lẽ xưởng trưởng thật sự bỏ được sao?

Lăng Phong vốn nghĩ là hung hăng kích thích xưởng trưởng Lý này một chút, khiến xưởng trưởng Lý tức giận nhất thời kích động, đá cả thư ký Ngô và đứa trẻ trong bụng đi, như vậy coi như đã giúp cho Vương Yến Nị một chuyện lớn!

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt sùng sốt của xưởng trưởng Lý, Lăng Phong đột nhiên cảm giác không ổn. Hắn cảm thấy mình có chút thiếu suy nghĩ! Quan tâm của xưởng trưởng Lý đối với đứa trẻ trong bụng thư ký Ngô đã vượt quá sự phỏng đoán của Lăng Phong!

Nhìn ông ta nặng nề ngồi ở đó đốt một điếu thuốc lá, trong lòng Lăng Phong lo lắng không yên. Đứa trẻ trong bụng của thư ký Ngô không phải là của xưởng trưởng Lý sao!

- Ôi, Lăng Phong. Bây giờ tôi rất khó xử. Tôi từng này tuổi rồi. Tôi đã không còn quan tâm tới việc kiếm được bao nhiêu tiền nữa. Chỉ cần có thể cho tôi một đứa con trai, cho dù khiến tôi tăng gia bại sản, tôi cũng nguyện ý đổi!

Xưởng trưởng Lý thở dài một hơi nói.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Mấy Người Bị Đuổi Việc Rồi

- Lăng Phong, cậu còn trẻ, sẽ không hiểu được tâm trạng của tôi bây giờ. Tôi ngay cả nằm mơ, cũng muốn sinh con trai! Cậu xem tôi cũng đã từng này tuổi, nếu thêm hai năm nữa, cũng không biết có thể sinh được nữa hay không! Cho nên lần này, thư ký Ngô đã mang thai cho tôi một đứa con trai, cậu có biết tôi đã kích động tới mức nào không? Vì đứa con trai này, muốn tôi làm gì, cho dù đi giết người phóng hỏa, tôi cũng nguyện ý!

Xưởng trưởng Lý kể về nỗi khổ tâm trong lòng mình.

Không đợi Lăng Phong nói chuyện, xưởng trưởng Lý rút một hơi thuốc lá, tiếp tục nói.

- Sau khi biết thư ký Ngô mang thai, tôi vội vàng đưa cô ấy đi làm siêu âm, kết quả thấy bên trong là con trai, lúc ấy tôi đã hận không thể mang thiết bị siêu âm đó về nhà, để mỗi ngày đều nhìn thấy con mình! Tôi cũng có con trai rồi!

- Ha ha, xưởng trưởng Lý, ông nói như vậy, tôi cũng có thể hiểu được! Tuy nhiên, tôi vẫn cho rằng, ông nên cảnh báo thư ký Ngô. Dù sao trong chuyện này, cô ấy làm vậy cũng có chút quá đáng. Cô ấy lại đi thông đồng với anh trai mình, đến trộm của ông. Điều này thật sự khiến người ta có chút thất vọng đau khổ. Có phải là đã không xem ông là người trong nhà? Nói nghiêm trọng một chút, chính là không xem ông là cha của đứa trên trong bụng cô ấy!

Công phu hắt bát nước bần lên người khác của Lăng Phong có thể nói là dày công tu luyện. Ngay cả một người phụ nữ cũng không buông tha. Sự việc nói đến trong miệng của hắn, lập tức biến thành thư ký Ngô cùng anh trai cô ấy là Ngô Lượng. Hơn nữa, vì sao nghe ra lại cảm thấy thư ký Ngô mới là chủ mưu.

- Hà? Vậy cậu có đề nghị gì không?

Vừa nhìn cũng biết Xưởng trưởng Lý chính là không đành lòng xuống tay. Dù sao con trai mình vẫn còn đang trong bụng người ta. Nếu chẳng may tổn thương mà chết thì làm sao bây giờ?

“Ha ha! Bảo tôi đề nghị? Hiện tại, tôi hận không thể khiến ông làm thư ký Ngô đi phá thai! Sau đó lột da rút gân cô ta! Ai bảo cô ta xem thường tôi. Ai bảo cô ta giúp đỡ Ngô Lượng đối phó tôi. Không phải là cô ta cũng chỉ là một người vợ nhỏ thôi sao! Vợ nhỏ lớn nhất Trung Quốc chính là Tổng thống quân, cũng không như cô ta!”

Nhưng Lăng Phong cũng không dám nói như vậy. Hắn là một điển hình miệng nam mô, bụng một bồ dao găm.

- Xưởng trưởng, phụ nữ bình thường đều như vậy. Ý vào đứa con trong bụng ép vua thoái vị! Cho nên, ông nhất định phải thể hiện sự lãnh đạm, không thể để cô ta biết ông quan tâm cô ta tới mức nào, như vậy cô ta sẽ thu liễm hơn một chút!

Lăng Phong đưa ra một đề nghị chim ăn.

- Không sai cái này cũng giống như buôn bán! Trên thị trường phải có người bán người mua!

Không thể ngờ được đề nghị chim ăn của Lăng Phong lại được người làm ăn chất phác này cho là hay. Thật sự là hai kẻ ngu ngốc, đã xem thường nghiêm trọng sức chiến đấu của phụ nữ. Phụ nữ là người thế nào? Đó một loại sinh vật cực kỳ đáng sợ! Ngay cả Không Tử vĩ đại cũng không thể không cảm khái, phụ nữ và kẻ tiểu nhân đều khó giữ! Thậm chí, phụ nữ còn được đặt trước tiểu nhân!

Phán đoán sai lầm về kẻ địch, sẽ phải trả giá vô cùng nghiêm trọng!

Sau khi Lăng Phong cùng xưởng trưởng Lý ở trong văn phòng bí mật bàn mưu tính kế một hồi lâu, rốt cục đã đưa ra một phương án mà cả hai đều cho là tốt nhất! Khi đi ra, Lăng Phong rất đặc ý, hai tay nhét vào túi, huyết sáo đi ra ngoài!

Thư ký Ngô ở ngoài cửa thấy Lăng Phong từ trong văn phòng xưởng trưởng đi ra, cô ta rất kinh ngạc, sầm mặt xuống, cao giọng khiển trách.

- Anh, anh, sao anh vào được?

Lăng Phong cố ý làm bộ như rất kinh ngạc.

- Hà? Tôi cũng không biết. Không phải cô trấn giữ ở cửa sao? Tôi vào bằng cách nào? Vì sao cô không ngăn cản tôi vậy?

- Anh...

Thư ký Ngô tức giận đến mức nói không ra lời.

- Đúng rồi, tôi quên nói cho cô biết, vừa rồi xưởng trưởng nói bảo cô vào. Ông ấy muốn hỏi tôi cô vì sao không làm tròn bổn phận. Sao có thể để một nhân viên bảo vệ nhỏ nhỏ ngang nhiên đi vào như vậy? Còn thể thống gì chứ hả?

Lúc gần đi, Lăng Phong còn không quên trì chiết cô một chút.

- Hừ, để xem tôi có trừng trị được anh không!

Thư ký Ngô thở phì phì lắc mông, đi vào văn phòng xưởng trưởng Lý.

Lăng Phong dựa tai phía ngoài cửa, nghe xem cô ta nói gì!

Hắn chỉ nghe thấy tiếng thư ký Ngô tức giận làm nũng.

- Xưởng trưởng à. Đây không là lỗi của em mà. Em cũng không biết tên nhân viên bảo vệ này đã làm thế nào mà len vào đây được!

Lăng Phong nghe xong, toàn thân đều nổi da gà! Thật sự không thể tưởng tượng, cho dù Lâm Chí Linh ở trước mặt cô ta, cũng phải chịu thua!

Lăng Phong có thể tưởng tượng được, tình hình bên trong là thế nào!

Chỉ nghe thấy xưởng trưởng Lý nhướn mày, rất bất mãn nói.

- Tiểu Ngô, không biết bây giờ đang trong giờ làm việc sao? Chú ý hình tượng một chút đi!

- Xưởng trưởng, sao anh có thể hung dữ với người ta như vậy chứ? Người ta rất sợ hãi. Nếu anh tức giận, có thể đuổi việc thẳng nhân viên bảo vệ nhà quê đó mà! Đây thực sự không phải lỗi của em mà!

Công phu làm nũng của thư ký Ngô có khả năng vô địch toàn cầu.

- Tiểu Ngô, về sau nếu Lăng Phong đến, có thể không cần báo cáo, trực tiếp để hắn đi vào! Còn nữa, về sau nhìn thấy Lăng Phong, thái độ tốt một chút, không nên lúc nào cũng mang điệu bộ kia ra tra hỏi mọi người! Nhất là nhìn thấy Lăng Phong, nhất định phải cung kính một chút! Nếu để tôi phát hiện cô còn xem thường người khác như vậy, thì xin mời đi cho!

Xưởng trưởng Lý rất khí phách nói.

Thư ký Ngô kinh ngạc che miệng, nhìn xưởng trưởng Lý.

- Bảo bối à, không phải anh đã bị bệnh rồi đấy chứ?

Cô ta còn cúi người áp trán mình vào trán xưởng trưởng Lý!

- Đi đi đi, đừng có ở đây làm loạn nữa!

Tuy rằng hiện tại, Xưởng trưởng Lý cảm thấy chột dạ, nhưng vẫn lấy hết dũng khí, dựa theo phương pháp do Lăng Phong truyền thụ, lấy ra khí phách của một người đàn ông.

- Họ Lý kia, ông có bản lĩnh lại rống lại với tôi xem nào! Hiện tại ông có tiền đồ không vậy? Không ngờ lại đối xử với tôi như vậy?

Thư ký Ngô cũng không phải là kẻ biết cam chịu, có thể tóm được xưởng trưởng Lý, tất nhiên có bản thân cô ta cũng có bản lĩnh.

- Sao nào? Cô muốn hỏi để làm gì?

Vừa nghe xưởng trưởng Lý ở trong phòng nói với vẻ lo lắng như vậy, Lăng Phong thất vọng có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Sao lời này từ trong miệng một người đàn ông nói ra, khiến người ta cảm giác uất ức như vậy chứ?

- Họ Lý kia, mời đi thật tàn nhẫn à! Con trai còn chưa sinh ra, ông đã đối xử với tôi như vậy rồi? Nếu con trai sinh ra, không chừng ông sẽ không thêm nhìn ngó tới mẹ con tôi nữa! Ô ô, mạng của tôi thật khổ mà. Tôi không muốn sống nữa. Ngày hôm đó không nên để lại đứa con này. Chẳng qua tôi nghĩ vì ông, cho dù không nên danh phận, cũng đi theo ông. Tôi mang thai còn phải sống một mình, tôi thoải mái sao? Còn bị người khác nói chỉ trò đâm chọc sau lưng! Mãng tôi là vợ nhỏ. Tôi thoải mái sao? Hiện tại ông còn đối xử với tôi như vậy. Tôi không sống nữa. Tôi sẽ mang theo con trai đi nhảy lầu. Đờ phải sau này khi nó sinh ra lại không có cha đâu! Ôi con trai khốn khổ của tôi à!!!

Nghe trong phòng truyền đến âm thanh gào khóc thảm thiết đó, Lăng Phong biết không tốt. Vụ này xong rồi. Thật vất vả mới giúp xưởng trưởng Lý bồi dưỡng ra khí phách nam nhân, đã bị thư ký Ngô với thực lực bí hiểm đã dùng một chiêu vô cùng đơn giản công phá!

Đòn sát thủ lợi hại nhất của phụ nữ chính là một khóc hai nháo ba thất cổ! Lần nào cũng đúng! Thật sự đúng là không có mấy người đàn ông có thể dưới sự công kích bá đạo như thế của phụ nữ mà không vứt bỏ thành đầu hàng!

- Xưởng trưởng Lý này đã rơi vào tay giặc!

Lăng Phong lắc đầu, rất thất vọng đi ra. Kết cục đã không cần suy nghĩ nhiều nữa.

Quả nhiên, trong xưởng trưởng Lý phòng bị thư ký Ngô lặp đi lặp lại như vậy, lập tức liền rối loạn đầu trận tuyến, vội vàng tiến lên giờ lên quần đùi trắng, tuyên bố đầu hàng vô điều kiện! Cắt đứt đèn tiền, cái gì cũng được!

Con trai chính là sinh mạng của ông ta! Chỉ cần là nhắc tới bất kỳ điều gì liên quan đến con của ông ta, hắn sẽ lập tức buông tha đầu hàng! Con trai lớn hơn trời mà!

Lăng Phong mới vừa đi đến cửa phòng bảo vệ, đúng lúc nhìn thấy Tiền Hưng đi ra. Tiền Hưng nhìn thấy Lăng Phong, rất hung hăng càn quấy vênh mặt hất hàm sai khiến.

- Lăng Phong, sao cậu còn ở đây? Không biết hiện tại đã bị đuổi việc rồi sao? Còn không nhanh thu thập đồ đạc rồi rút đi!

Hiện tại, Lăng Phong thật muốn đi tới đâm cho y hai phát. Loại người chuyên nịnh bợ chính là người thích bị ăn đòn!

Nhưng hiện tại trong tay Lăng Phong đang cầm thánh chỉ xưởng trưởng Lý, tất nhiên khinh thường người chuyên nịnh bợ tính toán, ngầm mưu này. Lăng Phong tôi là tổ tông của anh. Chút thủ đoạn nhỏ này của mấy người ở trước mặt tôi, thật sự chẳng ra gì!

- Ngại quá, nhưng tôi đến để chuyển thông báo mới nhất của xưởng trưởng!

Lăng Phong nhìn y với vẻ trào phúng.

- Ha ha! Cậu sao? Cậu cũng có thể gặp xưởng trưởng sao? Cũng không đá một bãi rồi ngó lại mình xem. Với thân phận của cậu, còn muốn gặp mặt xưởng trưởng sao?

Tiền Hưng vừa nghe Lăng Phong nói như vậy, trong lòng càng thêm đắc ý. Hắn nhưng biết đội trưởng Ngô và thư ký Ngô gọi điện thoại cho nhau. Cho dù Lăng Phong có muốn gặp xưởng trưởng, nhưng không có khả năng qua được cửa của thư ký Ngô.

- Cho dù đãi một bãi nước tiểu soi lại mình, tôi cũng chỉ thấy một gã đẹp trai thôi! Không giống như anh, Tiền Hưng. Cho dù anh có soi thế nào, cũng vẫn chỉ là một tên chó săn, chuyên nịnh bợ!

Lăng Phong tiến đến trước mặt y, gần giọng nói từng từ một.

- Hừ, cậu muốn gây sự đúng không! Hiện tại cậu đã bị đuổi rồi, còn không nhanh dọn dẹp một chút rồi cút đi! Cần thận tôi báo cảnh sát, cho cậu đi ngồi xôm trong Cục cảnh sát đấy!

Tiền Hưng nghiêm mặt nói.

- Ngại quá, đây là thông báo do xưởng trưởng vừa viết. Tuy nhiên người bị đuổi việc dường như không phải là tôi và Tổng Thiên, mà là anh cùng Ngô Lượng!

Lăng Phong lấy ra một tờ giấy trắng, lắc lư vài cái ở trước mặt Tiền Hưng.

Tiền Hưng thực sự không tin được. Y cầm lấy tờ giấy. Vừa nhìn qua, y đã sợ tới mức thiếu chút nữa thì ngã chết. Trên tờ giấy viết rất rõ ràng rành mạch, đuổi việc Tiền Hưng, Ngô Lượng!

- Làm sao vậy? Hiện tại chắc đã tin rồi chứ? Ngại quá, bởi vì công lao của hai người, hiện tại Lăng Phong tôi đã không ngờ được lại thăng chức làm đội trưởng! Thật sự là phong thủy thường xuyên thay đổi!

Lăng Phong sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy để đá kích y.

- A!!! Đội trưởng, đội trưởng, không tốt, không tốt, xảy ra chuyện lớn rồi!

Tiền Hưng cảm thông báo hoang mang lo sợ chạy vào.

- Sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Sao lại hoảng hốt tới như vậy!

Ngô Lượng vẫn đang đắm chìm sự đắc ý dạt dào về thủ đoạn nhỏ của mình tới hôm qua.

- Đội trưởng, đội trưởng, anh mau nhìn!

Tiền Hưng đặt thông báo vào trong tay Ngô Lượng.

Ngô Lượng không chút để ý cầm lấy xem. Vừa nhìn, lập tức sắc mặt liền thay đổi.

- Sao có thể xảy ra chuyện này? Không có khả năng? Đây là sự thật sao?

- Đúng

Tiền Hưng còn chưa kịp nói, đã bị Lăng Phong từ phía sau vào ngắt lời.

- Đây là thông báo tôi vừa lấy được từ chỗ xưởng trưởng! Ngại quá, đội trưởng Ngô cũ!

- Không có khả năng. Sao xưởng trưởng có thể đuổi tôi? Nhất định là Lăng Phong làm giả! Lăng Phong, mày thật to gan, cũng dám giả con dấu của xưởng trưởng Lý!

Ngô Lượng vỗ cái bàn quát. Gã không tin tất cả điều này, cũng không tiếp nhận được! Gã còn có em gái che chắn cho gã. Sao xưởng trưởng Lý có thể đuổi việc người sắp là cậu cả của con trai ông ta được.

- Không tin sao? Không thành vấn đề. Anh có thể gọi điện thoại qua hỏi một chút. Đúng rồi, không phải vừa rồi anh gọi điện thoại em gái của anh là vợ nhỏ của xưởng trưởng ngăn tôi lại sao? Hiện tại, anh có thể gọi điện thoại qua hỏi một chút!

Lăng Phong đẩy gã ra, tự mình ngồi ở trên ghế của Ngô Lượng.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Người Phụ Nữ Lợi Hại

Đương nhiên Ngô Lượng phải gọi điện thoại đến hỏi cho rõ. Kỳ thật Lăng Phong vẫn thấy có chút lo lắng. Dù sao hắn đã chứng kiến qua thủ đoạn của thư ký Ngô. Sợ thư ký Ngô lại thi triển trò cũ, xưởng trưởng Lý lại bị đánh toi bời, ngay cả mệnh lệnh này cũng phải bị thay đổi!

Quả nhiên, thư ký Ngô vừa nghe Ngô Lượng nói gã bị đuổi việc rồi, không nói lời nào, trực tiếp dẫn xưởng trưởng Lý qua!

- Xưởng trưởng, ông giải thích cho tôi một chút, vì sao lại đuổi việc anh tôi!

Thư ký Ngô rất khí phách chất vấn.

Lăng Phong nhìn thấy lúc này xưởng trưởng Lý nhu nhược đến dọa người, thật sự là không đành lòng lại nhìn xuống, đành phải ngẩng đầu, bắt đầu nghiên cứu trần nhà rốt cuộc qua bao nhiêu năm đã có bao nhiêu vết rạn.

Xưởng trưởng Lý rất khó xử, ấp úng nói.

- Chuyện này đợi lát nữa anh sẽ giải thích với em, được không?

- Không được!

Thư ký Ngô hung hãn, trừng mắt gần như lòi ra ngoài.

- Hôm nay nếu ông không cho tôi một đáp án, tôi sẽ lập tức đi bệnh viện phá thai!

- Đừng đừng đừng, ngàn vạn lần đừng, đứa trẻ là vô tội!

Xưởng trưởng Lý vừa nghe, lập tức lại trở nên lo lắng.

- Khoan đã, xưởng trưởng Lý! Vừa rồi cô ta vừa bảo ông là đi phá thai! Ông hỏi cô ta xem, cô ta có dám không?

Rốt cục Lăng Phong không nhịn được nữa. Nếu mình không tới cứu giá, chắc hẳn chuyện này thật sự có thể bị thư ký Ngô cho làm loạn đến mức phải thất bại mất thôi.

- Lăng Phong, cậu đừng nói nữa!

Xưởng trưởng Lý sợ tới mức vội vàng nhỏ giọng nói.

- Không dám? Tôi có gì mà không dám? Không dám đi phá thai sao? Vì sao tôi lại không dám chứ?

Hiện tại, người thư ký Ngô hận thấu xương chính là tên Lăng Phong này.

- Tốt, cô đi đi! Nếu cô dám nói, sao bây giờ không đi luôn đi? Cô bỏ được không? Xưởng trưởng Lý quan tâm đứa con trai này. Nhưng cô, thư ký Ngô, cô càng quan tâm hơn ông ấy. Cuộc sống sau này của cô toàn bộ đều trông cậy vào đứa con trai trong bụng cô. Tình mẹ con rất đáng quý mà! Xưởng trưởng Lý yêu con nên bị che mắt. Nhưng Lăng Phong tôi là người ngoài cuộc, sao lại cảm thấy không rõ lắm? Cô cho rằng, cô mang cái thai đi phá, xưởng trưởng Lý còn có thể muốn cô nữa không? Đến lúc đó, không phải cái mũ phượng hoàng mà cô đã cực cực khổ khổ muốn có sẽ tan thành bọt nước sao? Tất cả những gì xưởng trưởng Lý đưa cô, sẽ đều theo đứa con trai này mà đi mất! Tất cả, chính là tất cả. Từ quần áo hàng hiệu, đồ trang điểm sa hoa trên người cô bây giờ, đến thẻ tín dụng, ô tô sang trọng, những thứ đó liệu còn có thể có nữa không? Nếu cô thật sự dám đi phá thai. Tốt, hiện tại cô đi đi. Chi phí tôi bỏ! Cô dám đi không?

Lăng Phong lập tức đâm vào đúng điểm yếu của cô, đâm thấy cả máu.

- Anh...

Thư ký Ngô tức giận đến mức nói không ra lời. Tuy nhiên trong lòng cô hiểu rất rõ. Những lời Lăng Phong nói đều là sự thật. Cô thật sự không nỡ. Đứa con trong bụng cô chính là vinh hoa phú quý của nửa cuộc đời sau này của cô. Chỉ cần đứa trẻ vừa sinh ra, cô hoàn toàn có thể buộc xưởng trưởng Lý phải ly hôn, cho cô tất cả.

Xưởng trưởng Lý vừa nghe Lăng Phong nói như vậy, lập tức có phản ứng, vụng trộm giơ ngón tay cái lên với Lăng Phong! Hiện tại, khí phách nam tử của ông ta đã trở lại. Phải phát động phản công, một lần nữa phải đoạt lại đất đã mất!

Hai người Ngô Lượng và Tiền Hưng đứng ở bên cạnh là quá nhát gan không dám nói lời nào. Dù sao, hiện tại xưởng trưởng đang ở đây. Bọn họ phải ngoan ngoãn một chút! Tuy nhiên trong lòng hai người đều cùng một nhịp nắm chặt tay, thầm mắng Lăng Phong cả trăm lần!

- Xưởng trưởng!

Thư ký Ngô thấy kế không thành, khuôn mặt lập tức thay đổi, khôi phục lại tuyệt kỹ trong nháy mắt có thể giết chết trái tim của xưởng trưởng Lý: than thở, làm nũng.

Cánh tay của Xưởng trưởng Lý bị cô ta lắc gần như đã rời cả ra. Khí phách nam nhi vừa mới trỗi dậy, lập tức lại vô tình bị dập tắt. Ông ta rất khó xử, không biết nên làm gì bây giờ!

- Xưởng trưởng, anh nói đi. Sao anh có thể đuổi việc anh trai em như vậy chứ? Anh ấy đã công hiến cho nhà xưởng cũng đã tới bảy tám năm nay. Công lao nhiều đến mức đếm cũng không đếm được. Nếu không anh trai em, nhà xưởng tồn tại nhiều năm như vậy, có thể thái bình sao?

Thư ký Ngô không thuận theo, không buông tha liên tục than vãn.

Lúc này, Ngô Lượng nắm đúng thời cơ vùng dậy, vẻ mặt tỏ ra rất trung hậu thành thật, bộ dáng như bị ủy khuất.

- Xưởng trưởng, ông khai trừ tôi, tôi không có chút ý kiến gì. Nhưng tôi cần một lý do. Nếu tôi thật sự làm sai chuyện gì, tôi sẽ không dám oán hận một câu! Nhưng nếu xưởng trưởng chỉ nghe một vài lời gièm pha vô căn cứ, rồi vô duyên vô cớ đuổi việc tôi. Tôi không phục!

Lăng Phong thật sự cảm thấy quá chói tai, bĩu môi, tức giận nói,

- Đội trưởng Ngô, người cần mặt, cây cần vỏ! Anh không có chút da mặt như vậy, tôi thật sự cảm thấy thấy đỏ mặt thay cho anh! Chuyện tối hôm qua, anh cho là các anh có thể làm tới mức trời không biết đất không hay sao? Quá ngậy thơ rồi! Xưởng trưởng Lý đã ngầm đặt một camera trong kho hàng từ trước rồi!

Hai người Ngô Lượng Tiền Hưng nghe nói như thế, lập tức kinh ngạc. Lúc này, xưởng trưởng Lý qua ánh mắt của hai người bọn họ, phát hiện quả nhiên hai người kia không phải là người tốt. Ánh mắt không lừa được người. Tuy rằng vẻ kinh hãi chỉ thoáng lóe lên trong ánh mắt hai người bọn họ, nhưng thực sự đã bị ông ta thành công thấy được!

Xưởng trưởng Lý cũng liền tương kế tựu kế, sắc mặt nghiêm lại.

- Ngô Lượng, trong chuyện này, tôi hi vọng anh có thể cho tôi một cái công đạo. Tôi không nói cho mọi người biết là nhìn nể mặt em gái anh. Nhưng nếu anh vẫn tiếp tục vô sỉ như vậy. Chúng tôi đành phải đưa cho người cục Công an! Đến lúc đó tôi tin rằng phán tội anh tám năm, mười năm, hẳn là không thành vấn đề đâu!

Dù sao Ngô Lượng cũng là người xuất thân từ quân đội, đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, biết khi đối mặt thâm văn, phải phá hỏng động cơ của kẻ địch như thế nào!

Nhưng Tiền Hưng lại không phải. Y không là người xuất thân từ bộ đội đặc chủng, không chịu được sự hù dọa như vậy, vừa nghe phải bị tù tám năm mười năm, đã sợ tới mức thiếu chút nữa thì tiêu ra quần, chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống mặt đất, nói rõ toàn bộ sự việc!

Không sợ đối thủ giống hổ, chỉ sợ bạn hữu giống như heo! Đây là ý nghĩ xót xa hối hận trong lòng Ngô Lượng lúc này!

Hông rồi! Chuyện gì Tiền Hưng đều nói rõ, hiện tại Ngô Lượng liệu chết giải thích cũng không có mấy tác dụng! Được, được, vẫn là thẳng thắn thì khoan hồng, nếu không bị Tiền Hưng cho nói rõ ra, vậy sẽ càng dọa người!

Nhưng thư ký Ngô đứng ở bên cạnh, đầu óc linh hoạt như thế nào chứ. Dù sao cô ta cũng không thể không cứu anh trai mình? Cô vội vàng nói.

- Tốt, thật tốt cho Tiền Hưng anh! Sao anh có thể làm như vậy chứ? Sao anh còn muốn kéo anh tôi xuống nước được? Anh sao có thể hại người như vậy chứ?

- Xưởng trưởng, anh trai em là người thế nào anh còn không biết sao? Chính là một người trung hậu thành thật xuất thân từ trong quân ngũ. Anh ấy sao có thể sẽ làm ra chuyện như vậy được? Một người tham gia quân ngũ không có khả năng làm được những chuyện nguy hại cho xã hội như vậy đâu. Nhất định là đã bị Tiền Hưng mê hoặc, hoặc là uy hiếp. Cho nên đầu mới nóng lên, làm ra chuyện như vậy!

Thư ký Ngô không khỏi phân trần đổ tất cả trách nhiệm lên người Tiền Hưng.

Lăng Phong cười lạnh. Tất cả những người tham gia quân ngũ đều là người tốt sao? Chẳng lẽ không thể có một sâu một sao? Ngay cả đại biểu của lãnh đạo cấp cao cũng có sâu một nhiều vô số. Chẳng lẽ trong đội quân không có con sâu làm rầu nồi canh? Điều này nói ra có vẻ cũng quá gượng ép rồi!

Xưởng trưởng Lý cảm thấy khó xử. Theo như tác phong của ông ta, chắc chắn không thể giữ Ngô Lượng lại. Giữ lại một kẻ trộm ở bên giường mình, sẽ rất nguy hiểm! Không cho gã ngồi tù đã là thực sự cho gã chút mặt mũi rồi!

- Xưởng trưởng, người ta chỉ có một người anh trai!

Thư ký Ngô khóc lóc kể lể như hoa lê trong mưa.

Quả nhiên, xưởng trưởng Lý nhất thời mềm lòng, nói.

- Được rồi, tôi không truy cứu trách nhiệm. Tiền Hưng bị đuổi việc. Bởi vì Ngô Lượng đã bị Tiền Hưng mê hoặc, tôi sẽ xử lý nhẹ một chút, cách chức đội trưởng của anh ta, phạt một tháng tiền lương. Tất cả những thứ đã bị hai người trộm mang ra ngoài, đều phải đưa về kho hàng! Hai người có ý kiến gì không?

Tuy rằng trong lòng Tiền Hưng cảm thấy buồn khổ. Ngô Lượng còn có em gái chống lưng, y lại bị đuổi việc. Nhưng có thể không bị ngồi tù, y đã cảm ơn lắm rồi. Người ta có chỗ dựa vững chắc, có bối cảnh. Còn mình thì sao, chỉ có thể yên lặng rời khỏi!

- Xưởng trưởng, phạt cũng phạt rồi. Đồ mất đi cũng đã trả lại! Còn cách chức đội trưởng của anh trai em. Làm này có phải hơi nặng hay không! Hơn nữa, anh xem, anh trai em đã ở trong này làm đội trưởng bảy tám năm, vẫn nghiêm khắc quản lý đội bảo vệ, công và tư rõ ràng. Người của đội bảo vệ vẫn không hài lòng về tác phong làm việc nghiêm khắc của anh trai em. Anh nói xem, hiện tại anh cách chức đội trưởng của anh tri em, anh bảo về sau anh ấy làm sao đứng được trong đội bảo vệ đây? Những người trước kia không phục với cách quản lý của anh ấy, còn không nhân cơ hội này nói móc chết anh trai em sao!

Đến lúc này, thư ký Ngô được một tác lại muốn tiến một bước. Người phụ nữ này thực sự không biết xấu hổ. Cô ta nói chuyện vô si, cả Ngô Lượng là một lãnh đạo quản lý chuyên nghiệp toics mức nào, cho dù Ngô Lượng mặt dày như vậy nghe xong, cũng phải đỏ mặt .

- Thư ký Ngô, cô nói như vậy cũng không chính xác! Nếu chuyện đội trưởng Ngô truyền ra ngoài, chẳng phải là cổ vũ những ý định không đúng đắn của người khác sao? Đến lúc đó nếu có ai đó trộm đồ lại bị bắt được, chỉ cần giao tang vật ra là tốt rồi, còn có thể quang minh chính đại đi làm tiếp! Nếu mở ra một lỗ hổng lớn như vậy, tôi sợ về sau sự an toàn của hàng hóa trong xưởng hàng đã có vấn đề rồi!

Lăng Phong rất không hài lòng nói.

- Anh định giờ trò gì vậy. Nơi này có phần cho anh nói chuyện sao? Tôi và xưởng trưởng đang nói chuyện, dựa vào cái gì mà anh xem vào!

Hiện tại Thư ký Ngô đã hận Lăng Phong đến thấu xương. Nếu có thể, cô thật sự muốn lập tức ôm bụng, nhào tới đâm chết tên Lăng Phong này.

- Thư ký Ngô, cô đã quên lúc trước tôi nói gì với cô sao?

Lúc này, Xưởng trưởng Lý không thể không đứng ra.

- Lăng Phong chính là bạn tốt của tôi, phải đối đãi như bằng hữu của tôi. Cô cần phải tôn trọng một chút.

Bằng hữu?

Bằng hữu?

Những người đang ở đây, ngoại trừ Lăng Phong và xưởng trưởng Lý, không người nào không cảm thấy sợ hãi kỳ lạ!

Nhất là Ngô Lượng và Tiền Hưng, bọn họ bất ngờ khi biết tên Lăng Phong lại là bằng hữu của xưởng trưởng Lý. Sao cho tới bây giờ không nghe hắn nhắc tới? Hiện tại bọn họ thật sự cảm thấy hối hận muốn chết. Nếu biết bọn họ có quan hệ như vậy, có đánh chết hai bọn họ, bọn họ cũng không dám làm mất lòng tên Lăng Phong này rồi!

Nếu hiện tại đã bán thuốc trị hồi hận, bọn họ sẽ không chút do dự đi mua một viên!

- Xưởng trưởng!

Thư ký Ngô lại bắt đầu giờ lại trò cũ, làm nũng tỏ ra vô cùng đau buồn.

- Được rồi, được rồi. Thật sự không chịu không nổi em! Anh nghe lời em vậy đã được chưa? Ngô Lượng vẫn làm đội trưởng, tuy nhiên sẽ phạt hai tháng tiền lương. Cuối năm tiền thưởng cuối năm đều không có!

Xưởng trưởng Lý rất không kiên nhẫn nói.

- Cảm ơn xưởng trưởng! Xưởng trưởng, anh thật sự là rất tốt!

Thư ký Ngô kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Tổ tông của tôi ơi, em kiềm chế một chút, đừng để động thai!

Xưởng trưởng Lý sợ tới mức vội vàng đỡ cô ta.

- Ha ha!

Thư ký Ngô rất hài lòng cười nói.

- Vậy xưởng trưởng, anh trai em vẫn làm đội trưởng, vậy tên Lăng Phong này thì sao? Em nhìn thấy hắn, thì toàn thân tức giận không chịu nổi, buồn nôn, chừng còn có thể ảnh hưởng sự phát triển của cục cưng chúng ta! Anh đuổi hắn đi đi!

Thư ký Ngô không hề để ý tới những lời xưởng trưởng Lý đã nói trước đó. Cô ta tin tưởng chỉ cần mình làm nũng, đến lúc đó chuyện gì xưởng trưởng Lý cũng đều nghe theo mình .

Tuy rằng Ngô Lượng cũng nghĩ như vậy, nhưng với tình hình hiện tại, gã không nên nói chuyện, đành phải duy trì trầm mặc!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Quản Lý?

- Thư ký Ngô, tôi nhắc cô một lần nữa! Lăng Phong là bạn của tôi, ai cũng có thể đi, nhưng Lăng Phong sẽ không đi! Nếu cô cứ làm càn như vậy, tôi thấy sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi đấy. Thật ra tôi có một đề nghị rất tốt. Cô cứ trở về an tâm dưỡng thai đi!

Xưởng trưởng Lý sợ tới mức nhảy dựng. Ông ta đã biết năng lực của Lăng Phong. Người như thế, ông ta muốn nịnh bợ còn không kịp, sao dám làm mất lòng chứ. Ông ta sầm mặt, kích phát khí phách nam tử hán của mình.

Thư ký Ngô nhìn thấy xưởng trưởng Lý tức giận thành như vậy, cũng lập tức sợ tới mức không dám nói tiếp nữa!

Nhưng Ngô Lượng lại nói.

- Nếu chuyện này đã qua rồi thì cứ cho qua đi. Xử lý như cũ là được.

Đương nhiên Lăng Phong biết “như cũ” mà gã nói là cái gì. Chính là gã là đội trưởng, mình là một nhân viên bảo vệ nhỏ nhoi, là thù hạ của anh ta. Chuyện đã thế này, anh em Ngô Lượng còn không hận chết mình sao!

- Nếu thư ký Ngô và đội trưởng Ngô đều đã quyết định rồi, vậy tôi thấy, xưởng trưởng, cứ như vậy đi!

Qua giọng điệu của Lăng Phong, đương nhiên xưởng trưởng Lý nghe được ra, ý của Lăng Phong chính là, hóa ra xưởng này là do anh em họ Ngô làm chủ!

- Không được, đương nhiên là không được! Ngô Lượng, cậu vẫn là đội trưởng! Nhưng hiện tại, thôi thì Lăng Phong cậu làm quản lý đội đi. Giờ tôi lập phòng bảo an, cậu cứ làm quản lý bảo an nhiệm kỳ đầu trong xưởng chúng ta vậy!

Xưởng trưởng Lý suy nghĩ một chút, rất hài lòng nói.

- Quản lý bảo an?

Ngô Lượng kinh ngạc nói.

- Vậy xin hỏi rốt cuộc chức năng của tôi và hần là phân phối thế nào đây?

Ngô Lượng rất hàm súc đá ra một vấn đề khá là ngu ngốc, chính là quản lý bảo an như hần so với một đội trưởng đội bảo vệ như mình thì rốt cuộc chức quan của ai lớn hơn. Trước kia gã chính là quản lý bảo an, tuy rằng chỉ là một đội trưởng, nhưng bên trên thì không có bộ môn nào, cho nên gã chính là nhân vật số một của bảo an.

- Nói vớ vẩn. Anh cho rằng giữa một đội trưởng với một quản lý thì chức vị của ai cao hơn chứ?

Tuy rằng Xưởng trưởng Lý tha thứ cho Ngô Lượng, nhưng không có nghĩa là trong lòng ông ta không có oán hận.

- Đội bảo vệ của anh chính là thuộc bộ phận bảo an của Lăng Phong! Cậu ta chính là người lãnh đạo trực tiếp của anh!

- Lăng Phong, về sau công tác bảo an trong xưởng tôi giao cho cậu! Cậu cứ yên tâm mạnh dạn mà làm. Hiện giờ, bộ phận bảo an này vừa thành lập. Cậu là quản lý nhiệm kỳ đầu. Cậu muốn làm sao thì làm! Tôi rất yên tâm về cậu!

Xưởng trưởng Lý vỗ bả vai Lăng Phong nói.

Những lời này đã rất rõ ràng. Trong bộ phận bảo an này, Lăng Phong nói cái gì là cái đó. Tất cả mọi chuyện về bảo an, hần đều có quyền quyết định. Trong nhà máy ngoại trừ xưởng trưởng Lý, ít nhất là trong bộ phận của mình, lời nói của hần có quyền lực!

- Cảm ơn xưởng trưởng Lý! Tôi nhất định sẽ giúp anh xây dựng tốt bộ phận bảo an này!

Lăng Phong cũng không khách khí nữa. Nếu là trước đây, hần còn có thể khiêm tốn một chút, mình không thể đảm nhiệm gì đó, v...v. Nhưng bây giờ mâu thuẫn giữa hần và Ngô Lượng đã trở nên gay gắt tới thế này, nên hần rất thích với việc làm Chủ nhiệm bảo an này.

- Được, tôi tin tưởng cậu! Như vậy đi, bây giờ tôi sẽ quyết định luôn tiền lương của cậu. Trước đây, xưởng chúng ta chưa từng có quản lý. Chức vụ lớn

nhỏ đều do một mình tôi chọn. Bây giờ cậu là quản lý đầu tiên của xưởng chúng ta. Thôi tiền lương thôi cứ bắt đầu từ năm nghìn đi! Tiền thưởng cuối năm là ba mươi nghìn!

Xưởng trưởng Lý rất hào phóng nói. Sở dĩ ông ta hào phóng như vậy cũng là vì thay thư ký Ngô xin lỗi về lời nói mới rồi với Lăng Phong. Anh ta rất quan tâm đến thân thù của Lăng Phong này. Lăng Phong có năng lực, có quan hệ, có thủ đoạn. Đây là thứ mà một thương nhân không có bối cảnh như hắn cần nhất.

- Cảm ơn xưởng trưởng, vậy tôi liền không khách khí nữa!

Đương nhiên Lăng Phong nghe vậy cũng hiểu ra được dụng ý của xưởng trưởng Lý. Hắn biết, nếu hắn từ chối, ngược lại sẽ khiến xưởng trưởng Lý càng không yên tâm. Vì thế, hắn thôi không từ chối nữa.

Thư ký Ngô này rất bất mãn với quyết định của xưởng trưởng. Nhưng bây giờ, cô ta lại không dám nói điều gì. Chỉ có thể trước khi xoay người rồi đi, liếc xéo Lăng Phong một cái đầy vẻ xem thường, hừ lạnh một tiếng! Xem như gửi tới Lăng Phong một tín hiệu khiêu khích.

Lăng Phong cũng không nâng niu cô ta giống xưởng trưởng Lý. Chỉ cần cô dám xuống tay với tôi, tôi cũng dám xuống tay với đứa con trai trong bụng cô! Đừng hy vọng tôi làm một người tốt để cho cô khi dễ. Tôi là một kẻ xấu xa, là một tên đại khốn kiếp!

- Được rồi, bây giờ xưởng trưởng đi rồi! Nơi này do tôi định đoạt đúng không?

Sắc mặt Lăng Phong lạnh lùng, nhìn Ngô Lượng.

Tuy rằng hiện tại, trong bụng bầu Ngô Lượng đầy tức giận, nhưng lại không phát tiết được. Tên Lăng Phong này cũng rất có bối cảnh. Ban đầu vốn tưởng rằng hắn chỉ là một nhân tình của bà chủ. Thật không ngờ quan hệ của hắn với xưởng trưởng cũng sâu như vậy. Một cuộc này xem như đã đá vào bàn thép rồi!

- Đúng vậy, anh là quản lý! Anh định đoạt!

Ngô Lượng gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Tốt lắm, Tiền Hưng, xưởng trưởng đã đuổi việc anh. Anh còn ở chỗ này làm gì? Có phải vừa rồi gánh tội cho đội trưởng Ngô, chuẩn bị chờ đội trưởng Ngô báo đáp anh không hả?

Lăng Phong nhìn Tiền Hưng còn quỳ trên mặt đất, hỏi.

- Không, không, không phải! Bây, bây, bây giờ tôi đi ngay!

Tiền Hưng xem như biết thân gặp hạn. Cả hai đều là nhân vật mà y không thể đắc tội được. Mặc dù có chút không cam lòng, com đến bên miệng rồi còn bị mất, nhưng tốt xấu gì cũng không cần đi ăn com tù, cho nên y cũng đành chấp nhận vậy.

- Khoan đã! Tiền Hưng, tôi biết anh cũng từ nơi khác tới đây làm công, kiếm được bát com cũng không dễ dàng. Như vậy đi, tôi lại dùng anh một lần nữa, Không biết anh có đồng ý hay không?

Lăng Phong rất thần bí nhìn y.

- Cái gì? Anh, anh, không tính đuổi việc tôi sao?

Tiền Hưng cảm thấy khó có thể tin được.

- Không, đương nhiên không phải! Xưởng trưởng cũng đã đuổi việc anh rồi. Sao tôi dám đối nghịch với xưởng trưởng chứ! Nhưng, tôi có thể lại dùng anh! Bởi vì tôi biết anh cũng oan uổng. Tuy rằng tôi không có chứng cứ minh oan giúp anh, nhưng, con người tôi thật ra hay mềm lòng, không thể thấy người khác ủy khuất, cũng không muốn đập bát com của anh! Cho nên, tôi có thể dùng anh, vẫn giống như trước kia!

Lăng Phong nói cứ như mình là một người hiền lành lắm vậy.

- Thật sao?

Tiền Hưng khó có thể tin. Phải biết rằng, loại nông dân cu li từ từ nơi khác tới đây làm việc như y, không có hộ khẩu ở địa phương, có thể tìm được một phần công việc ổn định là khó khăn tới mức nào.

- Lăng Phong, như vậy không thích hợp lắm đâu!

Ngô Lượng ngăn cản nói.

- Sao?

Lăng Phong rất có bộ dạng lãnh đạo, hừ một tiếng.

- Quản lý Lăng, như vậy hình như không ổn lắm! Nếu làm vậy thì phải nói thế nào với xưởng trưởng được?

Ngô Lượng cố kìm chế lửa giận trong lòng, nói.

- Thế sao? Đội trưởng Ngô, anh chẳng lẽ không nhớ rõ vừa rồi xưởng trưởng đã nói gì hả? Ông ta nói, “Cậu muốn làm sao thì cứ làm như vậy! Chẳng lẽ ngay cả lời xưởng trưởng nói, anh cũng không nghe rõ? Hay là anh cho rằng, cái xưởng này là do anh em họ Ngô các anh định đoạt, nên không xem xưởng trưởng ra gì?”

Tài ăn nói của Lăng Phong mà không đi làm quan thật sự là phí của trời. Hơi một tí là chụp mũ người ta ngay được.

- Không có, nếu xưởng trưởng nói như vậy, tôi không có ý kiến! Tất cả đều nghe theo quản lý!

Ngô Lượng gần như sắp bị chọc giận đến nổ tung lên rồi.

- Vậy là tốt rồi! Tiền Hưng, anh có đồng ý không?

- Đồng ý, đồng ý, tôi đồng ý!

Tiền Hưng vội vàng gật đầu, hận không thể cúi đầu lay Lăng Phong ba lay.

- Tốt, Tiền Hưng, bây giờ anh cứ đi theo đội trưởng Ngô. Tuy nhiên, giờ anh đã là Phó đội trưởng. Tôi chính thức bổ nhiệm anh là phó đội trưởng!

Lăng Phong rất vui lòng quản lý các chức quan.

- Thật sao?

Tiền Hưng có chút lảng lảng. Lúc nóng lúc lạnh thế này, khiến y cũng khó tiếp nhận nổi.

- Đương nhiên, bây giờ đãi ngộ của anh cũng giống với đội trưởng Ngô! Chỉ là chức vị thấp hơn anh ta một bậc thôi! Đương nhiên, nếu anh có biểu hiện tốt, đến lúc đó không chừng còn làm luôn đội trưởng! Đúng rồi, vị trí của đội trưởng Ngô này là do xưởng trưởng tự mình phong, tôi cũng không thể động vào! Có điều, anh yên tâm, tôi chuẩn bị tổ chức hai đội bảo vệ. Đến lúc đó, cái ghế đội trưởng sẽ trống. Nếu biểu hiện của anh không tệ, là có thể làm rồi!

Lăng Phong đang vạch cho y một kế hoạch lý tưởng.

Ngô Lượng tức giận đến gần như muốn học máu. Đây không phải rõ ràng là muốn phân tán quyền lực của mình sao? Trước kia không có cái gọi là bộ phận bảo an này, đội trưởng như gã chính là tương đương với quản lý nhân viên quản lý bảo vệ trị an. Tất cả mọi chuyện đều do gã một mình định đoạt! Hôm nay xưởng trưởng này không chỉ lập ở trên đỉnh đầu gã một bộ phận bảo vệ trị an, sắp xếp lãnh đạo ở ngay trước mặt gã. Giờ tên Lăng Phong này còn muốn phân hoá đội bảo vệ, lập thêm mấy đội trưởng. Hiện tại quyền lực của gã càng ngày càng nhỏ! Tuy rằng gã vẫn miễn cưỡng mang danh đội trưởng bảo vệ, nhưng trên thực tế thì quyền lực đã không bằng một phần mười trước kia!

- Cảm ơn quản lý Lăng!

Tiền Hưng mừng như điên.

- Được rồi, giờ anh ra ngoài trước đi!

Lăng Phong rất hài lòng, khoát tay nói.

- Ngô Lượng, anh cũng ra ngoài đi! Văn phòng đội trưởng này trước mắt tạm thời đổi thành văn phòng quản lý của tôi. Chờ tới lúc tôi xin được xưởng văn phòng mới sẽ trả lại cho anh.

Lăng Phong không để cho bọn họ có cơ hội cự tuyệt, nói.

- Vâng, quản lý!

Mặt Ngô Lượng đã xanh lè.

- Đội trưởng, anh nói xem vì sao quản lý Lăng này lại làm như vậy?

Tiền Hưng và Ngô Lượng đành phải tạm thời chuyển tới phòng bảo vệ.

- Nói thừa, đương nhiên là kế ly gián rồi! Hắn làm như vậy, ngoài mặt là trợ giúp anh, kỳ thật chính là đang cố ý khơi mào mâu thuẫn giữa anh và tôi. Khiến hai người chúng ta bất đồng! Một khi anh bất đồng với tôi, mấy người bọn họ lại chả cười đến mức miệng nở hoa ấy chứ!

Ngô Lượng tức giận nói.

- Phải vậy không? Nhưng có cần thiết phải làm thế không? Còn cho tôi làm phó đội trưởng? Hắn có thể trực tiếp đuổi việc tôi. Đến lúc đó anh liền từ cố vô thân rồi, hắn muốn đã kích anh thế nào mà chả được!

Tiền Hưng có chút không tán đồng.

- Hắn muốn làm tôi chán ghét!

Ngô Lượng thờ phỉ phỉ nói.

- Yên tâm, đội trưởng! Hắn làm như vậy cũng không ly gián được quan hệ của chúng ta đâu. Ở trong mắt Tiền Hưng tôi, anh vĩnh viễn là đội trưởng của tôi! Cho dù hắn cho tôi cái lợi lớn hơn nữa tôi cũng sẽ không phản bội anh!

Nịnh bợ chính là nịnh bợ. Mặc kệ là tình hình thế nào cũng không thay đổi được bản sắc của người nịnh bợ. Có điều, đây là lời thật lòng của Tiền Hưng sao? Sở dĩ y nhiệt tình nịnh bợ Ngô Lượng như vậy, còn không phải vì Ngô Lượng có một cô em gái sắp trở thành bà chủ sao! Đây chính là một con cá lớn, y không dám dễ dàng để mất lòng. Tuy rằng bây giờ Ngô Lượng nhìn qua thì khá thất thế, nhưng về lâu dài, đợi cho tới khi đứa con trai trong bụng thư ký Ngô ra đời, Ngô Lượng sẽ danh chính ngôn thuận mang danh ông cậu cả của xưởng trưởng. Đến lúc đó anh ta khẳng định không còn uất ức như vậy nữa. Có điều, việc khiến y nhìn không thấu chính là quan hệ của tên Lăng Phong này và xưởng trưởng. Có thể khiến xưởng trưởng tức giận quát thư ký Ngô như vậy, tên Lăng Phong này rốt cuộc là quan hệ thế nào với xưởng trưởng.

Tiền Hưng nhất thời không thể hiểu rõ được, nhưng y làm việc khá bảo hiểm. Đó là nếu cả hai bên đều không thể đắc tội được, thì y sẽ đồng thời nịnh bợ cả hai bên. Như vậy cho dù đến lúc nào đó có một bên đồ thì y cũng sẽ không bị liên lụy! Đương nhiên, làm thế nào để đồng thời nịnh bợ hai bên thì phải có kỹ xảo. Nếu khiến người ta nhìn ra được mình là một cái hàng rào, vậy là trong ngoài đều mắc lỗi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Tôi Là Bạn Trai Cô?

Một cục diện vốn nhằm vào Lăng Phong và Tống Thiên, không ngờ lại thành ra như vậy. Đây là điều mà dù thế nào Ngô Lượng cũng không ngờ tới. Thi ra tên Lăng Phong này lại là một hồ già già heo, khiến gã có thể nói là mất cả chì lẫn chài. Nếu không phải gã có con át chủ bài là thư ký Ngô này, phòng chừng khò tâm xây dựng trong thời gian dài như vậy, cuối cùng sẽ thành giò trúc mức nước, công dã tràng!

Tâm tư của Tiền Hưng, kẻ chuyên nịnh bợ này, hiện tại đã xảy ra biến hóa thâm sâu. Buổi tối, nhân lúc mới tan tầm, lại xách theo một giỏ hoa quả đến bệnh viện thăm Tống Thiên! Bây giờ, ít nhất thì thế của Lăng Phong đã hoàn toàn vượt qua Ngô Lượng. Có lẽ Ngô Lượng có chỗ dựa cực kì vững chắc, không e ngại tên Lăng Phong này! Nhưng mình thì đâu có. Mình chỉ là một người thấp cổ bé họng từ bên ngoài tới, không có chỗ dựa nào, cho nên mỗi một bước đi đều phải thật cẩn thận, không thể xảy ra chút sai lầm nào!

Đương nhiên Lăng Phong nhìn ra được tâm tư của Tiền Hưng, biết y chính là một cái hàng rào, bên nào gió lớn thì nghiêng về bên đó. Người như vậy không đáng tin, nhưng có thể lợi dụng!

Buổi tối, Lăng Phong về tới chỗ ở, vừa mới mở cửa đã phát hiện trong phòng có mùi vị đàn ông. Chết tiệt, trong phòng này chỉ có thể có một người đàn ông là mình, sao lại có mùi đàn ông chứ? Đây là lãnh địa của tôi!

Quả nhiên, có một người đàn ông khoảng hai bảy hai tám tuổi mà Lăng Phong căn bản không quen biết, đang ngồi trên sofa, mang theo ánh mắt nhả nhả nhận nhận, bộ dạng rất giống một người đàn ông chó chết!

Ngồi ở đối diện người đàn ông nhả nhận này chính là chủ nhà của Lăng Phong, Hà Diệp!

Không đợi Lăng Phong nói chuyện, người đàn ông nhả nhận kia đã có sự thù hằn rất mạnh đối với hắn, rất dễ phòng nói.

- Hà Diệp, hắn là ai vậy?

Hà Diệp nhìn Lăng Phong một chút, ánh mắt đang u ám lập tức sáng ngời, mặt lộ vẻ hiền từ mỉm cười giống như một người mẹ, chỉ vào Lăng Phong nói.

- Vương Hàn, giới thiệu với anh một chút, đây là bạn trai tôi, Lăng Phong!

Lăng Phong sững sờ, chỉ nhìn thấy Hà Diệp cố gắng nháy mắt với hắn, ám chỉ hắn phối hợp!

- Bạn trai?

Vương Hàn kia rất ngạc nhiên, không thể tiếp nhận được.

Trong nháy mắt Lăng Phong đã phản ứng lại. Cô gái nhỏ, cô cũng dám lợi dụng tôi hả? Ngày thường thì đề phòng tôi như phòng sói, giờ lại còn dám lợi dụng tôi! Mời thần đến dễ, tiễn thần đi khó. Cô gái nhỏ à, cô sẽ phải trả giá một cái giá rất đắt đấy!

- A, trong nhà có khách tới chơi sao, bà xã!

Tốc độ nhập cuộc của Lăng Phong thật kinh người. Có điều Hà Diệp rất không hài lòng đối với hai từ cuối cùng của hắn. Đây không phải rõ ràng là đang chiếm tiện nghi của mình sao? Thế nhưng bây giờ đã không còn cách nào nữa, đành phải há miệng mắc quai thôi.

Hà Diệp cười quyến rũ, vừa mới chuẩn bị giới thiệu một chút cho Lăng Phong, thế nhưng tên Lăng Phong này thuận thế ghé mông chen chúc luôn vào bên cạnh Hà Diệp, ngồi sát vào người Hà Diệp!

Thế đã thỏa mãn rồi? Không, cho tới bây giờ trong từ điển của Lăng Phong còn chưa có hai chữ thỏa mãn. Chỉ có được một tác lại muốn tiến một thước. Tay phải không thành thật gác lên trên vai Hà Diệp, ôm cô! Hắn nhìn Hà Diệp, rất ngọt ngào nói.

- Bà xã, vị này là?

- A, vị này chính là Vương Hàn, đàn anh học cùng đại học của tôi!

Tuy rằng ngoài mặt Hà Diệp làm bộ phối hợp, dường như rất ngọt ngào, nhưng trong lòng cũng đã đem tên Lăng Phong này mắng lên tận trời. Mẹ nó, rõ ràng chiếm tiện nghi của mình mà.

Lúc này, Vương Hàn ngồi ở đối diện Hà Diệp thấy hai người bọn họ thân mật như thế ở trước mặt mình, mặt lập tức tái lại! Miễn cưỡng kìm chế lửa giận trong lòng mình, cố nở một nụ cười chẳng hề thành thật.

- Hà Diệp, vị này là?

- Tôi tự giới thiệu một chút vậy, tôi là ông xã tương lai của Hà Diệp!

Lăng Phong cướp lời nói.

- Ông xã tương lai?

Vì sao Vương Hàn nghe thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

- Ha ha, bởi vì chúng tôi đang định sắp tới sẽ đi đăng kí kết hôn. Cho nên hiện tại tôi chính là ông xã tương lai của cô ấy!

Lăng Phong tích cực chủ động như thế, khiến Hà Diệp hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Tôi chỉ cho anh hát vai bạn trai tôi, tên khốn kiếp nhà anh lại dám tự tiện bóp méo kịch bản.

- Hà? Hà Diệp, chuyện lớn như vậy, vì sao không thông báo cho đàn anh một tiếng, cũng để cho tôi có cơ hội chúc mừng hai người chứ!

Vương Hàn làm bộ như rất bình tĩnh nói. Giờ phút này, anh ta cũng có chút nghi ngờ. Đây đại khái có lẽ là thể thân tạm thời mà Hà Diệp kéo tới, muốn cự tuyệt mình mà thôi.

Nhìn bộ dáng áp úng của Hà Diệp, Lăng Phong nhìn nhìn lại ánh mắt khôn khéo của Vương Hàn! Sợ rằng Hà Diệp sẽ không cảm cự được, lập tức phá hỏng chuyện này! Mà hắn thì lại vô cùng chuyên nghiệp nhập cuộc hát kịch, không muốn ra nữa!

- Chuyện là thế này, Hà Diệp vẫn chưa tuyên bố với bên ngoài. Cho dù là bạn học trước kia, cô ấy cũng không nói! Chỉ là muốn đến lúc đó tạo một niềm vui bất ngờ cho các anh!

- Hà? Chuyện là vậy sao?

Lúc này Vương Hàn đã bình tĩnh lại, rất khôn khéo nhìn chăm chăm vào Hà Diệp, muốn từ trên mặt cô nhìn ra sơ hở nào đó.

Mặt Hà Diệp đỏ lên, diễn viên mình tìm tới vốn là để giúp mình diễn trò, kết quả tới bây giờ, người ta diễn không tẹt, mà mình thì lại có chút mất bình tĩnh!

- Đúng, đúng là như vậy!

Hà Diệp thẹn thùng nói.

- Nhìn kìa, vợ tôi lại thẹn thùng rồi! Không cần thẹn, hai chúng ta đều đã ở chung lâu như vậy rồi, dù chưa có danh phận vợ chồng, nhưng cũng không phải là đã sớm có “chuyện vợ chồng” rồi sao?

Lăng Phong cố ý ôm Hà Diệp sát lại một chút, hôn một cái lên mặt cô, trêu ghẹo nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Diệp càng đỏ hơn!

Có điều một chiều này thực sự có lực sát thương. Vương Hàn lập tức không nhìn tiếp được nữa.

- Một khi đã như vậy, tôi cũng chúc mừng em! Trời không sớm nữa, tôi cũng nên cáo từ rồi!

- Để tôi tiễn anh về!

Lăng Phong rất không khách khí đứng lên thể hiện mình là chủ.

- Bà xã, anh tiễn đàn anh của em một chút. Em đi chuẩn bị nước tắm cho anh nhé!

Lăng Phong rất khách khí tiễn Vương Hàn đến cửa, mỉm cười nói.

- Anh Vương, đi thông thả!

Không đợi Vương Hàn nói gì thêm, Lăng Phong cũng đã đóng cửa lại!

Vừa xoay người, Lăng Phong cười xấu xa nhìn Hà Diệp còn ngồi ở trên sofa.

- Vờ à! Nước tắm đã được rồi chứ?

Chỉ thấy sắc mặt Hà Diệp giống như sắp giết người. Nữ nữ phần nộ lên, vẻ mặt kia cũng khá đáng yêu. Cô nghiêng răng nghiêng lợi quát.

- Lăng Phong, anh được lắm!

- Làm sao vậy? Chủ nhà vĩ đại của tôi! Chẳng lẽ tôi phối hợp không đủ ăn ý sao? Cô xem, cô đột nhiên kéo tôi diễn trò như vậy, tôi không chỉ nhanh chóng nhập vai, còn hết lần này đến lần khác cố gắng giúp cô xoay chuyển tình thế. Cuối cùng khiến cho vị đàn anh của cô tin vào vở kịch của chúng ta! Chẳng lẽ tôi không đáng được tính công sao?

Lăng Phong rất kinh ngạc, ủy khuất nói.

Hà Diệp nghiêm mặt.

- Phải vậy không? Vậy có phải là nên phát cho anh một giải Oscar nam diễn viên xuất sắc nhất hay không?

- Hi, thôi cô đừng nói thế! Chỉ bằng kỹ năng diễn xuất của tôi, vấn đề không phải nhận được giải Oscar hay không, mà là có thể nhận được mấy cái!

Lăng Phong rất mặt dạn mày dày nói.

- Không biết xấu hổ!

Hà Diệp cũng không có miệng lưỡi sắc bén như Lăng Phong, mới một lát đã bị Lăng Phong đùa giỡn đến mức không biết nên nói cái gì, đành phải cắn phần nói ra bốn chữ này.

- Ôi, dạo này làm người tốt thật khó!

Lăng Phong rất khoa trương bày ra một bộ khóc lóc đến chết, giống nàng dâu nhỏ vừa mới bị khi dễ.

Cho dù vừa rồi còn hận Lăng Phong thấu xương, hận không thể lập tức chém hấn l thành tám khúc, nhất là nghĩ tới chuyện hấn nhân cơ hội ăn đậu hủ của mình, Hà Diệp liền tự nhiên nổi giận! Nhưng thấy được vẻ mặt khổ sở muốn rơi nước mắt của Lăng Phong, Hà Diệp lập tức liền cảm thấy hơi ngại, thấy mình có chút khi dễ người! Cô rất xấu hổ cúi đầu, dùng giọng nói nhỏ như ruồi bay nói.

- Lăng Phong, vừa rồi cảm ơn anh!

Nói xong, cô liền cúi đầu chạy vào phòng mình!

Lăng Phong sững sốt. Thấy bộ dáng lác mông chạy trốn của cô gái nhỏ này, hấn cảm thấy rất chấn động! Không ngờ người con gái này cũng học được khách khí?

- Vẫn là khuôn mặt đẹp trai vô địch này của mình có sức hấp dẫn, không ngờ có thể khiến một mỹ nữ đã man như vậy cũng phải đỏ mặt nói lời cảm ơn. Ôi, đẹp trai đến không cưỡng nổi! Lăng Phong đẹp trai vô địch!

Lăng Phong đứng ở trong phòng khách mặt dạn mày dày tự kỷ! Nhưng tục ngữ nói thật là đúng, anh tự kỷ thì cứ danh chính ngôn thuận mà để ở trong lòng, cần gì phải la ầm lên như giết heo để làm gì! Tự kỷ không phải là anh sai, nhưng nói toáng lên chính là anh không đúng!

Đột nhiên, một cái gối ôm từ trong phòng Hà Diệp bay ra, nện vào mặt Lăng Phong!

Chỉ thấy sắc mặt Hà Diệp đầy phần nộ, hai tay chống nạnh, đứng ở cửa phòng mình! Xem ra đại soái ca Lăng Phong của chúng ta phồng mũi đã khiến

các giới trong xã hội đều bắt nạt rồi!

Nhưng Lăng Phong lại không chút thẹn thùng, bắt được gối ôm của Hà Diệp, rất tham lam hít thật sâu mùi thơm trên đó, sắc mặt lộ vẻ say mê.

- Oa, thơm quá. Chẳng lẽ đây là mùi hương cơ thể của cô chủ nhà sao? Thật khiến tôi say mê đó! Không phải chỉ giúp có một việc nhỏ thôi sao, cần gì phải khách khí, đưa tôi một phần đại lễ như vậy chứ? Cảm ơn!

Nói xong, không đợi Hà Diệp phản ứng, Lăng Phong bỏ chạy chối chết vào phòng mình! Vô sỉ cũng phải có chừng có mực. Nếu như quá mức, Hà Diệp nhất định sẽ cầm dao bếp liều mạng với mình!

- Lưu manh!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Diệp đỏ bừng, cảm phần máng lớn. Cô chưa từng thấy người đàn ông nào lại tự kỷ như vậy, không biết xấu hổ tới như vậy!

Có điều tuy rằng ngoài miệng mắng ác độc như thế, nhưng trong lòng Hà Diệp vẫn có chút thiện cảm đối với người thanh niên trẻ tuổi này! Một loại thiện cảm nói không thành lời. Chẳng lẽ là mối tình đầu đang manh nha nảy mầm? Nhưng đã rất nhanh bị cô phủ quyết. Cô nghĩ mình đã sớm qua cái tuổi mối tình đầu kia rồi!

Nhưng ở trên phương diện tình cảm, cô chưa từng trải qua tình cảm vĩ đại hi hữu của một người con gái, một tình cảm thực sự giống như những chàng trai và cô gái lần đầu yêu nhau!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Gặp Lại Cô Y Tá Nhỏ

Đương nhiên, Lăng Phong của chúng ta là một thanh niên trẻ, vẫn không biết cô chủ nhà xinh đẹp của mình, trong cuộc sống “chung” lâu như vậy, đã dần dần nảy sinh tình cảm đối với mình!

Từ trước đến nay, đây là ngày đầu tiên hấn lên làm quản lý xưởng, tất nhiên tâm trạng của hấn cũng rất vui vẻ, cũng không có khả năng lại một mình hưởng thụ một ngày tuyệt vời như vậy. Nếu mình ở nhà thì thật là đáng tiếc!

Đầu tiên, đó là an ủi nhân viên. Lăng Phong cần theo hoa quả, mới sáng sớm đã vội vàng đi tới bệnh viện thăm Tổng Thiên!

Tổng Thiên đã tỉnh lại, chỉ có điều vết thương trên người vẫn còn rất nghiêm trọng, không thể động cử, chỉ có thể nằm úp sấp, chậm rãi chờ vết thương khép miệng! Lăng Phong ngồi ghé vào trên giường Tổng Thiên, mặt mày hớn hờ kể lại chuyện ngày hôm qua, khi hấn đại chiến với anh em nhà Ngô Lượng, đồng thời thành công trở thành quản lý bảo an trong xưởng cho Tổng Thiên Nghe. Tổng Thiên nghe xong, kích động thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên!

- Quá tuyệt. Lăng Phong, thật nhìn không ra, cậu không chỉ đối phó với xã hội đen như Hùng trọc, cho dù đối phó với loại người khôn kiệp như tên Ngô Lượng kia cũng giỏi như vậy!

Tổng Thiên thỏa nguyện hô to.

- Mới chỉ là món trắng miệng thôi! Anh Tổng, anh cứ yên tâm ở trong này dưỡng thương. Xưởng trưởng đã đồng ý chi trả tiền thuốc men cho anh. Anh ở bệnh viện mấy ngày này, vẫn được tính tiền lương như cũ! Ông ấy còn khen ngợi anh đã có công, cho anh tiền thưởng! Hiện tại anh cứ yên tâm, vững dạ ở lại bệnh viện dưỡng thương cho tốt nhé!

- Cảm ơn cậu, Lăng Phong!

Tổng Thiên rom rớm nước mắt nói. Anh ta biết, tất cả những điều này đều là Lăng Phong ra sức giúp mình. Nếu không Lăng Phong, hiện tại anh ta không chỉ không được xưởng trợ cấp, hơn nữa rất có thể sẽ gặp phải tình cảnh còn tồi tệ hơn thế này.

- Nhìn anh kìa, một đại nam nhân, chảy nước mắt cái gì! Anh quên, hai chúng ta là quan hệ thế nào sao!

Lăng Phong thực sự không thích ứng được khi thấy một đại nam nhân chảy nước mắt.

- Đúng, đúng, cậu nói rất đúng!

Tổng Thiên cũng xấu hổ lau nước mắt. Sau đó anh anh chuyển đề tài nói.

- Lăng Phong, cậu biết không! Nếu không phải cậu ra mặt, giải quyết tất cả điều này, thiếu chút nữa thì tôi đã kích động, tìm Hùng trợ, nhờ anh ta dẫn theo vài người, tới xưởng giáo huấn Ngô Lượng và Tiền Hưng một chút! Hừ, hai cháu trai này, cũng dám mưu hại đại ca Lăng Phong của chúng ta sao? Nếu không để bọn họ biết một chút, anh Lăng chúng ta chính là đại ca Hùng trợ, bọn họ thật sự là tưởng rằng mình bản lĩnh lắm!

- Ha ha, Tổng Thiên, anh yên tâm dưỡng thương đi! Hiện tại, đám người Ngô Lượng không dám đối phó với tôi nữa đâu. Hiện tại người nào khác thì không biết, nhưng tôi là thủ trưởng ngay phía trên đầu gã. Chỉ có tôi bọn họ thôi!

Lăng Phong an ủi nói.

- Lăng Phong, cậu cũng phải cẩn thận! Tôi từng nghe anh Dương từng nói qua, Ngô Lượng phải là loại người tốt lành gì. Bản chất của gã là người nham hiểm tàn nhẫn! Thủ đoạn trả thù lên thực sự không lường được! Cậu phải cẩn thận!

Tổng Thiên có chút lo lắng nói.

- Yên tâm đi, không ai có thể qua được cửa của tôi đâu! Anh cứ ở chỗ này cố gắng dưỡng thương đi. Chờ sau khi anh xuất viện, tôi cho anh làm một phó quản lý chơi. Đến lúc đó anh muốn nắm Ngô Lượng thế nào, thì nắm như thế! Nếu Ngô Lượng dám giờ âm mưu thủ đoạn gì, tôi cũng không ngại trừng trị gã một chút!

Lăng Phong không quan tâm lắm tới việc đó. Đầu năm nay, người nào dám âm mưu hãm hại hắn, gần như đều đã xuống địa ngục.

- Vậy là tốt rồi. Tôi tin cậu! Cậu luôn mang đến cho người ta những vui mừng bất ngờ!

Hắn vốn định tâm sự với Tổng Thiên cả ngày. Dù sao, hiện tại hắn cũng đang rảnh rỗi, ở lại trong bệnh viện cũng không sao! Nhưng cô y tá nhỏ gõ cửa đi vào. Đó chính là cô y tá nhỏ mà Lăng Phong đã quen thuộc, Vi Hàm.

- Rất xin lỗi, tiên sinh, người bệnh cần nghỉ ngơi!

Lăng Phong rất không nguyện ý, đứng lên, nhìn Tổng Thiên nói.

- Được rồi, anh Tổng, anh ở trong này cố gắng dưỡng thương. Khi nào rảnh, tôi sẽ quay lại thăm anh!

- Không sao. Cậu còn có việc của cậu. Tôi ở trong này rất thoải mái, không cần đi làm, không cần công tác, tiền thuốc men có người chi trả, còn có thể lấy tiền lương. Đây mới là những ngày giống như thần tiên chứ!

Tổng Thiên nói đùa.

Khi đi tới cửa, Lăng Phong nhìn cô y tá nhỏ nói.

- Cô y tá, ngày hôm qua tôi đã không gây phiền phức cho cô chứ?

Cô y tá nhỏ Vi Hàm sững sờ, rất thần nhiên nói một câu.

- Không!

Đúng lúc cậu thanh niên trẻ Lăng Phong của chúng ta đến gần cô gái xinh đẹp, một giọng nói không thích hợp liền xuất hiện!

- Vi Hàm, không biết đang trong thời gian làm việc sao? Trong thời gian làm việc, có thể tùy tiện nói chuyện phiếm không?

Cô y tá trưởng hưng hân chưa ngoa ngày hôm qua xuất hiện, lại quát lớn.

- Bác gái, mới sáng sớm, cô muốn chửi nhau đúng không? Không biết nơi này là bệnh viện sao? Yên tĩnh, yên tĩnh! Một nhân viên công tác trong bệnh viện, không ngờ ngay cả điểm ấy cũng không hiểu! Cô làm ăn thế à!

Lăng Phong rất sắc bén mắng. Ngày hôm qua hắn đã thành công đánh bại người đàn bà chanh chua này.

- Lại là cậu? Cuối cùng cậu là người nhà của bệnh nhân, hay là bạn trai của Vi Hàm vậy?

Y tá trưởng thấy người thanh niên ngày hôm qua thì rất kinh ngạc. Hôm nay cô ta cũng không tính sẽ bỏ qua cho gã thanh niên luôn thích lo chuyện bao đồng này.

- Tôi là ai có quan hệ gì đến cô không? Cô đừng quên, đây là bệnh viện. Cô là nhân viên công tác. Chẳng lẽ ngay cả một chút tổ chức như vậy, cô cũng không có sao? Nói gì là y tá chứ. Theo tôi thấy cô chính là một con bọ hung!

Khi Lăng Phong chửi nhau với, đó là lúc ngay cả một chút phong độ nam nhân cũng không có.

- Hừ, theo tôi thấy, hắn cậu chính là bạn trai Vi Hàm! Đây là thời gian làm việc, cũng không phải là lúc để cho hai người nói chuyện yêu đương. Nếu hiện

tại tôi đi nói cho Viện trưởng biết, tôi chỉ sợ, cô cũng không cần chờ tới khi kết thúc kỳ thực tập nữa. Cô có thể rút ngay bây giờ!

Y tá trưởng uy hiếp nói.

Lăng Phong vừa định nói gì, nhưng Vi Hàm vội vàng kéo hấn lại.

- Được rồi, cảm ơn anh! Anh đang vội cứ đi nhanh đi!

- Tôi...

Lăng Phong cũng không kịp nói chuyện, Vi Hàm lại ngăn hấn.

- Cảm ơn anh, đây là chuyện riêng của tôi. Tôi không muốn mang phiền toái đến cho anh!

- Y tá trưởng, rất xin lỗi! Vị này thật sự là người nhà của bệnh nhân!

Vi Hàm rất sợ hãi nhìn cô y tá trưởng.

- Ai mà biết được!

Y tá trưởng chưa ngoa tỏ ra xem thường.

- Cô còn đứng ngây người ở trong này làm gì. Có phải không có chuyện gì làm không? Bệnh viện thuê cô về là để ăn không ngồi rồi à?

Vi Hàm cúi đầu, rất sợ hãi rời khỏi! Thật ra Lăng Phong thực sự cảm thấy bất đắc dĩ. Hấn chưa từng thấy một cô gái xinh đẹp nào lại chấp nhận bị người ta khi dễ như vậy. Làm một người đàn ông, sao có thể trơ mắt nhìn một cô gái xinh đẹp đáng yêu bị người ta khi dễ như vậy chứ? Nhưng người ta cũng không muốn mình giúp. Nếu mình còn cố đứng ra giúp, vậy không phải có chút bất chố đi cày, xen vào việc của người khác sao?

Lăng Phong đi đến bên cạnh y tá trưởng, trừng mắt nhìn cô ta một cái đầy vẻ khiêu khích, khẽ gần giọng bên tai cô nói.

- Bà tám không ai muốn!

- Cậu....

Y tá trưởng tức giận đến mức thiếu chút nữa thì nổi cơn thịnh nộ.

Lúc này, Vi Hàm đang khổ sở, kiểm tra phòng bệnh, chị Lý đã đi tới, an ủi, xoa xoa đầu cô.

- Có chuyện gì vậy? Có phải lại bị y tá trưởng khi dễ không?

Vi Hàm ủy khuất mím chặt cái miệng nhỏ nhắn.

- Chị Lý, chị nói xem, rốt cuộc em đã động chạm gì tới y tá trưởng chứ? Vì sao chị ta cứ chĩa mũi nhọn vào em ở khắp nơi như vậy?

- Ha ha, Vi Hàm! Không phải em làm mất lòng cô ta! Mà là y tá trưởng đố kỵ với em. Trước khi em đến bệnh viện, cô ta được công nhận là người đẹp nhất ở bệnh viện chúng ta! Các bác sĩ trẻ tuổi đều tranh nhau theo đuổi cô ta! Nhưng sau khi em đến đây, cô ta lập tức từ ngai vàng người đẹp nhất chạy xuống. Những bác sĩ trẻ tuổi ngày thường vây xung quanh cô ta, hiện tại đều chạy đến chỗ em! Em nói xem, y tá trưởng tâm cao khí ngạo có thể chịu được không? Tất nhiên cô ta phải oán giận, Tất cả đều trút trên người em! Em không biết chứ, trước em, ở bệnh viện chúng ta cũng đã có tới mấy y tá còn xinh đẹp hơn cô ta, nhưng đều bị cô ta hành đến mức phải chạy lấy người!

- Nhưng em cũng chưa từng tranh giành gì với chị ấy! Em chỉ thích làm một y tá mà thôi!

Vi Hàm càng thêm ủy khuất.

- Vi Hàm, em còn nhỏ, không hiểu phụ nữ leo cao thế nào!

Chị Lý xoa xoa đầu cô.

- Chị Lý, người ta không còn nhỏ. Năm nay em cũng đã mười tám tuổi !

Vi Hàm rất bất mãn dẩu miệng ra.

- Ha ha, mười tám tuổi còn không là nhỏ sao! Được rồi, không sao đâu. Y tá trưởng đã như vậy. Nếu em thật sự không muốn để cô ta soi mói em ở khắp nơi, thật ra chị Lý có biện pháp tốt có thể giúp được em!

- Chị Lý, biện pháp gì vậy?

- Em có thể cách ăn mặc xấu một chút, để tóc rối một chút, không cần hoá trang!

Chị Lý cười trừ ghẹo nói.

- Ai nha, người ta không làm như vậy đâu! Làm như vậy xấu muốn chết, người ta làm sao dám gặp người khác chứ!

Vì Hàm rất bất mãn nói.

- Vậy chị Lý cũng đâu còn cách nào khác. Em cứ chờ y tá trưởng cho em đi giày chật thôi!

Ngày đầu tiên Lăng Phong chính thức trở thành quản lí, quản lý của phòng bảo an, chính thức đè ép trên đầu Ngô Lượng!

Khi Lăng Phong đến xưởng, việc đầu tiên chính là tổ chức một cuộc họp. Đây là một cuộc họp bao gồm toàn bộ nhân viên bảo vệ!

- Sao vậy? Vì sao chỉ có ba người các anh? Tôi nhớ rõ ngoại trừ Tổng Thiên hiện tại đang ở bệnh viện ra, không phải còn có một người nữa sao?

Lăng Phong cũng không mấy rõ về người nhân viên này. Hắn chỉ biết hình như anh ta không thường xuyên đến làm.

- Lăng Phong, không, quản lí Lăng. Anh ta đã từ chức. Hiện tại toàn bộ đội bảo vệ, chỉ có mấy người ở đây thôi!

Tuy rằng Ngô Lượng rất bất mãn khi thấy Lăng Phong trên ghế một bậc, nhưng nếu ván đã đóng thuyền, gã cũng chỉ đành người tốt ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

- Hóa ra là như vậy. Vậy hiện tại chúng ta không đủ người! Cần phải tăng thêm một người nữa! Chung quy, một phòng ban bảo vệ trị an của nhà xưởng, không thể chỉ có năm người!

Lăng Phong nhướng mày. Hiện tại, hắn có chút kích động, may mắn hôm qua không đuổi việc Tiền Hưng, bằng không với đội bảo vệ hiện tại, cho dù thêm một quản lý là hắn, cũng chỉ có ba người.

- Tôi hiểu. Tôi sẽ thu xếp tuyển người!

Tất cả điều này, trước kia đều là do Ngô Lượng làm, cho nên theo bản năng gã liền trả lời.

- Không cần. Đội trưởng Ngô, anh cũng bận nhiều việc rồi. Chuyện này để tôi sắp xếp cho! Tiền Hưng, làm phó đội trưởng. Chuyện này do anh phụ trách một đi! Hiện tại tôi cho anh nắm danh sách! Yêu cầu, ít nhất thân thủ không có trở ngại!

Lăng Phong thực sự ngoài dự đoán của mọi người, đã nói.

- Tôi?

Tiền Hưng không kịp phản ứng. Dù thế nào y cũng thật sự không ngờ được, Lăng Phong sẽ giao công tác này cho mình.

- Sao vậy? Không muốn à?

Lăng Phong nhướng mày.

- Muốn, muốn. Tôi sẽ bắt tay vào chuẩn bị ngay!

Tiền Hưng mừng rỡ. Ai cũng biết, việc tuyển nhân viên là một công việc béo bở không lớn không nhỏ.

- Như vậy đi, tôi biết, nhân viên bảo vệ trong xưởng chúng ta có đãi ngộ hơi thấp. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến rất nhiều người không muốn đến làm ở chỗ của chúng ta! Theo các anh, mức lương thế nào thì mới phù hợp với thị trường?

Lăng Phong trung cầu ý kiến của mọi người.

- Tôi cảm thấy, tuy rằng mức lương của chúng ta nhìn qua thì không cao, nhưng đây mức lương mà xưởng chúng ta có thể chấp nhận được. Nếu cao hơn nữa, gánh nặng của xưởng sẽ bị tăng thêm!

Ngô Lượng lập tức phản đối.

- Tôi cảm thấy ít nhất tiền lương nên tăng thêm hai trăm nữa. Toàn bộ tiền thưởng ít nhất cũng tăng thêm một trăm!

Dương Hùng ngâm một điều thuốc lá, phát biểu quan điểm của mình.

- Tốt, cứ theo cách nói của Dương Hùng!

Lăng Phong quyết định dứt khoát.

- Quản lý, việc tiền lương hẳn phải xưởng trưởng quyết định chứ? Dường như đây không phải là chuyện cậu quản được đâu?

Ngô Lượng rất kích động đứng dậy.

- Xưởng trưởng đã cho tôi quyền lớn nhất. Tôi tin tưởng, vì an toàn trong nhà xưởng, xưởng trưởng hẳn sẽ không phản đối!

Trong lời nói của Lăng Phong còn mang theo quyền uy.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Báo Tử Đền

- Lăng Phong, hiện tại không tệ. Rất có phong thái của một quản lý!

Trong văn phòng, Dương Hùng rất hài lòng nói.

- Đúng vậy, hiện tại tốt xấu cũng một quản lý. Anh nói xem, tôi giả vờ cũng rất giống đúng không?

Lăng Phong rất không nghiêm túc, ngả người trên ghế, hai chân duỗi ra, đặt ở trên bàn.

- Không sai. Văn phòng này, từ khi Ngô Lượng lên làm đội trưởng, tôi thật sự vào đây chưa tới mấy lần! Không ngờ bên trong lại thoải mái như vậy. Có điều hòa, cũng mát mẻ hơn so với gác bên ngoài! Anh đây phải chiếm tiện nghi của cậu lâu một chút mới được!

Dương Hùng đuổi lưng nói.

- Xem anh Dương nói kia. Anh, tôi, anh Tổng, ba người chúng ta có quan hệ thế nào chứ? Về sau, văn phòng này, anh muốn đến lúc nào, thì đến lúc đó! Cũng nên để Ngô Lượng ra đi ngoài đứng gác, cho gã biết, mùa hè đứng trực dưới ánh mặt trời, bị dầy vò tới mức nào!

Lăng Phong cười nói.

Trong cuộc họp vừa rồi, Lăng Phong cố ý giữ Dương Hùng lại. Lúc này, đội bảo vệ chỉ còn lại có một mình Ngô Lượng. Tiền Hưng đã ra ngoài tuyến công. Không có cách nào khác, mặc kệ Ngô Lượng muốn sắp xếp thế nào, cũng chỉ còn lại một mình gã. Gã bắt buộc phải đi gác. Hơn nữa gác dưới thời tiết nắng chang chang!

- Cũng đúng, lúc ấy Ngô Lượng đã gây khó dễ với chúng ta không ít. Hiện tại phong thủy luân phiên. Cũng nên gã ném thử cảm nhận đó!

Đang lúc Lăng Phong cùng Dương Hùng ở trong văn phòng mở điều hòa, thư ký Ngô tức giận đập cửa vào.

- Lăng Phong, anh ra đây cho tôi!

Lăng Phong thấy cô ta, bộ dạng dường như chẳng mấy quan tâm, vẫn tiếp tục hút thuốc, hít hơi nhả khói.

- Thư ký Ngô, cô cũng đã đập cửa rồi, còn bảo tôi ra ngoài sao? Tuy nhiên tôi phải nhắc nhở cô, kiềm chế một chút, cẩn thận tức giận lại động thai, lúc đó thì giấc mộng chim sẽ biến thành Phượng Hoàng của cô sẽ phải tan biến!

- Lăng Phong, anh đừng tưởng rằng anh lên làm một chức quản lý chó má, là có thể không coi tôi ra gì! Nói cho anh biết, trong cái xưởng xưởng này, Ngô Lệ tôi vĩnh viễn đều cao hơn mấy người một cái đầu. Cho dù là xưởng trưởng Lý, cũng phải nghe lời tôi!

Thư ký Ngô rất ương ngạnh nói.

- Biết, biết. Ai chẳng biết cô là vợ bé của xưởng trưởng Lý. Vợ cả của người ta cũng không có hung hăng càn quấy như cô. Thật ra cô là vợ nhỏ, không biết cô cảm thấy đắc ý ở chỗ nào. Không phải là trong bụng có con trai thôi sao? Nếu như không còn?

Lăng Phong không tính cho cô ta chút mặc mũi. Trong tiềm thức, hẳn đứng về phía Vương Yến Ny. Tuy rằng, Vương Yến Ny là một sắc nữ đã lớn tuổi, nhưng tốt xấu cũng bằng hữu của hắn, tất nhiên hắn phải giúp cô ta. Hắn cũng không nghĩ Vương Yến Ny lại để cô vợ nhỏ này thành công đoạt quyền.

- Sao nào? Anh không phục sao? Nói cho anh biết, chỉ cần tôi sinh đứa con trai trong bụng ra, đến lúc đó ta chính là bà chủ. Ai bảo bà vợ cả lại là gà mái không đẻ trứng chứ? Tôi mặc kệ anh có quan hệ thế nào với xưởng trưởng, nói cho anh biết, không bao lâu nữa, tôi sẽ khiến anh phải cuốn gói cút đi!

- Thật buồn cười. Thư ký Ngô, đàn ông tốt không tranh cãi với phụ nữ! Cho nên hiện tại cô tốt nhất là thành thành thật thật một chút cho tôi. Lãng Phong tôi vốn không phải là người tốt gì! Đừng hy vọng tôi khách khí đối với cô. Không phải cô thấy tôi để anh trai cô gác dưới ánh mặt trời sao? Thế nào? Có ý kiến à? Vậy cô đi tìm xưởng trưởng đi! Đến uy hiếp ta sao? Đừng có hòng! Nếu cô không biết thu liễm, đừng trách tôi khiến cô gà bay trứng vỡ, mộng đẹp tan biến. Đến lúc đó, người cút đi còn không biết là ai đâu!

Lãng Phong cũng có khí phách uy hiếp lại cô ta.

- Sao hả? Anh muốn động tới đứa con trong bụng tôi sao? Anh giỏi thì tới đây. Nói cho anh biết, Lãng Phong. Hôm nay Ngô Lệ tôi nói cho các người biết, cho dù anh là con trai của xưởng trưởng Lý, đến lúc đó tôi cũng khiến anh phải cút đi với hai bàn tay trắng!

Thư ký Ngô nói xong, lắc lắc mông, thở phì phì tránh ra.

- Đúng là đàn bà không biết nói đạo lý!

Lãng Phong xem thường nói.

- Lãng Phong, nói thật, cậu không nên tranh cãi với cô ta làm gì! Hiện tại, có ai không biết, Ngô Lệ rất quan trọng trong mắt xưởng trưởng Lý. Chỉ cần lời của cô ta, xưởng trưởng Lý không thể không đáp ứng! Sau chuyện ngày hôm qua, cậu cũng có thể thấy được, chuyện đám người Ngô Lượng làm lớn như vậy, xưởng trưởng Lý cũng có thể chuyện cũ bỏ qua, chẳng lẽ cậu vẫn còn không biết năng lực của thư ký Ngô sao? Nếu cô ta ở trước mặt xưởng trưởng Lý đặt điều, cậu cho rằng xưởng trưởng Lý sẽ nghe lời cậu, hay là nghe lời của cô ta?

Dương Hùng thờ dài nói.

- Anh Dương, không nghiêm trọng như vậy đâu! Cũng nói, sở dĩ thư ký Ngô sở dĩ hung hăng can quấy như vậy, hoàn toàn bởi vì đứa con trong bụng cô ta. Nếu bụng cô ta xẹp xuống, đến lúc đó, anh cho rằng xưởng trưởng Lý còn có thể nói gì nghe nấy như vậy không?

Lãng Phong cười rất tà ác nói.

- Lãng Phong, cậu muốn làm gì? Làm như vậy có phải không có đạo đức hay không?

Dương Hùng rất khiếp sợ.

- Đạo đức? Cái gì là đạo đức? Đạo đức là cái gì? Đối phó với người như thế, cần bản không thể cân nhắc tới đạo đức!

Lãng Phong không cho là đúng.

- Lãng Phong, nghe anh Dương một câu! Loại chuyện này, vẫn nên suy nghĩ kỹ một chút. Dù sao đứa nhỏ là vô tội. Người đàn bà này có ngàn vạn lần không đúng, nhưng dù sao cũng là cốt nhục của xưởng trưởng Lý. Xưởng trưởng Lý đối đãi với cậu không tệ mà!

- Anh Dương, yên tâm, chưa đến bị bắt đắc dĩ, tôi sẽ không làm như vậy! Điều này hoàn toàn quyết định bởi hai anh em nhà họ Ngô!

Lãng Phong cười lạnh nói.

Chuyên ngành của Lãng Phong, chính là giết chóc! Chính là lãnh huyết! Năm đó, hắn hơn mười tuổi, từng vì thông qua khảo nghiệm của tổ chức tự tay sát hại tính mạng của mọi người trong một thôn trang. Mạng sống của bọn họ, từ cụ già tóc hoa râm đến phụ nữ trẻ tuổi có thai, từ đứa trẻ vừa đi học, cũng không một ai thể thoát khỏi tay hắn. Ở trong lòng hắn, bất kỳ người nào trở ngại mình, đều phải trả giá bằng sinh mệnh.

- Anh Báo, chúng ta đã tra được lai lịch của tên họ Lãng được Hùng trợ gọi là đại ca!

Đối diện Câu lạc bộ Áo Mộng Thủy, trong một văn phòng phía trên cùng của trung tâm giải trí, một tiểu đệ đi đến nói.

- Hà? Nói nhanh lên. Lai lịch của tên họ Lãng kia thế nào?

Anh Báo rất tò mò đối với điều này.

- Hắn chỉ là một nhân viên bảo vệ nho nhỏ thôi!

- Nhân viên bảo vệ nho nhỏ? Không ngờ đại ca của Hùng trợ đi làm nhân viên bảo vệ? Hùng trợ thực sự nhận một nhân viên bảo vệ làm đại ca sao?

Anh Báo cười to, cảm giác thực sự không thể tin nổi vào điều này.

- Tin tức này chuẩn xác không?

- Chuẩn xác, đây là ảnh do người của ta chụp lại!

Người kia đặt mấy tấm ảnh ở trên bàn.

- Anh Báo cầm lấy xem từng bức ảnh một, cẩn thận quan sát khuôn mặt của Lăng Phong đang mặc đồng phục nhân viên bảo vệ.

- Không sai, chính là tên khốn kiếp này!

- Cậu nói xem, vì sao lại gọi hắn là một nhân viên bảo vệ trị an nho nhỏ chứ? Chẳng lẽ hắn thật sự là thể ngoại cao nhân trong truyền thuyết, giả heo ăn lỗ hổ sao?

Anh Báo thấy có chút không thể tin được.

- Anh Báo, theo hiểu biết của tôi về Hùng trọc, người này hữu dũng vô mưu. Anh ta chỉ coi trọng nắm tay. Nắm đầm của ai lớn, anh ta liền chịu phục người đó! Cho nên, theo tôi phỏng đoán, khẳng định thân thủ của tên Lăng Phong này không tệ, mới có thể khiến Hùng trọc chịu phục. Bởi vậy Hùng trọc mới có thể nhận hắn làm đại ca!

Người đàn em này phân tích chi tiết nói.

- Hả? Vậy cậu muốn nói là, Lăng Phong chính là người có thân thủ không tệ, nhưng không có nền móng gì, nhiều nhất chỉ là một con rồng qua sông mà thôi?

- Đúng vậy, anh Báo. Nếu Lăng Phong thật sự có có thể lực nào chống đỡ phía sau, chắc chắn hắn sẽ không làm một nhân viên bảo vệ trị an nho nhỏ như vậy!

- Tốt lắm, nếu như vậy, chúng ta liền không có gì phải sợ! Ban đầu tôi còn lo tên Lăng Phong có hậu trường bối cảnh gì. Hiện tại một khi đã như vậy, chúng ta liền buông tay ra chân chơi chết hắn mới được. Cho dù thân thủ của hắn không tệ, nhưng ở trước mặt anh Báo tôi, vẫn chỉ là một quả hồng mềm nhũn. Tôi muốn nắm thế nào thì nắm thế ấy!

Sắc mặt anh Báo dữ tợn, cười đầy tà ác.

- Ý của anh Báo là?

- Gọi cho tôi vài người. Đúng rồi, gọi cả hai người Hải Đông và Trầm Nam cho tôi. Không phải bọn họ vẫn tự xưng mình có thân thủ không tệ sao? Tôi muốn xem thử, rốt cuộc có phải là gổ thêu hoa, là những lời khoe khoang hay không. Lần trước, nay cả đánh một trận còn đồ gây sự cũng làm không được, lần này đúng lúc cho bọn họ một cơ hội lập công chuộc tội!

- Anh Báo, làm vậy không khỏi quá coi trọng tên họ Lăng kia sao? Trong anh Đông cùng anh Nam chỉ cần một người, cũng có thể giải quyết được tên Hùng trọc tàn nhẫn kia! Giết gà có cần dùng đến dao mổ trâu không?

- Không cần, bảo cả hai người bọn họ cùng đi cho tôi! Tuy rằng Hùng trọc chỉ là một kẻ thất phu lỗ mãng, nhưng anh ta có sức mạnh lớn vô cùng! Hải Đông thì không dám nói, nhưng Trầm Nam không chắc là đối thủ của Hùng trọc! Theo như cậu nói, Lăng Phong là người có thể khiến Hùng trọc chịu phục. Thực lực hắn là cũng không tệ lắm! Dẫn Hải Đông và Trầm Nam cùng đi, mới có thể nắm chắc phần thắng!

- Dạ! Anh Báo, vậy tôi đi gọi người!

- Đúng rồi, nhớ mang vũ khí theo!

- Anh Báo, ban ngày ban mặt, mang vũ khí theo có thể khiến bên công an ra mặt không? Sợ là bọn họ sẽ có ý kiến?

- Có ý kiến? Ngược lại tôi muốn xem bọn họ dám có ý kiến gì. Ai chẳng biết đại ca Báo Tử tôi. Ngay cả Đồn trưởng của bọn họ thấy anh Báo, cũng phải cúi đầu khom lưng kính dâng hương khói, lấy lòng gọi tôi một tiếng là anh Báo! Cậu cứ yên tâm mạnh dạn đi làm. Tất cả đã có tôi đứng ra chịu trách nhiệm!

Báo Tử rất cao ngạo nói.

- Dạ anh Báo, tôi hiểu rồi. Vậy để tôi đi xuống phân phó, hung hăng trừng trị tên họ Lăng khốn kiếp này một chút. Cho hắn biết, ở vùng này, chỉ có anh Báo chúng ta, tên Hùng trọc kia có tính là cái rắm!

Gã đàn em nịnh bợ lấy lòng anh Báo.

- Ha ha, câu lạc bộ Áo Mộng Thủy của Hùng trọc, sớm muộn gì cũng chính là của tôi. Tôi cần cho anh ta biết, cái gì mà anh Báo tôi coi trọng, còn không không ngoan ngoan dâng lên!

Anh Báo bị người này nịnh nọt vài câu cảm thấy rất là thích thú.

- Không tới vài phút sau, anh Báo liền dẫn theo đám người trang bị đầy đủ vũ khí. Phía trước là một chiếc xe riêng của anh Báo, một chiếc Audi A6. Phía sau một chiếc xe tải. Hai chiếc xe tiến về phía nhà xưởng nơi Lăng Phong đang làm!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Quan Hệ Thực Sự Giữa Ngô Lượng Và Ngô Lệ

Ngô Lượng đang đứng gác, lời oán hận trong lòng sớm đã tụ thành Trường Giang Hoàng Hà, thao thao bất tuyệt, thuận tiện trong lòng thầm nguyện rửa tên Lăng Phong độc ác không gì sánh được. Gã âm thầm thề, chỉ cần có một ngày nào đó mình lại đi lên, nhất định sẽ không bỏ qua tên Lăng Phong này!

Ngô Lệ cầm một lon Coca mới lấy từ trong tủ lạnh ra, rất quan tâm đưa tới!

- Sao em lại đến đây?

Ngô Lượng nhận lon Coca, rất cảnh giác nhìn bốn phía, xác định không ai chú ý mới yên lòng.

- Anh Ngô, anh chịu ủy khuất rồi!

Ngô Lệ rất đau lòng lau mồ hôi cho Ngô Lượng.

- Nhớ kỹ, bây giờ em chỉ có thể gọi anh, không thể gọi anh Ngô như vậy! Nếu như bị xưởng trưởng phát hiện, chúng ta sẽ chết chắc.

Ngô Lượng sợ tới mức hồn gần như bay mất.

- Sợ cái gì, giờ đâu có ai nghe thấy!

Ngô Lệ rất bất mãn nói.

- Không được, giờ đã cách thành công không xa nữa rồi. Nhiều nhất cũng chỉ có hai tháng thôi. Chỉ cần đứa trẻ được sinh ra, đến lúc đó em danh chính ngôn thuận trở thành phu nhân xưởng trưởng. Khi đó chúng ta mới thực sự thành công! Tiểu Lệ, cố gắng kiên trì. Chỉ còn hai tháng nữa thôi. Đến lúc đó tất cả sẽ là của chúng ta! Cho nên, bây giờ chúng ta nhất định phải cẩn thận gấp bội, không thể đi sai một bước, kéo những vát và phía trước đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Ngô Lượng khẽ nói.

- Bết rồi, yên tâm đi. Anh Ngô, à không, anh! Anh không cần chịu ủy khuất lâu nữa đâu. Mấy ngày nay, cho dù em phải lấy cái chết ra ép, cũng phải khiến xưởng trưởng dùng nghìn đao chém chết tên Lăng Phong này!

Ánh mắt Ngô Lệ lộ ra vẻ ác độc, nói.

- Được rồi, bây giờ cái gì xưởng trưởng cũng nghe lời em! Anh tin rằng em có thể làm được. Tuy nhiên nhớ kỹ, không nên ép quá, dây đàn mà kéo căng quá sẽ dễ dàng bị đứt đấy!

Ngô Lượng cẩn thận nói.

Ngay khi bọn họ đang hạ giọng nói với nhau, xe của anh Báo cũng vừa tới, dừng ở cửa lớn. Là một nhân viên bảo vệ trị an, đương nhiên Ngô Lượng phải đi đến hỏi một chút.

Tuy nhiên không chờ gã nói chuyện, một tên côn đồ ở bên trong đã vurun đầu quát,

- Mẹ mày, không biết đây là xe của anh Báo à? Mau mở cửa!

- Anh Báo?

Trong lòng Ngô Lượng đầy kinh ngạc. Gã lẫn lộn ở đây cũng đã lâu vậy rồi, đương nhiên biết anh Báo nổi danh vùng này.

Vì thế gã vội vàng cười, cúi đầu khom lưng tiến lên.

- Rất xin lỗi, rất xin lỗi, không biết anh Báo đại giá quang lâm, tôi sẽ đi mở cửa ngay!

Anh Báo rất thương thức loại người biết nghe lời này, như vậy mới có thể biểu hiện rõ sức ảnh hưởng của mình. Anh ta rất hài lòng nói.

- Chỗ mấy người có người nào tên là Lăng Phong không?

- Lăng Phong? Có, có, có!

Ngô Lượng trả lời rất thành thật.

- Tốt lắm, gọi hắn tới gặp tôi! Chỗ bàn thi như thế này, anh Báo tôi không muốn đi vào!

Ngô Lượng không dám trái lời, cho dù hai xe của anh Báo kia chặn cứng ở cửa lớn, gã vẫn không dám phản kháng. Nhân vật như vậy thật sự còn khủng khiếp hơn so với Hùng Trọc. Gã không dám trêu chọc vào. Cho dù là xướng trường Lý chắc cũng không dám. Tuy nhiên gã vẫn có chút hưng phấn. Nhìn tư thế của anh Báo, đến tìm Lăng Phong khẳng định không phải là chuyện tốt gì!

Tất cả những chuyện bất lợi cho Lăng Phong, đối với Ngô Lượng gã mà nói, đều là chuyện tốt bằng trời!

Ngô Lượng rất ân cần một đường chạy thẳng tới văn phòng Lăng Phong, nhẹ nhàng gõ cửa!

- Quản lý Lăng, anh Báo muốn gặp anh!

Tuy rằng miệng gã gọi quản lý Lăng, nhưng lại chẳng có chút ý tôn trọng nào. Ngược lại còn có bộ dáng vô cùng vui sướng khi người gặp họa.

- Anh Báo? Anh Báo nào cơ?

Lăng Phong nhướng mày.

- Anh Báo nào à? Vùng này còn có mấy anh Báo chứ? Đương nhiên là anh Báo, ông chủ của trung tâm giải trí Nhân Hòa!

Ngô Lượng thấy đáng về khăn trương của Lăng Phong, tự nhiên thấy hưng phấn.

- Làm sao đây? Lăng Phong? Y tìm đến tận cửa rồi?

Dương Hùng cũng ý thức được có chuyện không hay.

- Thật sự là ngoài dự kiến của tôi. Không ngờ Báo Tử lại tìm tới cửa! Xem ra người này thực sự dai như đũa!

Lăng Phong không hề sợ hãi. Qua hành động trên, hắn đã phán đoán được anh Báo căn bản không phải là một người có thể làm việc lớn. Có lẽ y có dã tâm lớn hơn so với Hùng Trọc, nhưng Hùng trọc tuyệt đối thông minh hơn y.

- Không sai, Báo Tử hoàn toàn chỉ ý vào thế lực của đại ca y mà thôi. Bản thân y căn bản không có gì đáng sợ! Đám lưu manh sợ y, kỳ thật cũng chỉ vì sợ đại ca y mà thôi!

- Người khác sợ, Lăng Phong tôi chưa chắc đã sợ!

Những lời này của Lăng Phong kỳ thật chỉ nói đúng phân nửa. Bản thân hắn thì không sợ, nhưng xét về thế lực thì hắn còn vô cùng kiêng kỵ. Minh có trâu bò thế nào, chung quy cũng không thể đơn thương độc mã chơi với trên dưới một trăm người của bọn họ được? Giang sơn không phải thứ mà một người có thể giành lấy được.

- Được rồi, Lăng Phong, tôi với cậu cùng đi. Nhớ kỹ, đừng có kích động!

Dương Hùng vội vàng đi theo.

Ngô Lượng rất vui sướng khi người gặp họa, dẫn theo Lăng Phong Dương Hùng tới cửa lớn. Đoàn người của anh Báo đã hùng hùng hổ hổ xuống xe. Một gã đàn em mở dù che nắng cho anh Báo. Anh Báo thì đang rất nhân nhả hút thuốc dưới bóng mát!

- Anh Báo, đây là Lăng Phong!

Ngô Lượng nịnh bợ tiến lên nói.

- Lắm lời. Chẳng lẽ anh Báo không biết sao? Cần gì mày phải chõ mõm vào?

Gã đàn em đang che dù cho anh Báo nổi giận nói.

Tuy rằng Ngô Lượng có chút tức giận nhưng gã vẫn rất thức thời, lựa chọn câm miệng. Có đôi khi yếu thế không nhất định là yếu đuối!

- Anh Báo, giữa trưa trời nắng còn làm phiền anh đến thăm tôi, thật sự là cảm động!

Lăng Phong ngậm một điếu thuốc, lại đưa cho Dương Hùng một điếu, không hề có ý muốn mời thuốc anh Báo.

- Không phải đâu. Anh Phong, hai người chúng ta bây giờ đã là hàng xóm rồi. Đương nhiên phải thân cận nhiều hơn nữa chứ?

Về mặt Báo Tử sáng lạn tươi cười nói.

- Thật như vậy sao? Có điều, anh Báo, bây giờ chúng tôi còn chưa tới giờ tan tằm. Anh cứ ngồi chơi ở đây một lát, chờ sau khi tôi tan tằm rồi sẽ mời anh đi ăn một bữa!

Lăng Phong cũng tỏ vẻ ngây thơ tươi cười.

Điều này khiến Báo Tử tức giận đến thiếu chút nữa xông lên đi đánh nhau với hắn.

- Lăng Phong, cho mày chút mặt mũi, mày thật sự tưởng mình là đại ca sao? Nói cho mày biết, hôm nay tao tính dẫn theo người đến xem rốt cuộc Lăng Phong mày gọi đến mức nào!

Rốt cục Báo Tử trở mặt .

- Anh Báo, làm sao vậy hả? Bất chước che ô giống đàn bà con gái thì được. Sao còn học thêm cả nói trở mặt liền trở mặt nữa vậy! Đừng tức giận mà. Hay thế này đi, tôi tạm tạm trước ba phút vậy. Đến lúc đó tôi tự phạt ba chén!

Lăng Phong vẫn là vẻ mặt tươi cười nói.

- Hải Đông, Trầm Nam, ra đi. Chúng ta “gặp mặt” anh Phong của chúng ta một chút!

Báo Tử không có thời gian nói chuyện tào lao với hắn, trực tiếp quát lớn.

- Đừng mà. Vừa rồi không phải anh Báo nói hai chúng ta là hàng xóm sao? Hàng xóm có kiểu thân cận này sao? Hơn nữa, nếu đã thương thù hạ của anh, anh cũng ngại đòi tôi tiền thuốc men, không phải sao?

Từ đầu đến cuối về mặt Lăng Phong đều không nghiêm túc.

- Lên!

Anh Báo vung tay một cái, mười mấy tên côn đồ tay cầm khảm đao vội vàng tiến lên vây quanh Lăng Phong và Dương Hùng.

- Nói cho mày biết, Lăng Phong, hôm nay không đến lượt mày quyết định. Đánh thì đánh mà không đánh cũng phải đánh!

Báo Tử nhe răng cười nói.

Lúc này, Hải Đông và Trầm Nam vẫn ở phía sau thùng xe tải đã đi xuống! Khi bọn họ thấy người thanh niên đứng ở trước mặt, người mà Báo Tử sai bọn họ thu thập, lập tức sắc mặt lộ vẻ sửng sốt. Đây chẳng phải là người thanh niên ở trong quán bar hay sao?

- Trầm Nam, Hải Đông, hai người đi qua “ra mắt” anh Phong đi!

Báo Tử mệnh lệnh nói.

- Anh Báo, rất xin lỗi. Tôi không phải là đối thủ của người này!

Hải Đông trực tiếp nói. Anh ta vẫn không quên được ngày đó. Bát Cực Quyền mình đặc ý nhất, ở trước mặt Lăng Phong này đã bị thất bại thảm hại. Cuối cùng không ngờ đối phương cũng dùng chiêu thức Bát Cực Quyền, khiến anh ta thua tâm phục khẩu phục.

- Thế nào? Hải Đông, anh đang làm cao với tôi hả? Học được cách chống đối rồi sao?

Báo Tử tưởng rằng, nhất định Hải Đông đã ghi hận ngày đó mình sỉ nhục hai người bọn họ, cho nên cố ý đùa giỡn, không xuất chiến, khiến mình khó xử mà thôi.

- Anh Báo, người thanh niên này, chính là người đêm đó đã đánh bại anh Đông ở trong quán bar!

Trầm Nam tiến lên nói.

- Người đó chính là Lăng Phong?

Con mắt Báo Tử nheo lại.

- Lúc ấy vì sao các anh lại không báo cáo?

- Anh Báo, hình như anh cũng không hỏi chúng tôi đối phương là ai, đã vội vàng sỉ nhục chúng tôi rồi!

Trầm Nam có chút kích động nói.

- Tốt lắm, Trầm Nam, chờ sau khi trở về, xem tôi trừng trị anh thế nào! Bây giờ, Hải Đông, Trầm Nam, hai người các anh cùng tiến lên đi!

Anh Báo gật đầu, uy hiếp nói.

- Không tốt lắm đâu! Hai đánh một, việc này đối với thanh danh anh Báo sợ là không tốt lắm!

Lăng Phong vẫn bộ dạng cà lơ phất phơ.

- Ha ha, anh Phong, anh là đại ca. Bọn họ chỉ là hai đàn em mà thôi. Hai đàn em đấu với một đại ca, có lẽ không được tính là khi dễ người đâu!

Anh Báo nguy biện rất sắc bén.

- Thì ra là thế! Bây giờ tôi bắt đầu nghi ngờ lời người khác nói rồi. Bọn họ đều nói, anh Báo có thể lăn lộn đến mức này, hoàn toàn chính là dựa vào đại ca anh. Nếu không có đại ca anh, thì anh chỉ là một phế vật thôi. Nhưng ngay vừa rồi, tôi cảm thấy những lời này thật không chính xác. Đó không phải rõ ràng là khinh thường anh Báo sao? Tài ăn nói của anh Báo cũng đâu tệ đâu!

Lăng Phong châm chọc nói.

- Mày...

Báo Tử tức giận đến mức nói không ra lời.

- Hai người chúng mày còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau xông lên đi!

- Khoan đã!

Đúng lúc này, Dương Hùng vẫn đứng trầm mặc ở bên cạnh Lăng Phong lại lên tiếng.

- Mày là ai?

Anh Báo rất bất mãn nói.

- Ha ha, Báo Tử nói cho cùng cũng chỉ là một tên súc sinh mà thôi. Miệng vĩnh viễn cũng không nhô ra được tiếng người!

Lăng Phong làm sao có thể cho phép Báo Tử sỉ nhục Dương Hùng.

- Anh ta là...

Lăng Phong vừa định nói là đại ca tôi, nhưng Dương Hùng lập tức ngắt lời nói.

- Tôi là đàn em của anh Phong!

- Tôi thấy, thủ hạ của anh Báo muốn khiêu chiến anh Phong của chúng tôi, khẳng định là không đủ cấp bậc. Trừ phi Báo Tử anh tự mình lên đài. Đàn em nên đấu với đàn em. Dương Hùng tôi đứng ở đây, nếu các cậu là đàn em ra tay, vậy thì tất cả do Dương Hùng tôi gánh chịu!

- Anh Dương, đừng kích động!

Lăng Phong nhỏ giọng nói.

- Không sao, anh Dương của chú không phải cục bần để cho người ta dễ dàng nhào nặn đâu!

Dương Hùng cũng nhỏ giọng trả lời.

- Tốt, thật sự không nhận ra được! Không ngờ lại có kẻ thích ăn đòn như vậy!

Báo Tử rất nghiền ngẫm vỗ tay.

- Trầm Nam, mày đi lên “làm quen” với ông chú này đi. Xuống tay nhẹ một chút, phải săn sóc người già chứ!

Ở trong mắt Báo Tử, dùng Trầm Nam thu thập ông chú Dương Hùng này cũng đã đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Có Chút Khó Xử

Trầm Nam tiến lên một bước, vẻ mặt vẫn bình thản nhìn Dương Hùng, ôm quyền nói.

- Trầm Nam! Xin chỉ giáo thêm!

Dương Hùng thoáng gật đầu.

- Dương Hùng!

- Khốn kiếp, Trầm Nam, tôi bảo anh đi giáo huấn lão già kia, chứ không phải bảo anh đi thỉnh giáo đâu!

Báo Tử rất khó chịu lắm.

Trầm Nam lộ vẻ giận dữ, nhưng trong nháy mắt đã áp chế xuống, nén cơn giận dữ trong lòng!

Hai chân chuyển động, một quyền sắc bén liền đánh thẳng về phía Dương Hùng!

Tốc độ và lực kết hợp vừa phải!

Dương Hùng thoáng nghiêng người, linh hoạt né tránh!

Mọi người đang đứng vây xem liền cảm thấy kinh ngạc. Không mấy người tin được Dương Hùng nhìn qua đã lớn tuổi rồi, không ngờ còn có phản ứng khiến nhiều người trẻ tuổi phải hổ hèn!

Đường quyền công kích của Trầm Nam sắc bén không chút do dự, mỗi một chiêu đều rất kín kẽ!

Cước bộ của Dương Hùng thì lại tạp nham mà không loạn. Nhìn thoáng qua dường như hỗn loạn, nhưng kỳ thật huyền cơ rất sâu. Những người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng một kẻ thường xuyên giao thủ với người khác như Lăng Phong thì nhìn rất rõ. Đây đều là cố ý cả. Người không có kinh nghiệm giao đấu nhất định sẽ không đi nổi mấy bước nhìn như nước chảy mây trôi như vậy đâu. Thật sự là bước chân đáng để khiến cao thủ trong nghề phải vỗ tay tán thưởng!

Trầm Nam liên tục tấn công nhiều lần, đều bị Dương Hùng tránh được dễ như trở bàn tay. Rốt cục, y bắt đầu có chút sốt ruột! Thân thủ của y không bằng Lăng Phong, không bằng Hải Đông còn chưa tính làm gì. Nếu như ngay cả ông chú này cũng không bằng, vậy mặt mũi của y còn biết để vào đâu!

So chiêu với cao thủ nhất định phải cẩn thận gấp bội. Một sai lầm nhỏ nhoi cũng có thể bị thua hoàn toàn!

Trầm Nam đã phạm vào sai lầm mà thiếu kiên nhẫn dẫn tới lộ ra sơ hở. Ánh mắt Dương Hùng sắc bén, nhìn qua bộ dạng như đang buồn ngủ nhưng kì thực lại cực kỳ sắc bén, mau chóng nắm được sơ hở này của Trầm Nam.

Anh ta khom người, tung quyền, nhắm ngay sơ hở dưới nách của y, liên tiếp đá ba phát, nhanh, chuẩn, tàn nhẫn!

Điều này khiến Trầm Nam liên tục lui về phía sau năm sáu bước!

Dường như Trầm Nam đã bị si nhục không gì sánh nổi, đang muốn xông lên, tiếp tục liều mạng với Dương Hùng! Hải Đông ở bên cạnh, nhìn thấy vậy đột nhiên mở miệng nói.

- Được rồi. Trầm Nam, lui về đi! Cậu thua rồi!

- Anh Đông, em...

Hiển nhiên Trầm Nam có chút không phục.

- Trầm Nam, vừa rồi nếu anh Dương đây xuất ra toàn lực đá liên tiếp ba đá đó, bây giờ cho dù cậu không chết, ít nhất cũng đã nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi! Anh Dương đã hạ thủ lưu tình rồi!

Hải Đông nói.

- Người anh em này, ánh mắt không tệ!

Dương Hùng không phủ nhận, cười nói.

Lúc này mặt Báo Tử đã đen cả lại. Đàn em của gã bị thua. Đương nhiên một đại ca như hắn trên mặt không sáng nổi rồi. Gã âm trầm nói.

- Phế vật. Thật sự là uống công nuôi phế vật như mày rồi! Hải Đông, anh lên đi! Đừng để tôi thấy, anh cũng là phế vật giống như Trầm Nam đấy!

Tuy rằng trong lòng Hải Đông cũng tức giận, nhưng y chịu đựng giỏi hơn so với Trầm Nam. Trên mặt chỉ thoáng biến đổi, sau đó lập tức khôi phục lại bình thường! Y sải bước chân tiến lên trước một bước.

- Hải Đông thấy thân thủ ông anh không tệ, lĩnh giáo một chút.

Lúc này, Lăng Phong thấy khó chịu rồi. Tôi cũng không muốn để cho các người khi dễ như vậy. Thích luân chiến sao?

- Tôi nói anh Báo, thế này có phải là hơi vô lý không? Hai đánh một, chẳng phải đã quá rõ ràng là khi dễ người khác sao?

- Ha ha, anh Phong thật sự biết nói đùa! Có điều, nói đi cũng phải nói lại, hôm nay tôi đến đây làm gì chứ? Không phải là khi dễ của anh sao? Nếu không, tôi mang nhiều người như vậy đến để làm gì? Xem kịch hả?

Bây giờ Báo Tử đã hoàn toàn không còn tâm tình mà tranh cãi với tên Lăng Phong đáng ghét này nữa.

- Vậy được. Nếu anh Báo đã nói như vậy. Anh Dương, anh tiếp nổi mấy người kia không?

Lăng Phong hoàn toàn nổi giận. Hắn vẫn căn cứ vào nguyên tắc người không động mình, mình cũng không động người. Nhưng nếu bây giờ Báo Tử đã khi dễ người một cách rõ ràng như vậy, đương nhiên hắn cũng phải chiều dài cho tốt rồi.

- Không thành vấn đề!

Dương Hùng rất bình thản nói.

- Được lắm, thật oai hùng! Hải Đông, nếu người ta khinh thường anh, anh cứ lui ra đi. Tốt xấu gì thì chỗ tôi còn hơn mười anh em cầm dao. Cho dù đánh hội đồng cũng có thể chém tên này thành đầu heo !

Báo Tử rất khinh thường thoáng nhìn về phía Hải Đông nói.

- Anh Báo, rất xin lỗi. Hải Đông tôi có nguyên tắc của mình. Tuy rằng giờ tôi đang giúp anh làm việc, nhưng nguyên tắc thì không thể thay đổi! Anh sai Hải Đông đánh nhau thì có thể. Nhưng rõ ràng là đánh hội đồng g như vậy, còn cầm dao, khi dễ hai người bọn họ! Loại chuyện này, Hải Đông tôi không thể nhúng tay, cũng tuyệt đối sẽ không hỗ trợ!

Hải Đông nói rất rõ ràng.

- Anh muốn làm gì? Hải Đông, anh đừng quên. Anh chỉ là một thủ hạ, một đàn em của tôi mà thôi. Giờ tôi là đại ca của anh. Chẳng lẽ mệnh lệnh của tôi, anh cũng dám cãi lời sao?

Báo Tử đen mặt quát.

- Anh Báo, Trầm Nam tôi cũng không tham gia!

Tuy rằng Trầm Nam đánh thua, nhưng dù sao anh ta cũng là một người đàn ông chân chính. Cho dù thua, cũng phải thua một cách quang minh chính đại.

- Sao hả? Anh cũng muốn tạo phản sao? Được, hai người cứ đứng ở chỗ này mà nhìn. Chờ sau khi tôi thu thập xong hai kẻ này, xem tôi có không bảo đại ca thu thập hai tên khốn các anh không!

Báo Tử chỉ vào hai người, mắng.

- Được rồi, anh Báo. Anh có thấy mắt mặt không hả! Chuyện xấu hổ như vậy, anh làm cũng đủ mất mặt rồi đấy! Người ta không muốn đánh hội đồng khi dễ người khác, đó là vì người ta không phải dạng người vô liêm sỉ như anh! Nói ít đi vài câu, đừng khiến chúng tôi cười anh, có được hay không hả?

Lăng Phong rất tức giận nói.

- Mày nói gì vậy? Thằng khốn kiếp! Hôm nay, nếu ông đây không chém chết tên khốn kiếp là mày, ông sẽ mang họ mày!

Bây giờ Báo Tử đã hoàn toàn nổi cơn thịnh nộ.

- Hay là thôi đi. Nhà họ Lăng từ xưa đến nay không có loại người bại hoại! Nếu anh họ Lăng, như vậy sợ rằng truyền thống tốt đẹp nhà tôi sẽ hủy ở trên đầu anh mất!

Lăng Phong trêu ghẹo trào phúng.

- Chém chết hắn. Cùng lên cho tao, chém chết tên khốn kiếp này. Xảy ra chuyện gì, anh Báo tao chịu trách nhiệm!

Báo Tử phát điên quát.

Một đám côn đồ vây quanh Lăng Phong và Dương Hùng giờ đao, cùng nhau xông lên!

Dương Hùng và Lăng Phong lập tức dựa lưng vào nhau. Đây là cách thức hợp tác điển hình, nhất là lúc bị kẻ địch vây quanh! Nhưng phương thức giao phía sau lưng mình cho đối phương, nhất định phải là bạn bè đáng tin. Nếu không, thật sự là vô cùng nguy hiểm. Nếu như bị đối phương lập mưu thì chỉ có thể đánh cược với tính mạng của chính mình!

Tuy rằng thời gian Lăng Phong và Dương Hùng quen biết nhau chưa lâu, nhưng cũng đã cực kì tin tưởng vào đối phương, yên tâm phó thác phía sau lưng mình cho đối phương!

Đối phó với đám côn đồ, tuy rằng nhìn qua thì hung ác nhưng không có thực lực gì, hai người cũng khá thành thạo. Không phải cứ cầm đao là có thể tạo thành lực sát thương được!

- Anh Đông, làm sao bây giờ?

Trầm Nam đi tới bên cạnh Hải Đông, nhìn chiến cuộc bên này, rất nhỏ giọng hỏi.

Hải Đông vẫn luôn chau mày, do dự một hồi, nói.

- Những người này không tổn thương được bọn họ. Không bao lâu nữa, có lẽ toàn bộ bọn họ sẽ quỳ rạp trên mặt đất! Đến lúc đó tôi sợ là tên Báo Tử tự cao tự đại này sẽ phải chịu thiệt rồi!

- Không phải như vậy càng tốt sao? Báo Tử suốt ngày chỉ biết cuồng vọng tự đại. Nếu không có anh của gã chống lưng thì đã chẳng làm nên được trò trống gì! Tôi thật sự không muốn tiếp tục đi theo gã nữa. Không phản đối là anh Niên đối xử với chúng ta tốt. Nhưng em trai của anh ta thì thật sự là không dám khen tặng!

Trầm Nam rất tức giận nói.

- Đúng vậy, anh Niên là một đại ca không tệ! Nhưng nếu anh Niên phái chúng ta đến trợ giúp em của anh ta, vậy chúng quy chúng ta cũng không thể để gã bị khi dễ đúng không? Đến lúc đó chúng ta cũng khó bàn giao với anh Niên!

Hải Đông có chút khó xử.

- Chẳng lẽ anh Đông muốn lên hỗ trợ sao? Dù sao đã nói rồi, loại chuyện này, Trầm Nam tôi làm không được! Tôi tuyệt đối sẽ không lên đâu!

Trầm Nam rất xem thường.

- Không cần, báo cảnh sát đi! Hi vọng mấy cảnh sát kia có thể đến trước khi Báo Tử bị đánh!

Hải Đông cũng tuyệt đối không lên giúp. Đây là nguyên tắc của sẽ không phá vỡ. Báo cảnh sát xem như là biện pháp trung gian rồi.

- Anh Đông, anh biết đấy. Nếu cảnh sát nghe được có người đánh nhau, bọn họ còn dám đến không? Bọn họ còn sợ chuyện hơn so với xã hội đen chúng ta! Nếu báo cảnh sát nói noi diễn ra đánh nhau, sợ là trong vòng nửa giờ cũng chưa tới đây đâu!

Trầm Nam hơi chút chế nhạo cảnh sát Trung Hoa.

- Ngu ngốc. Cậu có thể nói là nơi này xảy ra tai nạn giao thông. Như thế bọn họ tuyệt đối cam tâm tình nguyện tới xử lý! Không dưới ba phút, lập tức sẽ có xe cảnh sát gào thét chạy đến!

Hải Đông tức giận nói.

- Ý kiến hay!

Trầm Nam rất kích động, lấy di động ra trốn ra sau xe, báo cảnh sát.

- 110 phải không? Không xong rồi, nơi này xảy ra tai nạn xe cộ, rất nghiêm trọng!

Quả nhiên, đầu kia vừa nghe đến tai nạn xe cộ, lập tức hỏi địa chỉ!

Trầm Nam cười trộm nói địa chỉ cho 110.

- Tất cả xong xuôi!

Trầm Nam đi tới trước mặt Hải Đông, nhỏ giọng nói.

- Đáng tiếc hình như có hơi chậm rồi!

Hải Đông chỉ biết lắc đầu. Lúc này Trầm Nam mới phát hiện. Mấy tên côn đồ đã ôm đao ngủ ở trên mặt đất cả rồi.

- Trời, đánh kiểu gì vậy. Trong nháy mắt, một đám người mà đều bị đốn ngã hết cả sao?

- Thực lực của đối phương không đơn giản! Chúng ta đã lẫn lộn nhiều năm, người có thân thủ xuất sắc như vậy thật sự đúng là không nhiều lắm! Nhất là tên Lăng Phong này, quả thực khiến người ta nhìn không thấu. Tôi cảm thấy, thực lực của hắn rất có thể còn cao hơn so với tưởng tượng của tôi! Ít nhất, có thể ngang với anh Niên!

Hải Đông rất khâm phục nói.

- Không thể nào. Anh Đông, tôi đã được thấy thân thủ của anh Niên rồi! Ở Tân Hải này, phỏng chừng cũng có thể xếp hàng đầu mà!

Trầm Nam rất kinh ngạc nhìn Hải Đông.

- Cứ chờ xem, người thanh niên này không đơn giản đâu!

Lăng Phong vỗ vỗ tay, đi tới đã trước mặt Báo Tử đã sợ tới mức sắp tiểu ra quần.

- Sao hả anh Báo? Nếu không hai chúng ta luyện một chút?

- Mày, mày, mày, mày muốn làm gì?

Báo Tử sợ tới mức vội vàng lui về phía sau. Gã cũng chỉ dựa vào thể lực của đại ca để làm mưa làm gió mà thôi. Nếu bàn về thân thủ của hắn, phỏng chừng tùm bừa một tên thủ hạ cũng có thể chế phục được gã!

- Đâu có gì đâu, anh Báo. Anh là đại ca của cả một đám người. Đương nhiên thân thủ không đơn giản! Lăng Phong tôi chỉ có tật xấu là thích luận bàn cùng cao thủ!

Kỳ thật Lăng Phong t đã sớm nhìn ra được gã là một tên chỉ được cái vẻ bề ngoài. Bản thân gã, chỉ cần một quyền cũng có thể đốn ngã.

- Anh Phong, thôi đi. Nếu anh đã thắng thì nể mặt tôi, dừng tay ở đây đi!

Hải Đông cũng không muốn đi lên đỡ Báo Tử, mà là rất uyển chuyển thương lượng với Lăng Phong.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Quan Hệ Vững Chắc

Kỳ thật Hải Đông hiểu rất rõ, anh ta không phải là đối thủ của Lăng Phong. Chuyện này thực sự là ván đã đóng thuyền. Cho dù cả hai người anh ta và Trầm Nam, cũng không chắc có thể là đối thủ của Lăng Phong! Hơn nữa, còn ông chú bên cạnh Lăng Phong cũng có thực lực không đơn giản! Hiện tại rõ ràng là người ta đã chiếm ưu thế tuyệt đối, ưu thế không thể thay đổi. Loại tình huống này, thể hiện 13 hành vi giả vờ đều là ngu ngốc!

Lăng Phong vẫn không nói gì! Không ngờ Báo Tử lại là người đầu tiên nổi giận!

- Hải Đông, nuôi mày không bằng nuôi con chó. Bây giờ đã là lúc nào rồi. Mau lên đi! Tao thua lúc nào chứ? Chỉ cần hai người không ngã xuống, đám bọn tao sẽ không thua!

Báo Tử quát lạc cả giọng.

- Anh Báo, hảo hán không ăn thiệt trước mặt! Nhận thua, cũng không phải là chuyện quá xấu hổ!

Trầm Nam tức giận nói.

- Nhận thua cái rắm. Mày đã tính là gì vậy. Trầm Nam! Tao là đại ca. Lúc nào đến phiên mày tới giáo huấn tao! Toàn bộ hai người lên cho tao. Cố gắng chống đỡ, tao sẽ gọi điện thoại cho anh tao, nói anh ấy dẫn người tới san bằng nơi này!

Báo Tử đá một cước vào trên đùi Trầm Nam. Kỳ thật không phải gã không muốn đạp vào mông, chỉ có điều bình thường sống an nhàn sung sướng đã quen, dù thế nào chân cũng không thể nâng cao tới như vậy.

Trầm Nam không trốn tránh, để gã đạp mình một cước!

- Anh Báo, anh đúng là người tốt! Anh dẫn theo một đám người đến gây sự, tôi cũng không nhắc tới chuyện gọi thêm người! Anh thật sự là tấm gương tốt cho tôi. Tôi phải học anh về điểm này! Tuy nhiên tôi sợ với tốc độ để đại ca anh dẫn người tới không ổn lắm. Hùng trực ở ngay xung quanh đây.

Không biết đại ca anh có thể đến trước hay không đây!

Lăng Phong cười gian nói.

- Lăng Phong, tao nói cho mày biết! Hôm nay nếu mày dám động một sợi tóc của tao, cho dù đại ca tao có đuổi tới chân trời góc biển, quét ba thước đất, cũng phải bắt cho bằng được mày, băm thây thành vạn đoạn!

Mặc dù Báo Tử có chút sợ hãi, nhưng nghĩ mình có một đại ca mạnh như vậy, liền trong nháy mắt đã hoàn toàn tự tin.

- Ha ha, vậy sau này mới có thể thấy được! Lăng Phong tôi không có sở thích gì khác, chỉ thích nhất là khiêu chiến! Tôi không tin, chẳng lẽ đại ca anh còn có cái mũi chó, thật sự thính tới mức có thể tìm được tôi?

Đúng lúc này, xe cảnh sát gào rú chạy qua. Trầm Nam nhìn đồng hồ một chút. Chà, đúng vậy, trong vòng ba phút đã chạy tới!

Một người cảnh sát xuống xe liền hỏi.

- Ai là người gây tai nạn?

Báo Tử vừa nghe, lập tức liền nổi giận.

- Cái gì mà người gây tai nạn. Mày không thấy ở đây đang đánh nhau sao? Mày ở phân cục nào, sao lại chạy tới đây? Còn không nhanh cút đi cho tao!

Người cảnh sát nghe gã nói như thế, đáng ra định nổi cơn thịnh lộ. Nhưng anh ta vừa thấy được mặt Báo Tử, lập tức liền biết, mình cũng đã nghe mắng. Người như thế, cảnh sát bình thường thật sự không thể trêu vào. Gã thường xuyên ăn com với Cục trưởng, đồng thời những cảnh sát nhỏ như anh ta không thể trêu chọc được nhân vật phía đằng sau gã.

- À, hóa ra là anh Báo! Thất kính thất kính!

Người cảnh sát thực sự có thể khom lưng uốn gối đứng đầu Trung Hoa.

Báo Tử rất hưởng thụ khi thấy tình huống như vậy. Chỉ có điều này mới có thể tôn lên cảm giác thành tựu của gã! Gã rất hưng hăng cần quấy nhận điều thuốc. Người cảnh sát lại ngoan ngoãn châm điều thuốc cho gã.

- Anh Báo, ở đây có chuyện gì vậy? Có muốn tôi giúp một tay không?

Người cảnh sát lấy lòng nói.

- Mày còn không nhìn ra sao? Hai người này đang khi dễ người đấy!

Báo Tử nói trắng suy nghĩ của mình.

- Đã hiểu!

Người cảnh sát ngầm hiểu.

- Người đâu, bắt hai kẻ đánh người này, dẫn về phân cục!

Người cảnh sát đứng thẳng người, chỉ vào Lăng Phong Dương Hùng quát.

Lăng Phong cảm thấy bất đắc dĩ, lắc đầu, thương xót cho hiện trạng của xã hội! Đây là nước Trung Hoa. Cảnh sát đều đã biến thành đàn em của xã hội đen! Thật đáng buồn!

- Khoan đã!

Đột nhiên Lăng Phong cười lạnh hai tiếng. Đi tới trước mặt người cảnh sát.

- Thế nào? Chẳng lẽ anh muốn chống lại người thi hành công vụ?

Người cảnh sát này không biết Lăng Phong, tất nhiên sẽ không bị hấn hù dọa.

- Không, tôi nào dám chống lại người thi hành công vụ! Chỉ có điều tôi có một số điện thoại, phiền anh bấm số giúp tôi!

Lăng Phong cười lạnh, lấy di động ra, nháy tới một dãy số.

- Cái này...

Lúc ấy, người cảnh sát thấy tên biểu hiện trên số điện thoại này liền xanh mặt.

Lăng Phong không để ý đến sự kinh ngạc của người cảnh sát, lập tức liên lạc với đây số này.

- Alo, chú Cốc, chú rảnh không, chúng ta cùng uống vài chén rượu đi!

- Ai nha, hiện tại cháu gặp chút chuyện phiền toái? Muốn mời chú Cốc giúp một chút!

Lăng Phong cười nói.

Tiếp theo, Lăng Phong liền đưa điện thoại di động cho người cảnh sát!

Chỉ thấy người cảnh sát này sợ tới mức mặt toát mồ hôi lạnh. Trong nháy mắt, lưng cong lại.

- Báo cáo, tôi là nhân viên cảnh sát phân cục thành đông!

- Dạ, tôi đã biết nên làm thế nào rồi!

Người cảnh sát sợ tới mức vội vàng nói.

Sau khi trả điện thoại lại cho Lăng Phong, sắc mặt của nhân viên cảnh sát nhìn Lăng Phong đã hoàn toàn thay đổi! Bộ dáng của anh ta rất sợ hãi!

- Sao vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?

Báo Tử cảm nhận được tình hình có vẻ không ổn.

- Anh Báo, thật sự ngại quá, người này rất quen thân với Cục trưởng chúng tôi. Điện thoại vừa rồi là của Cục trưởng chúng tôi!

Nhân viên cảnh sát tỏ ra rất khó xử nói.

- Cục trưởng Hoàng phân cục mấy người sao?

Báo Tử khinh thường nói.

- Còn cao hơn nữa!

Nhân viên cảnh sát sợ hãi nói.

- Chẳng lẽ là...

Báo Tử sợ tới mức mặt cũng tái lại. Người này còn cao hơn so với Cục trưởng phân cục thành đông Hoàng, hơn nữa cũng là Cục trưởng. Đó không phải là Cục trưởng Cục công an thành phố sao? Không ngờ Lăng Phong có thể biết nhân vật số 1 như vậy.

- Rất xin lỗi, anh Báo, chuyện này tôi không có cách nào giúp anh được! Anh phải tự mình giải quyết rồi!

Người nhân viên cảnh sát tỏ ra rất có lỗi nói.

- Thu đội!

Không đợi Báo Tử từ trong kinh hãi kịp phản ứng, nhân viên cảnh sát vung tay lên nói.

- Này, khoan đã, khoan đã, đưa tôi đi với!

Báo Tử sợ tới mức vội vàng chui vào xe cảnh sát, chết sống không chịu đi ra. Gã biết, nếu đám người cảnh sát đi, mình có thể gặp nguy hiểm. Đến lúc đó nếu hai người Lăng Phong đánh mình, thì không có cách nào khác. Hải Đông cũng không phải là đối thủ của Lăng Phong. Trầm Nam cũng không phải là đối thủ của Dương Hùng. Thế cục rất rõ ràng. Nếu bây giờ mình còn không khẩn trương trốn vào trong xe cảnh sát, vậy cũng chỉ có nước bị đánh.

- Nếu để tao biết là ai đã báo cảnh sát, tao nhất định sẽ không tha cho nó!

Khi lên xe, Báo Tử còn không quên học lũ sói hoang, khí thế nói.

Lăng Phong chỉ vào chỗ Ngô Lượng đang đứng ở vừa, kêu lớn với Báo Tử.

- Anh Báo, chính là Ngô Lượng báo cảnh sát đấy. Nhớ rõ muốn trả thù, cứ tìm y nhé!

Ngô Lượng tức giận đến mức thiếu chút nữa thì học máu. Đây không phải là đồ oan cho mình sao? Nhưng y vừa định giải thích, xe cảnh sát đã chạy đi rồi!

Hải Đông đi đến trước mặt Lăng Phong.

- Thật có lỗi!

- Không sao. Anh Đông, nhưng tôi vô cùng thương thức hai người. Nếu hai vị làm thù hạ của anh Báo không vui, bất cứ lúc nào cũng có thể đến bên chỗ tôi. Cửa lớn của tôi, bất cứ lúc nào cũng rộng mở chờ hai người!

Lăng Phong thật sự vô cùng thương thức thân thù của hai người bọn họ. Với thực lực như vậy, ngay cả trong những binh lính hàng đầu cũng không có mấy người. Mà một trăm tinh binh mãnh tướng như vậy, có thể ngăn cản được ba nghìn quân địch!

- Cảm ơn anh Phong! Chỉ có điều sợ là...

Hải Đông có chút khó xử. Anh ta thật sự không ngờ được Lăng Phong thẳng thắn như vậy.

- Anh Đông không cần khó xử. Tôi không có ý ép hai người. Cho dù hai người từ chối tôi, Lăng Phong tôi vẫn tôn trọng hai người!

- Cảm ơn! Vậy chúng tôi quấy rầy nữa, cáo từ!

Hải Đông ngại quá nói.

- Mấy người còn nằm đó làm gì? Đều đứng cả lên cho tôi!

Trầm Nam hét to một tiếng.

Những người nằm trên mặt đất trong lòng đều than khổ. Nếu bọn họ không già chết, để đối phương thực sự lại xuống tay nặng hơn, thực sự sẽ không đứng dậy nổi!

Vài người vừa kêu thảm, vừa chậm rãi đứng lên, di chuyển bước chân, thật vất vả đi lên xe!

- Được rồi, anh Dương, chuyện đã giải quyết xong rồi. Chúng ta tiếp tục trở về ngồi điều hòa đi!

Lăng Phong nói ra thực khiến Ngô Lượng muốn học máu.

Tối trong văn phòng, Dương Hùng khó hiểu hỏi.

- Lăng Phong, chuyện này Ngô Lượng khẳng định sẽ đi báo cáo đem đặt thêm mắm thêm muối với xưởng trưởng! Chẳng lẽ cậu không lo lắng chút nào sao?

- Lo lắng, đương nhiên tôi rất lo lắng! Tuy nhiên, anh Dương, anh có biết vì sao xưởng trưởng lại xem trọng tôi như vậy không?

Lăng Phong rất thần bí nói.

- Vì sao? Không phải cậu và xưởng trưởng là bằng hữu sao?

Dương Hùng khó hiểu.

- Đó chỉ là những lời nói nhảm thôi! Sở dĩ xưởng trưởng Lý nói tôi trở thành là bằng hữu, đó là bởi vì ông ta cần tôi!

Lăng Phong rất tự tin nói.

- Hả? Nói nghe một chút xem nào!

Lăng Phong liền kể lại chuyện ngày đó cho Dương Hùng nghe! Lúc này Dương Hùng mới chợt hiểu ra!

- Tôi vẫn thắc mắc, vì sao tên Hùng trọc lại tìm cậu. Hóa ra là có chuyện như vậy! Thì ra chuyện trước giờ là như vậy. Cậu nói ra tôi mới biết!

- Ha ha, cho nên, xưởng trưởng Lý vì an toàn của mình, anh nói ông ta sẽ dễ dàng sa thải tôi sao?

- Điều này cũng đúng, hiện tại xưởng trưởng Lý nịnh bợ cậu, cho cậu cái chức quản lý này, chính vì muốn giữ cậu lại! Ông ta biết, cậu còn ở đây, an toàn của nhà máy sẽ không có vấn đề! Tuy nhiên, cậu vẫn phải cẩn thận. Ngô Lượng cũng không là người tốt. Nếu y thêm mắm thêm muối nói lung tung, hẳn đầu xưởng trưởng Lý này cũng phải nóng lên!

Dương Hùng vẫn có chút lo lắng.

- Vậy được rồi, nếu xưởng trưởng Lý thật sự dám làm như vậy, tôi sẽ trực tiếp nói cho ông ta biết, người bằng hữu đã thu phục Hùng trọc, kỳ thật chính là bản thân tôi! Nói cho ông ta biết, hiện tại Hùng trọc là đàn em của tôi! Ông ta sẽ biết phải làm thế nào cho phải!

Lăng Phong cười xấu xa nói.

- Ha ha, tôi thật sự là không nhìn ra, Lăng Phong cậu cũng có một bụng đầy suy nghĩ xấu xa như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tổng Giai Nhỏ

- Ngô Lượng, anh không cố gắng làm việc, chạy đến chỗ tôi làm gì?

Xưởng trưởng Lý nghiêm mặt nói. Ông ta thực sự nhìn Ngô Lượng không vừa mắt. Từ sau khi Ngô Lượng làm phản, cùng người ngoài trộm đồ trong nhà xưởng, xưởng trưởng Lý cũng đã chịu y đủ rồi. Nếu không phải Ngô Lệ cầu xin, ông ta sẽ tuyệt đối không giữ Ngô Lượng ở lại.

- Xưởng trưởng, tôi biết, tôi biết ngày đó là tôi hồ đồ, nhưng hiện tại Ngô Lượng tôi đã hoàn toàn hối cải để làm một con người mới! Trời đất chứng giám, hôm nay tôi qua đây, là muốn nói cho xưởng trưởng biết một chuyện vô cùng quan trọng!

Ngô Lượng rất mặt dạn mày dày vươn tay chỉ lên trời thề thốt.

- Nói!

Xưởng trưởng Lý rất không kiên nhẫn nói.

- Xưởng trưởng Lý, ngay vừa rồi, trong xưởng đã xảy ra đánh nhau có vũ khí!

Ngô Lượng cố ý nói cho chuyện trở nên nghiêm trọng một chút.

- Dùng vũ khí đánh nhau? Xảy ra chuyện gì vậy?

Là một ông chủ, khi phát sinh ra chuyện như vậy, tất nhiên ông ta vô cùng coi trọng.

- Đúng vậy, xưởng trưởng, ông không phát hiện sao? Lúc này, trên mặt đất nằm la liệt bao nhiêu người, máu chảy thành sông. Ngay cả cảnh sát cũng bị kinh động!

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngô Lượng, nói trọng điểm đi!

Xưởng trưởng Lý không kiên nhẫn nói.

- Xưởng trưởng, đều là do tên Lăng Phong kia. Không ngờ hắn dám chủ động trêu chọc Báo Tử! Xưởng trưởng. Khẳng định ông cũng biết, Báo Tử là nhân vật thế nào. Ở trong vùng chúng ta, vẫn tồn tại hai thế lực xã hội đen là Hùng trọc và Báo Tử. Mặc kệ nói thế nào, hai thế lực này đều không phải là người chúng ta có thể trêu chọc chống lại được! Ông nói xem, tên Lăng Phong này lúc trước vừa mới nảy sinh mâu thuẫn với Hùng trọc, khiến Hùng trọc dẫn theo người đến xưởng gây sự. Kết quả, mấy thành viên của đội bảo vệ chúng tôi đều bị thương! Ngay cả đội trưởng như tôi vì bảo vệ cho thành viên trong đội mình, cũng bị thương không nhẹ! ông nói xem, vừa mới yên tĩnh được vài ngày, không ngờ hắn lại đi trêu chọc Báo Tử. Cả hai thế lực hấn đều trêu chọc. Như vậy không phải hắn đã mang phiền phức tới xưởng chúng ta sao?

Ngô Lượng rất mặt dạn mày dày thờ dài nói.

Xưởng trưởng Lý rất khinh bỉ liếc mắt nhìn Ngô Lượng một cái. Tuy rằng ông ta không biết gì về chuyện hôm nay. Nhưng lần trước, khi Hùng trọc đến gây sự, ông ta vẫn có chút chú ý. Dù sao lúc đó ông ta còn không biết Lăng Phong có thể giải quyết được việc này hay không, cho nên ông ta vẫn đặc biệt coi trọng tên Hùng trọc này! Cho nên trong chuyện này ông ta là người hiểu rất rõ. Thấy Ngô Lượng không biết xấu hổ tự dất vàng lên mặt mình như vậy, trong lòng xưởng trưởng Lý thực sự cười nhạt! Sự chán ghét của ông ta đối với Ngô Lượng cũng tăng thêm vài phần!

- Được rồi, Ngô Lượng. Nói một chút về chuyện xảy ra hôm nay đi!

Xưởng trưởng Lý trực tiếp nói.

Ngô Lượng nhìn thấy vừa rồi mình tranh công không có tác dụng, nhưng cũng chưa chết tâm, rất giận dữ nói.

- Xưởng trưởng, ngay vừa rồi, Báo Tử dẫn theo một đám người, nhìn thoáng qua cũng có tới mấy chục tên côn đồ. Người nào người nấy trong tay đều cầm dao sáng loáng, lập tức chặn ở cửa lớn. Bọn họ ai cũng hung thần ác sát hùng hổ làm âm lên là muốn tìm Lăng Phong! Lúc ấy tôi đang gác, vừa nhìn cảnh tượng này còn phải sợ sao? Tuy rằng tôi cùng Lăng Phong có chút va chạm, nhưng dù sao cũng đều là đồng nghiệp! Thời điểm mấu chốt, chúng ta nhất định phải cùng nhau đối phó với người ngoài! Vốn dưới sự hòa giải của tôi, Báo Tử gần như đã hết giận! Chỉ có điều, lúc đó Lăng Phong lại tới nói vài lời hay ho. Cho Báo Tử đã bước xuống một bậc, cho dù suy nghĩ thấu triệt chuyện này! Nhưng Lăng Phong, ôi, dù sao cậu ta cũng là một người trẻ tuổi, sĩ diện, chính là không chịu cúi đầu. Kết quả, mặt tôi cũng không dùng được nữa. Báo Tử nổi cơn thịnh nộ! Ôi, kích động, người trẻ tuổi kích động

liền ra tay! Tôi thừa nhận, thân thủ của Lăng Phong thật sự là rất giỏi, nhưng Lăng Phong không hiểu chuyện, sao Dương Hùng cũng có thể không hiểu chuyện chứ? Không ngờ anh ta lại đi theo Lăng Phong làm loạn! Đây không phải là cố tình gây phiền toái cho nhà xưởng thì thôi đi! Kết quả, hai người còn làm lớn chuyện tới như vậy. Không chỉ đánh thương đám đàn em của Báo Tử, còn uy hiếp Báo Tử, gọi cảnh sát tới, khiến mặt mũi Báo Tử hoàn toàn không còn! Xưởng trưởng, ông nói xem chuyện như vậy Báo Tử sao có thể dễ dàng dừng tay chứ?

Tuy rằng trong lòng xưởng trưởng Lý có chút kinh ngạc, biết Ngô Lượng thổi phồng sự việc lên rất nhiều, chỉ có thể tin được một chút. Nhưng thực tại chỉ một nửa sự thật này, cũng khiến xưởng trưởng Lý nhát gan sợ phiền phức này choáng váng không nhẹ. Sắc mặt ông ta liền biến đổi.

- Ngô Lượng, chuyện thật sự nghiêm trọng như vậy sao?

- Lại không phải sao? Xưởng trưởng! Chuyện này có thể sẽ mang phiền phức tới cho xưởng chúng ta. Ôi, sẽ là phiền phức không nhỏ đâu! Xưởng trưởng, ông phải thật cẩn thận đấy!

Ngô Lượng tiếp tục lớn tiếng đe dọa.

Xưởng trưởng Lý thật sự bị dọa, run rẩy ngồi trên ghế của mình, đốt một điếu thuốc lá, sắc mặt âm tình bất định!

- Ngô Lượng, anh ra ngoài trước đi. Chuyện này, tôi sẽ định đoạt sau!

Ngô Lượng rất hài lòng khi thấy vẻ mặt xưởng trưởng Lý như vậy biết xưởng trưởng Lý đã bị mình hù dọa sợ chết khiếp. Vì thế y rất thức thời không tiếp tục ép tiếp. Y biết, xưởng trưởng Lý này nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho Lăng Phong! Mục đích của mình coi như đã đạt được!

- Xưởng trưởng, vậy tôi cáo từ trước!

Ngô Lượng cười âm hiểm cúi người.

- Được, anh ra ngoài trước đi!

Xưởng trưởng Lý phất phất tay.

Buổi tối, sau giờ tan tầm, xưởng trưởng Lý vốn muốn tìm Lăng Phong nói chuyện một chút, xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Dù sao hiện tại ông ta cũng không muốn Lăng Phong rời đi. Chưa đến lúc thật sự bị bắt đắc dĩ, ông ta thật sự không muốn vứt bỏ chiếc mũ bảo hiểm này.

Nhưng sau giờ tan tầm, khi xưởng trưởng Lý đến văn phòng tìm Lăng Phong, Lăng Phong đã đi mất. Điều này khiến xưởng trưởng Lý trầm lo lắng không yên, suy đoán càng nhiều. Hơn nữa Ngô Lượng nói có phần rất thật. Xưởng trưởng Lý lại trực tiếp liên tưởng, nhất định là Lăng Phong biết mình gây ra chuyện lớn, đã bỏ trốn! Kể từ đó, trong lòng xưởng trưởng Lý, dường như càng thêm tin tưởng, cảm giác được chuyện này thật sự vô cùng nghiêm trọng!

Kỳ thật lúc này Lăng Phong và Dương Hùng cầm theo một bình đựng thức ăn nóng. Hắn đã giả vờ là mình muốn ăn, bảo nhà bếp của xưởng đặc biệt hầm một bát canh cá chuối, có lợi cho việc khôi phục vết thương, đưa vào cho Tổng Thiên đang ở bệnh viện trong dưỡng thương!

Khi tới bệnh viện, hắn phát hiện có một cô gái mi thanh mày tú, đang ngồi bên cạnh giường bệnh của Tổng Thiên!

Lăng Phong miệng rộng vừa vào tới cửa phòng đã trực tiếp kêu lên.

- Chà, anh Tổng. Thật sự không nhận ra anh lại lợi hại như vậy. Anh mới ở bệnh viện có mấy ngày, đã có một cô gái thanh tú xinh đẹp tới đây rồi! Mau truyền thụ kinh nghiệm cho anh em một chút. Rốt cuộc anh làm thế nào mà kéo được cô ấy đến vậy? Thật giỏi cho anh, chỉ dựa vào tay súng cũng có thể thỏa mãn được nhu cầu nhất định của anh em!

Lăng Phong chỉ lo nước miếng bay tứ tung kêu lên, không hề để ý tới Tổng Thiên đang trợn trừng hai mắt nhìn hắn, tay còn chuẩn bị nắm lấy bình tiếp nước liều mạng với hắn!

Dương Hùng cũng xấu hổ kéo kéo quần áo hắn. Nhưng Lăng Phong quá nhiệt tình, hồn nhiên không nhận thấy. Hắn còn rất lưu manh từ trên nhìn xuống cô gái đang ngồi ở bên cạnh giường Tổng Thiên đã sớm đỏ bừng mặt!

Thấy không khí có chút không thích hợp, Lăng Phong rất kinh ngạc. Lúc này hắn mới phát hiện sắc mặt mọi người đều có điểm không thích hợp, Dương Hùng còn không nói gì chỉ lo kéo góc áo của hắn!

- Làm sao vậy? Anh Dương, làm gì mà kéo áo tôi? Chẳng lẽ quần áo của tôi có cái nào tuột ra sao?

Lăng Phong còn rất ngu ngốc phát biểu nghi ngờ trong lòng mình.

- Đây là con gái của Tổng Thiên, Tổng Giai!

Dương Hùng quay người xem thường không nhìn hắn, nhỏ giọng nói.

Hắn đang nằm mơ!

Chắc chắn là đang nằm mơ!

Nếu hiện tại có cái lỗ nào, Lăng Phong sẽ không chút do dự lập tức nhảy vào trong, từ nay về sau không lộ diện ra ngoài! Xấu hổ tới mức không còn mặt mũi nào nhìn người khác!

- Ha ha, nói đùa thôi! Chỉ đùa thôi mà!

Lăng Phong quá xấu hổ đành phải tự mình hoà giải.

- Xin chào, chú chính là Lăng Phong sao? Cảm ơn chú đã chiếu cố tới ba cháu!

Tiểu Tổng Giai đỏ mặt đứng lên, vươn tay ra giải vây cho Lăng Phong.

Lăng Phong vội vàng đưa bình thức ăn đang cầm trong tay cho Dương Hùng, rất cảm kích vì Tổng Giai đã giải vây cho mình. Hắn rất cảm động cầm tay cô, cảm động đến rơi nước mắt.

- Xin chào xin chào. Tôi chính là Lăng Phong. Sinh Tổng là đồng nghiệp của tôi. Chiếu cố anh ý cũng là việc nên làm thôi!

Nắm tay Tổng Giai kỳ thật trong lòng Lăng Phong vô cùng chấn động. Rốt cuộc đây là một đôi tay gì vậy? Các ngón tay cũng trở nên thô ráp. Sao có thể là tay của một thiếu nữ xinh đẹp như vậy được? Đây rõ ràng chính là một đôi tay đã phải làm lụng vất vả. Từ những vết chai trên hai bàn tay này, Lăng Phong có thể tưởng tượng được, rốt cuộc Tổng Giai, đã phải trải qua bao nhiêu vất vả trong những năm tháng qua!

- Ha ha, Tiểu Giai. Lăng Phong chỉ lớn hơn con một, hai tuổi. Về sau con gọi hắn là anh Lăng đi!

Tổng Thiên cười ha ha nói.

- Hà? Vậy cũng được sao? Tôi gọi là anh là anh Tổng. Anh lại bảo con gái anh gọi tôi là anh Lăng, là anh của cô ấy, vậy không phải cũng anh của anh cô ấy cũng là anh của cô ấy sao? Chẳng lẽ từ nay về sau anh cũng muốn cô ấy gọi anh là anh sao?

Lăng Phong cố ý trêu ghẹo nói.

- Cút! Cậu là cậu. Tôi là tôi. Chẳng lẽ cậu cũng là tôi sao?

Tổng Thiên trừng mắt phản bác.

- Ách!!!

Lăng Phong thật sự đúng là bị Tổng Thiên làm cho rối trí. Tuy rằng theo bản năng, hắn cảm giác được Tổng Thiên làm vậy khẳng định có vấn đề. Nhưng chính là nghĩ mãi không biết vấn đề nằm ở đâu? Rốt cuộc hắn là nên bác bỏ.

- Hi hi!

Lúc này Tổng Giai liền phá lên cười.

Ngay cả Dương Hùng cũng cười, còn dùng sức vỗ vỗ vào vai Lăng Phong!

- Chẳng lẽ là tôi sai. Sao mấy người lại vui vẻ như vậy chứ?

Lăng Phong rất đau khổ nói.

Tổng Giai thấy ánh mắt của Lăng Phong vẫn hết sức né tránh, then thưng. Đúng lúc tuổi của hai người bọn họ xấp xỉ nhau, cũng đã tới tuổi nói chuyện hôn nhân đại sự. Cì thế đúng lúc trở thành đối tượng co Dương Hùng cùng Tổng Thiên trêu chọc!

- Lăng Phong, con gái tôi lớn lên cũng khá là xinh đẹp phải không? Có phải hay không ý tưởng gì vậy?

Tổng Thiên rất sang sảng cười to.

- Đúng vậy đúng vậy. Nếu coi trọng Tiểu Giai, Dương Hùng tôi sẽ làm mối cho cậu. Tôi đã ra mặt, Tổng Thiên cũng không dám không đáp ứng đâu!

- Thôi đi, thôi đi! Anh xem nhìn hai người các anh kia. Cười đến mức muốn lệch cả hàm! Nếu anh chờ mong tôi làm con rể anh như vậy, nói cho anh biết, Lăng Phong tôi tốt xấu cũng là hậu sinh tuần kiệt trong tám xã mười dặm quanh đây. Người tới cửa cầu hôn làm mối, đã sớm đập hồng cửa nhà chúng tôi! Những người muốn gả con gái cho tôi, cũng không phải chỉ một hai người, lại càng không phải là một trăm, hai trăm người thôi đâu!

Lăng Phong cũng da mặt dày, không sợ bọn họ trêu chọc.

Ngược lại, cô gái nhỏ Tổng Giai da mặt mỏng. Khuôn mặt đỏ mặt gằn như bầm cũng ra máu!

- Này, nhìn cậu ta xem! Thật sự còn tưởng rằng mình lớn lên đạt tiêu chuẩn tuấn kiệt vậy! Chúng ta thật sự không nhìn ra được, cậu như vậy sao có thể được các cô bé hoan nghênh chứ!

Dương Hùng rất khinh bỉ nói.

- Không đúng, Lão Dương, anh nói vậy là sai rồi! Tôi đã tận mắt chứng kiến có người phóng điện về phía Lăng Phong nhà chúng ta đấy!

Tổng Thiên cố nhịn cười nói.

- Phải không vậy? Là ai thế?

- Chính là di báo trong căng tin của xưởng chúng ta! Mỗi lần Lăng Phong đi căn tin ăn cơm, di báo liền nắm tay Lăng Phong không buông, liều mạng phóng điện với hắn!

Tổng Thiên cười lớn nói.

- A!!! Hóa ra là di Như Hoa! Vậy Lăng Phong thật sự có phúc rồi!

Dương Hùng cũng cười to theo.

- Còn không phải à! Mỗi lần Lăng Phong lấy cơm quay trở về, trong bát đều là thịt. Thậm chí còn không nhìn thấy cơm! Tôi thì thảm rồi. Một đồng com. Phía trên cũng chỉ có một hai miếng thịt mỏng!

Tổng Thiên cười ha ha.

- Oa, vậy là có vận khí tốt đấy!

Dương Hùng cười giờ ngón tay cái hướng về phía Lăng Phong.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: mẹ Vợ Cũng Dám Mắng!!!

Đúng là hai người Dương Hùng và Tổng Thiên đang cố ý tác hợp cho Lăng Phong và Tổng Giai. Cả hai cũng chẳng thêm quan tâm xem Lăng Phong có muốn hay không! Buổi tối, Tổng Thiên còn liều mạng tạo cơ hội giúp Lăng Phong.

- Khụ, thời gian cũng không còn sớm. Tiểu Giai, con cũng cần phải về thôi! Lăng Phong, phiền cậu đưa Tổng Giai con tôi về nhà vậy!

Nói xong, anh ta còn trừng mắt nhìn Lăng Phong!

Lăng Phong hết chỗ nói rồi. Hắn nghĩ, sao lại có một người cha như vậy chứ? Có sức nhét con gái mình vào tay người khác?

Tuy nhiên Tổng Giai lại không muốn. Cô muốn ở lại chăm sóc cho cha mình. Mấy hôm trước, cô thấy cha không về nhà, ngay cả điện thoại cũng không gọi về nhà, Tổng Giai mới phát hiện có chút không thích hợp. Cô vội vàng gọi điện thoại tới xưởng hỏi thăm về cha mình. Kết quả người nhận điện thoại lại nói cho cô biết, Tổng Thiên bị xưởng phái ra đi công tác!

Tổng Giai không phải là trẻ con. Cô nghe vậy, sao có thể không hiểu ra vấn đề? Cha mình chỉ là một nhân viên bảo vệ nho nhỏ thôi, sao có thể đi công tác? Đi công tác làm gì? Học tập người khác làm quản lý nhân viên bảo vệ sao? Hơn nữa, cha mình đã làm ở đây nhiều năm như vậy, cũng chưa từng đi công tác! Sao có thể đi đột ngột tới mức gọi điện thoại về báo cho cô một tiếng cũng không làm được?

Do cô truy hỏi mãi, người tiếp điện thoại mới báo cáo sự thật với cô! Khi biết cha mình đang nằm viện, Tổng Giai sợ tới mức trực tiếp chạy từ trong nhà tới. Khi thấy cha không có việc gì, lúc này cô mới cảm thán tâm!

Hiện giờ đã gấp, có nói cái gì cô cũng không muốn rời khỏi. Cô nhất định phải ở lại chăm sóc cho cha mình!

Tổng Thiên thấy cô bướng bỉnh, không có cách nào lay chuyển được, vì thế rất tiếc nuối đành đồng ý để cô ở lại chăm sóc cho mình!

Trời cũng đã khuya, lúc này hai người Lăng Phong Dương Hùng mới cáo biệt ra về!

Khi Lăng Phong quay về về đến nhà, đã gần mười giờ. Vừa mới đẩy cửa ra, hắn đã thấy có điều không thích hợp. Không ngờ, trong phòng khách có hai người phụ nữ đang ngồi!

Một người là Hà Diệp, một người khác là một người phụ nữ trung tuổi! Người này ít nhất cũng phải năm mươi tuổi trở lên. Tuy rằng cách ăn mặc của bà rất hợp thời trang. Bà trang điểm phấn thật dày để che đậy nếp nhăn, nhưng vẫn bị Lăng Phong nhạy bén phát hiện được!

- Đây chính là bạn trai của con sao?

Lăng Phong vẫn không nói gì. Người phụ nữ trung tuổi này là người đầu tiên lên tiếng trước. Giọng điệu của bà đầy lãnh đạm. Vừa nghe giọng điệu này, Lăng Phong đã biết, người phụ nữ trung tuổi này rất không mong đợi được gặp mình.

Hà Diệp ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái, cúi đầu, bắt lực gặt đầu một cái.

- Vâng, mẹ!

“Mẹ?”

Lăng Phong khiếp sợ. Người phụ nữ trung tuổi này là mẹ của Hà Diệp sao?

- Ách, thì ra bác là mẹ của Hà Diệp ạ!

Lăng Phong cố gắng nặn ra một nụ cười. Tuy rằng hắn thật sự không mong đợi sẽ nói nhiều với người phụ nữ này. Nhưng hiện tại tình hình lại khác. Thân phận hiện tại của mình, đúng, chính là bạn trai của Hà Diệp. Nếu là bạn trai, sao có thể không tôn trọng mẹ vợ được chứ?

- Ha ha, cậu thanh niên, ngồi đi. Cậu tên là Lăng Phong đúng không?

Bà ta tươi cười rất không thành thật nói.

Lăng Phong thực sự lo lắng không yên. Hắn ngồi xuống. Không ngờ lần đầu tiên mình gặp mẹ vợ, lại là cảnh tượng như vậy!

- Dạ, bác gái, cháu là Lăng Phong!

- Cậu làm việc gì? Tiền lương bao nhiêu? Cha mẹ cậu đang làm gì? Tiền lương của cha mẹ cậu thế nào? Trong nhà có phòng ở không?

Mẹ Hà Diệp hỏi giống như súng liên thanh, khiến Lăng Phong sợ tới mức hít thở cũng trở nên khó khăn.

- Mẹ, gia cảnh nhà anh ấy cũng không tệ!

Hà Diệp vội vàng nói.

- Không khiến con nói chuyện. Con đứng sang một bên cho mẹ!

Mẹ Hà Diệp sắc bén, lạnh lùng chặn miệng Hà Diệp.

Lăng Phong khiếp sợ. Chẳng lẽ đây chính là hình tượng mẹ vợ Trung Quốc điển hình sao? Lăng Phong cũng nhận ra được, Hà Diệp cướp lời nói như vậy, kỳ thật chính là ám chỉ cho hắn biết, một hướng nói dối, để đánh lừa mẹ mình một chút! Nhưng tính khí quật cường của Lăng Phong lại trỗi dậy! Hắn đốt một điếu thuốc lá, thoáng nhìn về phía "Mẹ vợ", trực tiếp nói.

- Cháu làm nhân viên bảo vệ. Tiền lương một nghìn hai một tháng. Cha mẹ cháu ở nhà chờ sắp xếp việc làm. Trong nhà có ba gian nhà ngồi cũi!

Hắn ghét nhất chính là loại mẹ vợ mắt chỉ nhìn thế lực này. Cho nên, dù hiện tại trong tay hắn có chút tiền, cũng đã trở thành quản lý, tiền lương đã lên năm nghìn. Nhưng hắn vẫn không muốn có ý lấy lòng loại mẹ vợ trong mắt chỉ biết có tiền này!

Mẹ Hà Diệp thật sự bất ngờ trước đáp án này. Bà liếc mắt nhìn Hà Diệp đảc; vị sâu xa, hít một hơi thật sâu.

- Tốt lắm, cậu thanh niên. Tôi rất thưởng thức trước sự thẳng thắn của cậu! Nhưng, nói một chút, có thể khó nghe, nhưng tôi vẫn muốn nói ra!

- Mời bác cứ nói!

Lăng Phong cũng không chút tôn trọng nói.

- Cậu không xứng làm bạn trai của con gái tôi!

- Mẹ!!!

Hà Diệp bắt mắt nói.

- Hà Diệp, con đừng xen vào. Loại đàn ông này không có tiền không có nhà, cũng không có xe, sao có thể khiến con hạnh phúc cả đời được? Nói cho

cậu biết, Lăng Phong, với gia cảnh của cậu, ở trong xã hội bây giờ, nếu có thể lấy được vợ đã là kỳ tích! Nhưng hôm nay tôi có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ không phải là Hà Diệp nhà chúng tôi!

Mẹ Hà Diệp cao giọng nói.

Lăng Phong cũng không nói gì, chuẩn bị tiếp tục nghe đạo lý lớn của bà ta!

- Hà Diệp nhà chúng ta, nếu xét về tướng mạo có tướng mạo, nếu nói về năng lực có năng lực! Trong tay nắm giữ hai nhà hàng nhỏ. Tuy rằng quy mô của nó không lớn, nhưng tốt xấu một tháng cũng có thể thu về hai ba mươi nghìn! Người muốn theo đuổi Hà Diệp nhà chúng tôi, càng phải là người xuất chúng! Vương Hàn, là đàn anh trong trường đại học của Hà Diệp, có bằng cấp, có sự nghiệp. Một năm thu vào trên triệu. Nhà ở là biệt thự, xe tốc độ cao. Cậu cảm thấy, cậu có thể so sánh được với Vương Hàn không? Nếu cậu thức thối một chút, thì mau chóng rời khỏi nhà Hà Diệp chúng tôi!

Mẹ Hà Diệp nói rất chói tai.

- Bác gái, bác làm vậy là lấy chồng cho con gái, hay là bán con gái vậy?

Lăng Phong rất bất mãn nói.

- Lăng Phong!

Hà Diệp cũng nhìn ra được, bị mẹ mình châm chọc như vậy, Lăng Phong đã tức giận.

- Nhìn thái độ này của cậu xem. Đây là cách cậu nói chuyện với bậc trưởng bối sao? Chẳng lẽ cha mẹ cậu không dạy cậu cách đối nhân xử thế sao?

Mẹ Hà Diệp bị Lăng Phong nói tức giận đến mức thiếu điều muốn đánh hấn.

- Ngại quá bác gái, tôi thật sự không đúng như bác nói, là người rất biết đối nhân xử thế!

Lăng Phong châm chọc nói.

- Hừ, Lăng Phong! Tôi biết, chắc là cậu coi trọng tiền của Hà Diệp nhà chúng tôi đúng không? Cũng đúng, tuy rằng Hà Diệp nhà chúng tôi thu nhập không cao, một tháng chỉ có hai ba mươi nghìn, nhưng đối với đám nhà quê từ nông thôn đến như các cậu mà nói, đó hẳn là con số không thể tưởng tượng nổi! Người không phải cũng chỉ vì tiền của Hà Diệp chúng tôi thôi sao? Được, vậy cậu ra giá đi. Rốt cuộc cậu muốn bao nhiêu tiền, mới bằng lòng rời khỏi Hà Diệp nhà chúng tôi!

Mẹ Hà Diệp càng nói càng quá đáng.

- Mẹ, mẹ nói cái gì vậy! Sao mẹ có thể nói gia đình nhà Lăng Phong như vậy! Đây là chuyện của con. Con không thích Vương Hàn. Mặc kệ như thế nào, con cũng nhất quyết không lấy Vương Hàn đâu!

Hà Diệp thật sự nghe không nổi nữa, rất phản cảm nói.

- Chuyện chung thân đại sự của con gái, nhất định phải do cha mẹ làm chủ! Sao có thể để những người trẻ tuổi, suy nghĩ nông nổi như các con dính vào?

Mẹ Hà Diệp lớn tiếng khiển trách.

- Ha ha, hình như bác gái từ xã hội cũ mới xuyên qua thì phải? Tư tưởng phong kiến như vậy, không phải gia đình bình thường nào cũng có thể bồi dưỡng ra được đâu!

Lăng Phong tức giận khinh bỉ nói.

- Hừ, tôi và cha Hà Diệp phụ thân đều là giáo sư đại học! Coi như là phần tử trí thức. Hà Diệp nhà chúng tôi, từ nhỏ đã được hun đúc trong bầu không khí trí thức tốt đẹp! Tất nhiên con bé không thể giống với những cô gái sinh ra trong gia đình bình thường. Nếu giả con bé cho một người không có văn hóa lao động chân tay, vậy không phải đã bồi hợ gia đình chúng tôi sao? Nếu vậy, sau này chúng tôi làm sao ngăn mặt nhìn bạn bè người thân xung quanh đây?

Mẹ Hà Diệp có chút kiêu ngạo, cả vú lấp miệng em nói.

- Ha ha, hiện tại rốt cục tôi đã tìm được đáp án trong nùng học vấn rồi! Thì ra vấn đề không ở chế độ giáo dục Trung Quốc mà là ở chỗ những con người bị chuyển hóa thành thú! Tôi thật sự không rõ, bác làm người như vậy, liệu có thể gọi là thú không? Vậy không phải đã khiến cho con gái mình bị nhờ nhàng hay sao?

- Lăng Phong!!!

Thấy Lăng Phong cùng mẹ mình giương cung bạt kiếm, khói thuốc súng không ngừng bay lên, Hà Diệp cũng cảm thấy bất đắc dĩ không biết nên làm thế nào cho tốt.

- Lưu manh không có văn hóa!

Mẹ Hà Diệp bị Lăng Phong si nhục, gương mặt đỏ bừng, cắn phần mông.

- Tóm lại, hiện tại tôi nói cho cậu biết, tôi kiên quyết không đồng ý cậu làm đối tượng theo đuổi Hà Diệp nhà Tôi! Trừ phi tôi chết, nếu không tôi sẽ vẫn kiên quyết không đồng ý!

Mẹ Hà Diệp kích động, nói xong trực tiếp đứng lên, cầm túi xách của mình lên, cắn phần kéo mạnh cửa rời đi.

- Mẹ!!!

Hà Diệp vội vàng đuổi theo.

- Không cần tiễn. Con nên ở lại dạy bảo người bạn trai làm công việc tay chân của con làm thế nào để tôn trọng trưởng bối thì hơn! Nếu con còn một ngày chưa chia tay với người lao động chân tay này, thì ngày đó con không cần phải về nhà nữa!

Trước khi đi, mẹ Hà Diệp tàn nhẫn để lại một câu.

Hà Diệp bị kẹp ở bên giả, kỳ thật mới là người bị uy khuất nhất!

Cô ủ rũ ngồi đối diện Lăng Phong, trách cứ.

- Lăng Phong, anh không nên đối xử với mẹ tôi như vậy!

Hiện tại Lăng Phong cũng đã bình tĩnh hơn. Hắn biết mình làm vậy có hơi quá. Dù sao người này cũng là mẹ vợ tương lai của mình. Nói không chừng một ngày nào đó, mình sẽ thực sự lấy Hà Diệp. Hiện tại quan hệ căng thẳng như vậy, đến lúc đó làm thế nào ở chung được!

- Rất xin lỗi, vừa rồi tôi có hơi kích động!

Lăng Phong rất chủ động thẳng thắn nhận lỗi.

- Thôi đi, cũng không phải do anh sai! Là do mẹ tôi nói quá khó nghe, anh cũng bị uy khuất! Giúp tôi, giả làm bạn trai tôi, còn bị mẹ tôi si nhục như vậy, kỳ thật tôi cũng rất áy náy. Tôi thay mặt mẹ tôi xin lỗi anh!

Hà Diệp ủ rũ nói.

- Vậy hiện tại cô tính làm thế nào? Có một người mẹ cứng rắn như vậy, phỏng đoán nếu người không làm theo ý bà ấy, có lẽ thật sự sẽ không vào được nhà đâu!

Lăng Phong rất lo lắng nói.

- Cũng có sao đâu. Hai năm nay tôi đã không về nhà. Bởi vì tôi vẫn không chịu nghe theo sự sắp xếp hôn nhân của bọn họ, cho nên đã bị mẹ tôi cưỡng quyết đuổi ra khỏi nhà!

Hà Diệp mím môi, rất ủy khuất nói.

- Vậy còn cha cô thì sao? Chẳng lẽ ông ấy cứ để cho mẹ cô làm như vậy sao?

Mồ hôi Lăng Phong vã ra như tắm.

Hà Diệp trừng mắt với Lăng Phong một cái.

- Anh cũng thấy mẹ tôi cứng rắn như vậy, chẳng lẽ anh cho rằng cha tôi còn có thể so cứng rắn hơn bà ấy sao?

Vừa nghe Hà Diệp nói vậy, Lăng Phong cũng đã hiểu được! Khẳng định cha Hà Diệp là một người bị vợ quản một cách nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đuổi Ra Khỏi Nhà

- Thôi đi, dù sao chuyện này đã như vậy rồi. Không nghĩ nữa. Nghĩ nhiều chỉ thêm đau đầu!

Hà Diệp rất chán nản, dùng sức cào cào lên đầu mình. Cô vốn để một kiểu tóc rất thực nữ, sau khi cào đầu xong, lại tạo thành hình dạng của siêu nhân sấm chớp.

- Xem ra là tôi đã gây phiền toái cho cô. Nếu không, để tôi chuyển ra ngoài. Cô cũng nên đi làm lành với bọn họ. Dù sao cô cũng là con gái bọn họ, bọn họ cũng không thể ép cô mãi được!

Lăng Phong cảm thấy hơi có lỗi, nói. Hắn không phải là Hà Diệp, hắn không còn cha mẹ, cho nên thực sự cảm giác muốn được gặp lại cha mẹ mình.

- Lăng Phong, anh không biết tính cách của chúng tôi. Mẹ tôi chính là một người có tính tình cổ chấp. Chuyện gì trong nhà, chỉ cần mẹ tôi đã quyết định, không ai có thể khiến bà ấy thay đổi! Khó nỗi cha tôi lại là người có tính cách yếu đuối, bằng không với tính cách của mẹ tôi, thật sự khó có người đàn ông nào dám cưới bà vào nhà!

Hà Diệp rất oán giận nói về mẹ mình như vậy. Điều này khiến Lăng Phong xấu hổ không thôi. Có người con nào lại nói về mẹ mình như vậy không?

- Không cần khoa trương như vậy chứ?

- Để tôi nói với anh biết! Hai năm trước, bởi vì tôi không đồng ý gả cho Vương Hàn, kết quả tôi bị mẹ tôi mắng té tát, bị bà ấy đuổi ra khỏi nhà! Trong hai năm đó, tôi chưa một lần quay về. Không phải tôi không muốn trở về, mà từ đầu đến cuối mẹ tôi vẫn cương quyết hoặc là quay trở về kết hôn, hoặc là vĩnh viễn không cần quay trở về! Ngay cả năm mới, mọi người đều về nhà mừng năm mới, nhưng mẹ tôi vẫn nhất quyết không cho tôi về nhà! Trong lúc đó, chỉ có cha tôi, lên nhấn tin cho tôi, hỏi tình hình của tôi khi ở bên ngoài! Điểm chết người chính là, mẹ tôi đã tìm được bằng chứng ông ấy nhấn tin cho tôi. Sau đó bà ấy cầu bên tổng đài, mỗi một tin nhắn, mỗi một cuộc điện thoại của ông ấy gọi đi hoặc gọi tới đây đều phải báo cáo lại cho bà ấy! Cuối cùng, cha tôi...

- Ông ấy làm sao? Chẳng lẽ ông ấy bị mẹ cô phạt quỳ bàn giặt hay sao?

Lăng Phong rất tò mò.

- Không phải!

Hà Diệp mím môi nhìn Lăng Phong.

- Di động của cha tôi đến giờ còn bị giữ trong phòng ngủ. Cũng đã hơn một năm rồi!

Lăng Phong nghe được thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Trước hôm nay, hắn vẫn thắc mắc điều gì khiến giám đốc Hà Diệp uất ức, hơn nữa còn uất ức uống rượu tới cảnh giới không còn biết gì. Hiện tại cuối cùng hắn đã biết trào cao gió lớn, mỗi người một cảnh!

- Chẳng lẽ cha cô đến một phân tiền cũng không có?

Lăng Phong cảm thấy không thể tin được.

- Tiền lương của cha tôi đều nằm trong tay mẹ tôi. Mỗi lần có tiền lương tiền thưởng, cũng không qua tay ông ấy. Nếu ông ấy cần tiền, nhất định phải gõ tay xin tiền mẹ tôi! Trước kia, ông ấy còn có khoảng một trăm đồng trở lên, nhất định phải sử dụng tiền thận trọng một chút. Nhưng sau khi tôi rời nhà đi, mỗi một phân tiền của ông ấy, nhất định phải qua sự xét duyệt nghiêm khắc của mẹ tôi! Thậm chí có rất nhiều tình huống, mẹ trực tiếp cầm tiền, tự mình đi theo cha tôi để trả tiền, chính là để phòng ông ấy giấu bớt tiền!

Hà Diệp quay người đi xem thường nói.

- Mẹ vợ thật dũng mãnh!

Lăng Phong bắt gặp đùa giỡn một câu.

Chờ tới khi hắn thấy sắc mặt Hà Diệp đen lại, trợn mắt nhìn hắn, lúc này Lăng Phong mới ý thức được mình đáng khinh bỉ! Hà Diệp sẽ nghĩ về mình như thế nào? Còn không phải rõ ràng đang chiếm tiện nghi của người ta sao?

- Nói nhảm, nói nhảm thôi! Rất xin lỗi. Tôi diễn hơi nhập vai, lập tức không thoát ra được!

Lăng Phong rất xấu hổ mặt đỏ lên, vuốt sau gáy nói. Hiện tại, hắn thật sự hận không thể mình không có một cái gối, để vùi mặt mình vào đó.

- Đi chết đi!

Hà Diệp vừa tức giận vừa xấu hổ nằng lớn. Cô thuận tay còn lấy một cái gối đập về phía Lăng Phong.

Hừ cô cũng thật giỏi! Dám động chân động tay với tôi! Có phải tôi cũng có thể bánh ít đi, bánh quy lại, cũng động chân động tay với cô không? Lăng Phong có chút khó xử!

Cho tới bây giờ, quan hệ giữa Hà Diệp và mình cũng chưa bao giờ gần gũi như đêm nay. Tuy rằng mình cũng ở lại đây một thời gian tương đối dài, nhưng chủ nhà này đối với mình, vẫn là ôn hoà. Không khó có thể nhận ra được Hà Diệp vẫn vô cùng bài xích chuyện mình ở trong nhà cô ấy, luôn trăm

phương nghìn kẻ muốn đuổi mình đi!

Nhưng Lăng Phong là ai chứ! Chẳng lẽ chút vấn đề nhỏ như vậy có thể dọa được hắn sao? Căn cứ vào tôn chỉ không sợ xấu hổ, cũng kiên quyết không chuyển chân, Lăng Phong dám mặt dày mày dạn giả ngu. Rốt cục, tinh thần của hắn đã cảm động được Hà Diệp, hòa tan được Hà Diệp! Có lẽ sẽ tiếp tục được ở lại! Hiện tại thì hay rồi, thái độ của Hà Diệp đối với mình, rõ ràng chính là càng ngày càng tốt hơn. Hôm nay còn có thể cảm gổ đến đùa giỡn với Lăng Phong!

Đây chính là một bước đột phá quan trọng trên con đường tán gái của Lăng Phong! So với ai đó đặc biệt thường bước từng bước trên mặt trăng, càng cảm thấy lòng phấn chấn hơn nữa!

Hắn đang bối rối, có phải hiện tại hắn nên nhân lúc này mà được một tác lại muốn tiến một thước hay không, đột nhiên Hà Diệp đứng lên, mím môi nói.

- Thật đúng là đầu gỗ, không ngờ có thể cắn ngón tay cắn tới mức nhập thần như vậy!

Nói xong, cô cũng mặc kệ Lăng Phong, bắt đầu vung tay, tức giận bấu môi, đi trở về phòng mình!

Lăng Phong sửng sốt. Lúc này hắn mới phát hiện, vừa rồi mình mãi nghĩ, bắt tri bắt giác, không ngờ đã cắn ngón tay trái sâu như vậy!

- Thèm vào, mình đẹp trai như vậy, vì sao cứ làm những hành động xấu hổ thế cơ chứ?

Lăng Phong thực sự khóc không ra nước mắt.

- Đúng rồi, cô ấy vừa nói mình là đầu gỗ?

Lăng Phong như rụng mảy, đột nhiên chộp mạnh vào đầu gối của mình.

- Chết tiệt, mình thật sự đúng là đầu gỗ mà! Không bằng cảm thú mà!

Hối hận! Lăng Phong thật sự cảm thấy hối hận! Đây không phải đã ủng hộ một cơ hội tốt cho mình sao? Không ngờ mình lại lãng phí như vậy! Người ta cũng đã ám chỉ thành như vậy, không ngờ còn không có phản ứng! Thật sự là mắt mù toàn bộ đàn ông trên thế giới rồi!

- Có một mỹ nữ ám chỉ với mình như vậy, mình không biết quý trọng. Hiện nay mất đi, mới hối tiếc không kịp! Nếu ông trời có thể cho tôi một cơ hội quay trở lại, tôi sẽ...

Sắc mặt Lăng Phong ảo não, ánh mắt u buồn, giọng nói nghẹn ngào.

- Tôi sẽ, không làm một đầu gỗ. Tôi sẽ làm một người đàn ông không phải đầu gỗ!

Đương nhiên, một câu này của Lăng Phong lại nói vào đêm khuya như vậy, Thượng Đế cũng đã ngủ, khẳng định không nghe thấy! Cho nên cũng không có cách nào khác cảm động, giúp hắn đảo ngược thời gian!

Mang theo một bụng đầy hối hận và ảo não, Lăng Phong bị thương đi vào WC, tay trái chống tường, tay phải bẻ bộn nhiều việc...

Ngày hôm sau, Lăng Phong vẫn đi làm bình thường. Khi đến xưởng, hắn phát hiện ở cửa xưởng đông nghịt người! Hắn rất tò mò chen lên xem. Không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị dọa tới mức nhảy dựng! Không ngờ cửa sắt của xưởng bị người ta phá hỏng!

Ai lại dũng mãnh như vậy chứ! Nhân rồi làm chuyện đau lòng thế này!

Đúng lúc này, người đàn bà chanh chua đang mang thai Ngô Lệ khá hùng hổ, sắc mặt đầy tức giận đi tới.

- Lăng Phong, Anh thấy rồi sao? Đây là chuyện tốt của anh phải không?

Tuy rằng Lăng Phong rất phản cảm. Người phụ nữ này lớn lên nhìn cũng không xấu lắm. Vì sao suốt ngày thích thể hiện mình là một người đàn bà chanh chua khiến người ta chán ghét chứ? Nhưng nghe được những lời cô ta vừa nói, hắn vẫn vô cùng tức giận.

- Thư ký Ngô, mới sáng sớm, cơm có thể ăn bây, nói cũng không thể nói lung tung! Cô cũng thấy tôi mới vừa đi đến đây, cô liền gờ một chậu cứt, đổ lên đầu tôi! Đây là cô có ý sao?

- Anh....

Ngô Lệ tức giận đến mức mặt cũng tái cả đi.

- Hừ, còn không thừa nhận. Thật sự không đáng mặt đàn ông!

Ngô Lệ vừa nói như vậy, lập tức Lăng Phong đã bị công chúng đứng vây xung quanh chú ý. Lăng Phong tức giận đến mức thật sự muốn đi lên tát cho cô ta hai tát, lại đá một cước vào bụng cô ta, giúp cô ta trở thành người bình thường!

- Thư ký Ngô, cô làm vậy là cố ý trả đũa tôi sao?

- Anh dám thề với trời, chuyện này không quan hệ gì tới anh không?

Ngô Lệ đổi chọi gay gắt mắng.

- Được rồi, em không thể an phận một chút sao? Trờ về phòng của em đi. Đừng ở đó làm chuyện mất mặt nữa!

Xưởng trưởng Lý vẫn đứng ở bên cạnh hút thuốc trầm mặc, rốt cục không nhin được nổi giận quát thư ký Ngô.

Điểm khôn khéo duy nhất của thư ký Ngô, chính là giỏi nắm giữ trái tim của đàn ông! Cô biết, hiện tại mình không danh không phận, nếu làm xưởng trưởng Lý bị mất mặt trước mặt mọi người, xưởng trưởng Lý giận dữ, có thể thật sự cho mình bắn luôn! Cho nên, dưới tình huống mọi người đang vây quanh nhìn, Ngô Lệ vẫn nên cho xưởng trưởng Lý chút mặt mũi. Đàn ông đều rất coi trọng sĩ diện mà!

- Lãng Phong, đến văn phòng tôi một chút đi!

Về mặt Xưởng trưởng Lý ôn hoà nói.

- Được!

Lãng Phong cũng không có già mồm cái lão. Hắn biết, khẳng định xưởng trưởng Lý cũng có chút nghi ngờ chuyện này có quan hệ với hắn.

Tôi văn phòng của xưởng trưởng Lý.

- Ngồi đi!

Xưởng trưởng Lý vẫn vẻ mặt ôn hoà, còn thuận tay đưa cho Lãng Phong một điều thuốc.

- Xưởng trưởng Lý, tôi biết ông có chuyện muốn nói!

Lãng Phong nhận điều thuốc đặt ở trên bàn, sau đó châm điều thuốc nói.

- Lãng Phong, vừa rồi cậu cũng thấy đấy. Cửa xưởng chúng ta đã bị phá hỏng! Nói thật, thật ra tôi cũng không quan tâm tới tổn thất về mặt kinh tế. Ban đầu tôi cũng có tính toán, sẽ sửa lại cửa của xưởng! Nhưng, việc này xảy ra, sẽ ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của xưởng!

Xưởng trưởng Lý rất uyển chuyển nói.

- Xưởng trưởng, ông nghi ngờ chuyện này có liên quan tới tôi sao?

Lãng Phong không ngẩng đầu, vẫn rất trầm ổn hút thuốc.

- Không, không, đương nhiên không phải! Tôi còn không tin nhiệm cậu sao? Chẳng qua Ngô Lượng nói, hôm qua cậu chọc giận đám người xã hội đen, nên bị bọn họ trả đũa!

Xưởng trưởng Lý vội vàng nói. Vẫn câu nói kia, hiện tại tuy rằng ngoài mặt Lãng Phong làm công cho anh ta, nhưng xưởng trưởng Lý này lại không dám đối xử với hắn như công nhân của mình!

- Thật buồn cười. Xưởng trưởng Lý, ông cho rằng trong chuyện này người sai là tôi sao? Báo Tử không phải là loại trộm cắp dọc đường. Gã được coi là xã hội đen có uy tín danh dự! Loại chuyện này, nếu đổi lại là ông, ông có làm như vậy không? Làm vậy không phải là bôi nhọ chính mình sao?

Trong lòng Lãng Phong khinh thường. Hắn tuyệt đối không tin cái cửa này là do Báo Tử trả thù mình cho người tới phá. Báo Tử là người rất coi trọng thể diện. Cho dù gã muốn trả thù, nhiều nhất cũng là dẫn theo một đám người, đến hung hăng sỉ nhục anh một chút! Loại hành động âm thầm phá cửa này, thực sự khiến Báo Tử mất mặt.

- Hà? Vậy cậu có ý kiến gì không?

Xưởng trưởng Lý kinh ngạc hỏi.

- Ta cảm thấy, loại chuyện thế này, tuyệt đối không có khả năng là do Báo Tử trả đũa! Xưởng trưởng Lý, nếu ông phát sinh mâu thuẫn, ông sẽ đi trộm gì đó của người ta để trả thù không?

Lãng Phong hỏi ngược lại.

- Đương nhiên là không!

Xưởng trưởng Lý cũng là người có thân phận. Với thực lực của ông ta hiện nay, nếu muốn trả thù một người, hoàn toàn có thể có nhiều cách thích hợp hơn, vừa có thể thỏa mãn khoái cảm của mình, vừa khiến đối phương oán giận.

- Không phải là được rồi. Vậy ông cho rằng Báo Tử sẽ làm ra loại chuyện này sao?

Lăng Phong rất hài lòng với đáp án của xưởng trưởng Lý. Không để cho ông ta có cơ hội suy ngẫm, hắn trực tiếp nói.

- Xưởng trưởng Lý, theo phán đoán của tôi, trong chuyện này, nhất định là có người cố ý vu oan hãm hại!

- Vu oan hãm hại? Hãm hại anh Báo sao?

Xưởng trưởng Lý có chút không tin.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Vu Oan Hãm Hại

- Đương nhiên không phải. Theo tôi cảm thấy, hắn là người này muốn hãm hại tôi!

Tuy rằng Lăng Phong không trực tiếp nói đích danh, nhưng đã ám chỉ rất rõ ràng. Hắn tin rằng xưởng trưởng Lý nghe hắn nói vậy, không thể không hiểu được!

- Hãm hại cậu?

Xưởng trưởng Lý lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói của Lăng Phong. Người từng có va chạm với Lăng Phong, không phải chính là anh em Ngô Lượng sao? Hơn nữa cũng do chính miệng Ngô Lượng nói, khẳng định đây chính là Báo Tử dẫn người tới phục thù.

- Cậu muốn nói là Ngô Lượng sao?

- Ngoại trừ hắn ra, thật sự không có người nào hận tôi tới vậy, chỉ ước gì tôi lập tức cút khỏi nhà xưởng!

Lăng Phong cười lạnh, bắt đầu đốt một điếu thuốc lá.

Qua sự chỉ điểm của Lăng Phong, xưởng trưởng Lý cũng có chút nghi ngờ đối với Ngô Lượng. Dù sao, ông ta cũng biết rõ về mâu thuẫn giữa Lăng Phong và Ngô Lượng. Xét tác phong của Ngô Lượng từ trước tới nay, chuyện này thật sự rất phù hợp với Ngô Lượng, vu oan hãm hại! Tuy nhiên điều khó nhất bây giờ, chính là không có chứng cứ. Nói thật, hiện tại xưởng trưởng Lý cũng vô cùng căm ghét Ngô Lượng, chỉ ước gì một cước đá gã ra ngoài. Nhưng quan trọng Ngô Lượng là anh trai của Ngô Lệ. Điều này khiến ông ta cảm thấy rất khó xử!

- Xưởng trưởng, tôi biết trong chuyện này ông cảm thấy rất khó xử! Yên tâm đi, giao cho tôi. tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ cho ông!

Lăng Phong căn thời cơ rất chuẩn. Hắn biết, hiện tại chính là lúc dễ dàng kéo gần quan hệ với xưởng trưởng Lý nhất!

- Được rồi, Lăng Phong, chuyện này, tôi giao cho cậu!

Xưởng trưởng Lý rất cảm động nói.

Lăng Phong vừa mới rời đi, thư ký Ngô Lệ đã cong môi, về mặt ủy khuất tiến vào làm nũng.

- Xưởng trưởng, chuyện này rõ ràng là do Lăng Phong làm. Anh còn che chở cho hắn làm gì! Người như thế, anh xem, từ sau khi vào nhà xưởng, đã mang lại cho xưởng không ít chuyện phiền toái!

- Thế nào? Em có chứng cứ không?

Xưởng trưởng Lý rất đau đầu nói.

- Cái này còn cần tới chứng cứ sao? Bất kỳ ai cũng biết, nhất định là ngày hôm qua Lăng Phong gây chuyện, buổi tối người ta mới đến trả đũa mà?

Ngô Lệ rất bất mãn nói. Hiện tại, cô ta chỉ hận không thể khiến xưởng trưởng Lý lập tức trục xuất Lăng Phong cuốn gói chạy lấy người.

- Bất kỳ chuyện gì cũng phải nói tới chứng cứ! Hon nữa, em cho rằng những người đã tới đây ngày hôm qua đều là đám du côn đầu đường xó chợ sao? Bọn họ đều là dân xã hội đen chính quy. Bọn họ cũng có quy củ của bọn họ, gây họa không gây với người nhà. Huống chi anh chỉ là ông chủ của Lãng Phong! Chẳng lẽ bọn họ chính là muốn đập cửa xướng anh, để anh đuổi việc Lãng Phong, khiến hấn thất nghiệp sao? Thật sự là tóc dài kiến thức ngắn!

Xưởng trưởng Lý tức giận đầy bụng.

- Thôi đi! Luru manh không phải là xã hội đen sao? Xã hội đen không phải là luru manh sao?

Ngô Lệ bĩu môi, rất bất mãn lắc cánh tay của xưởng trưởng Lý.

Tuy nhiên nói thật, không phải bộ dạng tất cả mọi người bĩu môi đều có thể đạt được hiệu quả mẽ hoặc được người khác. Có vài người bĩu môi, ngược lại trông thật ngốc. Ngô Lệ chính là người này, điển hình của một kẻ bất chúc làm bừa!

- Được rồi, được rồi, chuyện này em cũng đừng xen vào, an tâm dưỡng thai đi! Anh sẽ tự xử lý!

Xưởng trưởng Lý thật sự bị cô ta quần tới mức không chịu nổi rồi.

- Em mặc kệ. Dù sao đi nữa, em cũng không hy vọng tên Lãng Phong rác rưởi này tiếp tục ở lại trong nhà xưởng. Em muốn hấn nhất định phải đi!

Ngô Lệ lại bắt đầu làm nũng.

- Ôi, ai vậy nhỉ? Cũng không chú ý tới nơi chốn sao. Người không biết còn tưởng rằng lão Lý nhà chúng tôi có vợ lẽ nữa chứ!

Đúng lúc này, Vương Yến Ny toàn thân mặc đồ mát mẻ đẩy cửa ra, rất tức giận nói.

- Sao em lại tới đây?

Xưởng trưởng Lý không muốn nhìn thấy nhất chính là cảnh tượng này. Vợ cả vợ lẽ cùng chạm mặt, vậy khói thuốc súng còn có thể nhỏ sao?

- Cô...

Ngô Lệ nhìn Vương Yến Ny không chút tôn trọng, chỉ là nhường mày. Hiện nhiên chính là bộ dạng rất khinh thường.

- Thật hay cho một cô thư ký không biết quy củ! Không biết tôi là ai sao?

Vương Yến Ny lớn tiếng quát. Cô không vừa mắt nhất chính là loại vợ lẽ không hiểu rõ địa vị thân phận của mình.

- Được rồi, được rồi. Em ra ngoài trước đi!

Xưởng trưởng Lý rất đau đầu nhìn Ngô Lệ nói.

- Hừ, tôi không đi!

Ngô Lệ thực sự vàng thật không sợ lửa. Trước kia, khi cô ta chưa mang thai, cô ta vẫn rất sợ bà chủ này. Nhưng hiện tại trong bụng cô ta có đứa con, cô ta muốn giang tay giang chân, muốn hung hăng đề lên đầu Vương Yến Ny chứng minh địa vị hết sức quan trọng của đứa nhỏ trong bụng mình.

- Còn hiểu chút quy củ hay không? Dường như cô đã quên mất thân phận của mình rồi. Thư ký chính là thư ký! Cho dù gà rừng đi lên đỉnh núi, cũng vẫn là gà rừng mà thôi! Muốn biến thành Phượng Hoàng, cũng không xem thử cô có mạng đó hay không!

Vương Yến Ny rất tức giận, tức giận khi cảm giác được địa vị của mình đã bị khiêu khích. Cô cũng biết về cô vợ lẽ này từ lâu. Lúc trước xưởng trưởng Lý vì nổi dỗi tông đường, cô cũng gật đầu chấp nhận. Nhưng hiện tại không ngờ cô thư ký này muốn mượn đứa nhỏ trong bụng để trèo lên, cô không có khả năng lại để yên cho cô ta.

- Ngô Lệ, cô ra ngoài cho tôi!

Xưởng trưởng Lý cũng biết càng làm lớn chuyện, càng mất mặt, đành phải quát lớn nói.

- Hừ!

Ngô Lệ rất bất mãn trừng mắt nhìn Vương Yến Ny một cái, tức giận rời khỏi. Khi đi tới cửa, cô ta còn cố ý đứng ở trước mặt Vương Yến Ny, nhẹ nhàng áp sát vào tai cô nói.

- Từ xưa đến nay, có đạo lý không gì quý bằng tình cảm cha mẹ đối với con cái. Cô không thể không biết!

Vương Yến Ny cười lạnh, cũng đối chọi gay gắt khế nói.

- Cô chắc chắn không có cơ hội này đâu!

Lúc này trong lịch sử tính là vợ cả và vợ lẽ chạm mặt, không xông lên nhiều mùi thuốc súng, nhưng đã giương cung bạt kiếm!

- Minh, sao mình lại tới đây?

Xưởng trưởng Lý cười ha hả nói.

Vương Yến Ny không tức giận, ngược lại giống như đang cười nhạo nhìn xưởng trưởng Lý.

- Tôi thật sự muốn biết có phải mắt của ông bị mù rồi hay không? Vì sao lại chọn một người phụ nữ như vậy để thay ông sinh con nối dõi tông đường hả?

- Ha ha, mình, chuyện này không phải mình đã đồng ý rồi sao?

Xưởng trưởng Lý xấu hổ cười nói.

- Phải không vậy? Đến lúc đó cô ta bức vua thoái vị, ông có làm chủ cho tôi không?

Vương Yến Ny cười lạnh.

- Sao lại nói vậy chứ? Chỉ cần cô ta sinh con ra, đến lúc đó anh nhất định sẽ cho cô ta một khoản tiền lớn, để cô ta rời khỏi nơi này!

Xưởng trưởng Lý thề son sắt nói. Nhưng trong lòng ông ta thực sự rất tệ. Ngô Lệ đã vô số lần nhắc với ông ta, sau khi đứa nhỏ được sinh ra, ông ta nhất định phải ly hôn để cưới cô ta. Nếu không, cô ta tuyệt đối sẽ làm cho cá chết lưới rách! Xưởng trưởng Lý không lo chuyện gì khác, chỉ sợ Ngô Lệ kích động lên khiến con ông ta xảy ra chuyện gì. Cho nên, cũng đã gặt đầu. Chỉ có điều ông ta vẫn không biết làm thế nào để mở miệng với Vương Yến Ny.

- Ta sợ không phải như vậy đâu. Đến lúc đó ông lấy ra một khoản tiền, sợ rằng sợ không phải đưa cho cô ta mà là đưa cho tôi, bảo tôi chạy lấy người thì có!

Vương Yến Ny nhìn qua cũng đã hiểu rõ. Từ ánh mắt của xưởng trưởng Lý, cô hiểu rõ tất cả.

- Sao lại như vậy được? Sao lại như vậy được?

Xưởng trưởng Lý nói thực sự có phần chột dạ.

- Không phải thì tốt rồi. Hôm nay tôi tới là muốn nói cho ông biết một tin không tốt. Có lẽ sau khi ông nghe xong, sẽ không còn quan tâm với Ngô Lệ như vậy nữa đâu!

Vương Yến Ny lấy từ trong túi ra một tập tài liệu.

- Đây là cái gì?

Sắc mặt Xưởng trưởng Lý đầy nghi vấn.

- Đối với ông mà nói, đây là tin dữ giống như Tinh Thiên Phích Lịch! Ông không có khả năng sinh con!

Vương Yến Ny cười lạnh.

- Sao có thể như vậy được?

Trong nháy mắt, sắc mặt Xưởng trưởng Lý liền thay đổi. Ông ta bối rối cầm tập tài liệu trên bàn lên xem. Càng xem chân tay lạnh cóng. Trên tài liệu đã nói rõ ràng, ông ta không có khả năng sinh con.

- Không phải chúng ta đã tới bệnh viện kiểm tra sao? Rất nhiều chuyên gia của bệnh viện đều chẩn đoán chính xác là em không có khả năng sinh đẻ mà?

Xưởng trưởng Lý không thể chấp nhận tin dữ này.

- Không sai, tôi không thể. Nhưng, ông cũng không! Đây là kết quả đi bệnh viện xét nghiệm lần trước!

- Không có khả năng. Đây tuyệt đối là nhầm lẫn.

Xưởng trưởng Lý suy sụp, không thể chấp nhận được.

- Đây là ba kết quả của các bệnh viện lớn có uy tín trong cả nước kiểm tra. Nếu ông không tin nói, có thể xem từng cái. Kết quả đều giống nhau!

Vương Yến Ny lại lấy từ trong túi ra thêm vài tập tài liệu.

Xưởng trưởng Lý cảm qua vừa nhìn, tim hoàn toàn giả lạnh. Kế quả của ba bệnh viện lớn đều chẩn đoán bệnh giống nhau! Như vậy tỷ lệ chuẩn đoán sai gần như là không có!

- Báo ứng! Đây đều là báo ứng! Năm đó khi chưa kết hôn, ông buộc tôi uống thuốc tránh thai, khiến tôi không sinh được! Ông lại uống nhiều thuốc tránh dương như vậy, hiện tại thì sao? Người ta bắn ra tinh trùng sống, còn ông thì sao? Đầu là chết. Khả năng có con là không!

Vương Yến Ny điên cuồng cười nói.

- Vậy còn đứa con trong bụng Ngô Lệ?

Xưởng trưởng Lý đột nhiên kêu to.

- Ha hả, ông xem thời gian xét nghiệm đi!

Vương Yến Ny cười lạnh.

- Tháng ba năm trước!

Xưởng trưởng Lý thấy toàn thân buốt giá.

- Bị người ta đội nón xanh (cắm sừng!) trên đầu, còn xem con trai người ta trở thành bảo bối của mình! Tôi thấy cái có phải đầu của ông đã hy vọng tới điên rồi không?

Vương Yến Ny chỉ vào mũi ông ta mắng.

- Đứa trẻ không phải là con tôi!

Xưởng trưởng Lý khẽ nói.

- Biết là tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Con Của Ai?

Lúc này, Ngô Lệ còn chưa biết âm mưu của mình đã bị thất bại! Cô ta còn đang suy nghĩ, đêm nay nên mượn đứa nhỏ trong bụng tạo áp lực với xưởng trưởng Lý thế nào, để buộc ông ta thừa nhận địa vị của mẹ con mình!

- Hừ, Vương Yến Ny, cô chỉ là một con gà mái không biết đẻ trứng. Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cô phải quỳ ở trước mặt tôi, liếm ngón chân tôi!

Ngô Lệ hừ lạnh một tiếng nói. Ánh mắt đầy vẻ ác độc.

- Được rồi, được rồi! Tiểu Lệ, nhẫn nhịn thêm một chút nữa là được rồi! Chỉ cần đứa con trong bụng em sinh ra, như vậy vất vả của chúng ta bao lâu này, cũng đáng giá! Đến lúc đó, tất cả những gì hiện đang là của Vương Yến Ny đều biến thành của em! Tới lúc đó, em có thể thoải mái sỉ nhục cô ta, chà đạp cô ta!

Ngô Lượng đứng ở phía sau người cô ta, ôm lấy cô ta an ủi. Đôi bàn tay thô ráp rất tham lam vuốt ve bộ ngực mềm mại của cô ta.

- Không cần dùng sức! Hiện tại nó bắt đầu to lên! Chắc bắt đầu có sữa rồi!

Tuy rằng ngoài miệng Ngô Lệ từ chối, nhưng khuôn mặt cô ta lại lộ ra vẻ lưỡng lự, thân thể vận vẹo, không thể nghi ngờ đã để lộ ra bản chất của cô ta.

- Phụ nữ, trong khoảng thời gian này là có hương vị nhất! Phía dưới đã lâu không có dị vật tiến vào, sớm đã khôi phục sự chặt chẽ giống như ban đầu! Hiện tại, anh thật muốn hồi tưởng lại một chút cảm giác tuyệt vời đó!

Ngô Lượng cúi người, mặt áp sát vào vành tai của Ngô Lệ, thở hổn hển nói.

Sắc mặt Ngô Lệ ửng hồng, hơi thở dồn dập.

- Anh Ngô, kỳ thật em cũng rất muốn. Đã lâu như vậy không làm, phía dưới cũng trở nên ê ẩm! Chẳng qua, hiện tại chính là thời khắc mấu chốt cuối

cùng. Nếu chúng ta kích động, làm đứa trẻ bị thương, vậy khác nào vịt nấu chín còn bay!

Ngoài miệng Ngô Lệ nói như vậy, nhưng tay lại đặt trên hạ bộ của Ngô Lượng, đang vuốt phẳng một khối cứng rắn, đôi mắt long lanh, bộ dạng rất phóng túng!

Vừa nghe Ngô Lệ nói như vậy, trong lòng Ngô Lượng cảm thấy vô cùng kinh sợ tới mức vội vàng đẩy Ngô Lệ ra. Tình trạng vừa lên não, đã bị lý trí áp chế xuống. Gã không muốn uống phí công sức bỏ trí nhiều năm như vậy, mắt thấy sản nghiệp của xưởng trưởng Lý cũng sắp rơi vào trong tay mình, gã không thể vì bản thân mình nhất thời hồ đồ, khiến cả đời hối hận!

- Tiểu Lệ, em nói rất đúng. Chúng ta không thể kích động! Nhẫn nhịn thêm một thời gian. Chỉ cần chờ đứa nhỏ sinh ra, đến lúc đó thiên hạ là của chúng ta! Chúng ta có thể mua biệt thự, có thể mua nhà ở khu cấp cao, có thể mua xe riêng. Đến lúc đó chúng ta muốn triển miên tới lúc nào, thì triển miên đến lúc đó! Bây giờ không đúng thời điểm, nhất định phải nhẫn xuống!

Ngô Lệ có chút thất vọng. Vừa rồi dục vọng của cô ta bị khiêu khích như vậy, lại bị một chậu nước hắt xuống, trong lòng rất thất vọng. Nhưng dù sao cô ta cũng không phải là một đứa trẻ. Cô ta cũng biết lấy đại cục làm trọng! Cô ta lưu luyến tiếp tục vuốt ve hạ bộ của Ngô Lượng, nói.

- Anh Ngô, vì anh và con, em sẽ nhẫn nhịn thêm một thời gian! Đến lúc đó anh phải cố gắng bồi thường cho em đây! Xưởng trưởng Lý đúng là một gã đàn ông vô dụng. Không chỉ nhỏ, hơn nữa còn bắn quá nhanh. Mỗi lần cùng với ông ta, em đều không thấy khoái cảm! Nhất là mấy ngày mang thai này. Người đàn ông vô dụng đó đã xem con trai là quan trọng nhất, không đụng vào em dù chỉ một lần! Anh cũng biết, em muốn anh, muốn tới mức đã gầy đi rồi!

Ngô Lượng bị cô ta vuốt ve, toàn thân cũng khô nóng khó nhịn, cắn răng một cái, nhẹ nhàng kéo tay Ngô Lệ ra, an ủi nói.

- Yên tâm đi. Đến lúc đó anh sẽ không để em phải thất vọng!

Bọn họ đang làm tất cả những điều này trong phòng nghỉ của Ngô Lệ. Phòng nghỉ này, vẫn là sau khi xưởng trưởng Lý biết Ngô Lệ mang thai, đã làm riêng cho cô ta. Bên trong đầy đủ các thiết bị, hoàn toàn yên tĩnh. Điều này đủ để thấy được xưởng trưởng Lý coi trọng cô ta tới mức nào! Tuy nhiên, nơi này đúng lúc đã trở thành nơi hẹn hò cho Ngô Lệ cùng Ngô Lượng! Nếu xưởng trưởng Lý biết hai người ở trong này đội cho mình một cái nón xanh (cảm sùng!), thật sự không biết ông ta sẽ có cảm tưởng thế nào!

Tuy nhiên tất cả những điều này, lại đúng lúc bị Lăng Phong phát hiện. Ban đầu, Lăng Phong vốn định tìm bằng chứng chính xác về chuyện bọn họ phá hỏng cửa nhà xưởng. Kết quả không ngờ lại thấy được chuyện này! Hắn kích động tới mức thiếu chút nữa thì đi lên hôn mỗi người bọn họ một cái. Thật sự rất cảm ơn hai người. Tôi còn đang lo không có cách nào đối phó với các người. Hiện tại các người đã tặng cho tôi một phần đại lễ. Tôi thật sự cảm động không gì kể xiết!!!

- Ôi, vì sao đã ngừng lại rồi? Tôi còn tưởng rằng sau đó sẽ có một màn ngoạn mục chứ!

Tránh ở phía sau cửa, Lăng Phong rất thất vọng, trong tay hắn đang cầm một thiết bị. Đây là thiết bị đã được Lăng Phong nhiều lần dùng để áp chế người khác. Khi dùng có thể làm người ta bị phát điên. Một đầu của nó có thể biến đổi thành một camera.

Ban đầu Lăng Phong còn tưởng rằng lần này có thể vì công dân của toàn bộ thế giới cống hiến một video quý giá, nhưng không ngờ được Ngô Lượng bất ngờ có chừng có mực, chỉ sờ soạng vài cái, thậm chí ngay cả quần áo cũng không cởi ra. Băng video này mà phát ra, ngay cả một lá phiếu cũng không có!

“Chết tiệt, Ngô Lượng, anh bị bệnh liệt dương sao?”

Lăng Phong không nhịn được trong lòng thầm mắng vài câu.

Nhưng tốt xấu gì cũng coi như có thu hoạch. Lăng Phong vội vàng thu thiết bị lại, kiên quyết lui lại. Hắn cầm trong tay bằng chứng chính xác này, cũng đủ để có thể phẫn hai người Ngô Lệ cùng Ngô Lượng tội tử hình. Khiến hắn bị hãm oan, mang thai với người khác, còn lấy nghiệt chủng trong bụng mình ra làm mưa làm gió!

- Ha ha, thư ký Ngô của tôi, chắc chắn đứa con trong bụng cô hiện nay đã không bảo vệ cho cô được nữa rồi!

Lăng Phong rất đắc ý cầm bằng chứng trong tay đi tới văn phòng xưởng trưởng Lý để tranh công.

- Minh à, nói như vậy, đứa con trong bụng Ngô Lệ, thật sự không thể là con tôi sao?

Xưởng trưởng Lý vẫn khó tiếp nhận được. Ông ta cảm thấy thất vọng. Ở sâu trong lòng, ông ta rất hi vọng có chuyện giống như kỳ tích phát sinh, được bệnh viện phân định người vô sinh đã thành công sinh con. Điều này cũng không phải là chuyện kinh thiên động địa gì. Nói không chừng kỳ tích cũng có thể phát sinh ở trên người mình!

Ông ta thật sự hi vọng mình có thể có con trai truyền thừa hương khói. Vì có thể có con trai, bảo ông ta phải trả giá bất kỳ cái gì, ông ta cũng không có một câu oán hận.

- Lão Lý, ông đừng có nằm mộng nữa! Ông mới cùng Ngô Lệ lên giường có vài ngày, cô ta liền mang thai sao? Nếu quả thật chính là kỳ tích đã xảy ra,

vậy kỳ tích cũng trở nên không đáng tiền rồi? Cho nên, ông đừng ôm ảo tưởng nữa. Đến lúc đó, trên đầu mang nón xanh (cắm sừng!), ôm con trai của người khác. Loại chuyện này ông không thấy xấu hổ, tôi cũng cảm thấy xấu hổ thay cho ông!

Vương Yến Nỵ nói thẳng.

Nói thật, nếu đứa trẻ trong bụng Ngô Lệ không phải là con trai của xưởng trưởng Lý, trong nháy mắt xưởng trưởng Lý sẽ đánh Ngô Lệ xuống địa ngục. Ông ta cũng không phải là người biết cảm thông. Ông ta chỉ một lòng muốn giữ người phụ nữ này lại tới lúc con trai được sinh ra. Chỉ cần không phải huyết mạch của mình, đối với ông ta mà nói, chính là một người ngoài!

- Nói như vậy, con trai trong bụng Ngô Lệ là con trai của ai? Nếu không phải là của tôi, có nghĩa là cô ta muốn dùng một đứa nhỏ để lừa gạt tôi?

Xem ra, lúc này Xưởng trưởng Lý mới tỉnh ngộ.

- Cuối cùng ông cũng biết suy nghĩ rồi. Khi tôi biết được ông đã vô sinh, tôi cũng cẩn thận phân tích qua chuyện này! Ngô Lệ sinh ra trong bản hàn. Sở dĩ cô ta vứt bỏ thanh danh của mình để sinh con cho ông, vậy cô ta có mưu đồ gì? Không phải là tiền sao? Tầm phần là cô ta coi trọng tài sản của ông. Cho nên mới nghĩ ra một chiêu nham hiểm như vậy để lừa gạt ông thôi!

Vương Yến Nỵ một câu nói toạc ra.

- Hừ! Súc sinh!

Sắc mặt Xưởng trưởng Lý xanh mét. Ông ta vỗ một cái lên mặt bàn. Hiện tại ông ta cảm giác mình bị sỉ nhục, bị một người đàn bà như vậy trêu chọc.

- Nếu để tôi biết người đàn ông này là ai, bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải giết chết hai người đó!

- Được rồi, trong chuyện này, tôi cảm thấy hẳn là Ngô Lượng biết! Ngô Lệ không phải là do Ngô Lượng giới thiệu cho ông sao? Có thể giao em gái mình cho ông chủ làm vợ ba, vậy Ngô Lượng cũng không phải là người tốt gì. Nói không chừng, hai anh em họ bọn họ thông đồng với nhau!

Vương Yến Nỵ nói.

- Chuyện không phải như vậy!

Lăng Phong vẫn đứng ở cửa nghe bọn họ nói chuyện, lúc này mới rất tiêu sái ngậm một miếng thuốc lá đi vào, nói.

Vương Yến Nỵ thấy Lăng Phong, không có chút phản ứng. Cho dù cô không nhận được muốn đùa giỡn với Lăng Phong một chút. Nhưng trong trường hợp này, cô cũng phải kìm chế! Lão Lý vừa mới bị đội nón xanh (cắm sừng!) trên đầu, cho dù Vương Yến Nỵ có vội đến mấy, cũng sẽ chờ qua vài ngày, đổi một chỗ khác đội lên mũ xanh lên đầu ông ta!

- Hà? Lăng Phong, cậu nói vậy là có ý gì?

Xưởng trưởng Lý cũng không thể giấu diếm. Tuy rằng đây là chuyện rất mất mặt, nhưng ông ta đã từng này tuổi, con trai chính là mạng sống của ông ta. Đã không có con trai, mặt mũi cũng không tính là cái gì!

- Xưởng trưởng, vừa rồi tôi nghe lên Ngô Lượng nói chuyện với Ngô Lệ, phát hiện quan hệ giữa bọn họ có chút đặc biệt!

Lăng Phong rất uyển chuyển nói.

- Đặc biệt? Đặc biệt thế nào?

- Tôi đoán, đứa con trong bụng Ngô Lệ, có thể chính là của Ngô Lượng!

Lăng Phong đưa ra quan điểm của mình.

- Sao có thể như thế được? Hai người đó là anh em ruột? Làm vậy không phải là loạn luân sao?

Xưởng trưởng Lý và Vương Yến Nỵ đồng thời kinh ngạc hô lên.

- Không đến mức đó! Bọn họ không thể là anh em ruột. Thậm chí ngay cả anh em họ cũng không phải!

Lăng Phong lãnh khốc nói.

- Không phải anh em? Hai người đều là họ Ngô mà!

Xưởng trưởng Lý thật sự cảm thấy không thể tin được.

- Xưởng trưởng, đây là việc nhỏ. Ai nói cùng họ chính là anh em? Vừa rồi, khi tôi ở ngoài cửa phòng thư ký Ngô nghe lên, phát hiện Ngô Lượng cũng ở bên trong! Tôi đã ghi âm hai người nói chuyện và chụp lại chút chứng cứ!

- Chúng có? Chúng có gì?

Xưởng trưởng Lý rất kích động.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Có Cách Trả Thù Còn Khoái Cảm Hơn Là Giết Họ

Nhưng Lăng Phong ngại không muốn nói trước mặt Vương Yến Ny, về chuyện hai người bọn họ làm chuyện mờ ám ở trong phòng, thiếu chút nữa sẽ trình diễn vở tuồng thiếu nhi không nên xem.

- Cái này, cái này, xưởng trưởng, tốt nhất ông vẫn tự mình xem thì hơn!

Từ vẻ xấu hổ trên mặt Lăng Phong, sắc nữ Vương Yến Ny lập tức đoán được rốt cuộc Ngô Lượng cùng Ngô Lệ ở trong phòng làm cái gì! Chờ khi Lăng Phong cảm thiết bị máy tính trong tay mở lên, Vương Yến Ny rất không để ý với hình tượng một người phụ nữ tiến đến trước máy tính, xem thử cái gọi là bằng chứng xác thực!

Mấy phút sau, xem xong đoạn video, sắc mặt xưởng trưởng Lý xanh mét, khóe miệng run rẩy kịch liệt, ánh mắt gần như có thể giết người.

- Hay cho một đôi gian phu dâm phụ!

Phản ứng của Vương Yến Ny lại tốt ngoài dự kiến của Lăng Phong, thiếu chút đã khiến Lăng Phong học máu.

- Chà, băng này rất rõ nét!

- Con mẹ nó, cho dù tôi phải liều cái mạng này, cũng phải giết chết hai tên khốn kiếp gian phu dâm phụ này! Cho dù là nửa đời sau đều ở trong nhà tù, cũng sẽ không tiếc!

Con mắt xưởng trưởng Lý đỏ ngầu. Nếu vừa mới khi Lăng Phong còn chưa vào, ông ta còn ôm chút hy vọng, chờ đợi kỳ tích phát sinh. Nhưng hiện tại ông ta đã hoàn toàn tuyệt vọng. Qua đoạn video, ông ta nghe được đối thoại giữa Ngô Lệ cùng Ngô Lượng, lập tức có thể nghe ra được, đứa trẻ trong bụng Ngô Lệ chính là của tên Ngô Lượng khốn kiếp này.

- Xưởng trưởng, bớt giận đi! Làm như vậy thật sự không đáng đâu! Vì hai người kia, mà bỏ qua thân phận của ông, thật sự đã đánh giá bọn họ quá cao rồi. Có rất nhiều cách để trả thù bọn họ!

Lăng Phong vội vàng nói.

- Đúng vậy, liều mạng với hai kẻ nghiền hèn như vậy làm gì! Thật sự không nên. Không phải trên vô tuyến thường xuyên nói có thể bỏ tiền mời sát thủ sao? Mời mấy sát thủ xử lý bọn họ là được rồi! Không đáng để mình liều tính mạng với bọn họ!

Wang Yen Ny cũng an ủi nói.

- Tôi muốn hai tên khốn kiếp này phải chết!

- Xưởng trưởng, kỳ thật có rất nhiều cách để trả thù một người! Giết người cũng không phải là cách trút hận tốt nhất. Có rất nhiều cách trả thù có thể khiến ông cảm thấy sướng khoái hơn nhiều so với giết bọn họ!

Lăng Phong gật đầu, nói.

- Đúng, Lăng Phong! Tôi biết cậu không phải người bình thường! Chắc chắn cậu có biện pháp đúng không?

Đột nhiên Xưởng trưởng Lý nhìn về phía Lăng Phong, rất cầu xin nói.

- Chỉ cần cậu có thể giúp tôi báo thù, tôi có thể cho cậu tiền. Cậu muốn bao nhiêu, cứ việc mở miệng!

- Xưởng trưởng, ông nói vậy là khách khí rồi! Ông tốt với tôi như vậy, tôi còn không giúp chuyện này sao? Nói chuyện tiền nong, thực sự sẽ làm sút mẻ tình cảm giữa chúng ta!

Lăng Phong rất nghiêm túc nói.

- Với giao tình giữa chúng ta, tùy tiện cho khoảng mười vạn là được rồi!

Vương Yến Ny vốn tưởng rằng Lăng Phong là người chính trực, nghe được câu nói kế tiếp của Lăng Phong, cô thiếu chút nữa thì nuốt cả lưỡi của mình vào! Có thể mặt dạn mày dày mà vẫn hiên ngang lẫm liệt như vậy, thật sự không phải là kẻ vô si tầm thường!

- Đồng ý. Lăng Phong, hiện tại tôi không có con trai! Tôi còn cần tiền để làm gì? Con mẹ nó, tôi thực sự chỉ còn hai bàn tay trắng!

Xưởng trưởng Lý bị phần đầu thiếu chút nữa thì mất đi lý trí.

- Như vậy đi, xưởng trưởng Lý, vừa rồi tôi đã nghĩ ra một biện pháp bảo thù rửa hận, tuyệt đối có thể khiến đôi gian phu dâm phụ biết kết cục!

Lăng Phong cười gian nói.

Vương Yến Ny thấy bộ dáng gian trá này của Lăng Phong, thực sự giật mình! Trước đây, không phải mình nhìn thấy một cậu thanh niên thanh thuần sao? Vì sao một người chất phác hồn nhiên lương thiện ở nông thôn lên thành phố mới được vài ngày, đã trở nên gian trá như vậy chứ?

- Hà? Nói ra nghe một chút xem nào!

Hiện tại Xưởng trưởng Lý vô cùng chờ mong.

- Là như vậy, chuyện này gần như đã có thể kết luận, chính là Ngô Lượng thông đồng với Ngô Lệ đến lừa gạt xưởng trưởng Lý! Nếu tôi không đoán sai, bọn họ nhất định là nghĩ như vậy, chờ con trai sinh ra, để Ngô Lệ mượn con trai bức vua thoái vị, buộc xưởng trưởng Lý cùng bà chủ ly hôn, cưới Ngô Lệ vào nhà. Đợi khi Ngô Lệ trở thành Lý phu nhân xong, bọn họ sẽ nghĩ mọi biện pháp, xuống tay với xưởng trưởng Lý. Đến lúc đó, chỉ cần xưởng trưởng Lý bất ngờ ra đi, Ngô Lệ cùng con trai của cô ta chính là người thừa kế hợp pháp tất cả tài sản của ông! Đến lúc này, Ngô Lượng và Ngô Lệ kết hôn! Như vậy âm mưu của bọn họ đã thành công tốt đẹp!

- Có đạo lý, Lăng Phong, cậu phân tích rất có đạo lý. Chuyện có thể là như vậy! Thật sự đúng là một đôi gian phu dâm phụ độc ác mà!

Xưởng trưởng Lý càng thêm tức giận.

- Khoan đã! Lăng Phong, cậu nói hình như có chút lạc đề thì phải? Vừa rồi cậu nói không phải kẻ sách mà!

Vương Yến Ny rất nghi hoặc nhìn Lăng Phong.

- Ừ, vừa rồi tôi chỉ mới phân tích một chút về động cơ của bọn họ, căn cứ vào động cơ của bọn họ, lập ra ra kế hoạch trả thù hoàn mỹ nhất! Cái này gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Lăng Phong rất ra dáng chuyên gia nói.

- A!!! Một người tuổi còn trẻ như cậu mà lại lè mề. Tôi còn tưởng rằng có diệu kế gì đâu! Không ngờ nghe xong lâu như vậy, cái lỗ tai gần như nghe thành vết chai, vẫn còn chưa vào vấn đề chính! Hiện tại, có phải khúc nhạc dạo này nên kết thúc hay không?

Vương Yến Ny rất thất vọng nói.

- Đừng nóng vội, hiện tại chính là kế hoạch vĩ đại của tôi!

Lăng Phong có vẻ đã tính trước mọi điều.

... (nơi này tính lược mười tám nghìn chữ)

- Tốt, tốt, chủ ý này quả nhiên rất tuyệt! Cứ như vậy mà xử lý!

Xưởng trưởng Lý vỗ bàn tán dương.

- Đu nham hiểm!

Vương Yến Ny rất khinh bỉ giơ ngón tay cái lên hướng về phía Lăng Phong nói.

- Được rồi. Xưởng trưởng, nếu ông đồng ý, vậy trong chuyện này tôi sẽ cứ thế mà làm phải không?

Lăng Phong xin chỉ thị nói.

- Đồng ý, tôi đồng ý hai trăm phần trăm!

Lăng Phong đi xuống. Hắn tới phòng an ninh, thấy Ngô Lượng còn đang làm bộ làm tịch đứng gác, hắn mỉm cười, tiến lên hỏi.

- Đội trưởng Ngô, vất vả rồi!

Ngô Lượng đối với Lăng Phong cũng không có thiện cảm gì. Gã sẽ không ngu ngốc tới mức tin Lăng Phong có lòng tốt đến an ủi gã! Vì thế gã cũng không có phản ứng lại!

- Ngô Lượng! Anh tạm thời không cần gác nữa. Cũng đứng từ trưa đến giờ rồi. Nghỉ ngơi nghỉ ngơi đi! Nào, anh ra bên ngoài chỗ thông báo tuyển dụng, gọi Tiền Hưng về cho tôi!

Lăng Phong khoát tay nói.

Ngô Lượng tức giận đến mức gần như học máu. Tôi là nhân viên bảo vệ trị an. Còn là đội trưởng đội nhân viên bảo vệ trị an, không phải là chó săn của Lăng Phong cậu!

- Rất xin lỗi, Quản lý Lăng, công tác của tôi là nhân viên bảo vệ trị an. Không phải là chân chạy của cậu. Cậu vẫn nên đi tìm những người khác đi!

- Ngô Lượng, tôi nghĩ hẳn là anh nhớ rõ những lời xường trưởng Lý đã từng nói hôm đó. Tại bộ môn bản an, quyền lực của Lăng Phong là lớn nhất! Tôi có thể quyết định tất cả! Nếu anh cố chấp cho rằng, công tác của anh chỉ là gác, vậy hiện tại tôi có thể cho anh thay đổi, người vẫn đội trưởng, chẳng qua chỉ là đội trưởng đội chạy chân!

Lăng Phong khiêu khích nói.

- Hừ!

Ngô Lượng tức giận đến mức thiếu chút nữa học máu. Nhưng gã vẫn ản nhin xuống, trong lòng cười lạnh.

"Chờ xem, Lăng Phong! Một ngày nào đó cậu sẽ phải quỳ trước mặt mà cầu xin tôi!"

Nhưng gã cũng biết hiện tại không phải là thời điểm phân cao thấp với Lăng Phong. Hiện tại đã gần đến thời khắc máu chó, gã càng hiểu phải ngấm ngầm chịu đựng!

- Được, tôi đi!

Ngô Lượng nói xong, trực tiếp vào phòng, thu dọn một chút, lên xe máy của mình, rời khỏi trong nhà xường.

- Thật là người đáng buồn! Lại còn ngồi xe máy như cười ngựa ha ha. Cái này chắc khoảng một vạn hai mươi nghìn đồng đi!

Lăng Phong rất mất thêm nói.

Đi qua khúc cua, Lăng Phong đi vào văn phòng hẳn, thấy Dương Hùng đang nằm trên xích đu ngồi điều hòa hút thuốc!

- Ôi, anh Dương, anh ở trong này thật tiêu sái. Tôi làm quản lý ở bên ngoài bận tới mức mệt muốn chết. Anh lại ở trong này vừa bật điều hòa vừa hút thuốc à?

- Có phải vậy không? Ai bảo cậu lên làm quản lý chứ? Một người đắc đạo, gà chó lên trời! Bộ xương già tôi cũng đi theo cậu dính tí hào quang, hưởng chút hạnh phúc chứ!

Dương Hùng rất đắc ý.

- Được rồi, được rồi! Anh Dương, có chuyện lớn vừa xảy ra! Một lúc nữa, nếu anh còn tiếp tục ở bên trong này ngồi điều hòa, không chừng sẽ bỏ qua một vở tuồng xuất sắc nhất đấy!

Lăng Phong đắc ý nói.

- Hà? Xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ xường trưởng Lý khiến mùa hè của chúng ta mát mẻ hơn sao? Hay là ông ta chuẩn bị tăng tiền lương cho chúng ta!

Dương Hùng từ trên xích đu đứng phắt dậy.

- Đây đều là chuyện nhỏ thôi! Một lát nữa anh chờ mà xem. Tuyệt đối có thể khiến anh hô to đã nghiền!

Lăng Phong rất thần bí nói.

- Cút, không ngờ cậu còn chơi trò thần bí với tôi!

Dương Hùng cười nhẹ đấm một quyền vào ngực Lăng Phong.

- Chuyện đã nghiền nhất thế kỷ hai mươi mốt đấy! Ngàn vạn lần không nên bỏ qua!

Lăng Phong càng khiêu khích nói.

Trong văn phòng, Lăng Phong ngồi chờ rất nghiêm túc.

Tiền Hưng rất lo lắng không yên đi đến, đứng ở trước bàn làm việc của Lăng Phong. Anh ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

- Tiền Hưng, hai ngày nay thế nào?

Lăng Phong rất tức tưởi; hỏi, chẳng hề quan tâm tới sự bồn chồn của Tiền Hưng.

- Vẫn đang tiến hành, cũng không tệ lắm! Hiện tại đã có ba bốn người chuẩn bị sẽ tới xưởng báo danh trong vòng hai ngày tới!

Nhịp tim của Tiền Hưng càng lúc càng nhanh nói.

- Ủ, không tệ! Xem ra chức đội trưởng này tôi nên giữ lại cho anh!

Lăng Phong nở một nụ cười lãnh đạm.

Tiền Hưng thực sự không thích ứng kịp. Anh ta cũng không nhận ra được Lăng Phong tươi cười như vậy rốt cuộc là thiện ý hay là ác ý. Tiền Hưng luôn khâm phục công phu nịnh nọt của mình, hiện tại anh ta cũng không dám tùy tiện nịnh nọt!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Vĩnh Viễn Là Tín Đồ Trung Thành Nhất Của Người

- Tiền Hưng, không cần khẩn trương! Nào, anh ngồi xuống đã!

Lăng Phong cười như mặt trời rạng rỡ, khiến Tiền Hưng lại càng thêm kinh hồn bạt vía.

Anh ta run rẩy ngồi xuống!

- Tiền Hưng, kỳ thật hôm nay gọi anh tới, vì tôi có một tin không tốt lắm, chuẩn bị nói cho anh biết!

Sắc mặt Lăng Phong đột nhiên trở nên nghiêm túc mà uể oải.

Tiền Hưng sợ tới mức thiếu chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống đất!

- Tiền Hưng, không cần sợ hãi! Kỳ thật, chuyện là thế này! Chắc anh cũng biết về quan hệ giữa xưởng trưởng Lý và thư ký Ngô!

Lăng Phong nước chảy mây trôi nói.

Tiền Hưng gật đầu!

- Hiện tại tôi nói cho anh biết, Ngô Lệ thất bại rồi. Xưởng trưởng Lý đã dự định không cần đưa trẻ trong bụng Ngô Lệ nữa!

Về mặt Tiền Hưng đầy nghi hoặc nói cho Lăng Phong biết, anh ta không tin!

Nói những lời vô nghĩa. Nếu Lăng Phong nghe một câu không đầu không đuôi như vậy, cũng kiên quyết không tin. Trong nhà xưởng từ trên xuống dưới có tới hơn trăm nhân viên, ai chẳng biết nói xưởng trưởng Lý quan tâm đến đứa con trai trong bụng thư ký Ngô đến mức nào!

- Ha ha, tôi biết anh chắc chắn sẽ không tin! Nếu tôi tự nhiên nghe một câu như vậy, tôi cũng không tin! Nhưng, sự thật chính là như vậy! Nguyên nhân của chuyện này là vì xưởng trưởng Lý phát hiện Ngô Lượng cùng Ngô Lệ không phải anh em ruột. Hơn nữa Ngô Lệ và Ngô Lượng có quan hệ mờ ám. Đứa con trong bụng Ngô Lệ là của Ngô Lượng! Cho nên, xưởng trưởng Lý của chúng ta cảm giác mình bị người khác đội nón xanh cho nên ông ta rất tức giận! Anh nói xem, nếu anh là xưởng trưởng Lý, anh còn có thể quan tâm tới đứa con trong bụng Ngô Lệ nữa không?

Lăng Phong nửa thật nửa giả che che đẩy đẩy nói. Dù sao chuyện xưởng trưởng Lý không có khả năng sinh con không phải là chuyện có thể nói lung tung.

- Thật sao? Ngô Lượng và thư ký Ngô không phải anh em ruột sao?

Hiển nhiên, Tiền Hưng cũng không rõ lắm về quan hệ giữa Ngô Lượng và Ngô Lệ, cho nên khi anh ta nghe Lăng Phong nói như vậy, anh ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

- Thật một trăm phần trăm! Tiền Hưng. Hiện tại nếu chuyện này đã tới mức này, anh xem xưởng trưởng Lý còn có thể để Ngô Lượng ở lại không? Không chỉ có như thế, ông ta còn muốn truy cứu chuyện ăn trộm lần trước! Tiền Hưng, rất có lỗi, xưởng trưởng Lý chuẩn bị hai người vào nhà giam rồi!

Lăng Phong làm bộ rất thông cảm nói.

- Cái gì?

Tiền Hưng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

- Đúng vậy. Tiền Hưng, anh đã nhận làm chuyện hôm trước! Hơn nữa, ở trong cục Công an Ngô Lượng còn có chiến hữu. Đến lúc đó, có lẽ anh sẽ chịu chút ủy khuất! Tôi cũng khuyên xưởng trưởng Lý. Nhưng hiện tại xưởng trưởng Lý rất phân nộ. Ông ta nhất định muốn trừng trị hai người. Tôi đoán chắc một lát nữa cảnh sát sẽ tới đây thôi!

Lăng Phong tiến lên vỗ vỗ vào vai Tiền Hưng.

- Không, không, chuyện không phải như vậy! Chuyện này hoàn toàn là do Ngô Lượng ở phía sau xúi giục. Tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể tính là tội đồng lõa mà thôi!

Hiện tại nếu cây đại thụ Ngô Lệ, Ngô Lượng đã đổ, tất nhiên Tiền Hưng cũng không cần chịu tiếng xấu thay cho người khác.

- Nhưng ngày đó anh cũng đã thừa nhận rồi! Hơn nữa, anh cũng biết, Ngô Lượng xuất thân từ bộ đội đặc chủng. Hiện tại, gã có không ít chiến hữu trong hệ thống công an ở thành phố Tân Hải này! Trong xã hội khắp nơi đều dựa vào quan hệ này. Anh cho rằng anh có thể đùa với Ngô Lượng sao? Đến lúc đó, chỉ có thể là anh thay gã chịu tiếng xấu thôi! Chắc không đến nỗi mười lăm hai mươi năm còn chưa ra được đâu!

Lăng Phong nghẹn lời khó khăn nói.

- Quản lý, quản lý, tôi không muốn ngồi tù! Anh nhất định phải cứu tôi!

Tiền Hưng sợ tới mức hoàn toàn mất đi lòng tin.

- Tiền Hưng, trong chuyện này, tôi không giúp anh được! Tuy nhiên, nếu...

Lăng Phong muốn nói lại thôi.

- Nếu thế nào? Chỉ cần có thể cứu tôi, không cần phải ngồi tù, cho dù bảo tôi làm không công một năm cho quản lý, vệ sinh bồn cầu giặt quần áo, tôi cũng không dám hai lời, lông mày cũng không nhăn một chút!

Tiền Hưng giống như nắm được cọng rơm cứu mạng.

- Đó là bằng chứng vạch tội Ngô Lượng! Dù sao người xưởng trưởng muốn đối phó chính là Ngô Lượng. Anh là người vô tội! Tôi tin rằng chỉ cần anh nguyện ý đứng ra, trợ giúp đưa ra bằng chứng vạch tội của Ngô Lượng, đến lúc đó đổ mọi trách nhiệm lên đầu Ngô Lượng! Tôi tin rằng xưởng trưởng khẳng định sẽ cảm kích anh. Do đó sẽ không truy cứu trách nhiệm của anh! Nói không chừng còn có thể cho anh coi trọng anh!

Lăng Phong một hồi đe dọa, một hồi uy hiếp, một hồi lại cho ăn táo đỏ. Diễn hình là đánh một gậy cho ăn một quả táo đỏ!

Tiền Hưng gần như không chút do dự. Điểm này cũng không nằm ngoài dự kiến của Lăng Phong. Tiền Hưng chính là diễn hình cho gió chiều nào che chiều đó!

- Được, tôi đồng ý. Chỉ cần tôi không bị ngồi tù, tôi nhất định sẽ chỉ ra bằng chứng vạch tội Ngô Lượng!

Kỳ thật Lăng Phong có chút áy náy. Hắn là không có khả năng cam đoan Tiền Hưng không bị ngồi tù. Cho dù Tiền Hưng tìm được bằng chứng vạch tội Ngô Lượng, nhưng với tích cách của Ngô Lượng, người đồng lõa dám chỉ ra bằng chứng chống lại gã, sao gã có thể dễ dàng buông tha cho như vậy? Bất kể thế nào gã cũng phải kéo anh ta xuống nước! Cho dù Lăng Phong đã tìm mọi biện pháp, tìm được Cục trưởng Cốc, nhưng nhiều nhất cũng chỉ giảm bớt thời gian Tiền Hưng ngồi tù đi vài năm mà thôi! Nếu lạc quan lắm, Tiền Hưng cũng phải ở trong tù một năm rưỡi nữa! Nhưng Lăng Phong không thể nói rõ với Tiền Hưng. Người này nhất gan như vậy, nói không chừng sẽ vì trốn tránh ngồi tù, mà trực tiếp bỏ trốn. Đến lúc đó sẽ đúng lúc giúp Ngô Lượng. Ngô Lượng hoàn toàn có thể nói, Tiền Hưng chạy án, hơn nữa Ngô Lượng coi như có chút quan hệ. Đến lúc đó mình khó có thể đạt được mục đích!

- Được, Tiền Hưng, về điểm ấy anh có thể yên tâm. Tôi lấy danh nghĩa xưởng trưởng Lý cam đoan với anh!

Lăng Phong rất mật dạn mày dầy nói. Trong lòng thầm sám hối với Thượng Đế.

- Thượng Đế đại nhân, cái này là tôi lấy danh nghĩa xưởng trưởng Lý thề, nếu trừng phạt ông hãy trừng phạt xưởng trưởng Lý đi, Lăng Phong tôi là người vô tội. Tôi vĩnh viễn đều là tin đồ trung thành nhất của người. (Đương nhiên là lúc tôi cần người nhất!)

- Vậy thì tôi yên tâm rồi!

Lúc này Tiền Hưng mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại.

- Tiền Hưng, còn có một việc nữa, tôi cần anh giúp cho!

Lăng Phong nói.

- Quản lý Lăng, có gì cần chỉ bảo cứ việc mở miệng!

Hiện tại Tiền Hưng có việc cầu người, tất nhiên phải cúi thấp đầu một chút.

- Cố vấn luật sư của Xưởng trưởng Lý nói, với tội danh như vậy căn bản không thể khiến Ngô Lượng ở trong cục cảnh sát vài năm! Hơn nữa Ngô Lượng coi như người có chút quan hệ. Gã sẽ biết cách nói sao cho hữu hiệu để mình được giảm hình phạt! Đó là một phiền toái!

Lăng Phong suy nghĩ một chút nói.

- Quản lý Lăng muốn làm như thế nào?

Tiền Hưng hỏi.

- Như vậy đi, buổi tối anh...

Lăng Phong áp sát vào tai Tiền Hưng nói.

Tiền Hưng sững sờ.

- Quản lý Lăng, làm như vậy có phải có chút nguy hiểm hay không? Tôi có thể bị liên lụy vào mắt!

- Yên tâm, anh làm xong chuyện này, lập tức rời khỏi đó! Đến lúc đó anh hoàn toàn không có vấn đề gì! Nếu Ngô Lượng muốn kéo anh xuống nước, anh có thể đứng lúc cần ngược lại một cái, tố cáo gã tội vu oan hãm hại! Ngô Lượng là người thông minh. Gã biết khi không có chứng cứ mà cần loạn người là có kết cục gì!

Lăng Phong an ủi nói.

- Được, tôi nghe lời Quản lý Lăng!

Tiền Hưng do dự một chút, cắn răng một cái nói.

Khi Tiền Hưng vừa từ trong văn phòng Lăng Phong đi ra, Ngô Lượng lập tức đến tìm anh ta.

- Tiền Hưng, Lăng Phong gọi cậu vào có chuyện gì mà lâu như vậy?

- Chết tiệt, đừng nói nữa! Đội trưởng Ngô, tôi khổ lắm. Thật vất vả mới tuyển được ba bốn người, không ngờ hần còn ngại ít, cho rằng tôi đi chơi? Tôi bị oan mà! Sớm biết Lăng Phong lưu tôi lại không có lòng tốt gì, chỉ muốn cho tôi đi giẫy chặt thôi!

Tiền Hưng cứ nói theo lời Lăng Phong đã thiết kế.

- Không thể nào? Ba, bốn người còn thiếu sao? Với đãi ngộ của xưởng chúng ta, chưa đến hai ngày có thể tuyển được ba, bốn người, thực sự không tệ mà?

Ngô Lượng rất kinh ngạc nói.

- Ai nói không phải đâu? Lăng Phong là muốn chinh tôi thôi!

Tiền Hưng rất cảm phẫn nói.

- Vừa rồi hần gọi tôi vào bên trong, luôn miệng răn dạy không ngừng! Tôi thật sự rất ủy khuất!

- Được rồi, người anh em! Đừng tính toán với hạng tiểu nhân như hần! Yên tâm đi. Chẳng bao lâu nữa, Lăng Phong sẽ phải rút lui. Đến lúc đó, xưởng này chính là thiên hạ của Ngô Lượng! Anh ở bên trong cũng có thể ngẩng đầu làm người. Chỉ có anh răn dạy người khác, không ai dám răn dạy anh!

Ngô Lượng lời kéo, vỗ vào vai Tiền Hưng nói.

- Thật sao? Vậy thì còn gì bằng. Cảm ơn anh Ngô. Nào nào, hút thuốc!

Tiền Hưng làm bộ như rất kích động, kỳ thật trong lòng thì vô cùng khinh bỉ cười lạnh nói.

"Hừ, thôi đi! Chờ đến khi vào nhà giam rồi, hãy tranh làm lão đại!"

- Không tệ. Vẫn hai mươi đồng một bao! Đây cậu, cấp bậc không tệ!

Ngô Lượng nhận khói, ánh mắt hăm mộ nói.

- Đó là hiếu kính với đội trưởng thôi. Thuốc tôi sao dám mời anh! Nào, nào đội trưởng, anh thích, tôi tặng anh bao này! Chờ khi nào tôi lĩnh lương, tôi sẽ mua hai tít thuốc, gọi là cảm ơn đội trưởng đã chiếu cố tới tôi!

Tiền Hưng rất có trình độ nịnh bợ Ngô Lượng.

- Nếu vậy tôi cũng không khách khí nữa!

Ngô Lượng cười tủm tỉm cầm bao thuốc lá nhét vào trong túi.

Nếu là bình thường, Tiền Hưng đưa cho Ngô Lượng bao thuốc, nhiều nhất là tiếc một chút, tuyệt đối sẽ không đau lòng! Nhưng hiện tại, nhìn Ngô Lượng nhét bao thuốc vào túi, anh ta lại vừa tiếc cũng đau lòng! Gã gần rơi đài, mình hầu hạ gã như vậy để làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Mưu Kế Bắt Đầu

- Đội trưởng, hôm nay tâm tình tôi đặc biệt khó chịu. Hay là tối nay hai chúng ta đi vui chơi tí chút?

Tiền Hưng bắt đầu câu dẫn Ngô Lượng mắc câu.

- Vui chơi? Đi đâu vậy?

Ngô Lượng vừa nhìn vẻ tươi cười đáng kinh của Tiền Hưng, đã biết Tiền Hưng muốn rủ mình đi chơi gái.

- Đội trưởng, tôi nghe nói gần đây ở Áo Mộng Thủy có mấy em xinh tươi mon mồn, kỹ thuật lại không tệ! Mỗi ngày đều có rất nhiều đàn ông chờ tới lượt! Việc kinh doanh rất thịnh vượng đấy!

Tiền Hưng giả vờ như khách làng chơi lão làng, liếm liếm môi nói.

- Thật sao? Có đúng không đấy?

Ngô Lượng cũng là một tay háo sắc. Vừa nghe có mấy em xinh tươi, lập tức liền động tâm.

- Khuôn mặt thì không chê vào đâu được. Ngực lớn lưng mượt, mông vênh...

- Vậy còn chờ gì nữa? Nhanh lên, buổi tối chúng ta sẽ qua đó. Nói không chừng còn có thể có trò mới!

Ngô Lượng rất háo sắc nói. Hôm nay gã bị Ngô Lệ cho khiêu khích đến mức dục hỏa thiêu thân, đang vội vàng muốn tìm một cô để gã có thể thoải mái phát tiết một chút.

- Tốt, vậy tối nay chúng ta chắc chắn đi chứ?

- Buổi tối gặp!

Đêm mùa hè thật khiến người ta mong chờ. Cái nắng nóng ban ngày chậm rãi tan biến, cũng có vài con gió thoảng qua! Cây cối hai bên đường bị gió thổi lay động xào xạc!

Ở ven đường, lác đác vài người lớn tuổi ngồi dưới tàng cây, mặc áo lót, ngồi ở trên xích đu, cầm cây quạt trong tay, phe phẩy rất có tiết tấu!

Cũng có vài đứa trẻ ôm ghế con ra cửa ngồi. Ban ngày thời tiết nóng rực, khiến chúng không thể không trốn ở nhà. Hiện tại, cũng nhân lúc ban đêm trời mát mẻ ra ngoài chơi đùa!

Nhưng hiện tại, nếu nói tới người hưng phấn nhất, tất nhiên là Ngô Lượng đang ngồi trên xe gắn máy. Gã đã sốt ruột chờ suốt một ngày trời mới tới để cùng Tiền Hưng đi tới câu lạc bộ Áo Mộng Thủy tìm một em xinh tươi vui vẻ một chút!

Tuy nhiên Tiền Hưng ngồi ở phía sau xe máy của Ngô Lượng, rõ ràng không hề có vẻ hưng phấn như Ngô Lượng. Anh ta chỉ đành đau lòng, mời Ngô Lượng đi chơi gái. Đây chính là một khoản chi không nhỏ! Tuy rằng Ngô Lượng là viên bảo vệ, nhưng quả thật yêu cầu lại đặc biệt cao. Mỗi lần đi câu lạc bộ Áo Mộng Thủy, Ngô Lượng tắm rửa xong, đều tìm một em để thư giãn. Sau khi thư giãn xong, còn muốn tìm một nhân viên mát xa, để mát xa toàn thân cho hẳn! Nếu cô ta lại khiêu khích được dục vọng của gã, vậy gã sẽ lại tìm một em thư giãn tiếp!

Khi tới cửa câu lạc bộ Áo Mộng Thủy, tuy rằng hiện đang là buổi tối, nhưng cũng có không ít người tới đây bơi lội. Nhìn những chiếc xe riêng đỗ đầy ngoài cửa, cũng biết việc kinh doanh ở đây thịnh vượng tới mức nào!

- Chà, xem ra tầng hầm để xe của câu lạc bộ Áo Mộng Thủy chắc phải xây dựng thêm. Ngay cả bãi đất trống phía ngoài cũng đã biến thành bãi đỗ xe thứ hai rồi!

Ngô Lượng rất hâm mộ.

Câu lạc bộ Áo Mộng Thủy, là một trong số lượng không nhiều cũng trung tâm ở thành phố Tân Hải có chỗ để xe cho khách. Áo Mộng Thành đã xây dựng thêm một tầng hầm làm bãi đỗ xe, tuy quy mô không nhỏ, nhưng hiện tại không ngờ bên ngoài vẫn có xe đỗ như vậy. Không nhanh có khi không có chỗ để đỗ xe cũng nên.

- Đúng vậy. Anh xem, ông chủ của câu lạc bộ Áo Mộng Thủy thật sự là người biết nhìn xa. Anh xem, trung tâm phía đối diện, tuy rằng quy mô lớn hơn, trang bị tốt hơn, tài nguyên nhiều hơn, tóm lại tất cả đều tốt hơn so với câu lạc bộ Áo Mộng Thủy! Nhưng kinh doanh dường như lại kém hơn bên này một chút. Đó chính là nhờ vào cái ga ra ngầm này!

Tiền Hưng từ góc độ của một những người đứng xem phát biểu quan điểm của mình.

- Đúng vậy, có ga ra ngầm, đối với những người như chúng ta cũng không có ảnh hưởng gì! Nhưng lại thu hút những kẻ có tiền có xe. Bọn họ tiêu tiền, cũng muốn trung tâm để ý tới xe của họ!

Ngô Lượng cũng rất hâm mộ.

- Tôi cũng sắp có xe riêng rồi. Đến lúc đó, tôi cũng chạy xe đến Áo Mộng Thủy này, để những kẻ khác coi thường chúng ta, thấy chúng ta như vậy tha hồ mà đổ kị! Ha ha!

- Đến lúc đó, tôi cũng xin được đi theo hưởng chút hào quang của đội trưởng Ngô!

Tuy rằng ngoài mặt Tiền Hưng vẫn làm bộ nhiệt tình mười phần nịnh nọt. Nhưng trong lòng cũng đã khinh bỉ Ngô Lượng hơn mười phút. Mẹ kiếp, về sau liền may vào tù mà huyênh hoang.

- Nhất định rồi. Quan hệ giữa hai chúng ta thế nào chứ!

Biển hiệu của Câu lạc bộ Áo Mộng Thủy, là một cầu vồng rất lớn được kết bằng đèn nhiều màu. Ban đêm, nó được treo vừa cao vừa lớn, từ ngoài xa, cũng có thể thấy được biển hiệu nơi này.

- Nếu về sau có cơ hội, tôi nhất định phải tìm gặp ông chủ Áo Mộng Thủy nói chuyện, xem ông ta có thể bán lại hay không. Nếu có thể mua được Áo Mộng Thủy này, vậy thì tốt rồi! Đến lúc đó, tôi sẽ giao Áo Mộng Thủy cho cậu phụ trách. Cậu muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy, cũng không có em nào dám tìm cậu đòi tiền chơi gái!

Ngô Lượng lại bắt đầu nổi ý dâm.

Tất nhiên ngoài miệng Tiền Hưng luôn miệng khen tặng, trong lòng lại không ngừng khinh bỉ gã!

Sau khi hai người đi vào, chọn một phòng, cầm chìa khóa, thay đổi dép lê, trực tiếp đi theo nhân viên phục vụ tới phòng tắm!

Khi tới bồn tắm nước nóng, mới chỉ tắm được vài phút, Ngô Lượng lại không thể chịu nổi, chưa lau khô người, đã bắt đầu khăn trương mặc quần do bên trung tâm phát, vội vàng trở ra! Xem ra hôm nay thật sự nhàn nhai không được nữa rồi. Gã đã vội tới mức chờ không kịp, muốn nhanh chóng tìm cô em để phóng thích một chút!

Tiền Hưng vẫn ở lại trong phòng tắm. Tuy rằng anh ta cũng rất muốn tìm một em, nhưng anh ta biết đêm nay khẳng định không được. Giữ được tính mạng quan trọng hơn. Nếu tính mạng cũng không còn, mấy em có xinh đẹp đến mấy cũng chỉ là mây bay!

Ngô Lượng vừa đến phòng, Hưng trực đã sớm nhận được mệnh lệnh của Lăng Phong liền an bài cho một cô em xinh đẹp trên người chỉ mặc một cái quần lót nhỏ và áo ngực đi vào!

Cốc cốc cốc!

Cô ta nhẹ nhàng gõ cửa

Đã tới đây không ít lần, Ngô Lượng biết ngay đây là cô em đi lên!

- Mời vào.

Ngô Lượng ngồi ở trong phòng, lấy điều thuốc ra nói.

- Ông chủ, muốn phục vụ không?

Cô nàng xinh đẹp, mặc quần áo mát mẻ vừa vào cửa, liền lảng lơ khoe dáng, ngồi dán sát bên cạnh Ngô Lượng. Bàn tay trắng nõn trực tiếp nhét vào trong quần cộc của Ngô Lượng, đùa bốn tiểu đệ đệ của gã.

Lúc cô ta vừa bước vào, tiểu đệ đệ của Ngô Lượng đã đứng thẳng. Quả nhiên là tuyệt đỉnh. Tiền Hưng thực sự không lừa gạt mình. Quả nhiên là rất xinh đẹp, dáng người vừa không chê vào đâu được, lập tức khơi gợi dục hỏa của Ngô Lượng!

- Được!

Hai con mắt của Ngô Lượng bốc hỏa, lập tức kéo cô ta ngã lên giường.

Gã cấp bách khó nhịn nổi kéo quần lót, áo lót của cô ta. Nhìn dáng vẻ đầy mê hoặc của cô ta, trong nháy mắt có thể giết chết bất kỳ người đàn ông nào!

Gã nóng nảy vội vàng điên cuồng trên người cô ta...

Tiểu thư vừa rên rỉ phối hợp, vừa giúp gã cởi quần cộc, vuốt tiểu đệ đệ đã sớm cứng rắn tới nóng lên được!

- Con mẹ nó, tôi chịu không nổi rồi!

Ngô Lượng rất thô lỗ kéo chân cô ta dùng sức thẳng lưng, lập tức vọt đi vào!

Tiểu thư cũng rất phối hợp dâm dăng kêu rên!

Sau mười phút, cuối cùng Ngô Lượng thở hổn hển, tăng tốc chạy nước rút, rống lên một tiếng trầm thấp...

Toàn thân gã run rẩy, ra ngay trong cơ thể của cô ta!

Toàn thân gã đầy mồ hôi nằm trên người cô ta, thở hổn hển từng tiếng, mắt nhắm lại, đầy vẻ thỏa mãn.

- Thật tuyệt!!!

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đá văng. Ngô Lượng sợ tới mức đột nhiên nhòe mắt. Gã nhìn ra cửa thấy có mấy người cơ bắp cuộn cuộn đang đứng. Người dẫn đầu cũng là kẻ gã từng gặp qua. Chính là Hùng tặc!

Thật đúng lúc, khi cửa bị đá văng, cô nàng này bỗng nhiên nổi điên gào khóc, ngồi thu lu trên giường hai tay ôm đầu gối!

- Hùng ca. Đây, đây, đây là có chuyện gì vậy?

Ngô Lượng không biết bọn họ đang diễn trò gì.

Cô gái thì gào khóc kêu lên.

- Hùng ca, anh nhất định phải làm chủ cho tôi. Tôi chỉ là một nhân viên mát xa thôi. Gã, gã, gã làm nhục tôi!!

Mộng! Ngô Lượng cảm thấy mình đang nằm mộng! Đây là chuyện gì vậy?

- Tốt, tên khốn kiếp này. Mày không biết quy củ sao? Gái mại dâm là gái mại dâm. Nhân viên mát xa là nhân viên mát xa. Muốn tìm vui thì tìm gái mại dâm! Nhân viên mát xa không tiếp khách! Ngay cả quy củ của Hùng ca tao mà mày cũng dám không tuân thủ à! Đánh cho tao!

Hùng tặc rất phần nộ quát lớn.

Mấy tên côn đồ phía sau đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, nghe Hùng ca ra lệnh một tiếng, tất cả cùng xông lên!

Nhưng Ngô Lượng tốt xấu gì cũng một người xuất thân từ bộ đội đặc chủng. Hiển nhiên, mấy tên côn đồ này không phải đối thủ của gã. Năm người nhào tới, hai người đã bị gã đánh ngã nằm dưới đất!

Hùng tặc lén lấy ra di động ra, chụp được cảnh Ngô Lượng đánh người! Sau đó, anh ta nhanh chóng cắt điện thoại, bắt đầu xắn tay áo, nhe răng cười tiến lên.

- Tốt, vi phạm quy định của tao, còn khi dễ nhân viên của tao, còn dám dả thương thủ hạ của tao. Mày đến tìm chết rồi!

- Hùng ca, Hùng ca. Hiểu lầm, là hiểu lầm. Trong chuyện này khẳng định có hiểu lầm!

Ngô Lượng vội vàng giải thích.

- Hiểu lầm cái đầu mày!

Hùng trọc bất chấp tất cả, tiến lên liền đánh.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Ai Là Người Bị Hại?

Ngô Lượng đáng thương. Anh ta vừa chơi gái xong, đang lúc kiệt sức, lại phải tiếp đón mấy tên côn đồ. Qua được mấy tên côn đồ, không ngờ, gã còn một đối thủ là Hùng trọc mạnh như trâu này!

Một quyền của Hùng trọc vừa nhanh lại vừa nặng. Ngô Lượng không chịu nổi, liên tục lui về phía sau. Nhưng gã không ngờ vẫn trúng một quyền vào mặt, lập tức bị đánh ngất xỉu!

Hùng trọc nhân lúc Ngô Lượng còn choáng váng chưa tỉnh, liên tục đánh thêm mấy quyền, đánh đến mức mặt mũi Ngô Lượng đều bầm dập, trông chẳng khác nào mèo Tom khi bị đánh, thất tha thất thểu, ngã trái ngã phải, ngã xuống mặt đất!

- Hùng ca, hiện tại báo cảnh sát sao?

Một tiểu đệ tiến đến nói.

- Báo cảnh sát làm gì hả? Nếu cảnh sát đến đây, sẽ để lại tiếng xấu cho trung tâm chúng ta. Về sau còn khách nào yên tâm tới đây chứ!

Hùng trọc đánh một cái vào đầu tên côn đồ tự coi mình là thông minh này.

- Dạ dạ! Vẫn là Hùng ca anh minh!

Người đàn em khỏ sở vẫn cố vuốt mông ngựa.

- Không phải vậy sao có thể làm đại ca mấy người?

Hùng trọc rất thích thú khi được người khác khen ngợi mình thông minh. Kỳ thật chiêu này của anh ta vẫn là Lăng Phong do dạy. Lúc trước, anh ta cũng giống với người đàn em em, hỏi Lăng Phong một câu tương tự. Vừa rồi, câu trả lời của anh ta, cũng chính là sao chép của Lăng Phong. Hiện tại, đúng lúc để anh ta thể hiện sự khôn ngoan mà thôi.

- Vậy còn chờ cái gì, mau gọi cảnh sát đi!

Hùng trọc trừng mắt lớn trừng mắt nói.

- Mấy người đều đứng lên đi, đừng giả vờ nữa!

Hùng trọc tức giận chỉ vào mấy tên côn đồ đang đau đớn, nằm trên mặt đất rên rĩ nói.

Mấy tên côn xấu hổ, đứng lên, oán giận nói.

- Đại ca, bọn em đều làm đúng theo lời đại ca căn dặn mà?

- Nói cái gì chứ? Nói cái gì chứ? Thằng nhóc này!

Hùng trọc lập tức lộ ra vẻ hung ác tiến lên vịn cái tai của tên côn đồ này.

- Rất xin lỗi, rất xin lỗi, em biết sai rồi, Hùng ca!

Tiểu đệ này vội vàng cầu xin tha thứ.

- Đã nói với mấy người bao nhiêu lần rồi. Đại ca là Lăng Phong. Mấy người chỉ có thể gọi tao là Nhị ca. Chỉ có điều tao không thích danh hiệu lão Nhị này, người ta còn tưởng rằng tao hai lòng với đại ca Lăng! Chúng mày phải nhớ cho kỹ, gọi Hùng ca! Nếu ai còn dám gọi sai, tao xé nát vụn cái miệng của nó!

Hùng trọc lại răn dạy.

- Dạ, Hùng ca!

Mấy tiểu đệ rất nghe lời nói.

- Được rồi. Nào, hai người một nhóm. Đánh lẫn nhau, đánh đến khi mặt sưng lên thì thôi. Xuống tay cũng phải mạnh một chút! Đánh tới mức không thể thâm hơn nữa thì thôi!

Hùng trọc chỉ bảo nói.

- Đại ca? Đại ca đùa hay thật vậy? Có thể không đánh vào mặt được không?

Có tiểu đệ rất sợ hãi nói.

- Tiểu tử cậu muốn bị ăn đánh đúng không? Đây chính là chủ ý của đại ca Lăng. Các cậu không cần phải nhìn tôi. Đây coi như thể hiện lòng trung thành của các cậu với anh Lăng đư. Đây chính là cơ hội khó tới mức nào chứ. Cho dù bình thường có muốn cũng không chắc có được đây! Tôi làm vậy chẳng qua là chiếu cố các cậu thôi. Đừng có ở đó cầu nhau nữa. Chẳng lẽ các cậu không hiểu được nỗi khổ của Hùng ca tôi sao?

Hùng trọc cũng học được bộ dạng của Lăng Phong.

- Yên tâm đi, tiền thuốc men toàn bộ sẽ do trung tâm chi trả. Tiền viện phí, dưỡng phí, phí tổn thất tinh thần, cũng không phải ít! Yên tâm đánh nhau đi. Một lát nữa còn phải đi Cục cảnh sát kiểm tra thương tổn đấy!

- Được, Hùng ca đã nói, mấy anh sợ cái gì. Cùng lắm thì chém một cái roi đầu thôi! Đúng lúc tôi mượn cơ hội này đi bệnh viện cura một em y tá xinh đẹp mới được!

Một tiểu đệ nói.

Lập tức mấy người đã bắt đầu, hai hai một nhóm, đứng mặt đối mặt, anh đánh tôi một quyền, tôi đánh anh một quyền....

Ngay cả Hùng trọc cũng rất khó coi, vô cùng thâm...

Trong đồn công an, Ngô Lượng đã bị đánh tới mức mặt sưng thành đầu heo, mà mấy người vừa rồi đánh nhau với Ngô Lượng, mặt cũng sưng lên chẳng kém đầu heo. Thậm chí nhìn tình trạng vết thương còn lợi hại hơn nhiều so với Ngô Lượng. Còn về phần tiểu thư kia, có vẻ rất ủy khuất. Cô ta mặc một bộ quần áo đã bị xé rách tới mức không còn nhìn ra kiểu dáng, tóc mất rồi bù, ngồi ở một góc, thực sự khiến người ta thông cảm muốn khóc!!

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Người cảnh sát liếc mắt nhìn mấy người bọn họ một cái, nói.

- Đồng chí cảnh sát, người này, người này, cưỡng hiếp tôi! Gã đã cưỡng hiếp tôi!

Tiểu thư kêu đến mức khản cả giọng. Nước mắt ràn rụa, mắt đều sưng lên. Thật không biết trước đó cô ta đã tập luyện bao nhiêu lần, lúc này có thể đạt được hiệu quả rất thật như vậy. Nếu Trương Nghệ Mưu nhìn thấy, khẳng định sẽ mời cô đi đóng phim.

- Đồng chí cảnh sát, đồng chí cảnh sát. Gã đánh người, gã đánh người!

Về mặt Mấy tên côn đồ cũng ủy khuất chỉ vào Ngô Lượng nói.

- Tôi, tôi không có. Tôi không làm vậy! Đây đều là hiểu lầm thôi!

Đến lúc này không ngờ Ngô Lượng còn không biết mình đã bị gài bẫy.

- Được rồi, được rồi, từng người nói một!

Người cảnh sát nhướng mày nói.

Lúc này, tên Hùng trọc cau mày, trên mặt cũng có không biết bao nhiêu vết xanh tím, về mặt khổ sở nói.

- Đồng chí cảnh sát, chuyện là thế này! Cô gái này nhân viên chuyên mát xa trong trung tâm của chúng tôi. Khi cô ấy đang mát xa, không ngờ bị tên khốn kiếp này thêm nhò dãi trước sắc đẹp của cô ấy, không để ý tới sự phản kháng của cô ấy, đã trực tiếp cưỡng hiếp cô ấy! Sau đó tôi nghe được tiếng

khóc của cô ấy mới dẫn theo mấy nhân viên vào nói chuyện phải trái. Nhưng không ngờ tên khốn kiếp này đã cường hiếp người ta còn tỏ ra ta đây, ra tay với nhân viên của chúng tôi! Anh xem, mấy người nhân viên của tôi cũng bị đánh thành như vậy. Trên mặt tôi cũng đủ màu cả!

- Chuyện có đúng như vậy không?

Người cảnh sát cau mày hỏi.

- Dạ!

Tiểu thư cùng mấy tên côn đồ đồng thanh kêu lên.

- Không phải, không phải. Đồng chí cảnh sát, không phải như thế! Cô gái này chính là gái mại dâm! Tôi chỉ là khách tới chơi gái thôi. Cô ta vu oan cho tôi! Tôi không làm gì cả!

Ngô Lượng nghe Hùng trợ kể như vậy, lúc này gã mới phát hiện có điểm không thích hợp, vì thế hắn vội vàng nói. Chơi gái không là vấn đề gì lớn, chỉ cần tốn chút tiền là có thể bình yên vô sự đi ra ngoài. Cho nên, hiện tại gã vội vàng kêu lớn.

- Vị khách này, anh nói cũng phải có lương tâm một chút. Anh không thể nói như vậy được! Khi anh đánh tôi, cũng không thấy anh nói là không làm. Khi đó anh còn rất hung dữ! Nhân viên nữ của tôi là người trong sạch, bán nghệ không bán thân! Kỹ thuật mát xa của người ta cũng đã có tiếng! Cũng có giấy chứng nhận chuyên viên mát xa cao cấp đẳng hoàng! Người ta mát xa một tháng cũng kiếm được một vạn. Anh cho rằng người ta thu nhập cao như vậy, còn cần phải bán thân sao?

Hùng trợ thở dài nói.

- Cái này, cái này, cô ta chính là gái mại dâm. Cô ta chính là gái mại dâm mà!

Ngô Lượng hoàn toàn đứng ngồi không yên.

- An phận một chút. Tôi nơi này, còn không an phận như vậy sao? Thành thật một chút, bằng không chỉ có anh chịu khổ!

Người cảnh sát quát lớn nói.

- Tiểu Vũ, dẫn theo mấy người này qua kiểm định vết thương. Nhất là cô gái kia! Kiểm tra cho kỹ!

Người cảnh sát nói với một người cảnh sát đứng bên ngoài.

Sau một đêm kiểm tra, rốt cục Hùng trợ với đủ loại bằng chứng đã khiến Ngô Lượng bị kết án. Ngay cả cảnh sát cũng khẳng định gã đã phạm vào tội cưỡng dâm và cố ý gây thương tích cho người khác!

Không có cách nào khác. Đám người Hùng trợ đã chuẩn bị đầy đủ, nhân chứng vật chứng đều có cả! Tiểu thư này được kiểm tra vết thương, đặc biệt kiểm tra được tình trạng của Ngô Lượng ở vị trí kín của cô ta. Hơn nữa một đám người đều khẳng định là gã! Gã lại không có chút bằng chứng nào chứng minh cô ta là gái mại dâm!

Hùng trợ còn đặc biệt đưa ra giấy chứng nhận chuyên viên mát xa cao cấp, và hợp đồng ký kết lao động giữa câu lạc bộ Ảo Mộng Thủy của Hùng trợ với cô ta!

Những điều này thực sự khiến cảnh sát không thể nghi ngờ được. Một chuyên viên mát xa cao cấp có thu nhập cao như vậy, sao có thể làm gái mại dâm? Ăn no rừng mỡ sao?

Hơn nữa, trong sự kiện cố ý gây thương tích cho người khác, Hùng trợ còn có ảnh chụp làm chứng! Tuy rằng Ngô Lượng cũng bị thương, nhưng không có chứng cứ. Cho dù có, đám người Hùng trợ cũng có thể là vàng thật không sợ lửa nói, đây là tự vệ, chỉ là tự vệ thôi!

Ngô Lượng bị tạm giam trong nhà giam của Sở!

Khi Lăng Phong được Hùng trợ báo tin vui, khoe miệng lộ ra một nụ cười đắc ý!

Kế hoạch của hắn, chính là muốn hủy hoại thanh danh của Ngô Lượng, khiến gã hoàn toàn không còn mặt mũi nào gặp người khác!

Sáng sớm hôm sau, Ngô Lệ vô cùng lo lắng xông vào văn phòng xưởng trưởng Lý, khóc lóc nói.

- Xưởng trưởng, anh em bị bắt rồi. Anh nhất định phải giúp anh ấy! Anh ấy là cậu của con trai anh. Em cũng chỉ có một người anh là anh ấy thôi!

Hiện tại xưởng trưởng Lý chỉ hận không thể một cước đạp chết người phụ nữ không biết xấu hổ này. Đến bây giờ cô ta vẫn có thể diễn trò rất thật như vậy!

- Hừ, tôi sợ đứa con trong bụng cô không phải là con tôi!

Xưởng trưởng Lý hừ lạnh một tiếng nói.

Ngô Lệ sững sốt, lập tức sắc mặt lạnh xuống, bắt đầu gào khóc, cảm được cái gì trên bàn xưởng trưởng Lý thì đập cái đó.

- Họ Lý kia, ông là tên khốn kiếp không phụ trách nhiệm. Ông có biết ông đang nói gì không? Ông khiến cho tôi mang thai, vì sao hiện tại đột nhiên lại không muốn nó? Được lắm, hiện tại tôi muốn đi phá thai, để cả đời ông cũng không còn người hương khói!

- Muốn nổi điên thì cứ ra ngoài mà phát điên! Đừng ở đây làm cho tôi buồn nôn!

Xưởng trưởng Lý tức giận quát lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Điên Cuồng Vì Tiền

- Họ Lý kia, ông có phải là đàn ông không hả? Tuy Ngô Lệ tôi không phải là một khuê nữ, nhưng tốt xấu cũng là người trong sạch. Trừ ông ra, tôi không hề qua lại với một người đàn ông nào. Ông dựa vào cái gì nói đứa con trong bụng tôi không phải là con ông? Ông dựa vào cái gì mà sỉ nhục tôi?

Ngô Lệ khóc lóc om sòm nói.

- À, tôi biết rồi. Nhất định là tên khốn kiếp Lăng Phong kia. Có phải hắn đã ở trước mặt ông vu oan cho tôi hay không?

- Có phải hay không trong lòng cô biết rõ nhất. Ngô Lệ tôi nhắc nhở cô một câu, biết điều thì im đi. Nếu còn tiếp tục ở đây làm loạn, sẽ chỉ càng khiến cô thêm mất mặt thôi!

Xưởng trưởng Lý lại không hề quan tâm tới những lời cô ta vừa nói.

- Được rồi, hiện tại tôi phải bỏ đứa con này đi. Đến lúc đó ông đem thi thể của đứa con trai còn chưa phát triển hoàn toàn này đi xét nghiệm xem có phải là máu mủ nhà ông hay không!

Ngô Lệ khóc thét. Kỳ thật cô ta nói những lời này, tất nhiên chỉ muốn hù dọa xưởng trưởng Lý. Suy cho cùng, đứa nhỏ trong bụng cô ta là của ai, cô ta còn biết rõ hơn ai hết. Nếu thật sự đi làm xét nghiệm, cô ta cũng thực sự không có nỗi dũng khí này.

- Tốt lắm, Ngô Lệ. Nếu cô không biết xấu hổ như vậy, tôi cũng lật bài cho cô xem! Rốt cuộc cô và Ngô Lượng là quan hệ thế nào? Có thật là anh em ruột không? Tôi nghĩ người nên đi xét nghiệm không phải tôi, mà là Ngô Lượng mới phải!

Xưởng trưởng Lý phẫn nộ đập bàn một cái, cười lạnh nói.

Tiếng khóc của Ngô Lệ chợt im bật. Cô ta thật sự không ngờ, thật sự thật sự không ngờ được, xưởng trưởng Lý đã biết tất cả điều này!

- Thế nào? Chột dạ sao? Không phản đối nữa à?

Xưởng trưởng Lý giống như cười nhạo nhìn cô ta.

- Làm sao mà ông biết được?

Lúc này sắc mặt Ngô Lệ cứng ngắt, vẫn còn vài giọt nước mắt, dò dẫm nhìn xưởng trưởng Lý nói.

- Tôi không thể biết sao? Cái này chính là chứng cứ. Cô có thể chậm rãi xem! Tôi đã xem qua mấy chục lần. Mỗi lần nhìn, lửa giận trong lòng tôi lại tăng thêm một chút! Hai người thật sự là không đơn giản. Không ngờ thiết kế một âm mưu độc ác như vậy hòng chiếm đoạt tài sản của tôi! Đùa giỡn tôi như con khỉ, cảm giác thế nào? Có phải mỗi lần cô quán lấy Ngô Lượng ở trên giường, đều lôi tôi ra cười nhạo phải không?

Xưởng trưởng Lý rất kích động mắng lớn, cầm IPAD trong tay quăng tới trước mặt cô ta.

Thấy đoạn video đang được mở trên IPAD, mặt Ngô Lệ cũng tái lại. Cô ta biết với tất cả điều này, mưu kế của bọn họ đã hoàn toàn thất bại!

Bịch

Cô ta lập tức quỳ gối trước mặt xưởng trưởng Lý, nước mắt đã chảy xuống, khóc lớn nói.

- Xưởng trưởng Lý, tôi biết sai rồi. Tôi biết việc làm này của tôi là không đúng. Ông tha cho tôi!

- Thật buồn cười, cô cho rằng hiện tại tôi có thể tha thứ cho cô sao?

- Xưởng trưởng Lý, tôi biết tôi sai rồi. Tôi thật sự biết sai rồi. Tôi van xin ông! Ông nể tình tôi đang mang thai, ông tha cho tôi đi!

Ngô Lệ khóc rống thực sự làm người ta thương hại.

Xưởng trưởng Lý xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, không thêm để ý đến cô ta!

- Xưởng trưởng Lý, tôi thật sự biết sai rồi. Chỉ cần ông có thể tha thứ cho tôi, tôi có thể bỏ đứa trẻ này. Tôi cam đoan từ giờ trở đi, tôi sẽ tuyệt đối trung thành với ông, sinh cho ông một đứa con trai! Chỉ xin ông có thể tha thứ cho tôi!

Ngô Lệ thực sự nghĩ mình có thể nắm được con tim của xưởng trưởng Lý nói.

Nghe cô ta nói như thế, xưởng trưởng Lý lập tức càng thêm thương cảm, phần nộ khiến ông ta tạm thời quên bi kịch không thể sinh con của mình. Hiện tại Ngô Lệ lại nhắc tới, ông ta lập tức không nhịn được thở dài một hơi nói.

- Ngô Lệ, cô bỏ đứa con đó đi! Không cần chờ Ngô Lượng. Là tôi đưa gã vào, tất nhiên, tôi sẽ không để gã có thể dễ dàng ra được! Ít nhất, tôi cũng phải khiến gã ở trong tù mười lăm hai mươi năm! Nếu không, khó có thể rửa được mối hận trong lòng tôi!

Lúc này, cái Ngô Lệ quan tâm đã không phải là Ngô Lượng nữa. Hiện tại, tất cả kế hoạch này đều đã bị ngấm nước nóng. Đứa con trong bụng cô ta đã không thể nói là con ai! Cô ta cũng không phải là người có tình cảm sâu đậm với Ngô Lượng, người cô ta còn chưa lấy làm chồng. Hiện tại cô ta chỉ suy nghĩ làm thế nào để bảo vệ mình!

- Cảm ơn xưởng trưởng, chỉ cần xưởng trưởng cho tôi cơ hội, tôi nhất định sẽ sinh cho ông một đứa con trai!

Ngô Lệ tưởng xưởng trưởng Lý đã tha thứ cho cô ta vì điều này, cô ta vội vàng nói.

- Ngô Lệ, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm ý của tôi rồi! Tôi cũng không muốn tiếp tục lưu cô lại. Cô đã cho tôi một bóng ma lớn như vậy, cô cho rằng tôi còn muốn lưu cô lại sao?

Xưởng trưởng Lý cười lạnh nói.

- Xưởng trưởng, xưởng trưởng. Ông không thể vứt bỏ tôi như vậy. Tốt xấu gì tôi cũng đã sống với ông lâu như vậy, cho dù là dụng cụ phát dục, tôi không có công lao cũng có khô lao mà! Xưởng trưởng, ông không thể ném tôi đi như vậy được!

Ngô Lệ khóc nói.

- Được rồi, Ngô Lệ, không phải cô chỉ muốn đòi tiền sao? Tôi có thể thông cảm, bồi thường cho cô. Hai trăm ngàn có đủ hay không?

Xưởng trưởng Lý rất khinh bỉ nói.

- Xưởng trưởng, thật sự không thể cứu vãn được sao?

Ngô Lệ vẫn không muốn buông tha.

- Sao hả? Hai trăm ngàn còn ché ít? Vậy năm trăm ngàn. Coi như tôi bồi thường cho cô một năm này! Nếu cô còn lòng tham không đáy, vậy thì một phần tiền tôi cũng không cho!

Xưởng trưởng Lý rất kiên nhẫn nói.

Thấy chuyện đã không thể xoay chuyển, Ngô Lệ cũng biết thu liễm lại. Tốt xấu gì cũng lời ra năm trăm ngàn. Hơn nữa trong một năm qua cô ta cũng bòn rút được từ trong tay xưởng trưởng Lý không ít tiền. Thêm vào cũng khoảng trên dưới một triệu. Vậy cũng đủ rồi!

- Được rồi, xưởng trưởng Lý, tôi nhận!

Ngô Lệ nói.

- Nhớ kỹ, sau khi phá thai xong thì tìm tôi lấy tiền. Tôi không muốn thấy nghiệt chủng trong bụng cô còn sống!

Xưởng trưởng Lý rất tàn nhẫn nói.

- Tôi hiểu!

Hiện nay, đối với Ngô Lệ mà nói, đứa nhỏ trong bụng này còn quan trọng sao? Nó đã không cho cô phú quý, vậy cũng không còn giá trị. Hơn nữa Ngô Lượng đã bị vào nhà giam, cô cũng sẽ không ngu ngốc một mình ôm theo đứa trẻ mà chờ gã.

Ngay khi cô ta mở cửa rời khỏi đó, Lăng Phong đang rất xấu hổ đứng ở cửa. Hắn vẫn nghe lén từ nãy đến giờ. Tuy rằng hắn cũng biết, Ngô Lệ không phải là người tốt lành gì. Đây là do cô bị trừng phạt bởi tội lỗi của mình. Nhưng hiện tại cô ta đã bị thua tới mức thảm hại, thương tích đầy mình!

Người đàn ông thường dễ dàng thông cảm đối với một người phụ nữ đáng thương. Lăng Phong cũng không ngoại lệ. Trong lòng hắn cũng có chút thông cảm đối với người phụ nữ này! Trong nhận thức của hắn, sở dĩ hiện giờ cô ta vô cùng thảm như vậy, hoàn toàn là do một tay hắn tạo ra!

Lăng Phong áy náy nói.

- Đề tôi đưa cô đi bệnh viện! Loại chuyện này, cần phải có người ở bên cạnh chăm sóc!

Không đợi Ngô Lệ nói chuyện, Lăng Phong vội vàng bổ sung.

- Không cần cự tuyệt!

Ngô Lệ không từ chối. Cô ta chấp nhận Lăng Phong đưa cô ta đi bệnh viện phá thai. Là một người phụ nữ, cô ta càng hiểu hơn so với Lăng Phong, loại phẫu thuật này cần có người ở bên cạnh chiếu cố tới mức nào. Phụ nữ động qua thủ thuật sẽ rất đau!

Lăng Phong tới bên ngoài, ngăn một chiếc xe taxi, đưa Ngô Lệ, trực tiếp đi bệnh viện!

Trên xe, Ngô Lệ trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên, mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh.

- Ngô Lượng là bị anh đưa vào tù sao?

Lăng Phong cũng không nói gì.

- Tôi biết, xưởng trưởng Lý không có năng lực đó. Hơn nữa ông ta không phải là người có thể nghĩ ra một âm mưu thâm độc như vậy! Loại chuyện hãm hại người khác thế này, ông ta không có khả năng làm được! Tôi hiểu ông ta. Ông ta vẫn là người vô cùng mềm lòng! Loại chuyện này chỉ anh mới có thể làm được!

- Đúng vậy, là tôi làm!

Lăng Phong liền đơn giản thừa nhận. Dù sao đi nữa hiện tại đã kết thúc, hắn cũng không có gì phải giấu diếm.

- Ha ha, tôi thật sự đã quá xem thường anh! Cuối cùng anh có thân phận gì? Anh có quan hệ thế nào với xưởng trưởng Lý? Sẽ không phải là người xưởng trưởng Lý đặc biệt mời đến để điều tra chúng tôi chứ?

Ngô Lệ hỏi.

- Tôi chỉ là một nhân viên bảo vệ nho nhỏ mà thôi. Mặc kệ cô có tin hay không, dù sao đi nữa vẫn chính là như thế!

- Thật sự chỉ là một nhân viên bảo vệ sao? Tôi từng nghe Ngô Lượng nói qua, nói anh không phải một người đơn giản! Loại người như anh sẽ tình nguyện làm một nhân viên bảo vệ nhỏ nhỏ sao?

Ngô Lệ không tin hỏi lại.

- Sự thật chính là như thế. Tôi chỉ thỉnh thoảng trợ giúp xưởng trưởng Lý giải quyết một chút phiền toái mà thôi. Từ nay về sau căn bản trở thành bằng hữu của xưởng trưởng Lý! Ông ta cảm thấy tôi có thể trợ giúp ông ta giải quyết một vài vấn đề khó giải quyết mà thôi! Đối với chuyện của hai người, hoàn toàn là do tôi ngẫu nhiên phát hiện! Nhưng nói đi còn có nói lại, trong chuyện đó hai người cũng đã làm hơi quá đáng. Tôi hoàn toàn vì tự bảo vệ mình, mới bắt đầu đi xuống tay với hai người mà thôi!

- Thì ra là thế. Nói như vậy, chúng tôi là tự mình hại mình sao?

Ngô Lệ lạnh lùng thờ người ra cười.

- Có thể nói như vậy!

- Được rồi, nếu đã bị đánh bại, tôi cũng nhận thua. Cảm ơn anh đi cùng tôi tới bệnh viện! Chờ sau khi tôi phá thai xong, tôi sẽ rời khỏi nơi này tâm, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không quay trở về!

Ngô Lệ rất thoải mái nói.

Khi tới bệnh viện, Lăng Phong trực tiếp xuống trước đỡ Ngô Lệ đưa vào khoa phụ sản, sau đó tự mình đi đăng ký, đóng viện phí, chuẩn bị phẫu thuật phá thai!

- Chuyện gì vậy? Bụng cũng đã lớn như vậy rồi, không ngờ còn phá thai, không biết nguy hiểm đến mức nào sao?

Bác sĩ thấy bụng Ngô Lệ đã khá lớn, cau mày nói.

- Yên tâm đi, bác sĩ, không có việc gì đâu! Tôi tự nguyện!

Ngô Lệ nói. Nói thật, sở dĩ cô ta kiên quyết như vậy, không sợ nguy hiểm tới tính mạng, hoàn toàn chỉ vì muốn lấy được năm trăm ngàn của xưởng trưởng Lý mà thôi. Vì năm trăm ngàn này, cô ta quyết liều mạng một phen.

Đầu năm nay, chính là không thiếu loại người điên cuồng vì tiền!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Tôi Là Người Tốt!

- Người trẻ tuổi bây giờ thật sự không hiểu chuyện. Muốn phá thai tại sao không làm từ sớm đi. Loại phẫu thuật này, chúng ta cũng không dám làm đâu. Rất nguy hiểm. Làm không tốt có thể còn nguy hiểm tới tính mạng! Ôi mấy người trẻ tuổi bây giờ!

Bác sĩ nhìn Lăng Phong lắc đầu.

Hiển nhiên, ông ta đã xem Lăng Phong trở thành bạn trai của Ngô Lệ. Ngô Lệ nhìn cũng chưa đến ba mươi tuổi, cũng biết chăm sóc bản thân. Đúng lúc trông xấp xỉ với tuổi của Lăng Phong. Thật sự đúng là một đôi tình nhân trẻ tuổi.

Lăng Phong bị oan, nhưng không muốn khiến Ngô Lệ khó xử, coi như là đền bù cho Ngô Lệ, nên hắn đành phải trầm mặc không nói gì! Đồng thời, hắn cũng học được một điều rất quan trọng trong cuộc sống. Không nên đi cùng bất kỳ người bạn nào mà không phải bạn gái mình tới bệnh viện phá thai!

Lúc này, trong bệnh viện đã truyền ra, một người thanh niên dẫn theo bạn gái đã có thai tới 6 tháng đến bệnh viện phá thai!

Đầu tiên là các y tá nói chuyện với nhau. Từng nhóm từng nhóm một tới nhìn. Sau đó thậm chí còn có cả bệnh nhân và người nhà đến xem.

- Người thanh niên này cũng thật vô trách nhiệm!

- Đúng vậy, trên đời này sao lại có loại bạn trai vô lương tâm như vậy chứ!

- Đúng là loại đàn ông đáng khinh bỉ nhất trên đời!

....

....

Từng nhóm từng nhóm người vây lại xem. Cũng từng nhóm từng nhóm người tới khinh bỉ hắn!

Lăng Phong gần như muốn khóc. Hắn thật sự muốn trợn mắt, nói với đám người đang đứng vây xem, không rõ chân tướng này một câu.

- Mẹ kiếp, tôi là người tốt!

- Tôi chỉ có thiện tâm, đưa cô ấy đến bệnh viện mà thôi! Đứa trẻ này thật sự không phải con tôi!

Hắn khóc không ra nước mắt.

Trong đám y tá đứng xem có một người Lăng Phong quen. Vi Hàm! Đương nhiên, cũng có một khuôn mặt mà Lăng Phong cũng không xa lạ gì. Y tá trưởng. Bà ta thấy được cảnh tượng này, rõ ràng tỏ ra rất há hê. Hơn nữa, bà ta thấy sắc mặt Vi Hàm cực kém, vừa nhìn liền yên lặng tránh đi nơi khác. Bà ta lại càng há hê hơn!

Sắc mặt Vi Hàm cực kém. Trước giờ cô vẫn có thiện cảm đối với người thanh niên đã giúp cô. Tuy rằng, cô và hắn cũng không quen biết, nhưng cũng không có nghĩa là cô bớt thiện cảm với hắn! Thích một người, không cần hắn phải đồng ý!

- Vi Hàm, em làm sao vậy? Trong người cảm thấy không khỏe sao?

Chị Lý quan tâm hỏi.

- Không sao đâu. Em chỉ thấy có hơi mệt một chút! Chị Lý!

Vi Hàm nói cho qua chuyện.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Ngô Lệ, đồng thời cô cũng ký vào bản cam kết, nói rõ nếu phát sinh chuyện gì bất ngờ, bệnh viện sẽ không chịu trách nhiệm, cuối cùng bệnh viện cũng đồng ý làm phẫu thuật phá thai cho cô! Đương nhiên, trước đó bác sĩ cũng đã nói rõ, nếu chẳng may có chuyện gì, nhất định phải mổ, lấy đứa trẻ ra!

Lăng Phong ngồi ở ngoài cửa chờ. Nói thật, nếu có thể hắn cũng không muốn ở lại đây dù chỉ một phút. Tiếp tục ở lại, sẽ bị nước miếng của toàn bộ người trong bệnh viện này làm cho chết đuối. Hắn chưa từng bị oan uổng đến như vậy! Nếu hiện tại có người tới ôm hắn, hắn thật sự muốn nhào tới khóc ròng một hồi!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đó Không Phải Con Tôi!

- Cậu nói xem cậu làm trai cái kiểu gì vậy? Tình trạng đã như vậy rồi còn làm phẫu thuật phá thai? Có biết là nguy hiểm tới tính mạng không hả? Người trẻ tuổi bây giờ, thật sự là không biết tốt xấu!

Trước khi bác sĩ tiến phòng giải phẫu còn không phải quên răn dạy Lăng Phong vài tiếng.

Lăng Phong chỉ đành phải yên lặng ngồi ở đó gật đầu!

Vi Hàm luôn đứng ở phía xa rất xa chờ đợi, thấy Lăng Phong như vậy, rốt cục không nhịn được đi tới. Hiện tại, cô vẫn không tin được Lăng Phong là người như vậy. Cô muốn nghe đáp án từ chính miệng hắn!

- Làm sao vậy? Tâm tình không vui sao?

Vi Hàm cố gắng nặn ra một nụ cười nói.

- Cô cũng đến khinh bỉ tôi sao? Tốt, nào, cho dù cô phi nhổ tôi, tôi cũng chịu!

Lăng Phong ngẩng đầu nhìn cô một cái, tiếp tục cúi đầu, buồn bã ỉu xiu nói.

Cuối cùng, Ngô Lệ cũng qua cơn nguy kịch, được đẩy từ trong phòng phẫu thuật ra. Thấy sắc mặt Ngô Lệ tái nhợt như tờ giấy, không ngờ người bạn trai tên Lăng Phong kia vẫn không tỉnh ngộ, ngay người ngồi một chỗ!

- Cậu có phải là đàn ông không vậy? Sao vẫn còn ngồi ở đây?

Rốt cục, cô y tá đẩy Ngô Lệ ra thấy không vừa mắt, lớn tiếng dạy bảo. Người đàn ông như vậy quả thực đáng lôi ra ngoài xử bắn.

Lăng Phong sững sốt, đứng lên, đi tới một cách không tự nhiên. Trong lòng hắn vô cùng rối loạn. Tôi đến đó để làm gì? Nắm tay cô ta sao? Sắc mặt hắn lộ vẻ áy náy, rơi nước mắt nói:

- Rất xin lỗi, cô đã phải vất vả rồi!

Chết tiệt, đó không phải con tôi!

Ngô Lệ tuy rất yếu nhưng cũng nhận ra vẻ bất đắc dĩ của Lăng Phong. Cô thở rất yếu, khẽ mở miệng, nghẹn ngào nói:

- Cảm ơn anh!

Cảm ơn anh?

Câu này khiến mọi người ở đây nghe xong đều thấy không thể hiểu nổi! Đây là chuyện gì? Loại đàn ông thay lòng đổi dạ, vô trách nhiệm này nên lôi ra ngoài xử bắn mới đúng! Có phải người phụ nữ này vì thân thể quá suy yếu nên đã nói mê sáng không?

- Anh ta không phải bạn trai của tôi, chỉ là một đồng nghiệp có lòng tốt, đến giúp đỡ tôi thôi!

Ngô Lệ nói xong, liền hôn mê bất tỉnh.

- Người bệnh thân thể suy yếu, nhanh đưa về phòng bệnh!

Lúc này, bác sĩ vội vàng nói.

Không nói một lời, mấy y tá vội vàng đẩy giường, đưa Ngô Lệ vào phòng bệnh!

Để lại một Lăng Phong càng khổ sở, bức bối trong lòng .

- Chị hai, chị không thể nói lớn một chút sao? Tôi sợ bọn họ không nghe thấy đâu!

- Phụt!

Vi Hàm lại bị vẻ đáng yêu của Lăng Phong làm cho phì cười.

- Tôi nghe thấy rồi! Anh thật đáng yêu!

Lúc này, tin tức thú vị nhất về Ngô Lệ còn chưa kịp truyền bá ra ngoài! Y tá trưởng đã bắt đầu buôn chuyện với các y tá khác! Nói đàn bà miệng rộng quả không sai, chuyện gì tới miệng đàn bà, lập tức biến thành một chuyện khác!

- Các cô biết không? Người thanh niên vừa rồi dẫn theo bạn gái đã có thai sáu tháng tới phá thai!

- Biết rồi! Toàn bộ bệnh viện có ai là không biết tên này chứ? Đúng là kẻ không ra gì, nếu tôi nhìn thấy, nhất định phải nhổ vào mặt hắn mới được!

- Đúng vậy, quả thực đúng là một tên súc sinh!

- Các cô có biết người thanh niên này là ai không?

Y tá trưởng rất thần bí nói.

- Là ai? Nếu tôi biết hắn là ai, tôi nhất định sẽ chạy đến tận cửa nhà hắn để nhổ vào mặt hắn!

Một y tá nói.

- Chẳng lẽ y tá trưởng biết?

- Không phải! Nhưng tôi đã từng gặp hắn vài lần trong bệnh viện của chúng ta! Lần nào cũng thấy hắn đến tìm Vi Hàm!

Y tá trưởng nói.

- Bạn trai Vi Hàm sao?

- Chắc không phải là thật chứ?

- Đương nhiên, hơn nữa tôi còn biết, hắn mới theo đuổi Vi Hàm không lâu! Bây giờ các cô đã hiểu rõ chưa?

Y tá trưởng tiếp tục buôn chuyện.

- A! Tôi biết rồi. Y tá trưởng muốn nói, chuyện này có liên quan đến Vi Hàm đúng không?

Một y tá đã nhanh chóng hiểu ý của y tá trưởng.

- Tôi không nói thế, đây là do các cô tự đoán đấy chứ!

Y tá trưởng cười thần bí.

- Ái chà, sao mình lại không nhận ra chứ? Vi Hàm nhìn qua là một cô gái hiền lành như vậy, tại sao lòng dạ lại nhẫn tâm đến thế? Không chỉ cướp bạn trai của người ta, còn buộc bạn gái của người ta đã có bầu sáu tháng phải đi phá thai!

- Đúng vậy, sao lòng dạ cô ta lại tàn nhẫn như vậy chứ? Loại đàn bà như vậy, chẳng khác gì gã thanh niên kia, khiến người ta phải căm hận!

- Đúng vậy, còn không phải sao? Các cô xem, Vi Hàm ngoài mặt nhìn có vẻ hiền lành, ngoan ngoãn khéo léo, nhưng lòng dạ vừa thâm độc lại vừa tàn nhẫn!

Y tá trưởng tiếp tục đổ vấy mọi tội lỗi lên đầu Vi Hàm.

- Các cô biết không, Vi Hàm là do Phó viện trưởng Vương đích thân dẫn tới đấy!

- Phó viện trưởng Vương, chính là lão quý già háo sắc Phó viện trưởng Vương ở bệnh viện chúng ta sao?

- Còn không phải sao! Ai chẳng biết Phó viện trưởng Vương ở bệnh viện chúng ta có bao nhiêu quy tắc bí mật với các y tá thực tập chứ!

Y tá trưởng tiếp tục nói.

- Nhất định là Vi Hàm nịnh bợ Phó viện trưởng Vương, cho nên mới được Phó viện trưởng Vương đưa vào từ cửa sau! Các cô không biết ư? Phó viện trưởng Vương đã đích thân dẫn cô ta giao tận tay tôi, bảo tôi chăm sóc cẩn thận!

- Ái chà, loại đàn bà này đúng là không biết xấu hổ mà!

- Đúng vậy, thật vô liêm sỉ!

Nhìn các y tá đang đứng đây đều giận dữ mắng Vi Hàm không biết xấu hổ, trong lòng y tá trưởng vui vẻ biết bao, thoải mái biết bao!

Rất nhanh chóng, những tin tức mới nhất đã lan truyền trong bệnh viện thay thế cho những tin tức cũ! Một y tá của bệnh viện là kẻ thứ ba chen chân vào, buộc người thanh niên phải dẫn bạn gái có bầu sáu tháng tới bệnh viện phá thai!

Hiện giờ chuyện này đã đến mức Vi Hàm và Lăng Phong đã cùng bị mọi người trong bệnh viện khinh bỉ!

Vi Hàm cùng Lăng Phong ra ngoài mua thứ gì đó cho Ngô Lệ bồi bổ thân thể, khi cô trở lại bệnh viện, đột nhiên phát hiện, ánh mắt mọi người nhìn cô đã không giống bình thường! Ngay cả các đồng nghiệp cũng tránh xa cô!

- Hả? Mới đi cùng tôi có một chút mà cô cũng bị người ta khinh bỉ sao?

Lăng Phong cười khỏ. Hắn còn chưa nghe thấy tin đồn mới này.

Đúng lúc này, chị Lý vội về mặt nghiêm túc chạy tới, không nói gì đã kéo Vi Hàm đi!

- Chị Lý, chị làm gì vậy?

Vi Hàm rất hoang mang.

Tới phòng nghỉ của y tá, chị Lý về mặt nghiêm túc nhìn Vi Hàm:

- Vi Hàm, nói cho chị biết, chuyện này có phải sự thật không?

- Gì ạ? Chị Lý, chuyện gì cơ?

Vi Hàm vẫn không hiểu chuyện gì.

- Tin đồn trong bệnh viện ấy!

- Tin đồn? Chị Lý, không phải chị kéo em đi xem ư? Em biết cũng đâu có hơn chị!

Vi Hàm không giải thích giúp Lăng Phong, cô cho rằng không cần thiết... Ngô Lệ đã giải thích, chuyện này sẽ nhanh chóng được làm rõ.

- Không phải chuyện đó, là tin đồn mới từ trưa nay cơ!

Chị Lý vẫn rất nghiêm túc.

- Mới ư? Tin đồn gì vậy?

Hiển nhiên Vi Hàm cũng không biết chuyện gì.

- Em thật sự không biết ư?

- Chuyện gì vậy? Chị Lý, chị làm sao thế?

Vi Hàm bất đắc dĩ cười nói.

- Được, chị sẽ nói cho em biết....

Nghe chị Lý nói xong, Vi Hàm tức giận đến nổi đỏ bừng mặt, dồn dập nói:

- Chị, mọi người, mọi người nói bừa!

- Vi Hàm, em nói thật cho chị biết đi, rốt cuộc đây có phải sự thật không?

Trong bệnh viện, chị Lý cũng là một người khá hiểu Vi Hàm là người thế nào, cho nên cũng không tin, muốn tìm chính Vi Hàm để hỏi rõ.

- Chị Lý, chị còn không biết em sao? Chị nghĩ rằng em sẽ làm chuyện như vậy sao? Ai đã đồn đại như vậy? Em đi tìm cô ta nói cho rõ!

Vi Hàm tức giận nói.

- Được rồi, chị Lý tin tưởng em! Tuy nhiên chuyện này là do y tá trưởng đồn đại! Chị biết cô ta không hài lòng với em, cho nên những lời nói của cô ta, người khác có lẽ không biết rõ, nhưng chị Lý vẫn tin tưởng em! Cho nên, lúc này chị mới tìm em để hỏi rõ!

- Y tá trưởng, tại sao cô ta lại không thích em? Em cũng không đụng chạm gì đến cô ta, sao cô ta cứ thích nhăm vào em vậy?

Vi Hàm rất âm ỉ nói.

- Em này, cô ta chỉ ghen tức vì em xinh đẹp hơn cô ta thôi! Được rồi, đừng so đo với hạng người như vậy. Đến lúc đó chị Lý sẽ giúp em giải thích! Đúng rồi, em nên giữ khoảng cách với người thanh niên đó. Nếu không thật sự sẽ rất khó giải thích!

Vừa định xoay người rời khỏi, chị Lý còn không quên nhắc nhở một y tá chưa hiểu chuyện đời như Vi Hàm.

- Chị Lý, chuyện này cũng không phải như chị nghĩ đâu!

Vi Hàm vội vã kêu lên.

- Thôi nào, Vi Hàm! Đây là người đàn ông tuyệt đối không thể chọc vào! Ai chọc vào hắn sẽ xong đời! Người phụ nữ phá thai kia chính là một ví dụ điển hình!

Chị Lý rất trịnh trọng cảnh cáo.

- Chị Lý!!!!

Nhưng chị Lý không cho Vi Hàm cơ hội giải thích, xoay người đi thẳng!

....

Trong phòng bệnh, Lăng Phong vẫn ngồi bên cạnh giường, chăm sóc Ngô Lệ. Tống Thiên ngồi trên xe lăn, được y tá đẩy qua. Khi đi ngang qua cửa, nhìn Lăng Phong, anh ta cười:

- Ha ha, thật sự không thể ngờ được! Đại ca Lăng Phong của chúng ta thì ra lại là người như vậy!

Lăng Phong tức giận nói:

- Tôi khinh. Ngay cả anh cũng đến cười nhạo tôi à? Sớm biết như vậy ngày đó tôi đã không đưa anh đến bệnh viện, tự tay lấy viên đạn ra, nhìn anh tắt thở, sau đó tìm một cái xe ba bánh tổng anh ra bãi tha ma cho xong!

- Ha ha, nhưng hiện giờ tôi sống rất thoải mái đó! Cậu xem, sắc mặt tôi hồng hào như vậy, bệnh viện chính là nơi bồi bổ cho con người đó!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Một Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chuyện Này Vẫn Chưa Xong Đâu

- Muốn bị ăn đánh đúng không? Đừng tưởng anh bị thương mà tôi không dám đánh anh nhé! Tôi có thể chọn chỗ không bị thương của anh mà đánh, để anh tiếp tục ở trong này bồi bổ đấy!

Lăng Phong tức giận đến mức gần như không thở nổi, thật sự muốn lời tên Tống Thiên này ra để rèn luyện thân thể.

- Được rồi! Lăng Phong, ngoài tiểu đệ trong đống quần của tôi ra, người tôi khâm phục nhất chính là cậu! Có thể co cũng có thể duỗi! Đây cũng là một đại trượng phu đó!

- Còn không im miệng nữa hả? Tôi hiện giờ đang rất âm ỉ. Anh muốn trở thành đối tượng đầu tiên để tôi trút giận đúng không?

Lăng Phong thật sự không nhịn nổi nữa.

- Chịu đựng đi, đợi tôi trở về, sẽ thay cậu báo công trước mặt xướng trưởng Lý. Cậu thật sự đã giúp xướng trưởng Lý một việc lớn đó! Hắn chắc chắn sẽ cảm ơn cậu! Đến lúc đó nói không chừng xướng trưởng Lý sẽ cho cậu một phong bì to. Cảm phiền rồi nhớ mời tôi ăn cơm nhé!

Tổng Thiên tiếp tục trêu chọc, khiêu khích sự nhẫn nại của Lăng Phong đến cực điểm.

Lăng Phong hùng hổ đứng dậy, sắc mặt dữ tợn, hoạt động gân cốt cánh tay một chút, điệu bộ như sắp sửa đánh người. Hắn đi đến trước mặt Tổng Thiên, đột nhiên biến sắc, gượng ép nói:

- Thôi đi, anh Tổng, tôi cầu xin anh. Tôi nhận thua, được không? Anh đừng chế giễu tôi nữa. Khi cả thế giới đều hiểu lầm tôi, anh không thể cũng hiểu lầm tôi chứ! Tôi sẽ suy sụp mất!

- Ha ha, thôi đi! Tôi chỉ đùa chút thôi! Đừng dùng vẻ mặt khổ sở như vậy được không? Có muốn ông anh này giúp cậu không?

- Giúp thế nào?

- Tôi có thể giải thích giúp cậu, chỉ cần tôi giúp cậu nói sự thật với những y tá kia, các cô ấy sẽ hiểu thôi!

Về mặt Tổng Thiên rất tự tin nói.

- Thôi đi, anh Tổng! Anh thương tôi với, đừng để thật giả lẫn lộn. Tôi gần như đã không chịu nổi rồi! Dù sao thì hiện giờ tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch tội. Tôi đành chấp nhận vậy. Đợi sau khi Ngô Lệ xuất viện, cùng lắm thì từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ đến bệnh viện này nữa!

Lăng Phong gần như quỳ xuống đất năn nỉ.

- Chẳng lẽ ngay cả cô y tá bạn gái cậu cũng không cần nữa à?

Tổng Thiên trêu chọc.

- Bạn gái nào cơ?

- Chính là cô y tá đó đó! Hiện giờ trong bệnh viện toàn những lời đồn đại về hai người. Hai người đã trở thành nhân vật quan trọng trong bệnh viện này rồi!

- Khoan đã, khoan đã! Anh hãy nói cho rõ đi. Sao tôi không hiểu gì cả?

Hiện giờ Lăng Phong thực sự rất hồ đồ.

Sau đó, Tổng Thiên tốt bụng của chúng ta dùng gần một tiếng đồng hồ, kể lại toàn bộ những tin đồn mới nhất vừa được lan truyền cho Lăng Phong nghe. Sau khi nghe xong những tin đồn này, Lăng Phong hoàn toàn choáng váng!

- Sao có thể như vậy chứ? Sao tôi có thể là loại đàn ông bị phụ nữ điều khiển như vậy. Tôi là một người đàn ông rất mạnh mẽ, cứng rắn!

Lăng Phong gần như khóc. Hắn cần một người phụ nữ ôm ấp, vỗ về để hắn có thể khóc một trận cho đã.

- Câu chuyện chính là như vậy! Đây là những tin đồn mới nhất mà tôi đã nghe được. Nói không chừng đợi thêm một lúc nữa sẽ có thêm những tin đồn hoàn toàn khác đó! Người anh em, cố gắng chịu đựng nhé!

Tổng Thiên vẫn tươi cười trêu chọc.

- Khốn kiếp, rốt cuộc là kẻ nào làm, dám đâm lén sau lưng tôi? Ông đây sẽ gọi người đến chém chết hắn!

Lăng Phong hoàn toàn không kiềm chế được nữa.

- Cái này thì tôi biết, toàn bộ người trong bệnh viện cũng biết. Đây là do y tá trưởng nói!

Tổng Thiên vội vàng nói một cách rất hả hê.

- Chết tiệt, hóa ra là à điểm già đó! Nói cho anh biết nhé, cái bệnh viện này có thù với tôi. Cả à điểm già đó cũng vậy! Không ngờ cô ta quá vô liêm sỉ như thế. Tôi không tha cho cô ta đâu!

- Lăng Phong, cậu biết y tá trưởng sao?

Tổng Thiên rất tò mò. Anh ta đã từng gặp y tá trưởng. Cô ta cũng không tệ, rất gọi cảm.

- Cậu dụ dỗ cô ta lúc nào vậy? Cậu thật may mắn đấy. Cô ta rất quyến rũ. Quà là không tệ! Chỉ sợ một cái thôi đã thèm nhỏ rồi rồi!

- Cút đi! Tôi không có hứng thú với loại gái già đó đâu! Khốn kiếp, đợi Ngô Lệ xuất viện, tôi phải sang Hàn Quốc, tìm chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ, thay đổi khuôn mặt, một lần nữa làm người!

Lăng Phong rất âm ỉ.

- Thôi đi! Được rồi, cậu cứ ở đây tiếp tục chịu tiếng xấu thay cho người khác đi. Để tôi đi tìm mấy cô y tá nói chuyện!

Nói xong, Tống Thiên liền đẩy xe lăn đi khỏi.

- Có cần tôi giúp không?

- Không cần, hiện giờ thanh danh của cậu đã hỏng rồi! Nếu để cậu đưa tôi về phòng bệnh, nói không chừng sau này đám y tá đó sẽ không nghe tôi nói nữa!

Tống Thiên sợ tới mức hận không thể đứng lên mà chạy cho nhanh.

- Chết tiệt, chẳng có chút lương tâm nào cả!

Lăng Phong tức giận mắng.

Quả nhiên, chưa đến nửa giờ sau, tin đồn thứ ba xuất hiện. Cũng như mọi lần, tin đồn này được lan truyền trong bệnh viện với một tốc độ chóng mặt.

Nhưng, tin đồn này so với những tin đồn khác lại càng thu hút mọi người hơn.

Tống Thiên nằm trên giường, một y tá từ từ đẩy giường của anh ta lên cao, để anh ta nằm một cách thoải mái! Vây quanh anh ta là tám chín y tá đang ngồi. Bọn họ đều đến nghe anh ta buồn chuyện!

- Các cô biết không? Người thanh niên đó, tôi thực sự có biết cậu ta! Cô gái đó, tôi cũng biết! Họ đều là nhân viên trong xưởng của chúng tôi!

- Đúng không vậy? Đó là sự thật sao? Mọi người đều nói như vậy mà?

Vừa nghe thấy Tống Thiên nói như vậy, lập tức những y tá đều hăm hở. Ôi phụ nữ, sự tò mò quá lớn!

- Chỉ có ba phần là thật, còn bảy phần là giả!

Tống Thiên rất đắc ý nói.

- Nói nhanh lên, nói nhanh lên, mau nói đi!

- Chuyện là thế này: thật ra, cô gái này thực sự không phải bạn gái của người thanh niên kia!

Đầu tiên, Tống Thiên nói ra một câu rất quan trọng.

- Cái gì? Không thể nào!

- Nhưng, không phải bạn trai của cô ta, tại sao lại đưa cô ta đến bệnh viện? Tôi không tin!

- Vẫn không tin ư? Bọn họ đều là đồng nghiệp của tôi, sao tôi có thể không hiểu bọn họ bằng các cô được chứ? Thực ra, cô gái đó là bạn gái của một người đàn ông ở trong xưởng chúng tôi. Chẳng qua, gần đây anh ta đi khám thì phát hiện ra một căn bệnh gì đó về nhiễm sắc thể. Cụ thể là bệnh gì thì tôi cũng không rõ lắm! Chỉ biết là một căn bệnh di truyền. Hình như là trên nhiễm sắc thể Y và trên gen Y có chút vấn đề!

Tống Thiên bịa chuyện nói. Anh ta chỉ là một kẻ quê mùa, làm sao có thể biết được những thứ liên quan đến nhiễm sắc thể được? Toàn bộ những thứ này đều là do gần đây anh ta rảnh rỗi ở trong bệnh viện, đã học được trong tạp chí sức khỏe.

- Có phải là nhiễm sắc thể Y mang gen nhiễm bệnh, sau này sẽ di truyền cho con trai đúng không?

Những y tá này đều học ngành y, đương nhiên vô cùng quen thuộc với những chuyện như thế này.

- Đúng, đúng vậy, gần giống như vậy đó!

Tống Thiên vội vàng nói.

- Các cô cũng biết cái thai đã bị phá là con trai đúng không?

Tống Thiên hỏi.

- Đúng vậy, đúng vậy, là con trai!

Những y tá đáp.

- Tóc cũng đã mọc rồi!

- Câu chuyện vẫn chưa kết thúc! Sau này, người đồng nghiệp của tôi biết được một chuyện.

- Chuyện gì vậy.

- Anh ta quá chán nản nên quyết định trộm đồ trong công ty với ý định lấy tiền chữa chạy. Nhưng không ngờ anh ta bị bắt giam. Khi cô ta nghe nói anh ta bị bắt giam thì vội vàng chạy tới nhà giam thăm anh ta.

Đột nhiên Tổng Thiên ngừng lại không nói nữa mà tròn trắng mắt nhìn những cô y tá đang vây quanh mình.

Nhìn Tổng Thiên chột tròn trắng mắt, không nói tiếng nào, những y tá rốt cục không nhin nổi!

-Được rồi, được rồi, một điều thôi nhé!

- Được, được!

Tổng Thiên mừng rỡ thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. Một y tá mở ngăn kéo, lấy từ trong bao thuốc lá ra một điếu thuốc, đưa cho Tổng Thiên.

Tổng Thiên giống như kẻ hút thuốc phiện, hít một hơi lập tức toàn thân trở nên lâng lâng. Thật là thích! Đã lâu không được ngửi mùi khói thuốc lá!

- Nói mau đi!

- Cô gái đó nhìn người đàn ông sắc mặt tiêu tụy đang ngồi trong nhà giam, nói: không sao đâu, anh cứ yên tâm ở trong này, em ở ngoài sẽ đợi anh. Đến lúc anh ra tù, em sẽ sinh cho anh một đứa con gái!

- Oa! Cô gái đó thực sự đã nói như vậy sao?

Các y tá cảm động hỏi.

- Thực sự đã nói như vậy đó! Lúc ấy tôi và các đồng nghiệp trong xưởng đều vô cùng cảm động. Tất cả mọi người đều khóc!

Tổng Thiên tiếp tục khoác lác.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó chuyện tình tiếp tục đúng không? Lăng Phong chính là người thanh niên vừa rồi bị các cô hiểu lầm! Hắn là người luôn có tâm địa tốt. Hắn nhìn thấy cô gái kia đến bệnh viện một mình, cảm thấy không yên tâm, cho nên mới chủ động đưa cô ấy đi! Sau đó thì bị các cô hiểu lầm đó!

Tổng Thiên tốt xấu gì cũng coi như đã thành công giải vây cho Lăng Phong.

Nếu Lăng Phong thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến mức chạy đến ôm hôn Tổng Thiên một cái!

Nhưng Tổng Thiên không hề có ý định kết thúc, anh ta còn muốn tiếp tục diễn thuyết!

- Hóa ra là như vậy, hóa ra người thanh niên này là người tốt!

- Đúng vậy, chẳng trách chúng ta thấy hắn có vẻ thành thật. Hắn bị người ta hiểu lầm cũng không nói gì!

Khi nghe thấy những lời này, Tổng Thiên thiếu chút nữa cười phá lên! Thành thật? Lăng Phong ư? Đây chẳng phải là sỉ nhục Lăng Phong không đủ háo sắc sao?

- Chuyện này vẫn chưa xong đâu! Các cô có biết y tá trưởng đã truyền ra một tin đồn không?

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Khế Ước Bán Mình

- Chuyện này vẫn chưa xong đâu! Các cô có biết y tá trưởng đã truyền ra một tin đồn không?

Tổng Thiên bật dậy nói.

- Biết chứ! Bệnh viện có ai là không biết đâu!

- Thật ra, chuyện này cũng khá dài dòng!

Tổng Thiên rất thần bí nói.

- Hà? Đúng không thế?

Những y tá rất thích nghe bí mật.

- Thật ra, trước đây một khoảng thời gian, Lăng Phong đã đến bệnh viện. Chính là lúc đưa tôi vào! Lúc đó, y tá trưởng của các cô thấy một thanh niên trắng trẻo, đẹp trai như vậy liền có thiện cảm!

Tổng Thiên giết người không đền mạng nói.

- Hà? Phải không vậy?

- Y tá trưởng thích hẳn ư?

- Còn không phải sao? Hơn nữa, một y tá trong bệnh viện của các cô, Vi Hàm, cũng thích Lăng Phong!

Tổng Thiên tiếp tục bịa đặt.

Chuyện này không làm các y tá bất ngờ, dù sao trước đây cũng đã nghe đồn!

- Đúng lúc này, Lăng Phong cũng có thiện cảm với y tá Vi Hàm! Kết quả, y tá trưởng bị thua liền ghen tị! Để trả thù Lăng Phong, đã không từ thủ đoạn tồi tệ nào. Mới mấy hôm trước còn đến nhà Lăng Phong gây chuyện! Ôi, đàn bà!

Tổng Thiên cố ý thờ dài.

- Anh nói là, y tá trưởng thực sự đã đến nhà người thanh niên đó làm loạn sao?

Đây chính là một tin tức vô cùng nóng bỏng. Những y tá ngồi nghe đều rất hưng phấn.

- Cũng không hẳn! Nhưng Lăng Phong nói, y tá trưởng chính là mẫu người mà hắn không ưa nhất! Kết quả, y tá trưởng vì trả thù bọn họ nên đã cố ý bịa đặt tin đồn kia!

Tổng Thiên nói.

Khi y tá trưởng nghe được tin đồn mới này đã tức giận đến mức thiếu chút nữa hộc máu. Nhưng bất kể cô ta có giải thích như thế nào đi nữa cũng không có tác dụng. Những lời đồn đại nhảm nhí là như vậy. Mọi lời giải thích hay cố gắng làm sáng tỏ đều vô tác dụng!

Lập tức, người bị đẩy ra giữa đầu sóng ngọn gió chính là y tá trưởng!

Hơn nữa một số y tá nghe được lời giải thích của Ngô Lệ đã chứng minh tính xác thực, Kết quả, tin đồn của Tổng Thiên không ngờ đã trở thành tin đồn có tính tin cậy cao hơn tin đồn trước đó.

- Tại sao lại như vậy chứ?

Với tin đồn mới này, Lăng Phong đã hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Tuy nhiên, người duy nhất vui mừng chính là Lăng Phong. Hình tượng xấu xa bị chửi rủa trong mắt mọi người lập tức nhanh chóng quay ngược lại biến thành hình tượng một người đàn ông tốt! Sự chuyển biến này thực ra được dùng nhiều trong ngành giải trí. Thông qua việc tạo ra tin đồn, sau đó làm sáng tỏ mọi việc để nâng cao sự nổi tiếng. Các nghệ sĩ cũng được hưởng lợi không nhỏ!

Nhưng, Tổng Thiên thì không may mắn như vậy. Buổi tối y tá phụ trách anh ta đột nhiên bị thay đổi. Kết quả, khi tiêm thuốc, anh ta đã đâm liên tục mười một nhát không chuẩn vào tay. Tổng Thiên đau đớn mắng y tá trưởng vô si!

Buổi tối, khi Lăng Phong rời khỏi bệnh viện, đã tìm một hộ lý, trợ giúp chăm sóc Ngô Lệ vẫn còn chưa tỉnh. Sắp xếp như vậy là thích đáng. Coi như hắn đã hết lòng quan tâm giúp đỡ!

Khi về đến nhà đã là hơn mười giờ rồi!

Vừa mở cửa, hắn phát hiện ra Hà Diệp vẫn chưa ngủ! Cô đang mặc áo ngủ ngồi trên sofa!

- Tại sao giờ này mới về? Anh đã đi đâu vậy?

Về mặt Hà Diệp không chút thay đổi hỏi.

- Hà? Tôi nói này chủ nhà, tôi chỉ là khách trọ của cô, không phải là bạn đời của cô! Cô không nên quan tâm nhiều quá như thế chứ?

Lăng Phong rất kinh ngạc nói.

- Nghe nói anh đến bệnh viện?

Hà Diệp không để ý đến hắn, tiếp tục nói. Tuy khuôn mặt tươi cười, nhưng lại chính là một dạng ngoài cười nhưng trong không cười.

- Không phải cô đã nghe nói rồi chứ? Tốc độ dư luận quả thực đáng sợ!

Lăng Phong hoảng sợ nói.

- Chiều nay Vương Hàn đến đây!

- Hắn đến đây ư? Chắc không phải nhân cơ hội tôi không có ở đây đến cửa cấm cô chứ?

Lăng Phong không cho là đúng.

- Anh ta nói với tôi, anh dẫn bạn gái đến bệnh viện phá thai, bảo tôi đừng để anh lừa gạt!

Hà Diệp vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh tươi cười nói.

- Tôi khinh! Tên khốn kiếp đó sao lại biết chuyện này chứ? Tôi cũng không phải nguyên thủ quốc gia, tại sao nhiều người chú ý tới tôi như vậy chứ?

Trong lòng Lăng Phong u ám hỏi:

- Cô không tin đấy chứ?

- Đương nhiên không tin. Anh mới đến đây vài ngày, sao có thể có bạn gái có bầu sáu tháng được?

Hà Diệp nói thẳng.

- Đúng thế, thì ra người hiểu tôi nhất chính là cô! Đúng là bạn tốt của tôi!

Lăng Phong thở phào nhẹ nhõm.

- Nhưng quan trọng là tôi tin tưởng anh, nhưng người nhà tôi có tin tưởng anh không? Tôi rất hiểu Vương Hàn. Chắc chắn anh ta sẽ đem chuyện này nói cho mẹ tôi biết. Nếu mẹ tôi biết, nhất định sẽ phản đối dữ dội!

Hà Diệp tức giận nói.

- Thôi đi, chủ nhà à! Tôi chỉ là một bạn trai thân thiết của cô, không có nghĩa vụ phải chịu đựng sự sỉ nhục khủng khiếp của mẹ cô! Cô muốn làm gì thì cứ làm, đừng tìm tôi. Tôi đau bụng lắm!

Lăng Phong hoảng sợ, vội vàng nói, vừa ôm bụng, vừa định chuẩn đi.

- Anh đứng lại đó cho tôi!

Về mặt Hà Diệp đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Lăng Phong sợ đến mức lập tức đứng yên, rất oan ức nhìn Hà Diệp:

- Chủ nhà à, cô tha cho tôi đi! Tôi thật sự không phải là tư liệu để tham khảo! Nếu không, tôi tìm một người có tiền cho cô nhé. Tìm xưởng trưởng của chúng tôi, chồng của Vương Yến Ny đây. Người ta có rất nhiều tiền, có lẽ sẽ không khiến mẹ cô chướng mắt! Muốn nhà có nhà, muốn xe có xe, muốn sổ tiết kiệm có sổ tiết kiệm! Chẳng qua tuổi hơi lớn một chút mà thôi!

- Lăng Phong! Làm người thì phải làm đến nơi đến chốn! Anh đã đồng ý giúp tôi thì nên giúp đến cùng. Sao anh có thể bỏ dở giữa chừng như vậy?

Hà Diệp uất ức nói.

- Chị hai à, trước đây tôi tình nguyện giúp cô là do không biết cô có một người mẹ tuyệt vời như vậy! Đúng là một yêu quái ngàn năm. Nếu dùng vũ lực thì tôi có thể đánh bại bà ta. Nhưng nếu luận đấu pháp thì tôi cũng không phải là đối thủ của bà ta đâu!

Lăng Phong càng thêm ảm ức.

- Nếu không thì như thế này, anh tiếp tục giúp tôi, tôi trả thù lao cho anh!

Nhưng Hà Diệp không muốn buông tha. Hiện giờ nếu cô có lập tức đổi bạn trai cũng không kịp. Cho dù tìm bừa một người để thay thế thì cũng không thể chống đỡ lại công lực ngàn năm của mẹ cô! Không chừng còn có thể khiến mẹ cô biết được ý đồ của cô.

- Cái này thì có thể cân nhắc!

Vừa nghe có thù lao, Lăng Phong đã bật dậy. Quả đúng là kẻ chỉ biết đến tiền.

- Nói một chút đi. Thù lao cụ thể là gì? Để tôi xem có lợi hay không đã!

Lăng Phong rất uy quyền nói.

- Tiền thuê nhà giảm xuống một nửa!

Hà Diệp nói ra lợi thế của mình.

- Chuyện này không được đâu. Tôi tình nguyện trả toàn bộ tiền thuê nhà, chứ không muốn vác khuôn mặt này đi để mẹ cô sỉ nhục!

Trong lòng Lăng Phong rất kích động, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ không hài lòng.

- Lăng Phong, anh không nên được một tác lại muốn tiến một thước!

Hà Diệp tức giận đến mức gần như nói không ra tiếng.

- Vậy thì cô tìm người khác đi! Chuyện này tôi không thể giúp được!

Lăng Phong tỏ vẻ không đồng ý.

- Được rồi, được rồi! Vậy anh muốn điều kiện như thế nào?

Hà Diệp thỏa hiệp. Hiện giờ cô rất cần Lăng Phong tiếp tục đóng giả làm bạn trai cô.

- Cô đã từng xem “Tình yêu nhà trọ” chưa?

Lăng Phong đột nhiên hỏi.

- Cái gì?

- Chúng ta cứ dựa theo bộ phim đó. Tiền thuê nhà giảm xuống một nửa. Miễn phí toàn bộ tiền điện nước. Hơn nữa còn bao ăn uống!

Lăng Phong mặt dạn mày dày nói.

- Lăng Phong!

Hà Diệp tức giận kêu lên:

- Anh là đồ ăn cướp!

- Vậy chắc cô không chấp nhận đâu nhỉ?

Lăng Phong đã đặt một chân vào tư thế của kẻ ăn cướp.

- Tôi đồng ý!

Hà Diệp tức giận nghiêng răng.

- Vậy là tốt rồi, thỏa thuận xong!

Lăng Phong rất kích động. Minh lại có một cuộc mua bán giá hời.

- Ký vào đây đi!

Hà Diệp đưa ra một văn bản gồm hai trang giấy đặt trên bàn.

- Đây là cái gì?

Lăng Phong cầm lấy xem.

- Chết tiệt, hợp đồng thuê nhà sao?

- Có ý kiến gì không?

Hà Diệp sầm mặt nói.

- Không! Thuê thì thuê! Chỉ cần có thể miễn phí tiền điện nước, giảm tiền thuê nhà thì cứ thuê! Tôi không quan tâm!

Lăng Phong rất thoải mái ký vào bản hợp đồng.

- Tốt lắm, hiện giờ hợp đồng chính thức có hiệu lực! Từ hôm nay trở đi, tôi được phép toàn quyền sử dụng anh! Bây giờ tôi thông báo cho anh biết, ngày mai phải ăn mặc chỉnh tề một chút!

- Để làm gì?

- Tôi muốn dẫn anh về gặp cha mẹ tôi!

Hà Diệp đắc ý nói.

- Gì cơ, không phải cô không thể về nhà sao?

Lăng Phong sợ đến mức nhảy dựng lên.

- Đúng vậy. Chính là vì tôi không thể quay về nhà, cho nên, tôi đã nghĩ kỹ rồi. Tôi muốn về nhà, chỉ cần dẫn theo anh, chinh phục cha mẹ tôi!

Hà Diệp giờ nắm tay lên, tràn đầy tự tin nói.

- Không phải chứ?

Về mặt Lăng Phong khổ sở đến mức suýt nữa thì rơi nước mắt.

- Thì sao? Hiện giờ anh đã được tôi thuê! Điều khoản này đã được ghi rõ trong hợp đồng. Anh chỉ có thể nghe theo, không được phản kháng!

Hà Diệp rất đắc ý nói.

- Chết tiệt, đây là kế ước bán mình sao?

Lúc này, Lăng Phong mới nhớ ra, vừa rồi hắn cũng không đọc kỹ bản hợp đồng.

- Gàn giống như vậy thôi!

Hà Diệp cười tủm tỉm đứng lên. Sau đó cô mang theo một nụ cười thắng lợi xoay người trở về phòng ngủ. Khi đi tới cửa phòng, cô đột nhiên xoay người lại nói.

- Đúng rồi, đã quên nói cho anh biết, kỳ thật trong này không miễn toàn bộ điện nước đâu. Với tôi mà nói nó căn bản là không đáng kể gì!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Nhà Của Tôi Là Mỹ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.